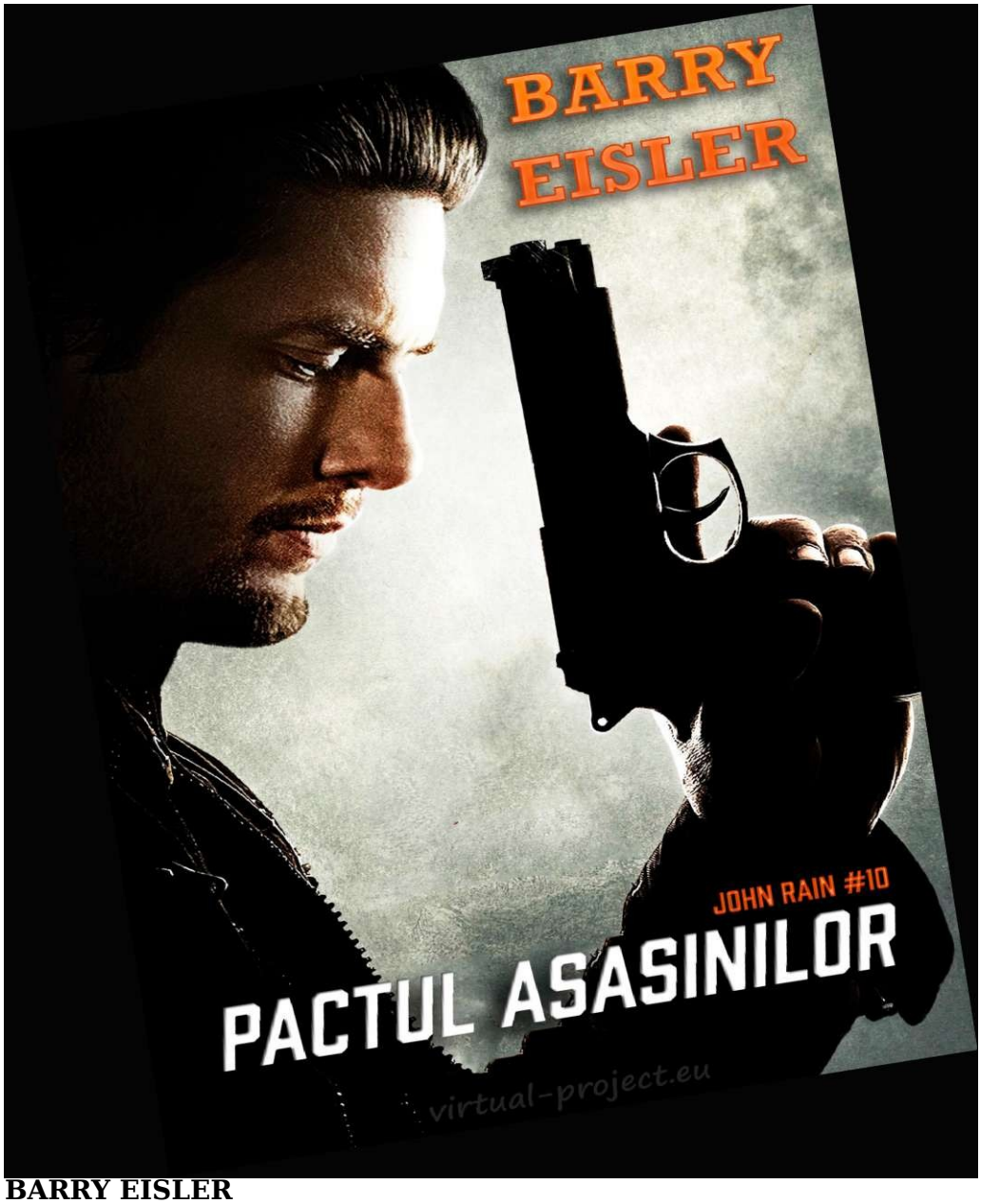

BARRY EISLER
Seria: JohnRain#10
PACTUL ASASINILOR
Original: *The Killer Collective*\| *John Rain #10* (2019)

Traducere din limba engleză: MIHAI-DAN PAVELESCU

1 *B-*

2021
virtual-proiect.e
uLunile şi zilele sunt călători prin eternitate.

Bash

öPROLOG

Arrington fuma pe întuneric. Fumatul însemna mult, nu numai pentru plăcerea sa intrinsecă, ci şi pentru că bărbatul ştia foarte bine ce efect avea asupra sa. Acceptarea riscurilor inerente implicate, preţul plăcerii, ridica nivelul fumatului, de la un simplu răsfăţ, la ceva mai asemănător unei pasiuni. La urma urmelor, trebuie să iubeşti cu adevărat ceva - trebuie să i te fi *dedicat* - ca să fii de acord să i te sacrifici.

Totuşi el n-o făcea mereu. Nu urmărise niciodată ca fumatul să devină un reflex sau o rutină, ci mai degrabă să aibă un impact. Să marcheze un moment anume. Să însemne ceva special, ba chiar ceva extrem.

Iar în seara asta erau întrunite toate cerinţele respective.

Din unele puncte de vedere, ceea ce tocmai aflase sfida raţiunea. Cum s- ar fi putut ca un lucru atât de groaznic să conţină în acelaşi timp ceva atât de incredibil de bun? Arrington mai simţise o dinamică similară doar o singură dată până atunci: pe 11 septembrie 2001, când la CIA sosise ştirea atacării Pentagonului, iar primul lui gând fusese „Kelly e acolo". Kelly, care cu numai o lună în urmă îl anunţase că voia să divorţeze şi că spera din toată inima s-o poată face amiabil, cu drepturi corespunzătoare de vizitare, pentru ca el să poată continua să fie un tată pentru cele două fetiţe ale lor, fără alt sprijin financiar decât cel pe care l-ar fi impus oricum legea.

Şi apoi ea dispăruse. Murise. în locul unui om divorţat, trist şi împovărat de pensia alimentară, Arrington devenise brusc văduvul unei martire din Departamentul Apărării, sanctificată prin moartea ei, şi beneficiase de o poliţă de asigurare de viaţă de ordinul sutelor de mii de dolari, la care se adăuga milionul de dolari de la Fondul de Compensare a Victimelor din 11 septembrie. Era bogat, în loc să fie sărac. Era omagiat, în loc să fie dispreţuit.

Acesta era micul secret murdar al lui 11 septembrie, gândi el. Nu teoriile conspiraţiilor - acuzaţii despre cunoaşterea anterioară a evenimentelor, despre demolare controlată şi acţiuni din interior. Adevăratul secret era că, în pierderea generală, existaseră şi câştigători. La urma urmelor, statistica afirma că jumătate dintre căsătorii se terminau prin divorţ. Iar divorţul era chimioterapia căsătoriei, ceva atât de scump şi de toxic, încât doar cuplurile disperate recurgeau la el ca tratament. Şi dacă jumătate dintre căsătorii erau atât de canceroase încât să justifice un tratament echivalent chimioterapiei, ce spunea asta despre restul? Câţi nedivorţaţi învăţaseră pur şi simplu să trăiască cu boala, deoarece tratamentul părea chiar mai rău decât ea?

Iar toate combinaţiile acelea nefericite, răul şi mai răul, luaseră sfârşit în dimineaţa aceea. Văduvele şi văduvii fuseseră sanctificaţi de naţiune şi acoperiţi cu cash.

Arrington simţise imediat similitudinea cu ziua de azi, totuşi ramificaţiile complete erau atât de vaste, încât avea nevoie de acest moment în livingul casei sale, cu luminile stinse, cu firicelele de fum de tutun ridicându-se şerpuit pe lângă degetele lui şi cu nicotină ascuţindu-i focusarea, pentru a încerca să înţeleagă pe deplin.

Iniţial, el crezuse că va fi pur şi simplu un alt scandal pentru Serviciul Secret. Nu-i păsa de aşa ceva, dincolo de valoarea politică pe care credea că ar putea s-o extragă. Apoi avusese o intuiţie. Cu bătaie lungă, aşa o considerase. Dar se dovedise că avusese dreptate. Ba chiar în mod spectaculos.

Pe de o parte, totul îi confirma temerile cele mai profunde. Temerile despre care psihiatrii CIA se pronunţaseră ca fiind „exagerate" - ca şi cum ei ar fi avut vreo bază pentru a opina despre geopolitică. Temerile pentru care ştia că râdeau de el pe la spate colegii lui mulţumiţi de sine. Cele pe care ei le folosiseră pentru a-i deraia cariera.

Dar pe de altă parte... nu fusese oare descoperit exact de persoana cuvenită? Cine altul ar fi ştiut cum să-l utilizeze pentru a proteja ţara? Cine altul ar fi avut voinţa şi intuiţia care le lipsiseră tuturor celor care râseseră de Arrington, îl marginalizaseră şi, în cele din urmă, îl aruncaseră peste bord?

Pentru a proceda corect erau necesare unele decizii... dificile. Dar când era în joc sănătatea unei păduri, nu-ţi puteai permite să te concentrezi asupra câte unui copac. Ba chiar, pentru a proteja pădurea, uneori trebuiau construite bariere antiincendiu şi unii arbori trebuiau îndepărtaţi.

Primul pas avea să fie cel mai puţin plăcut. Trebuiau eliminate riscuri de securitate. Trebuia protejată integritatea informaţiilor. Prea mulţi oameni ştiau şi problema avea să se înrăutăţească dacă el ar aştepta mai mult. De fapt, în numai câteva zile, dacă nu chiar mai devreme, s-ar fi putut deja să fie prea târziu.

în mod clar, nimic din toate astea nu putea fi întreprins din interiorul guvernului. Pentru că problema era exact guvernul, care fusese deja infiltrat, aşa cum Arrington suspectase mereu. Surprinzător era doar faptul că boala era chiar mai avansată şi mai răspândită decât îşi imaginase. Totuşi el ştia cu exactitate cum să se asigure că problemele vor fi atacate aşa cum trebuia. De către o forţă externă. Un fel de... supliment de vitamine pentru sistemul imunitar al corpului politic.

Stinse ţigara, strivind-o în scrumieră, şi închise ochii, simţind că inima îi bătea la fel de puternic ca la prima lui săritură cu paraşuta. Ceea ce, desigur, era logic. Pentru că mizele erau foarte mari, pentru că marjele de eroare erau foarte reduse. însă el avea s-o facă. Avea s-o ducă până la capăt. Şi ei aveau să vadă. Ei toţi aveau să vadă.

Luă telefonul şi făcu apelul care avea să pună totul în mişcare

.PARTEA I

Capitolul 1

RAIN

Le-am spus „nu". Dar aş fi putut la fel de bine să le spun „da". Afacerea asasinatelor are propria sa atracţie gravitaţională şi, dacă te apropii prea mult sau dacă rămâi prea mult în preajma ei, nu te vei elibera niciodată.

Sau poate că-i doar mai confortabil să dăm vina pe circumstanţe, ori pe soartă, ori pe un alt factor exterior, pentru rezultate care, de fapt, au fost declanşate de noi înşine. La urma urmelor, aş fi putut închide site-ul securizat. Aş fi putut reteza conexiunea aceea. Aş fi putut rătăci prin lume aidoma lui Basho, fără legături, fără pripoane, distant şi intangibil ca unul dintre norii solitari ce l-au inspirat pe poetul din secolul al XVII-lea în peregrinările lui neîncetate.

Dar n-am facut-o.

Ei l-au folosit pe Larison pentru contactul iniţial. Larison, unul dintre bărbaţii cei mai periculoşi şi mai imprevizibili pe care i-am cunoscut vreodată. Şi care, după ce colaboraserăm în detaşamentul înfiinţat pentru a pune capăt unei suite de atacuri sub steag fals concepute pentru a instiga o lovitură de stat în Statele Unite, era unul dintre cei foarte puţini în care aveam încredere.

Eu locuiam în Kamakura, renunţând în cele din urmă la Tokio. După ce primisem o avere neaşteptată de diamante brute în urma jobului cu Larison şi detaşamentul, cumpărasem o proprietate - un teren pe un deal, cu vedere spre golful Sagami, obţinut printr-o succesiune complicată de intermediari şi o mulţime de bani spălaţi. Prin alţi intermediari şi cu cheltuieli încă şi mai mari, angajasem un specialist în asemenea chestiuni, un bărbat pe nume Takishita, care-mi găsise o *minka*, o casă a unei ferme tradiţionale japoneze, abandonată în provincia Gifu, în zona zăpezilor cunoscută uneori ca „Alpii japonezi". Takishita cumpărase în numele meu casa veche de trei sute de ani, pe care o demontase şi o adusese pe terenul meu din Kamakura, unde o reasamblase, dotând-o cu curent electric, instalaţii sanitare, ferestre mari şi alte elemente de confort modern, dar păstrându-i frumuseţea originală, ba chiar sporindu-i-o în toate aspectele semnificative. Crease până şi o modestă, dar frumoasă *karesansui* - o grădină de pietre tradiţională - în faţa ferestrei livingului, care avea să capete nuanţe diferite la fiecare schimbare de anotimp: culorile toamnei, zăpada iernii, ploile primăverii, soarele verii.

Munca a durat mai bine de trei ani, dar nu mă grăbeam. Mi-am spus că pentru o casă merita să aştept şi merita să iasă bine. Dar când proiectul s-a încheiat în cele din urmă, am redevenit frământat şi am înţeles că *minka* avusese mai degrabă scopul de a mă ţine ocupat, decât de a-mi oferi un loc unde să trăiesc. Stăteam pe o pernă lângă *irori,* vatra deschisă din mijlocul livingului, şi citeam memoriile de călătorie ale lui Basho, *Oku no Hosomichi - Drumul îngust spre interior* - în japoneză şi în engleză, corectând ocazional câte un rând din traducere care mi se părea lipsit de eleganţă şi simţindu-mă ca un falsificator abil. întotdeauna faptul că eram pe jumătate japonez şi pe jumătate american însemnase că nu eram niciuna, nici alta, şi niciun fel de iscusinţă - în judo, în vorbirea celor două limbi sau în cunoaşterea culturii - nu avea să schimbe adevărul respectiv.

După ce distragerile proiectului au rămas în urmă, am înţeles că edificarea unui lucru valoros era o modalitate de sublimare, de suprimare a suferinţei legate de faptul că distrusesem relaţia cu Delilah - un act bizar de autosabotare, ţinând seama de toate forţele ce încercaseră până atunci să ne despartă şi dăduseră greş. în fiecare zi, doream să iau legătura cu ea. în fiecare zi, ştiam că ar fi trebuit s-o fac. Şi în fiecare zi... n-o faceam. *Minka* mea era minunată, dar începeam s-o simt mai degrabă ca pe o fortăreaţă decât ca pe un cămin. O fortăreaţă de solitudine.

De aceea, tentativa de contactare a lui Larison a venit ca o uşurare. Ar fi trebuit s-o privesc mai degrabă ca pe un avertisment.

Utilizând un telefon criptat prin satelit, am apelat numărul pe care el îl postase pe site-ul meu securizat. Bineînţeles, faptul în sine că păstrasem telefonul acela, care nu putea fi urmărit, contrazicea noţiunea mea de „retragere". Dar oamenii remarcă rareori ceea ce preferă să nu vadă.

Mi-a răspuns după primul ţârâit şi i-am recunoscut imediat şoapta răguşită.

— Tocmai m-ai ajutat să câştig un pariu cu mine însumi.

Am bănuit că era doar o glumă, totuşi nu mi-a plăcut. în domeniul meu de activitate, predictibilitatea înseamnă că te găseşti la un pas de moarte.

Dar, desigur, eu nu eram în activitate. Eu mă retrăsesem.

— Ce vrei să spui?

— Am pus pariu că n-ai închis site-ul. Şi că-l mai verifici ocazional.

— Ar fi trebuit să-mi doresc să pierzi pariul?

— Mă-ndoiesc. Ai păstrat site-ul, pentru că-i mai bine să ştii dacă cineva te caută, decât să-l sileşti să dea de tine în alt fel. Am pus pariu că eşti inteligent.

Mi-a plăcut explicaţia lui mai mult decât ceea ce începusem să suspectez eu - că poate *doream* să fiu găsit.

— Cum o mai duci? am întrebat, surprins şi în acelaşi timp uşor stânjenit de încântarea pe care o simţeam vorbind cu el. Dormi bine noaptea?

Cândva, în Viena, Larison îmi spusese că era chinuit de coşmaruri. însă nu voia să vorbească niciodată despre ceea ce făcuse în Forţele pentru Operaţiuni Speciale pentru a-i cauza asemenea vise.

— Uneori, mi-a răspuns el. N-o să fie niciodată foarte bine. Dar... uneori e mai bine. Şi tu?

— M-am retras.

A râs şi am simţit o undă de iritare.

— Ce-i atât de amuzant?

— Hei, nu pe mine trebuie să mă convingi! Se pare că Hort are pe cineva căruia îi trebuie serviciile tale.

„Serviciile" pentru care devenisem cunoscut erau joburi ce necesitau aparenţa unor cauze naturale. Poţi angaja pe oricine când un glonţ, un cuţit sau o bombă pot rezolva treaba, dar când nu trebuie sub nicio formă să pară acţiunea unui asasin, atunci eram practic stăpânul pieţei.

— Horton? am repetat. Eram aproape convins că l-ai lichidat până acum.

într-un trecut îndepărtat, colonelul Scott „Hort" Horton fusese o legendă în Operaţiunile Speciale. El mă contactase pentru a conduce detaşamentul în care îl întâlnisem pe Larison. însă nesfârşitele lui manipulări şi înşelăciuni îi aduseseră mulţi duşmani, printre care Larison ocupa o poziţie centrală.

— încă s-ar mai putea s-o fac. îmi place totuşi să mi-l imaginez fumând un trabuc după cină pe veranda căbănuţei lui de lângă Lynchburg, întrebându-se de fiecare dată dacă aceasta va fi noaptea în care mă voi furişa din păduri şi-i voi veni de hac.

— Şi de aceea a apelat el la tine, ca modalitate de a-şi ţine duşmanii aproape?

— Este o posibilitate, sigur că da.

— Şi care sunt celelalte? A ieşit la pensie, nu?

Larison a râs.

— Da, exact ca tine.

Nu am comentat. Indiferent dacă avea sau nu dreptate în privinţa mea, înţelesul era destul de clar. Poate că Horton lipsise de pe scenă, dar acum căuta un mod prin care să revină.

— Bine, am spus. Dacă Horton este intermediarul, cine-i clientul?

— Şi eu am pus aceeaşi întrebare, dar Hort n-a vrut să-mi spună. A zis că-i doar pentru urechile tale. Dar dacă vrei să-mpărtăşeşti ce afli, sunt un ascultător bun.

Nu am zis nimic. Simularea reticentei era un obicei vechi şi poate că ar fi trebuit să mă alarmeze uşurinţa cu care am revenit la el, însă principalul lucru pe care l-am observat a fost că mi se părea la fel de confortabil ca o a doua piele. Sau chiar ca o primă piele.

— Nu i-am spus că ştiu cum să iau legătura cu tine, a continuat Larison după o clipă, deşi eram destul de sigur în privinţa asta. Oricum, eu nu ştiu unde te afli. Nu puteam spune nimănui, chiar dacă aş fi vrut sau dacă ar fi încercat să mă silească. Eşti în siguranţă. Tot retras, dacă asta doreşti.

Nici de data aceasta n-am spus nimic, iar după altă pauză, el a urmat:

— Dar ştii şi tu cum merg lucrurile. Dacă n-o să-l suni pe Hort, el o să caute alt mod de a ajunge la tine. Şi poate că următorul mod pe care-l va găsi nu va fi la fel de prietenos ca mine.

Capitolul 2
LIVIA

— Se pare c-ai avut dreptate cu Malaysia, zise Trahan în loc de salut. Cred că l-am găsit.

Livia simţi că inima îi tresaltă după o doză de adrenalină la auzul ştirii, încuie uşa în urma ei şi merse pe coridor spre mansarda închiriată de FBI. Afară se lăsase ceaţa, însă încăperea avea ferestre înalte pe trei laturi, cu cărămizi între ele, şi era bine iluminată chiar şi când lămpile erau stinse.

Trahan stătea la capătul unei mese din lemn, în centrul încăperii, şi se uita la unul dintre monitoarele aflate în faţa lui. Livia rămase în capătul opus al mesei lungi, îl privi în tăcere un moment, apoi spuse:

— Kool Kat?

— Da. Camera foto, cum ai spus tu. Am creat un bot de căutare să scotocească în Kuala Lumpur şi-n împrejurimi. Am găsit doar treisprezece expatriaţi care postau fotografii pe reţelele sociale cu metadate D5, la fel ca fotografiile pe care Kool Kat le postează pe site.

Livia îi spusese că aparatul Nikon D5 era prea scump pentru majoritatea localnicilor şi că ar fi trebuit să se concentreze asupra expatriaţilor, mai ales a celor cu joburi în educaţie, îngrijirea copiilor şi alte profesiuni ce ofereau acces la copii. Chiar şi un hacker de top trebuia să ştie ce anume să caute şi nimeni nu-i cunoştea pe ciudaţi şi pe prădători mai bine ca Livia.

— Treisprezece? zise ea. Nu poţi reduce mai mult?

— Am facut-o deja. Trei au călătorit în săptămâna când Kool Kat n-a postat fotografii noi. Doi britanici şi un neozeelandez. Tocmai ţi-am trimis datele lor - pun prinsoare c-o să te prinzi cine-i Kool Kat, doar văzându-le. La fel cum ai ştiut că fotografiile lui erau cu copii malaysieni. Şi apropo, *cum* ai ştiut?

La întrebarea aceea se putea răspunde în multe feluri. Livia i-ar fi putut spune că în copilăria ei de fetiţă lahu-[i]-pe nume Labee, în dealurile din provincia thailandeză Chiang Rai, devenise expertă în nuanţe care occidentalilor le scăpau de obicei. Sau că, după ce văzuse nenumărate ore de înregistrări cu copii abuzaţi sexual, devenise conştientă de diferenţele culturale. Copiii din unele culturi ţipau. Alţii erau mai stoici. Ea însăşi, când fusese vândută în Statele Unite, la vârsta de treisprezece ani, trecuse de la o stare la alta, stoică atunci când bărbaţii o exploataseră pe ea, ţipând când o făcuseră cu surioara ei mai mică, Nason.

— A fost o intuiţie, răspunse acum, alungând imaginile din postările video ale lui Kool Kat.

Se pricepea să se disocieze de ceea ce se petrecea, ignorând teroarea şi suferinţa şi concentrându-se asupra graiului în care ţipau copiii şi asupra a ceea ce putea afla din aspectul torţionarilor lor, în ciuda măştilor pe care le purtau, sau din eventualele detalii de pe fundal, care ar fi putut oferi indicii despre locul unde se găseau.

După aceea însă disocierea se dezintegra de fiecare dată. O părăsea, lăsând-o să continue ca om cu tot ceea ce văzuse ca poliţist.

— Ceea ce poliţiştii numesc „intuiţii", zise Trahan, hackerii FBI-ului numesc „recunoaşterea tiparelor".

Părea ca şi cum ar fi încercat să afle ceva.

— Chiar aşa, Terry?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Dar pentru ca tiparele să aibă sens, ai nevoie de date. Cu cât ai mai multe date, cu atât e mai bine.

Livia îl privi, nesigură asupra direcţiei în care se îndrepta prin comentariul acela. Cu părul şaten lung până pe umeri şi barba asortată, Trahan degaja un aer atât de placid, încât părea permanent drogat. Dar era în mod evident un hacker excepţional - Livia văzuse asta cu ochii ei şi, în plus, dacă n-ar fi fost bun în ceea ce făcea, FBI-ul nu l-ar fi alocat grupului operativ comun Child's Play. Ca atare, poate că reţelele de computere nu erau singurele pe care se pricepea să le examineze.

Când ea nu răspunse, Trahan zise:

— îmi pare rău că nu te pot ajuta în privinţa asta. Mă refer la fotografii. La videoclipuri. Am încercat, dar... nu mă mai pot uita la ele. Nu ştiu cum poţi tu să te uiţi.

Deci asta voia să zică. Livia i-ar fi putut spune că nici majoritatea poliţiştilor nu se puteau uita. Ea nu-i învinovăţea. Oamenii reacţionează diferit faţă de oroare, iar în cazul Liviei era obsesia faţă de protecţie, încercarea permanentă de a o salva pe sărmana Nason printr-un înlocuitor.

Femeia bănuia că şefii poliţiei din Seattle înţelegeau psihologia. Livia trimisese după gratii destui violatori pentru ca tiparul să fie evident. Şefii nu ştiau însă - şi nu ştia nimeni - că ea avea nevoie, de asemenea, de răzbunare. în mintea ei, unicul lucru mai bun decât un violator trimis la închisoare era un violator aflat în cimitir, şi începând din urmă cu cincisprezece ani, când era încă în liceu, omorâse peste o duzină.

— Nu-ţi face griji, rosti ea acum. Nici eu nu pot să fac ce faci tu.

— Vreau să zic că nu ştiu cum poţi să vezi chestiile alea şi să nu-i omori pur şi simplu pe autorii lor.

O privea cu atenţie şi, pentru o clipă, Livia se întrebă dacă nu cumva comentariul acela fusese un test. Dar nu, nu era genul acela de priviri şi, oricum, n-ar fi fost prima dată când ea îi surprinsese privirea zăbovind. Trahan încercase, de asemenea, să flirteze cu ea de câteva ori şi, chiar dacă Livia nu-l încurajase, nici n-o deranjase. O tentativă de flirt era lucrul cel mai neînsemnat căruia trebuia să-i facă faţă o poliţistă asiatică atrăgătoare, în plus, Trahan era inofensiv. Un tânăr cu inimă bună. Sigur că da, cam sensibil pentru materialele ce ajungeau să fie partajate pe o reţea precum Child's Play, dar asta nu însemna altceva decât că era uman.

Şi totuşi... privirea lui era mai intensă ca de obicei.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Obrazul tău, rosti el, mijind ochii. Este... te-a lovit cineva?

Ea ridică un deget spre vânătaie, de care uitase.

— Ai putea spune şi aşa.

— Vorbeşti serios? Este... eşti bine?

Livia râse, mişcată fără să vrea de faptul că hackerul slăbănog simţea un imbold latent, indiferent cât de prostesc, de a o proteja.

— Predau tehnici de autoapărare pentru femei. Aseară am încasat un cot. Nimic important.

Trahan ridică sprâncenele.

— O femeie ţi-a făcut asta?

Dacă altcineva ar fi fost autorul comentariului, Livia s-ar fi putut simţi iritată. Poate chiar ar fi vrut să-i dea individului o lecţie. Sosit din partea lui Trahan însă, nu putea decât să-i stârnească un zâmbet.

— Nu crezi că o femeie poate lovi cu cotul? Deşi, întâmplător, lovitura asta a venit de la un bărbat.

— Ah... Ai zis „tehnici de autoapărare pentru femei", aşa că m-am gândit...

— Un curs de tehnici de autoapărare pentru femei care nu le antrenează împotriva bărbaţilor n-ar avea cine ştie ce utilitate.

— Da, ai dreptate... Nu mă gândisem la asta până acum.

Livia flutură din mână cu un gest de nepăsare.

— Nu-ţi face griji. Tehnicile de autoapărare pentru femei sunt domeniul meu. Computerele sunt domeniul tău.

— Da, bun... îmi pare rău că nu ţi-am găsit mai multe informaţii, răspunse el, părând uşurat să revină pe un teren familiar. Cum stăm în privinţa timpului? Spuneai că suntem contra-cronometru.

— Aşa este. FBI-ul a acţionat inteligent, nedifuzând ştirea arestării administratorului, şi s-a descurcat excelent simulându-i activitatea pe site. Dar până la urmă unul dintre membri va observa că ceva nu-i în regulă. Iar atunci va posta o avertizare şi va dispărea, iar peste încă o secundă toţi şobolanii din Child's Play se vor topi în beznă.

— Asta ar fi de tot rahatul. Deocamdată n-avem decât cinci nume din o sută şapte membri.

— Păi, atunci, cu cât găsim mai mulţi înainte să fim deconspiraţi, cu atât mai multe arestări vom face imediat după aceea. Aşa că să nu mai zăbovim!

Trahan se uită la paharul de carton cu cafea pe care-l ţinea ea în mână - Uptown Espresso, aflat la două intersecţii depărtare în districtul South Lake Union din Seattle. FBI-ul îl instalase pe hacker într-o mansardă din cartier fiindcă era rezonabil de aproape de sediul poliţiei, însă Trahan era un tip sedentar şi Livia apreciase că era mai eficient să vină la el aici, decât să încerce să aranjeze o întâlnire la sediu.

Porni spre capătul lui de masă.

— Ia, îi zise şi-i întinse cafeaua. Cappuccino extra-large. Favorita ta.

El luă paharul şi zâmbi.

— Ca să mă menţii funcţional?

Livia i-ar fi putut întoarce surâsul, însă nu dorea ca tânărul să-şi facă vreo impresie greşită. De aceea reveni în capătul opus al mesei, se aşeză şi deschise laptopul pe care-l folosea când lucra în mansardă.

— Aşa ceva, îi răspunse. Ia să vedem acum ce aflu de la expatriaţii ăia din KL care-ţi plac ţie.

— Bine. Eu voi urmări o anomalie peste care am dat când botul meu căuta metadate despre Kool Kat.

— O anomalie? zise ea, repetându-i deliberat cuvintele, aşa cum făcea când interoga un suspect.

Tehnica funcţiona bine mai ales asociată nevoii tipic masculine de a oferi explicaţii femeilor.

— Mda, încuviinţă Trahan, răspunzând inconştient la tehnica respectivă. De obicei, toţi tipii ăştia folosesc criptarea pentru a-şi masca identităţile, însă recurg în general la software-uri de criptare comercială.

— Criptare comercială?

— Da, care poate fi cumpărată legal. Un asemenea soft nu-ţi poate spune absolut nimic despre utilizator decât că-i atent în privinţa securităţii. însă cel peste care am dat... ştiu că sună cam ciudat, dar cred că-i al meu.

Asta o luă într-adevăr prin surprindere.

— Ce vrei să zici?

— Păi, majoritatea chestiilor pe care le fac în prezent sunt contracte de hacking pentru FBI, dar în trecut am lucrat pentru fel de fel de agenţii. Odată m-a angajat Serviciul Secret ca să concep o suită de instrumente de comunicaţii criptate. Ăla a fost un proiect chiar cool.

— Şi de pe piaţă nu se poate cumpăra ceva similar?

Trahan strânse din umeri.

— Ştii cum gândeşte guvernul - dacă-i disponibil şi pentru civili, înseamnă că nu poate fi atât de bun ca unul de comandă. De-aia aruncă mii de dolari pe cafetiere şi pe colaci de WC şi pe tot felul de prostii. E o nebunie, dar - hei! - pentru contractori ca mine e ca şi cum ar veni Crăciunul.

Livia cunoştea într-adevăr mentalitatea. Site-urile ce vindeau echipamente pentru poliţie declarau sus şi tare că produsele lor se adresau *doar forţelor de ordine*, pentru că ştiau că exclusivitatea percepută de poliţişti îi determina pe aceştia să se repeadă să cumpere.

Decise să abandoneze pentru moment discuţia despre Kool Kat.

— Deci te-a angajat Serviciul Secret?

— Da, aveau nevoie de un soft cu care orice agent să poată să comunice cu oricare altul, fără să fie vreodată individualizat. O aplicaţie care să ofere anonimat.

— Adică...?

— Păi, dacă poţi să identifici membrii unei forţe de protecţie şi pază, în scurt timp poţi să obţii şi informaţii despre persoana pe care o protejează - informaţii pe baza cărora se poate acţiona. Aşa că, din punctul ăsta de vedere, protejarea agenţilor este aproape la fel de importantă ca protejarea obiectivului în sine. Cel puţin online.

— Şi tu zici că ai impresia că un membru din Child's Play utilizează aplicaţia pe care ai conceput-o tu pentru Serviciul Secret?

— în mod clar seamănă cu ce am făcut eu, dar nu ştiu cum ar fi putut ajunge în posesia ei unul dintre jegurile astea.

Livia clătină uluită din cap. Nu era vina lui. Asta nu era lumea lui şi de aceea ideea lui liniştitoare că toţi violatorii de copii erau „jegurî", o specie străină şi separată de restul omenirii, nu fusese niciodată contestată.

— Concluzia logică, rosti ea lent, este că acel membru din Child's Play care-ţi utilizează aplicaţia personalizată are o legătură cu Serviciul Secret.

Urmă o tăcere prelungă. Trahan clătină din cap şi spuse:

— Da, dar...

Ea aşteptă, lăsându-l să treacă prin disonanţa cognitivă. După o secundă, tânărul spuse:

— însă tipii ăia... cum să zic? trec printr-o tonă de teste psihologice. Li se verifică trecutul. Sunt puşi la poligraf. Totul!

— Niciun test nu-i perfect. Şi în plus, mă-ndoiesc că vreunul dintre testele alea psihologice e conceput pentru a descoperi interese sexuale faţă de copii.

— Probabil, dar... dacă *este* cineva din Serviciul Secret?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun - ce se va-ntâmpla?

Livia simţea că o cuprinde iritarea.

— Ceea ce se întâmplă cu orice persoană care este arestată pentru abuzarea copiilor. Dacă procurorul îşi face treaba, este condamnată la închisoare şi apoi este ţinută departe de copii pentru tot restul vieţii.

— Asta înţeleg, însă Serviciul Secret... Când am proiectat aplicaţia, am ajuns să-i cunosc pe unii dintre ei. Tipii ăia au o aură de mister. Ştii ce vreau să spun - spiritul de echipă. Dacă un agent ar fi săltat direct din Casa Albă sub acuzaţia de pornografie infantilă, ar însemna pentru ei o mare bilă neagră.

— Şi de ce ar fi asta problema noastră?

— N-am spus aşa ceva. Atâta doar că...

— N-o să-nţeleg asta niciodată. Pe cuvântul meu! Nu-i pot înţelege pe cei cărora le pasă mai mult de protejarea unei instituţii decât de protejarea copiilor.

Trahan se înroşi la faţă.

— Aici nu eşti corectă. Ştii bine că mie-mi pasă. Şi nici nu-ncerc să protejez pe nimeni. Vreau să zic - pe nicio instituţie. Ţi-am spus doar atât, dacă se dovedeşte că un agent din Serviciul Secret face parte din reţeaua Child's Play, atunci vei avea greutăţi când vei încerca să obţii un mandat de arestare. Dacă nu vrei s-auzi asta, dacă vrei să pretinzi că nu-i adevărat, perfect, e treaba ta.

Livia inspiră prelung, apoi expiră zgomotos, oferindu-şi un moment ca să se calmeze. Se străduise din răsputeri să-şi ascundă butoanele, totuşi ele erau uneori chiar acolo, la suprafaţă, aşteptând să fie apăsate.

— îmi pare rău, rosti ea. Atâta doar că am văzut tiparul ăsta de foarte multe ori şi mă scoate din minţi. însă n-ar fi trebuit să te bag şi pe tine în el. Ai dreptate, n-a fost corect din partea mea.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, clătină din cap tânărul. îmi dau seama de ce se poate înţelege aşa. Zâmbi. Recunoaşterea tiparelor nu-i o ştiinţă. Trebuie să accepţi şi excepţii.

Ea aprobă din cap.

— Oricum, dacă unul dintre membrii reţelei Child's Play este un agent al Serviciului Secret, s-ar putea să fiu nevoită să port nişte bătălii birocratice. N-ar fi prima dată. însă deocamdată este mult prea devreme s-o spun. Mai întâi trebuie să confirmi că aplicaţia pentru anonimat este a ta şi apoi trebuie să-l demascăm pe cel care o utilizează în Child's Play.

După vreo douăzeci de minute, în timp ce Livia examina datele, pentru a determina care dintre cei trei expatriaţi din Kuala Lumpur îşi spunea Kool Kat, Trahan rosti:

— Hopa! Asta-i naşpa.

Livia se aplecă într-o parte, ca să-l poată vedea în spatele monitorului său. Părea pământiu la faţă.

— E aplicaţia ta?

El încuviinţă, fără să-şi ia ochii de la ecran.

— Da.

Femeia nu-i înţelegea tulburarea. Probabil că-i idolatrizase cu adevărat pe agenţii pe care-i cunoscuse în timpul cât dezvoltase aplicaţia.

— Bine, zise ea. Deci este ceea ce ai bănuit. Avem un agent al Serviciului Secret suspectat că ar fi membru al reţelei Child's Play.

Trahan o privi şi clătină lent din cap.

— Nu, rosti el. Avem şase.

Capitolul 3
RAIN

Am aşteptat o zi înainte de a-i telefona lui Horton. Mi-am spus că procedam aşa pentru că nu mă hotărâsem. Dar ştiam că nu faceam altceva decât să simulez reticenţa, ca de obicei.

Am decis să fiu concis. Fostul colonel şi cu mine nu ne despărţiserăm tocmai prieteni, iar dacă aş fi fost exagerat de nerăbdător, el ar fi recunoscut comportamentul ca pe o încercare de a-i adormi bănuielile, ceea ce ar fi fost contraproductiv.

— Am înţeles că vrei să vorbeşti cu mine, am spus, în loc de salut.

— Mă bucur că m-ai sunat, mi-a răspuns, cu inconfundabila lui voce de bariton din delta Mississippi. Ce mai faci?

Căldura din tonul lui m-a surprins şi m-am întrebat dacă nu cumva Horton era cel care încerca să-mi adoarmă bănuielile.

— Nu mă plâng. îmi savurez retragerea. Şi tu?

— Cred că tot aşa. Nu-mi dădusem seama cât de mult ajunsesem să urăsc Washingtonul, până nu m-am retras şi m-am mutat în locuinţa mea de la ţară.

— Locul ăla din Virginia de care aminteai - Lynchburg, nu?

El îmi povestise odată despre Virginia, dar nimic specific. Mă îndoiam totuşi că ar fi fost surprins dacă eu aş fi ştiut mai multe - sau, mai probabil, Larison.

— Pe aproape, mi-a răspuns. Mai precis, e la nord de Lynchburg. O aşezare micuţă - Coleman Falls. în zilele de luni lucrez în departamentul de pompieri voluntari, iar în weekenduri merg la pescuit pe râul James. Locuiesc într-o cabană de pe Cove Creek Farm Road, cu un drum de acces lung, cu pietriş, înconjurată de păduri, cu o verandă minunată în spate, unde seara îmi place să mă bucur de un whisky şi, uneori, de un trabuc.

Nu era pentru prima dată, însă a trebuit să-l admir. Practic mă provoca.

Pe de altă parte, dacă Larison dorea cu adevărat să-l omoare, probabil că Horton n-ar fi putut face mare lucru pentru a-l opri. Aşa că putea foarte bine să se bucure de pescuit şi de voluntariat până în ziua aceea fatală, şi să nu ne ofere nicio satisfacţie.

— Sună frumos, am comentat. Nu fumez, dar se ştie că din când în când îmi place să savurez un whisky bun.

— Ar trebui să vii în vizită. Am un Glenlivet din 1981 pe care nu l-am deschis încă. Tot aştept o ocazie specială.

— O să te anunţ dacă ajung prin părţile alea.

A urmat o pauză, în care părea că-mi examinează înţelesul cuvintelor.

— Mi-ar face plăcere. Ştiu că am avut unele deosebiri de păreri.

Era un fel de a descrie lucrurile, totuşi în clipa asta probabil că era mai bine să spunem mai puţine.

— Oricum, înţeleg că ştii pe cineva care ar dori să mă ocup de un job pentru el.

— Corect.

— Ştii în ce constă jobul?

— N-am întrebat.

— Bine. Cine-i persoana?

— în afară de a-ţi confirma că-i foarte serioasă, nu-ţi pot spune altceva. O să-ţi dau un număr de telefon. Dacă eşti interesat, poţi să suni.

Am căzut pe gânduri, apoi am spus:

— De ce?

— De ce... ce anume?

— Parcă ziceai că te-ai retras.

— Parcă şi tu spuneai acelaşi lucru.

— Aşa-i.

— Atunci de ce stai de vorbă cu mine?

N-am răspuns, iar după câteva secunde el a rostit:

— Vino să mă vizitezi cândva. Ne putem bucura de Glenlivetul ăla, comparând experienţele despre satisfacţiile retragerii.

Capitolul 4
LIVIA

Livia petrecu următoarele zile cu cazurile ei obişnuite. Depuse mărturie într-un proces de violenţă conjugală. Examină înregistrările unei videocamere de supraveghere asociate unui voyeur din Ballard. Stătu de vorbă cu victima unui atac sexual - o femeie care făcea jogging dimineaţa în Discovery Park, un caz îngrijorător de similar celui din Lincoln Park, petrecut cu o săptămână în urmă. Ambele femei purtaseră căşti - unul dintre multele lucruri despre care Livia le avertizase pe elevele ei de la cursul de autoapărare să nu-l facă niciodată, deoarece dovedea atât că nu auzi, cât şi că eşti prea naivă ca să ştii asta, ceea ce era ca un far pentru prădători. Ambele femei fuseseră atacate din spate, înainte de a fi fost măcar conştiente că cineva se afla în apropierea lor. în ambele cazuri, li se pusese un cuţit sub bărbie; existase aceeaşi ameninţare şoptită - „Dacă te clinteşti sau ţipi, îţi tai beregata"; braţele le fuseseră legate la spate cu coliere din plastic; pantalonii pentru alergare fuseseră tăiaţi; şi agresiunea se terminase în câteva minute. Prima victimă nu văzuse nimic. A doua avusese prezenţa de spirit să se uite înapoi când atacatorul coborâse de pe ea, însă bărbatul purta de asemenea echipament de jogging şi ea nu izbutise să-i vadă chipul.

Al doilea atac confirmase ceea ce Livia suspectase de la primul: acesta nu era un violator începător. Bărbatul acesta petrecuse timp îndelungat şlefuindu-şi metoda, renunţând la ceea ce nu funcţionase, îmbunătăţindu-şi eficienţa, exersând până la profesionalism. Pantalonii victimelor, de exemplu - tăieturile arătau că nu se folosise un cuţit, ci o foarfecă. Probabil EMT, dintre cele de înaltă calitate, utilizate de paramedici în cazul unor traumatisme. Livia nu avea de unde să ştie, bineînţeles, totuşi îşi putea imagina că bărbatul tăiase iniţial hainele unei victime cu cuţitul, după care, constatând că necesita prea mult efort şi timp, trecuse la foarfeci. îşi perfecţionase trusa de violator. îşi fetişiza instrumentele şi-şi rafina tacticile.

Mai presus de orice, planifica meticulos, pentru a se asigura că-şi va putea satisface hobby-ul mult, mult timp.

Iar toate astea însemnau aproape cu certitudine că Livia avea de-a face cu cineva sosit recent în Seattle, după ce decisese că era prea periculos să-şi continue hobby-ul în alt loc. Teoretic, baza de date ViCAP - Violent Criminal Apprehension Program-{-}-, din cadrul FBI-ului - ar fi oferit o modalitate eficientă pentru a descoperi delicte din afara oraşului Seattle care să fi fost similare cu cele două atacuri din parcuri. Practic însă, poliţiştii locali suprasolicitaţi nu erau nici pe departe atât de conştiincioşi pe cât ar fi trebuit când aveau de introdus informaţii în baza de date. Şi chiar dacă îşi făceau timp să le introducă, nu includeau întotdeauna detaliile relevante.

De exemplu, ambele atacuri avuseseră loc în condiţii de ploaie. în Seattle, ar fi putut fi o coincidenţă, totuşi ploaia înăbuşea zgomotele, distrugea dovezile şi reducea numărul practicanţilor de jogging, aducându-i la un raport mai convenabil între victime şi martori. Şi oferea un mediu firesc în care un bărbat să poarte integral haine din plastic sau echipament de alergător Gore-Tex, vestimentaţie care ar fi îngreunat recoltarea ADN- ului şi ar fi sporit dificultatea identificării de către martori. întrebarea era dacă un poliţist care introducea date în ViCAP s-ar fi gândit să menţioneze şi vremea.

Livia avu însă noroc şi ViCAP îi oferi o pistă solidă: un atac în Bridgeport, statul Connecticut, cu opt luni în urmă. Acelaşi profil de victimă: o alergătoare matinală. Aceeaşi metodă de operare: atacul fulgerător din spate, cuţitul, legarea încheieturilor cu coliere din plastic, eficienţa exersată. Nicio menţionare a instrumentului probabil cu care se tăiaseră hainele, dar plouase, ceea ce-i confirmă Liviei ipoteza că bărbatul opera în condiţii alese deliberat, iar ploaia nu era o simplă coincidenţă. Şi decorul era similar - un loc numit Seaside Park, popular printre alergători şi situat pe apă, de data asta pe Long Island Sound. Livia avea convingerea că în trecut existaseră şi alte atacuri, tot aşa cum era sigură că vor mai fi şi în viitor, dacă bărbatul acesta nu era oprit.

îşi scoase din minte Child's Play, ştiind că, cel puţin pentru moment, Trahan se ocupa de caz şi că mai aveau să treacă vreo câteva luni până la arestările pe care le-ar fi putut ea face asociate site-ului. Rămase la birou, consultând toate bazele de date locale pe care le putea accesa şi telefonând la departamente de poliţie de pe toată coasta Connecticutului. Nu găsi totuşi nimic.

Deja, două atacuri. Bănuia că avea să mai fie unul - probabil la ploaia următoare, ceea ce în Seattle însemna în curând -, după care violatorul avea să se mute pe alte terenuri de vânătoare, unde era posibil ca ea să-l piardă pentru totdeauna.

Nu voia să îngăduie să se întâmple aşa ceva. într-un fel sau altul, avea să-l oprească aici.

Capitolul 5
RAIN

Am telefonat la numărul pe care mi-l dăduse Horton. Mi-a răspuns un bărbat care vorbea în engleză americană, dar fără accent identificabil.

— A durat ceva, a zis el. Acum dispunem de o zi mai puţin decât am fi dispus în alte circumstanţe.

I-am remarcat preţiozitatea termenilor - „dispunem" şi „alte circumstanţe", când putea să fi spus simplu „avem" şi „altfel". Iar glasul era ferm, doar cu un blând reproş în ton. Putea fi un ofiţer obişnuit să se adreseze subalternilor. Pe când fusesem tânăr şi cumva necugetat, genul acesta de discurs autoritar mi-ar fi trezit instantaneu instinctul de revoltă. Dar dacă trăieşti destul de mult, capeţi altă perspectivă şi poate chiar şi o măsură de autocontrol. De aceea, în loc să devin iritat, am răspuns pe un ton plictisit:

— Ai folosit cumva pluralul maiestăţii? Pentru că restricţiile tale temporale nu au nicio legătură cu mine.

— Atunci de ce mi-ai telefonat?

Poate pentru că Horton mă provocase cu ceva similar şi poate pentru că întrebarea nu era chiar lipsită de merit, am simţit că încep să mă enervez.

— Ca să te aud, am replicat. Iar pentru cineva care afirmă că este îngrijorat de problema timpului, în niciun caz nu pari grăbit să ajungi la subiect.

M-am felicitat că dovedisem înţelepciune şi reţinere tactică, fiindcă nu încheiasem fraza cu „dobitocule".

A urmat o pauză, timp în care probabil că el şi-a reglat abordarea. Apoi a spus:

— Trei joburi, toate necesitând atenţie imediată, toate trebuind să pară decese din cauze naturale. Dacă informaţiile mele sunt corecte, este genul de activitate în care excelezi.

Alături de „alte circumstanţe", felul de exprimare sugera un individ educat. Precis în formulare. Aparent obsedat de respectarea regulilor mărunte, poate pentru a compensa disponibilitatea de a le ignora pe cele cu adevărat mari.

Am inclus observaţia în dosarul mental pe care-l întocmeam şi am reflectat. El avea să-mi spună „cine". Probabil şi „unde". Cu certitudine avea să-mi spună „cât".

Bineînţeles, toate erau detalii esenţiale, dar după o mulţime de manipulări şi trădări, învăţasem că nimic nu era mai important ca „de ce",
pentru propria-mi protecţie. Şi poate că întrebarea aceea devenise importantă şi din alte motive, de conştiinţă, ori de claritate, ori alte direcţii pe care încercam să le ocultez printr-o concentrare mai pragmatică asupra propriei mele supravieţuiri.
Desigur, „de ce" era tocmai întrebarea la care cei care mă angajau pentru joburi doreau cel mai puţin să răspundă. Ceea ce însemna că era necesară o abordare indirectă, adevărul fiind discernut ca o umbră proiectată de minciunile ce-l înconjurau.
Ca atare, am început cu partea uşoară - cea la care interlocutorul meu se aştepta şi care ar fi sugerat în măsura cea mai mare că eram interesat.
— Despre cine vorbim?
— Eşti de acord?
— Ai fumat ceva?
— Poftim?
— Te aştepţi să spun „da" pentru un job - ba nu, pentru trei joburi - despre care nu ştiu nimic? Cu ce soi de amator am de-a face?
Insulta era calculată. Indiferent dacă bărbatul acesta era un amator sau un profesionist, el se percepea ca fiind profesionist şi acum avea să dorească să mi-o dovedească. Anchetatorii numesc metoda „diminuarea egoului".
— Te asigur, a spus el şi în glas i s-a strecurat o undă de indignare, că ai auzit de mine.
— Lucrezi pentru stat?
— Am lucrat. Am plecat de acolo fiindcă amatorii îmi stânjeneau eforturile. Acum rezolv probleme.
— Aşadar - cine sunt cele trei joburi?
A urmat o pauză, apoi a continuat:
— Trei persoane ce fac parte din forţele de ordine - un federal, un statal şi un consultant. Este vreo problemă?
Nu aveam nevoie de bani. Nu-mi plăcea bărbatul. Şi, oricum, mă retrăsesem din activitate.
Nu putea totuşi strica să aflu mai multe.
— Deocamdată, nu.
— Să începem cu statalul. Este o poliţistă din Seattle. Ai ceva împotrivă?
— Dacă îl cunoşti pe cel care ţi-a intermediat legătura asta, atunci ştii că răspunsul meu este „da". Fără femei. Fără copii. Fără acţiuni împotriva unor
ţinte care nu sunt primare. Şi fără alţi angajaţi care să rezolve acelaşi job în paralel.

Nu mi-a plăcut felul cum am spus-o. Ca pe o listă de parametri, nu ca pe un protest.

— Da, el a menţionat că eşti sensibil în privinţa asta, dar nu l-am crezut. Adică nu sunt toţi oamenii fulgi de zăpadă speciali? Eşti de acord să topeşti unii fulgi de zăpadă, dar nu pe alţii?

Individul începuse să-mi displacă suficient de mult ca să-mi doresc să mă amuz cu el. Am replicat:

— Unii fulgi de zăpadă sunt mai scumpi decât alţii.

— O să ajungem şi acolo. Cum am spus, cadrul temporal este îngust. Poate trei zile, ţinând seama de faptul că am pierdut deja o zi, dar informaţiile sunt detaliate şi noi te putem ajuta să controlezi mediul oricât de mult vei avea nevoie pentru a face să pară un deces natural.

— Frumos din partea voastră, dar eu lucrez singur.

— Eu am auzit altceva.

Nu ştiam dacă Horton menţionase detaşamentul. Nu conta. în tot cazul, nu-mi plăcuse comentariul. Nu pentru că era fals, ci pentru că devenise adevărat. Da, acum eram singur. Solitar, aşa cum fusesem pe timpuri. Totuşi, chiar şi înaintea detaşamentului, existase Dox. Şi Delilah, şi doi dintre colegii ei din Mossad. Şi Kanezaki din CIA. Şi Larison, şi

Treven, tipul pe care Larison îl adusese cu el. La naiba, ultima dată când puteam spune cu onestitate că lucrasem singur, fusese... cu mai mult timp în urmă decât merita să mai socotesc.

M-am întrebat dacă acela era motivul pentru care stătusem de vorbă cu Larison. Şi apoi cu Horton. Şi acum cu bărbatul acesta. Poate că solitudinea nu mi se mai potrivea ca odinioară. Poate că doream o conexiune, chiar dacă respectiva conexiune era cu lumea asta de rahat de care îmi spuneam că aş fi vrut să mă desprind.

— Eu nu sunt responsabil pentru ce ai auzit tu, am rostit, iar calmul din glasul meu mi-a solicitat un mic efort. Iar dacă apreciezi că speculaţiile despre mine, fără să dezvălui nimic despre tine, reprezintă abordarea potrivită în cazul de faţă, atunci nu eşti doar ignorant, ci şi incompetent.

A urmat o pauză; poate că bărbatul digera adevărul spuselor mele, sau poate că se străduia să nu răspundă la rândul lui cu o insultă.

— Nu trebuie să ştii cine sunt eu, a zis în cele din urmă. Şi, poate mai important din perspectiva ta, nici nu vrei să ştii.

— Sunt destul de sigur că vreau să ştiu.

— Ba nu, nu vrei. Tot ce trebuie să ştii este că banii mei sunt dolari şi că sunt mulţi. Dacă nu ştii mai multe, atunci nu poţi să fii o ameninţare pentru mine. Dacă nu eşti o ameninţare pentru mine, atunci eu nu sunt o ameninţare pentru tine.

Simetria sugerată era simplistă, dar n-am comentat.

— O să-mi asum riscurile.

— Ajunge. Onorariul este de un milion de dolari. Jumătate ca avans, jumătate la terminare. Nu pretinde că este prea puţin - amândoi ştim că este prea mult. Eşti de acord? Sau vrei să-ţi iroseşti restul vieţii în Tokio, susţinând că te-ai retras?

înainte de a pleca din Tokio, avusesem grijă să las în urmă unele indicii. Exista un apartament a cărui întreţinere continuam s-o achit printr-un intermediar. Apăream când şi când în unele cluburi de jazz. Chestii de felul ăsta. Toate, suficient de subtile pentru a părea autentice şi concepute pentru a fi asamblate doar cu dificultate. Faptul că bărbatul acesta începuse să le asambleze sugera că dispunea de resurse. Faptul că înghiţise momeala sugera că resursele acelea nu erau atât de bune pe cât ar fi putut el crede.

Dincolo de toate, ameninţarea discretă de tip „ştiu unde să te găsesc" sugera că egoul lui îi dădea ghes mai mult decât tacticile sănătoase. în caz contrar, ar fi avut grijă ca spusele lui anterioare - că nu era o ameninţare pentru mine atâta timp cât eu nu eram o ameninţare pentru el - să fie valabile în ambele direcţii. Un ofiţer, mi-am spus din nou. Sau un fost ofiţer, mai obişnuit să dea ordine subalternilor decât să negocieze cu nişte liber-profesionişti.

El nu ştia însă că mie îmi plac ameninţările. Ameninţările clarifică. Iar odată cu claritatea vine calmul. Aşa că n-am avut nevoie de absolut niciun efort ca să amân câteva clipe răspunsul, făcând o pauză menită să sugereze că fusesem descumpănit, ba chiar îngrijorat de calitatea informaţiilor sale.

— Mult noroc cu joburile acelea, am zis. Nu te pot ajuta.

După ce am terminat convorbirea, am închis complet telefonul şi i-am scos bateria, apoi am pus un buştean nou în *irori.* Lemnul uscat a trosnit şi s-a aprins aproape instantaneu. M-am aşezat pe perne în faţa focului şi am privit flăcările murind, lemnul transformându-se în cărbuni strălucitori, căldura radiindu-mi plăcut pe tălpi.

Individul îmi spusese puţine. Fusese mai degrabă fanfaronadă decât ameninţare.

Cel mai probabil, de altfel. Dar cât eram dispus să mizez pe asta?

Minka era destul de răcoroasă dincolo de perimetrul în care se afla *irori.* Şi, prin contrast, căldura pernelor din faţa vetrei era chiar mai bine-venită.

Am mai pus un lemn peste cărbuni. L-am privit arzând, întrebându-mă de ce oare flăcările sunt atât de hipnotice.

Am decis că viaţa e plină de paradoxuri. în tot cazul, eu nu prevăzusem cât de multă treabă putea să implice retragerea mea. Am pus bateria înapoi în telefon şi l-am sunat pe Larison.

Capitolul 6
LIVIA

Livia ştia că neglijase Child's Play, totuşi operaţiunea aceea depindea mai mult de abilităţile de hacker ale lui Trahan decât de activitatea ei detectivistă, însă trebuia să treacă pe la el şi să afle ce se mai întâmplase. Poate că, în zilele scurse între timp, Trahan progresase în privinţa acelei „anomalii", cum o numise - utilizarea aplicaţiei de criptare pe care o concepuse chiar el pentru Serviciul Secret.

Cumpără un cappuccino de la Uptown Espresso şi se îndreptă spre mansardă, ţinând paharul de cafea sub jacheta din *fleece,* ca să-l ferească de bura slabă a dimineţii. îşi reaminti că, deşi ploua, era prea devreme - violatorul din parcuri n-ar fi ieşit încă din bârlog, ci ar mai fi aşteptat.

Nu avea totuşi să aştepte veşnic.

Când ieşi din lift la nivelul mansardei, văzu o umbrelă udă rezemată lângă uşa lui Trahan. Până atunci nu-l văzuse pe hacker folosind aşa ceva, iar locuitorii din Seattle preferau jachetele cu glugă. Mai era oare cineva înăuntru?

Deschise uşa şi auzi aproape imediat un alt glas pe lângă al lui Trahan - o femeie cu ton autoritar. Părea că cei doi se certau, dar încetară imediat ce auziră uşa închizându-se.

Livia porni pe coridor. Trahan stătea în picioare lângă masă, iar vizavi de el se afla o brunetă înaltă, într-un taior gri cu pantaloni şi o jachetă trei sferturi. Era de la FBI, decise Livia. Jacheta era uşor de transportat în cazul unei călătorii. Un agent bărbat putea renunţa la sacou, dar femeile care adoptau o ţinută vestimentară sportivă riscau să fie privite cu mai puţină seriozitate decât omologii lor masculini. în plus, ceva din postura şi ţinuta corpului ei sugera autoritate faţă de Trahan, deşi, spre meritul lui, tânărul păruse să argumenteze energic înainte de apariţia Liviei.

Laptopul lui era închis; era prima dată când Livia îl vedea aşa. Nu-i plăcea asta.

Amândoi o priviră încruntaţi.

— Bună, Livia, rosti Trahan şi arătă spre femeie. Ea este agenta specială Smith, şefa CVIC.

CVIC era programul „Crime Violente împotriva Copiilor" al FBI-ului, care făcea parte din Divizia de Investigaţii Criminalistice. Livia auzise de Smith, dar nu avusese niciodată de-a face cu ea. Interacţiunile cu şefii unor divizii federale se desfăşurau în mod uzual la niveluri ierarhice superioare. Acum nu rosti nimic, ci se întrebă doar ce naiba se întâmpla.

Smith încuviinţă scurt din cap în semn de salut.

— Bună ziua, detectiv Lone. îmi pare rău că nu ne întâlnim pentru a-ţi da veşti bune. Mă tem că operaţiunea aceasta a fost stopată.

Livia se apropie de capătul mesei, creând un răstimp de câteva momente în care să-şi adune gândurile înainte de a răspunde, ştiind că pauza aceea va transmite încredere în sine, deşi în realitate era rezultatul confuziei. Puse jos paharul cu cappuccino şi se uită la Trahan. Conştientă de potenţiale reacţii politice negative, ea îi ceruse hackerului să nu spună nimănui despre aplicaţia pentru criptare, până când nu aveau ocazia să investigheze mai amănunţit. El promisese că aşa va face şi Livia crezuse că se înţelegea de la sine că acordul lor va rămâne valabil până aveau ocazia să discute din nou. Acum îşi dădea seama că greşise nediscutând cu el mai devreme.

Fixându-l cu privirea pe Trahan, zise:

— Le-ai spus, aşa-i?

Tânărul îi evită privirea.

— Am fost nevoit.

— Trahan îmi este subaltern şi-mi raportează direct, rosti agenta Smith. El are misiunea...

— Are un contract.

— Poţi să-i spui cum vrei. Are obligaţia de a mă ţine la curent cu toate progresele operaţionale importante.

— Asta înseamnă că Serviciul Secret opreşte o investigaţie de pornografie infantilă?

Smith mişi ochii.

— Nu ţi-am spus nimic de felul ăsta. Ţi-am spus că *FBI*-ul încetează această investigaţie.

— De ce?

— S-a determinat că imaginile care au fost postate pe site ca fiind autentice...

Liviei nu-i venea să creadă ce auzea.

— Postate de FBI!

— ... ar putea fi interpretate ca pornografie infantilă. Şi după cum ştii, postarea unor asemenea imagini în Statele Unite este ilegală chiar şi pentru forţele de ordine în cursul unei investigaţii.

Livia inspiră profund, ştiind că se înfierbântase prea tare, totuşi era revoltător! Probabil din cauza regulilor pe care Smith tocmai le menţionase, Child's Play cerea ca toţi membrii săi să posteze minimum o dată pe lună materiale video noi cu pornografie infantilă. Cerinţa era vicleană, întrucât împiedica forţele de ordine să se infiltreze pe site. FBI-ul izbutise totuşi să ocolească cerinţa respectivă, angajând un specialist în trucaje de la Hollywood care să prelucreze videoclipuri existente astfel încât să pară nou- nouţe.

— Imaginile acelea nu sunt reale, spuse Livia, ştiind că deja pierduse, totuşi decisă să încerce să salveze ce mai putea.

Smith încuviinţă din cap.

— Din câte am înţeles, părţi din ele sunt reale. Uite ce-i, trebuie să recunoaştem amândouă că este o solicitare legală. Şi cred că niciuna dintre noi nu se găseşte într-o poziţie din care să-i conteste pe avocaţii Departamentului de Justiţie.

Livia se aplecă înainte, punând palmele pe masă, de o parte şi de cealaltă a laptopului pe care-l folosea când lucra în mansardă. Nu intenţiona să plece fără el - era unicul mod prin care se putea autentifica în Child's Play şi unica ei dovadă a membrilor pe care izbutiseră să-i deconspire deocamdată.

— Agentă Smith, rosti ea, fa-mi o favoare: nu mi te pişa în cap după care să-mi spui că plouă. Aici e vorba despre Serviciul Secret. Terry o ştie,

eu o ştiu şi tu o ştii la fel de bine.
Smith privi laptopul.
— Dacă-ţi imaginezi că poţi să pleci cu laptopul, îţi pot garanta că vei fi acţionată în judecată pentru furtul unei proprietăţi a FBI-ului.
în mod ciudat, Smith păru aproape tristă când rosti cuvintele acelea. Cumva, nu comunica o ameninţare teribilă, ci mai degrabă descria o realitate neplăcută.
Livia o privi în ochi, străduindu-se să găsească o deschidere.
— Am descoperit deja cinci membri - le-am identificat numele. Putem cel puţin să facem arestările acelea. Nu ne trebuie decât...
— Suspecţii pe care i-aţi identificat nu vor fi arestaţi. Şi nici acuzaţi. Cel puţin, nu în asociere cu această operaţiune.
Livia îşi dădu seama că ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, totuşi se simţi şocată.
— Noi am finalizat un dosar - un dosar beton! - împotriva a cinci degeneraţi care fac trafic cu pornografie infantilă - cu *torturi* aplicate copiilor - şi tu îi laşi să continue exploatarea unor minori?
— Nu a fost decizia mea.
— Agentă Smith, ştii ce este *hurtcore*[aL]?
Smith nu răspunse.
— Este un gen de pedofilie. Scopul nu-i doar să provoace durere, ci să provoace *răni interioare*. Nu doar maltratarea corpului unui copil, ci distrugerea sufletului copilului. Terry n-a putut privi scenele alea. Majoritatea oamenilor nu le-au putut privi. Vrei să-ţi arăt câteva? Doar ca să-nţelegi ce anume permiţi prin oprirea acestei operaţiuni.
Trahan nu spunea nimic. Stătea cu privirea plecată, de parcă i-ar fi fost ruşine.
— Eu nu „permit" nimic, replică Smith. Eu urmez regulile. Cât despre *hurtcore* în sine... îmi pot imagina.
— Mă-ndoiesc. Dacă ai putea, nu ne-ai stopa operaţiunea.
Smith nu spuse nimic.
— Ai copii, agentă Smith?
Obrajii celeilalte femei se colorară.
— Viaţa mea personală nu are nicio legătură cu asta. în plus...
— Nepoţi? Nepoate? Ai fost tu însăţi copil cândva?
— ... nu-i treaba ta. După cum am spus, n-a fost decizia mea.
— Ba da, dacă accepţi complicitatea.
— Este o decizie a FBI-ului. Este deasupra nivelului meu ierarhic. Şi deasupra nivelului tău. Şi este finală.
— Du-te dracului! Eu am început un caz împotriva traficanţilor ălora şi o să-i arestez. Şi o să găsesc şi o cale prin care să fie condamnaţi.
Livia ştia că nu se comporta prea abil. Ştia că dezvăluia prea multe. Nu-i păsa. Şi oricum nu s-ar fi putut controla.
Smith coborî ochii.
— Detectiv Lone... Părea că-şi găseşte cu greu cuvintele. Livia...
— Detectiv Lone.
Smith aprobă din cap.
— Detectiv Lone. Din câte am înţeles eu... toţi participanţii la această operaţiune prezintă un grad de compromitere.
— Ce vrea să-nsemne asta?
— Exact videoclipurile ce au fost postate ca fiind autentice pot fi utilizate ca bază pentru punerea sub acuzaţie.
Livia scutură din cap, încercând să-şi limpezească mintea. Se simţea zgâlţâită de curenţi pe care nu-i percepuse şi nu-i putea zări.
— Nu cred că vorbeşti serios, zise ea. Nu cred, pur şi simplu.
— Nu te mai gândi la caz, detectiv Lone. Nu te mai gândi - şi gata! Continuă să-ţi faci bine treaba în toate celelalte feluri în care o faci. Există unele războaie pe care-i imposibil să le câştigi.
— Asta nu-nseamnă că nu mai trebuie să lupţi.
— Ba chiar aşa... dacă vrei să trăieşti ca să mai apuci să te lupţi în altă
zi.
Livia ar fi vrut s-o dea pe agenta Smith cu fundul de podea, însă asta n-ar fi rezolvat nimic. în plus, la un anumit nivel, ea recunoştea că femeia n-o ameninţa. Nici măcar n-o avertiza. Mai degrabă o sfatuia. Poate chiar încerca să-i arate simpatie. Livia se împotrivea, deoarece obiectul simpatiei îi repugna.
Pentru o clipă, lăsă privirea în pământ şi inspiră profund. Apoi încă o dată. Când se simţi mai calmă, ridică ochii.

— Aş dori să stau de vorbă cu superiorul tău. Cu cel care a luat decizia opririi operaţiunii. Sau i-aş putea cere şefei mele să vorbească cu el, dacă are nivelul ierarhic cuvenit. La dracu', dacă vrei, ţi-o aduc la telefon pe şefa poliţiei din Seattle.
Agenta Smith clătină din cap.
— Poţi cere cui vrei să telefoneze oricui din FBI, dar îţi spun c-o să-ţi iroseşti timpul. Sau mai rău. Arătă din cap spre Trahan. Terry şi cu mine trebuie să ne-ntoarcem urgent la Washington. Plecăm la noapte.
Hackerul o privi pe Livia şi strânse din umeri neputincios.
— îmi pare rău.
Ea se uită la amândoi şi ştiu că pierduse, totuşi era decisă ca aceasta să fi fost doar o bătălie, nu tot războiul.
Ridică laptopul. *Să-i ia dracul* Dacă voiau s-o acţioneze în judecată, n- aveau decât.
— Amândoi sunteţi nişte laşi, le spuse şi ieşi din mansardă.

Capitolul 7
RAIN

Larison n-a fost în stare să arunce prea multă lumină asupra identităţii misteriosului meu interlocutor.
— Hort îi cunoaşte pe toţi, mi-a zis el. Ştii şi tu asta. Crezi că individul a fost ofiţer? Colonel sau alt grad mai înalt? Asta reduce posibilităţile la circa o sută şaptezeci de inşi. Dacă vrei mai multe detalii, va trebui să-l întrebi pe Hort.
— Am facut-o deja.
— Atunci poate că n-ai întrebat aşa cum trebuie.
Eu îl văzusem pe Larison în acţiune. Nimeni n-ar fi dorit vreodată să se afle de partea greşită a ceea ce el considera a fi „aşa cum trebuie".
— întrebarea este, am zis, de ce-l protejează Horton pe individul ăsta?
— Nu, întrebarea este: de cine se teme Hort mai mult? De individul ăsta sau de noi?
— Ah, aşadar acum suntem „noi"?
— Asta depinde de tine. După tot ce ai făcut pentru mine, ţi-am spus că- ţi voi asigura oricând spatele. Ai impresia că arunc uşor cu asemenea promisiuni?
Eu nu făcusem altceva decât să-i dovedesc încredere, când ar fi fost inteligent din partea mea să-l omor. Totuşi, întrucât cândva fusesem în
capătul opus al ecuaţiei - cu Dox ştiam că aşa ceva te putea impresiona profund.
— Nu, am răspuns, nu am impresia asta.
— Atunci ajunge să te hotărăşti şi-i facem lui Hort o vizită. Să ne asigurăm că el are priorităţile cuvenite în privinţa temerilor.

Capitolul 8
LIVIA

Livia plecă din mansardă şi se duse în Lake Union Park, unde se plimbă pe malul apei, ascultându-şi paşii cum reverberau pe aleea acoperită cu scânduri. Ploaia se oprise, dar cerul continua să fie cenuşiu, aerul rece şi umed, şi parcul aproape pustiu.

Clocotea de furie şi ştia că, până nu depăşea starea aceasta, nu va putea gândi tactic. Partea cea mai neplăcută era că o mare parte din vină îi aparţinea ei. Ar fi trebuit să fie mai explicită când îi ceruse lui Trahan să păstreze tăcere despre posibila implicare a Serviciului Secret, până când ei doi ar fi aflat mai multe. Poate că hackerul ar fi raportat oricum cazul, dar cel puţin Livia n-ar mai fi rămas cu sentimentul că stoparea operaţiunii fusese din cauza ei.

Iar ameninţarea venită de la Smith - că dacă Livia nu se potolea, putea fi pusă ea însăşi sub acuzaţie - o scotea realmente din minţi. Nu numai din cauza nedreptăţii în sine, ci şi pentru că n-o anticipase. Era adevărat, Smith nu păruse deloc încântată de ceea ce spusese, totuşi cineva prevăzuse că Livia s-ar fi putut împotrivi şi pregătise o apărare în consecinţă. Dacă acesta ar fi fost un meci de judo, atunci ea ar fi fost condusă la puncte şi cu spatele fixat pe saltea. Toate astea, din cauza unui atac pe care nu-l anticipase şi a unei azvârliri pe care n-o blocase.

Se opri să-şi strângă mai bine coada de păr ce-i flutura în vânt, după care porni mai departe, având nevoie să-şi domolească furia. Un stol de porumbei decolă la apropierea ei, pentru ca apoi să se alinieze pe iarbă în dreapta. Pentru o clipă, ea se gândi la Nason, căreia, când erau micuţe, îi spunea „păsăruica", datorită capacităţii incredibile de a imita cântecele păsărilor din pădure. Livia devenise tot mai pricepută să deconecteze acest fel de gânduri de un răspuns emoţional imediat, dar în dimineaţa aceasta ecoul *păsăruicii* în mintea ei produsese un val intens de vinovăţie şi durere, şi trebuise să se străduiască pentru o clipă să-l alunge.

Ea avea nevoie acum de informaţii. Trebuia să ştie cine ordonase de fapt închiderea operaţiunii Child's Play şi din ce motiv. Nu cunoştea pe nimeni din FBI suficient de bine ca să apeleze la el, dar poate că... poate că B.D. Little din Divizia de Investigaţii a Departamentului pentru Securitate Internă ar fi putut-o ajuta. Mai ales în problema implicării Serviciului Secret, deoarece începând cu anul 2003 Serviciul Secret făcea parte din Departamentul pentru Securitate Internă.

Livia nu avea încredere în Little, care se folosise de ea în Thailanda, momind-o cu posibilitatea de a se răzbuna pe bărbaţii ce le traficaseră şi le abuzaseră, pe ea şi pe Nason. După care îi spusese că el ştia că Livia îi ucisese pe toţi - atât pe traficanţi, cât şi pe senatorul american cu care colaboraseră aceştia. Totuşi o înţelegea. Avea propria lui tragedie. O fiică adolescentă. îi arătase Liviei fotografia unei fete de culoare, frumoasă - cu zâmbet radios, ţinându-şi de gât tatăl fericit -, care fusese răpită şi dispăruse cu un deceniu în urmă. Avea la fel de multă motivaţie ca şi Livia să-i elimine pe „prădători", cel puţin aşa susţinuse. Indiferent de costuri. Nu dorea decât să aibă un partener.

Little ştia multe, dar nu avea dovezi. Şi, de asemenea, o asigurase pe ea că n-o va supune niciodată la presiuni. Totuşi circumstanţele se mai schimbă. La fel ca oamenii.

Livia îşi continuă mersul, iar frigul şi efortul depus îi limpeziră mintea. Ajunse la un pâlc de case plutitoare din lemn, care trosneau încetişor şi se legănau în locurile lor de amarare. Iuţi pasul. Nu-i plăceau ambarcaţiunile. Nici porturile. Şi nici containerele de marfa, nici chiar cele ce nu prezentau niciun pericol, aflate pe celălalt mal al râului faţă de mansarda ei din Georgetown. După aproape două decenii, aroma de curry încă îi mai făcea stomacul să se strângă. Urmase cursuri de psihologie în colegiu şi ştia ce însemna generalizarea stimulilor, dar înţelegerea fenomenului abia dacă îi diminua impactul.

Fără doar şi poate, cel mai sigur ar fi fost să nu-l contacteze pe Little, însă acum avea cinci monştri în obiectiv. Putea fie să se protejeze pe sine, fie să-i protejeze pe copiii pe care monştrii aceia aveau să continue să-i vâneze, dacă nu erau distruşi.

Când se simţi suficient de calmă, se opri. Mersul rapid o încălzise, şi-şi deschise fermoarul de la gulerul jachetei din *jleece.* Aerul rece îi asaltă pielea gâtului. Privi peste lac. Relicvele ruginite din Gas Works Park erau abia vizibile pe malul nordic. Din spatele ei răsuna cacofonia surdă a construcţiilor de pe cele şase-şapte şantiere din South Lake Union. Un cârd de răţuşte se apropie pe apă din stânga, iar raţa-mamă o privi pe Livia, apoi îşi conduse puişorii spre mijlocul apei, îndepărtându-i de ea.

Livia oftă şi scoase telefonul. Un singur ţârâit, apoi auzi glasul baritonal:

— Livia Lone. Ai simţit probabil că mă gândeam la tine.

Lui Little îi plăceau jocurile şi ea se aşteptase să fie redirecţionată spre căsuţa vocală, sau măcar să nu-i răspundă atât de prompt. Poate că într- adevăr sperase să audă veşti de la ea.

— Am nevoie de ajutorul tău, rosti femeia, dar n-o să-ţi promit nimic la schimb.

Urmă o pauză. Ea ştia cât de încântat trebuia să fie Little că avea nevoie de el şi detesta asta.

— Bine, spuse bărbatul, dar asta nu-nseamnă că nu te pot întreba. Ţi se pare corect?

„Ţi se pare corect". Poliţiştii foloseau frecvent expresia asta cu suspecţii naivi. „Ajută-mă şi pe mine cu ceva, ca să-i pot face procurorului o impresie bună despre tine - ţi se pare corect?"

Livia spera doar ca acum să nu fie ea cea naivă.

îi povesti despre operaţiunea Child's Play. Despre asocierea cu Serviciul Secret. Despre stopare. Totul.

— Găozari care-şi acoperă fundul, rosti el, după ce Livia termină.

Furia lui părea autentică. Dar, desigur, Little ştia că asta ar fi vrut ea să
audă.

— Nu poţi afla de unde se exercită presiunile? îl întrebă.

— Poate că da. Totuşi, oricât de mult aş dori să gândesc altfel, mă- ndoiesc că am suficientă influenţă să-ţi repornesc operaţiunea. FBI-ul nu-i încântat de intruziuni ale DSI-ului.

— Ştiu.

— Atunci ce vrei?

— Vreau să ştiu cine din Serviciul Secret face parte dintr-o reţea de pornografie şi torturare de minori. Cine din DSI sau din FBI, sau din ambele, îi protejează. Şi de ce.

— Şi ce intenţionezi să faci cu genul ăsta de informaţii?

Livia se aşteptase din partea lui să insiste. în regulă, n-avea decât.

— Fă-mi rost de informaţii şi o să discutăm.

— Asta-i fata mea!

— Nu-s fata ta, du-te dracului!

— Hei, a fost doar o figură de...

— Bun, las-o baltă. Gata! Uită că te-am sunat. E o tâmpenie.

întrerupse convorbirea şi apoi rămase în agonie, aşteptând ca el s-o sune
înapoi, temându-se să nu fi calculat greşit, simţind că nu calculase deloc, că reacţionase pur şi simplu visceral faţă de ideea că cineva ar fi avut-o sub control. Era oripilată că putuse recurge aşa de rapid la protejarea de sine, dând uitării, chiar dacă numai temporar, celelalte mize.

„Sună-mă", gândi ea, privind telefonul şi detestând să aibă atât de multă nevoie de Little. „Sună-mă".

Trecu un minut. Apoi încă unul.

Telefonul ţârâi. Era Little. Livia suspină adânc, cu uşurare, şi se sili să-l mai lase să ţârâie o dată. Apoi a treia oară. După aceea acceptă apelul şi duse telefonul la ureche, fără să spună nimic.

— N-am vrut să spun nimic în felul în care ai interpretat tu, rosti bărbatul. Am vrut să spun doar că sunt bucuros să lucrăm împreună. Ştii foarte bine că amândoi dorim acelaşi lucru.

Livia înţelese cât noroc avusese. Dacă Little n-ar fi cedat primul, ar fi fost nevoită să se întoarcă la el în genunchi, pierzând şi mai multe atuuri. Aşa însă îi demonstrase că era dispusă să renunţe la colaborarea cu el.

— N-o fac pentru tine, îi spuse acum, ci în pofida ta.

— Sunt pur şi simplu bucuros că o faci.

„Sunt convinsă", gândi Livia.

— Află cu ce mă confrunt, spuse ea, şi o să mergem mai departe pornind de la informaţiile acelea.

îşi scoase jeepul din parcarea unde-l lăsase şi merse la sediu, întrebându-se ce să-i spună şefei ei, locotenentul Donna Strangeland, despre stoparea operaţiunii Child's Play. Strangeland era originară din Brooklyn şi avea un accent neobişnuit pentru Seattle, dar era o poliţistă bună, un ţintaş excelent şi o prietenă bună, în măsura în care Livia s-ar fi putut aştepta la prietenie din partea superiorului direct. Chiar şi aşa, situaţia prezentă era destul de presărată de implicaţii pentru ca Livia să dorească s-o ia încetişor, să vadă ce putea afla de la Little înainte de a-şi informa şefa.

Totuşi, până la urmă trebuia să-i spună lui Strangeland şi ar fi părut straniu dacă ar fi aşteptat mai mult. De fapt, Strangeland, care avea un talent ieşit din comun de a şti totul, probabil că aflase deja - fie direct de la agenta Smith, fie de la altcineva. în plus, cel care stopase operaţiunea ştia că Livia va reacţiona. De aceea Smith sosise pregătită cu avertismentul ei... sau ce naiba fusese. în cazul în care Livia nu-i raporta lui Strangeland, cineva s-ar fi putut întreba dacă nu cumva ea pregătea altceva. Mai bine să procedeze astfel încât să pară că se plângea prin canalele ierarhice, aşa cum ar fi fost de aşteptat.

îşi lăsă maşina în parcarea subterană şi urcă pe scări până la etajul cinci. Nu-i plăceau spaţiile închise şi, în plus, renunţarea la lift însemna că ar fi mers zilnic aproape un kilometru pe jos. Era un adaos bun la exerciţiile ei fizice regulate.

Strangeland se afla în biroul ei, având în faţă un teanc de hârţoage. Uşa îi era deschisă, aşa cum obişnuia s-o lase mereu. Când o zări pe Livia oprindu-se în prag, privi peste lentilele ochelarilor pentru citit.

Livia îşi trosni un deget de la o mână.

— Ai un minut liber?

Strangeland se lăsă pe spate în scaun, îşi scoase ochelarii şi indică scaunul aflat de cealaltă parte a biroului. Unul dintre lucrurile pe care Livia le învăţase de la locotenent era puterea tăcerii. Te putea determina să vrei să vorbeşti, chiar şi când erai perfect conştient de metodă.

Acum închise uşa şi se aşeză.

— Operaţiunea Child's Play a fost stopată.

Strangeland o privi două secunde şi Livia îşi dădu seama că nu avusese habar.

— Ce vrei să spui?

îi povesti atunci totul - mai puţin despre convorbirea cu Little. Strangeland nu avea încredere în el - pe de o parte fiindcă nu dorea s-o piardă pe Livia la FBI, şi pe de altă parte fiindcă avea pur şi simplu instincte bune - şi pentru moment Livia nu văzu niciun câştig din a-i spune că ei doi reluaseră legătura.

Strangeland ascultă cu multă atenţie, aşa cum făcea mereu, uneori mormăind sau încuviinţând din cap în semn de încurajare, din când în când solicitând o clarificare sau o informaţie suplimentară. A fi un bun anchetator însemna să ştii cum *să asculţi* activ pe cineva, iar Strangeland se număra printre cei mai buni.

După ce Livia termină, locotenentul întoarse capul şi privi într-o parte, răpăind cu degetele pe tăblia mesei câteva clipe. Apoi reveni spre ea.

— Treaba asta-i mai mult decât nasoală pentru c-o aud de la tine şi nu direct de la FBI. Sau de la şef.

— Ce crezi că-nseamnă?

— Că cineva n-a vrut ca noi să ştim că operaţiunea este stopată decât după ce a fost un fapt împlinit.

— Şi ce crezi că-nseamnă asta?

Strangeland îi aruncă un zâmbet strâmb, poate ca recunoaştere a faptului că Livia utiliza întrebări la care se putea răspunde nu numai prin „da" şi „nu" şi apela subtil la egoul ei - metode pe care, de altfel, le învăţase chiar de la locotenent.

— Bănuiala mea, rosti ea, este că vine de sus de tot, dincolo de nivelul nostru ierarhic. Poate de la directorul FBI-ului. Sau de la Departamentul de Justiţie. Sau de la Departamentul pentru Securitate Internă, care în mod cert ar dori să protejeze Serviciul Secret. Mai ales după toate scandalurile de acolo, ar fi firesc să se decidă că nu-şi mai pot permite încă unul.

— Scandaluri?

— Da, acum câţiva ani au existat o mulţime de dezvăluiri despre stripteuze, prostituate şi garda de securitate a preşedintelui, doi agenţi beţi care au intrat cu maşina într-o barieră la Casa Albă... apoi câţiva şefi au fost prinşi încercând să saboteze investigarea congresmenului, scurgând presei informaţii despre el. Şi apoi altă chestie cu prostituate şi bodyguarzii vicepreşedintelui. Aşa că, da, este destul de uşor de imaginat că cineva de acolo a decis că organizaţia nu-şi mai poate permite un alt ochi învineţit.

— N-am ştiut de toate astea.

Strangeland zâmbi.

— Pentru că nu erau implicaţi copii. Dar acum poate că sunt. Oricum, indiferent prin ce canale ar fi sosit ordinul de stopare, toţi au fost prea speriaţi ca să facă altceva decât să bată din călcâie. Altfel, cineva mi-ar fi telefonat, fie şi numai ca să mă-ntrebe ce dracu' se-ntâmplă. Câteodată
FBI-ul ne tratează ca pe nişte clăcaşi, de acord. Dar o stopare anunţată ca un fapt împlinit... asta-i foarte mult.
— Şi ce facem noi?
— Probabil ne pregătim să-nghiţim un sandvici uns cu rahat. Lasă-mă totuşi să dau nişte telefoane. Să văd dacă pot afla despre ce-i vorba în cazul ăsta, dincolo de ceea ce pare evident. Ceva progrese în privinţa violatorului din parcuri?
Livia îi povesti despre pista descoperită în Connecticut, despre faptul că simţea într-o măsură tot mai mare cu ce fel de ins aveau de-a face şi despre convingerea că îi plăcea să opereze pe ploaie.
— în cazul ăsta, comentă Strangeland, o să avem o problemă reală în Seattle.
— Ploaia pare necesară, totuşi nu suficientă. încă nu am destule date ca să fiu sigură, dar se pare că el nu iese la vânătoare mai des de o dată pe săptămână. Iar între două atacuri, îi place să păstreze discreţia.
— Un ins precaut.
— Aparent, da.
Strangeland aprobă din cap.
— Aşa e, şi psihopaţii pot fi precauţi. Din păcate, este o combinaţie nefericită. însă tu, Livia, o să pui mâna pe el. Dacă cineva o poate face, tu eşti aceea.
Din partea altcuiva, cuvintele acelea ar fi însemnat flatare. Din partea şefei, însemnau altceva.
— Mulţumesc, şefa.
— în privinţa celeilalte chestii, o să te anunţ ce aflu.
Livia se ridică să plece.
— De asemenea, urmă Strangeland, dacă ai propriile tale contacte, le poţi folosi. Indivizii ăştia nu se limitează la canalele oficiale, aşa că nu văd de ce ar trebui s-o facem noi.
Livia aprobă din cap, uşor stânjenită. Oare Strangeland ştia că ea apelase deja la Little, sau înţelesese că avea s-o facă? Oare acesta era modul ei indirect de a-i spune că ar fi fost bine să nu-i ascundă nimic?
Ca întotdeauna, intuiţia aproape paranormală a locotenentului o impresionă şi în acelaşi timp... o îngrijoră. Şirul de violatori pe care Livia îi ucisese nu avea nicio continuitate geografică, pregătirile ei fuseseră întotdeauna metodice, iar tehnicile utilizate se bazau pe cunoaşterea medicinei legale şi a activităţilor detectiviste. Cu toate acestea, ea ştia că era protejată în primul rând de „securitatea prin obscuritate", aşa cum o numeau cei ca Trahan - securitatea rezultată din faptul că nimeni nu investiga.

Iar dacă asta se schimba - dacă cineva observa vreodată un element comun la violatorii aceia morţi -, atunci n-ar fi fost deloc bine. Iar dacă persoana care observa elementul comun avea genul de intuiţie poliţienească al locotenentului Strangeland, atunci putea fi catastrofal.

Nu pentru prima dată, Livia se întrebă dacă n-ar fi trebuit să găsească o cale prin care să-şi îmblânzească dragonul interior. Să accepte că unii violatori se vor recunoaşte întotdeauna vinovaţi de delicte mai mărunte, sau vor avea parte de un procuror incompetent, sau vor fi norocoşi în cine ştie ce alt fel şi vor scăpa de pedeapsă pentru ceea ce făcuseră.

Şi nu pentru prima dată, femeia se gândi că n-o putea face.

Capitolul 9
LIVIA

Livia îşi petrecu restul zilei în separeul ei, interogând baze de date şi dând telefoane, dar fără să găsească vreo pistă nouă către violatorul din parcuri.

Ar fi dorit să continue, însă la ora 21 susţinea un curs la o academie de arte marţiale din Ravenna-Bryant, în nord-estul oraşului Seattle. Toate şcolile locale o doreau pe Livia - care fusese campioană de lupte a statului în liceu, deţinea centura neagră la jiu-jitsu, era membră a lotului olimpic lărgit de judo şi lucra ca poliţistă instruită în tactici de stradă, iar toate astea îi făceau CV-ul extrem de atractiv. Totuşi programul ei de detectiv permanent disponibil nu-i îngăduia să predea mai mult de patru seri pe săptămână. Şi deşi ar fi fost ideal să predea aceluiaşi grup de eleve într-un singur loc, ea lucra cu trei şcoli diferite pentru a ajunge să se adreseze cât mai multor femei. Abilităţile cele mai importante pentru oricine erau mai degrabă mentale decât fizice - conştientizarea mediului înconjurător, evitarea,

încrederea în propria ferocitate - şi ea îşi concentra predarea în consecinţă, utilizând antrenamentele fizice ca modalitate pentru dezvoltarea atitudinii adecvate, nu ca scop în sine.

Avu noroc că traficul nu era aglomerat, aşa că ajunse la sală suficient de devreme pentru a se antrena pe saltea. Se schimbă într-un *gi* în vestiar, îşi puse pistolul de serviciu Glock în rucsac, apoi începu încălzirea într-un colţ, cu rucsacul rezemat de un perete unde-l putea vedea. Sala nu era mare - preţurile imobiliare din Seattle n-ar fi îngăduit aşa ceva -, totuşi cincizeci de metri pătraţi erau suficienţi. Şi avea toate calităţile plăcute pe care Livia le asocia cu antrenamentele: izul vag de cauciuc, mirosul de transpiraţie, reverberaţiile corpurilor trântite pe saltea, icnetele, râsetele şi înjurăturile. Jorge, acoperit de tatuaje, fost membru al unei găşti de cartier, care nu şovăia niciodată să-şi folosească muşchii pentru a încerca să înfrângă abilităţile superioare ale Liviei, se antrena cu alt purtător de centură maro, iar ea îi prinse privirea şi-l salută scurt din cap. Pe saltele mai erau două femei, o centură mov şi o centură maro, iar Livia se antrena câteodată cu ele, pentru că toţi meritau un partener mai priceput de la care să înveţe. Ei îi plăcea de fapt să se antreneze cu bărbaţi, iar cu cât erau mai mari şi mai voinici, cu atât mai bine. Aşa că mai aşteptă câteva minute până ce Jorge îşi fixă oponentul la sol, după care lucră cu el, fixându-l de două ori pe saltea, dar în rest se mulţumi să-i eschiveze atacurile, să le inverseze şi să curgă odată cu ele. Liviei îi plăcea totul la sporturile cu prize, însă mai mult ca orice aprecia sentimentul de control, de dominare a cuiva care făcea tot ce putea pentru a-ţi răspunde cu aceeaşi monedă. După o oră de antrenament dur, gz'-ul îi era leoarcă, iar cazurile - ca şi rahaturile politice legate de Child's Play - i se îndepărtaseră în minte la o distanţă gestionabilă.

Cu puţin înainte de ora 21, se duse în vestiar, se schimbă în tricou şi şort, apoi reveni pe saltele. Câteva eleve sosiseră şi se încălzeau deja, unele doar cu mişcări de stretch, altele expediind lovituri cu podurile palmelor şi coatele în sacii de antrenament. Livia se uită la ceas şi anunţă cu voce tare:

— Cinci minute!

Ele încuviinţară din capete şi continuară.

O fată nouă, în tricou şi pantaloni de trening, stătea pe banca de lângă intrare şi privea. Pe bancă, alături, era o jachetă, dar fata încă nu-şi scosese pantofii şi strângea în poală o poşetă mică din piele, parcă temându-se de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă-i dădea drumul. Era drăguţă, cu părul şaten tuns foarte scurt, aproape periuţă, şi un tatuaj trash polka pe un antebraţ: un lup negru care-şi arăta colţii mânjiţi de sânge.

Livia îşi puse rucsacul pe un umăr şi se apropie de ea.

— Bună, îi zise şi-şi îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr transpirat. Vrei să te antrenezi în seara asta? Trebuie doar să completezi un formular şi după aceea eşti bine-venită să încerci.

Tânăra îi zâmbi scurt, nesigur.

— Aşa voiam să fac, zise ea. Ar fi trebuit s-o fac cu mult timp în urmă. Regret că n-am facut-o. Atâta doar că acum, nu ştiu... mi se pare cam mult.

„Traumă", gândi Livia. „Probabil o agresiune sexuală pe care n-a anunţat-o la poliţie. Şi care încă o afecta în mod foarte serios".

Era doar o intuiţie, bineînţeles. Totuşi existau mai multe semne - indicii, când erau puse laolaltă. Interesul faţă de cursurile de autoapărare pentru femei, desigur. Nervozitatea. Ambivalenţa. Tatuajul cu lup, care era precis conturat, vibrant şi în mod evident recent. O reprezentare simbolică a ceea ce decisese fata aceasta să fie? Iar tunsoarea periuţă - oare fusese prinsă de păr, iar ulterior hotărâse să desfiinţeze vulnerabilitatea respectivă? încerca să devină neatrăgătoare? Sau tunsoarea făcea parte din ruptura ei cu trecutul şi anunţa o decizie de a deveni cineva sau ceva nou? Livia văzuse toate reacţiile acestea la traume sexuale, şi multe altele. Erau vizibile la destule dintre elevele ei. Ea însăşi avusese parte de câteva.

— Adică, intenţionam să-ncerc, urmă tânăra întrerupând tăcerea Liviei, dar poate că-n seara asta doar o să mă uit. Se poate? Clătină din cap şi-şi feri privirea. Da, mă simt neplăcut, cumva laşă... totuşi, nu ştiu...

în spatele Liviei cineva începuse să lucreze la una dintre perele de box şi *bam bam bam bam bam bam*-urile rapide ale loviturilor contrastau cu vorbele sfioase ale tinerei.

— Nu, nu eşti laşă, rosti Livia, ridicând puţin glasul ca să se asigure că era auzită, ci îţi urmezi propriul ritm. Unii vor să plonjeze direct în apă, pe când alţii bagă întâi doar vârful piciorului. Tu decizi ce-i mai bine pentru tine. Aşa-i?

Cealaltă o privi fix un moment, parcă încercând să decidă dacă aşa ceva ar fi fost posibil. Apoi aprobă din cap.

— Aşa-i.

— Rămâi şi uită-te. Vezi ce părere îţi faci. Dacă vrei, poţi să ni te alături. Dacă nu, mulţumeşte-te să priveşti. Ţi se pare corect?

Tânăra zâmbi, ceva mai încrezătoare decât înainte.

— Mi se pare corect.

Livia îi întinse mâna.

— Eu sunt Livia.

— Kyla, spuse tânăra, şi-şi strânseră mâinile.

— Mă bucur să te cunosc, Kyla. Trebuie să mă duc să ţin cursul, dar putem vorbi şi după aceea, de acord?

Reveni pe saltea. în seara asta erau douăzeci de femei. Niciodată nu erau sub cincisprezece, iar uneori veneau chiar treizeci. Avea neapărată nevoie de o asistentă, sau aşa ceva.

— Bun, rosti ea, haideţi să-ncepem. Continuăm ce am făcut săptămâna trecută: replica la strangularea frontală.

Trei bărbaţi rămăseseră de la cursul anterior şi distribuiau acum echipamente protectoare uşoare: apărători pentru antebraţe, protecţii pentru gât şi măşti pentru feţe. Livia îi instruise pe toţi pentru rolurile lor, pe care acum le interpretau perfect. Desigur, era bine ca femeile să se antreneze una cu alta, dar cu cât puteai simula mai veridic ameninţarea reală, cu atât antrenamentul era mai util.

Femeile formară trei rânduri. Apoi cele din primul rând înaintară şi se poziţionară cu spinările la peretele capitonat. Din proprie iniţiativă - la cursul acesta nu exista „Atenţie, fiţi gata, începeţi!", deoarece nici în lumea reală nu exista aşa ceva -, bărbaţii se apropiară agresiv, strigând epitete misogine, apropiindu-se mult de feţele femeilor, făcând tot ce puteau pentru a le intimida, totuşi fără să atace. Era ceva obişnuit ca unele eleve noi să protesteze iniţial faţă de instructori care le numeau „căţele", „putori" şi „curve", iar Livia explicase de fiecare dată că era dispusă oricând să adapteze antrenamentele în funcţie de sensibilităţile elevei... însă dacă existau cuvinte ce tulburau excesiv pe cineva în cursul antrenamentelor, cum ar fi reacţionat femeia respectivă faţă de aceleaşi cuvinte pe stradă, în luptă? „Bărbaţii folosesc cuvintele astea ca să ne sperie", le spunea Livia. „Ca să ne intimideze şi să ne paralizeze. Noi trebuie să ne adaptăm la ceea ce ne tulbură, ca să putem riposta. Să le refuzăm agresorilor arma cuvintelor lor".

Iar ceea ce era valabil pentru agresiunea verbală era, de asemenea, valabil şi pentru agresiunea fizică. Multe femei se găseau în dezavantaj când înfruntau chiar şi niveluri reduse de violenţă, deoarece senzaţia în sine era complet necunoscută. Să fie izbite de un perete sau de o podea, să fie lovite cu pumnul ori cu palma, sau strangulate - prima dată totul era atât de copleşitor, încât le producea frecvent o stare de şoc. Iar femeilor ce fuseseră abuzate, violenţa bruscă le putea reaminti trauma, paralizându-le. De aceea, pe lângă faptul că le învăţa să se obişnuiască cu vorbe murdare, Livia îşi punea elevele să fie prinse, îmbrâncite şi împinse, sporind treptat forţa acelor acţiuni pe măsură ce ele se obişnuiau cu nivelul antrenamentului. Obiectivul era înlocuirea stării de paralizie în faţa violenţei cu un răspuns abil, condiţionat.

De aceea, atunci când abuzurile verbale încetau să le mai tulbure pe eleve, bărbaţii începeau să le îmbrâncească în perete, încercând să le stranguleze. Femeile ignorau izbiturile, se desprindeau din strangulări prin diverse mijloace de contracarare bazate pe abilităţi motorii generale şi contraatacau cu degetele mari, vizând ochii, şi cu coatele, îndreptate către tâmple. Sala răsuna de răcnetele lor furioase şi de un cor însoţitor de strigăte de încurajare din partea privitoarelor. Pentru Livia, care se mişca printre ele, strigându-le ea însăşi atât laude, cât şi instrucţiuni de corectare a tehnicilor, era ca un fel de muzică de care nu s-ar fi plictisit niciodată.

încheiară printr-un exerciţiu de viteză: folosirea sprayului paralizant, urmată de fuga de la locul agresiunii. Livia se uită la ceas, văzu că era aproape ora 22 şi începu să bată din palme.

— Gata, strigă ea, toată lumea a făcut o treabă grozavă, bravo, excelent!

Toţi din sală aplaudară. După ce aplauzele se stinseră, ea continuă:

— Ne vedem săptămâna viitoare. Nu uitaţi să exersaţi între timp: vizualizare, verbalizare, box mental cu umbra. Chiar şi numai cinci minute pe zi înseamnă mai bine decât nimic.

Mai stătu de vorbă cu câteva eleve, între patru ochi, în timp ce restul cursantelor plecară treptat. Apoi îşi luă rucsacul, merse în vestiar şi se schimbă în hainele de stradă - blugi, tricou, jachetă din *fleece* şi bocanci Harley-Davidson Huxley Performance. Bocancii nu erau încălţămintea ei cea mai stilată, dar erau buni pentru aproape orice altceva: călduroşi, impermeabili, îndeajuns de solizi pentru mers pe motocicletă, destul de confortabili pentru mers şi chiar pentru alergat. Avea să facă duş acasă.

Când ieşi, o zări pe Kyla tot lângă uşă. Toţi ceilalţi plecaseră. Era evident că tânăra spera să-i vorbească.

Livia se apropie de ea.

— Ei bine - ce părere ai?

Kyla îi oferi din nou surâsul ei şovăielnic.

— Cred c-aş vrea să-ncerc. îmi pare rău că n-am facut-o mai devreme. Vreau să zic că... la naiba! Acum o lună am avut o experienţă urâtă. Urâtă de tot. Am ieşit cu un coleg de la muncă. Şi... Doamne, de ce mi-e încă frică s-o spun? M-a violat. M-a violat.

Livia simţi valul familiar de furie. îşi făcu o notiţă mentală să afle mai multe despre autorul violului. Poate că avea să-l abordeze. Să-l cunoască. Să iasă cu el.

Dar nu! Legătura ar fi fost prea evidentă. Ea trebuia să fie mult mai atentă. Doar aşa izbutise să evite necazurile atâta vreme.

— îmi pare rău, rosti ea.

Fusese o încuviinţare scurtă, care-i îngăduia Kylei să continue, dacă ar fi vrut.

— întotdeauna am crezut că era un tip politicos, urmă cealaltă. Şi drăguţ. De fapt, n-ar fi trebuit să ies cu el, pentru că-mi este subordonat direct, ceea ce face ca toată situaţia să fie şi mai oribilă. Dar la muncă mai flirtam, iar într-o seară am băut ceva cu nişte colegi şi el m-a condus acasă, iar eu eram cherchelită şi l-am invitat înăuntru, şi ne-am sărutat, dar după aceea i-am spus să ne oprim acolo, fiindcă nu era o idee bună din cauza relaţiilor de muncă, dar el n-a vrut să-nceteze şi mă... atingea, mă apuca de peste tot, şi am încercat să-l împing, dar cred că l-am împins prea tare, deoarece s-a înfuriat şi m-a izbit cu spatele de perete. M-am lovit la cap şi m-am speriat atât de tare, încât am încremenit, iar atunci el m-a... m-a târât pur şi simplu pe sofa şi m-a trântit pe ea, iar eu eram atât de speriată că-mi va face şi mai mult rău, încât am... of, la naiba, l-am lăsat să mă... la naiba!

Kyla îşi apăsă dosul palmei pe gură şi-şi feri ochii. Pentru o clipă, compătimirea şi furia Liviei fură atât de mari, încât aproape nu observă că ceva o sâcâia în fundul minţii.

Aproape.

Afectul femeii nu exista - asta era! în mod frecvent, victimele care şi-au procesat traumele îşi mimează inconştient amintirile, în timp ce povestesc experienţa avută. De exemplu, cineva se poate clătina pentru o clipă, descriind ameţeala. Sau se poate chirci, când descrie o lovitură. Victimele care nu şi-au procesat traumele le pot povesti fără afect şi fără nicio interpretare fizică. însă tânăra aceasta se găsea undeva la mijloc: expresiile şi glasul îi erau accentuate de emoţii, dar nu exista deloc mimarea subconştientă.

Unul dintre lucrurile pe care Livia le repeta stăruitor elevelor sale era dictonul „Aveţi încredere în instinct". Când simţi că ceva e anormal, trebuie să ai încredere în sentimentul acela, chiar dacă nu-i poţi justifica fundamentul. Gavin de Becker scrisese o carte excelentă despre subiect: *The Gift of Fear (Darul fricii*). Iar acum nu era vorba doar despre o impresie, ci Livia putea, de asemenea, să recunoască fundamentul. Empatia ei înnăscută pentru o victimă interfera într-o oarecare măsură, totuşi izbutise să observe imediat neconcordanţa.

„Pentru oricine te cunoaşte, ce distragere mai bună poate fi decât provocarea acelui răspuns de empatie?"

în ciuda tuturor violatorilor pe care-i aruncase în spatele gratiilor, în ciuda tuturor inamicilor pe care şi-i făcuse, gândul părea uşor paranoic. Dar exact asta era şi ideea, bineînţeles. Nu să te autoconvingi că un instinct era o aiureală, considerându-l „paranoic" sau în orice alt fel ilogic.

„în timp ce tu i-ai ascultat povestea, ultima dintre elevele tale a plecat cu maşina. Cartierul ăsta e tăcut noaptea. Parcarea va fi pustie".

Era mulţumită că avea pistolul la numai câţiva centimetri de mâna ei, în tocul de la brâu. Mulţi poliţişti îl purtau mai degrabă pentru confort decât pentru accesibilitate. Livia nu se număra printre aceia.

— Ai o carte de vizită? o întrebă pe Kyla. Aş fi vrut realmente să mai stăm de vorbă, dar trebuie să ajung undeva şi deja am întârziat.

— îmi pare rău, nu m-am gândit să iau una la mine. Poţi să mi-o dai tu pe a ta?

Rugămintea aceea nu suna tocmai bine. Nu era imposibil, sigur că da, totuşi tânăra spusese că violatorul îi era subordonat, ceea ce sugera că ea avea o poziţie de conducere într-o firmă. Iar cadrele de conducere din firme au de obicei cărţi de vizită asupra lor. Livia s-ar fi aşteptat ca măcar să se fi uitat în poşetă după vreo carte de vizită care poate se rătăcise pe acolo, înainte de a declara că nu are niciuna.

— Sigur că da, încuviinţă ea şi scoase o carte de vizită dintr-un buzunar al rucsacului.

Kyla o privi, dar nu spuse nimic. Nici măcar n-o întrebă ce credea ea - o poliţistă din Departamentul de Poliţie Seattle care se ocupa de delicte sexuale - că ar fi trebuit să facă pentru că fusese violată de un coleg de muncă.

Livia îşi puse rucsacul înapoi pe umărul stâng, de unde-l putea coborî imediat dacă trebuia să scoată pistolul cu mâna dreaptă.

— Mergem? întrebă ea.

Kyla încuviinţă din cap şi se ridică repede. Gestul fusese atletic - nu-şi pusese palmele pe genunchi, ci folosise pur şi simplu muşchii coapselor.

— Sigur că da. Scuză-mă... n-am vrut să te reţin.

Livia arătă cu mâna spre ieşire, dorind acum s-o ţină pe tânără în faţa ei.

— Nicio problemă.

în timp ce mergeau, se uită prin peretele din geam, dar nu zări nimic afară, în porţiunea luminată de felinarele stradale.

Când ajunseră la uşă, ea rosti brusc:

— Ah, la naiba! Am uitat să închid apa caldă, cum m-a rugat proprietarul. Mâine dimineaţă vor să facă nişte lucrări de întreţinere şi trebuie să fie oprită peste noapte.

Kyla se întoarse spre ea.

— Pot să te aştept.

Altă sonerie internă de alarmă se declanşă.

— Nu, nu ştiu cât va dura. Poţi să pleci şi să vii joi, când am din nou curs. Sau dă-mi un telefon, să mai vorbim.

Fu mulţumită când Kyla nu-i oferi mâna - nu dorea să rişte să fie blocată de ea, mai ales atât de aproape de uşa din sticlă.

— Bine, spuse tânăra. Mulţumesc pentru... că m-ai ascultat.

Livia o lăsă să iasă şi examină din nou strada cu privirea, rapid, când încuie uşa în urma ei. După aceea se întoarse şi porni spre partea din spate a academiei. Imediat ce ieşi din raza vizuală a uşii din faţă, scoase pistolul şi iuţi pasul. Dacă cineva îi pregătise o ambuscadă, s-ar fi aşteptat ca ea să iasă neînarmată şi nebănuitoare pe uşa din faţă. S-ar fi înşelat în privinţa tuturor celor trei ipoteze.

Uşa din spate era groasă şi placată cu oţel - o ascundea şi simultan o apăra. O întredeschise puţin şi trase cu ochiul afară, cu mâna stângă coborâtă pe cantul uşii şi cu dreapta ţinând pistolul imediat sub bărbie. în stânga ei, parcarea era pustie. Drept în faţă exista un container pentru gunoi, în spatele căruia se afla un gard. Nu zări pe nimeni. Se ghemui, cu inima bubuind, şi scoase fulgerător capul pe uşă, retrăgându-l imediat. Nici în dreapta nu zărise pe nimeni.

Inspiră adânc şi se strecură afară. Uşa avea balamale cu arc, aşa că-i încetini închiderea cu mâna liberă, pentru a se asigura că se va închide silenţios. Apoi se deplasă spre stânga, rămânând cu spatele la peretele din cărămidă al clădirii, ţinând acum pistolul cu ambele mâini şi deplasându-l la stânga şi la dreapta, sincronizat cu ochii ei. Se opri şi *ascultă* foarte atentă. Auzi zumzetul transformatorului electric şi apa ce picura dintr-un burlan de streaşină găurit. Nimic altceva. Merse mai departe spre stânga, zări cu vederea periferică o băltoacă şi făcu un pas mare ca să calce peste ea. în faţă, un fuior de aburi se ridica dintr-o conductă. Livia înaintă ca s-o ocolească şi...

Un bărbat apăru de după colţ, la nici doi metri de ea, cu un pistol în mâna dreaptă, lipit de coapsă. Ţinea arma în poziţia aceea ca s-o ascundă, neaşteptându-se să fie nevoit s-o folosească în clipele imediat următoare. O zări pe femeie şi încremeni, iar ochii i se lărgiră.

Livia întinse ambele braţe în faţă, îi ţinti sternul şi strigă:

— Aruncă arma!

Dar chiar înainte ca ultimul cuvânt să-i fi ieşit printre buze, expresia bărbatului se înăspri, iar pistolul începu să se ridice, braţul lui stâng mişcându-se pentru o priză cu ambele mâini...

Livia îl împuşcă de două ori în piept, păşind simultan în lateral pentru a mări distanţa pe care el ar fi trebuit să mişte pistolul ca s-o urmărească. Bărbatul se clătină, totuşi izbuti să se întoarcă spre ea. Livia îl mai împuşcă de două ori în faţă. Arma lui căzu pe asfalt şi el se prăbuşi pe spate.

Livia se apropie şi trase un şut pistolului, îndepărtându-l. Se întoarse apoi iute, pentru a-şi verifica spatele. Lumina unui felinar stradal strălucea pe aburi, făcându-i practic opaci, încotro să meargă? în spate nu exista niciun fel de acoperire. Şi era imposibil să ştie ce se putea îndrepta spre ea prin aburi.

„Nu te opri. Indiferent ce ar fi, mergi mai departe".

Avansă, cu pistolul ţinut aproape de piept.

La colţul clădirii, se opri şi ascultă. Din cauza focurilor de armă, nu se putea totuşi încrede în auz. Se uită iarăşi în spate şi tot nu putu distinge nimic prin nenorocitul de abur.

Reveni cu privirea înainte... şi o umezeală usturătoare o lovi în ochi şi în faţă. Recunoscu instantaneu senzaţia şi mirosul de la antrenamentele din academia de poliţie: spray cu piper. Cineva ghemuit adusese duza sprayului pe după colţul clădirii înainte ca Livia să poată reacţiona. Icni şi se împletici înapoi, pentru a câştiga distanţă, dar în aceeaşi clipă Kyla ţâşni de după colţ şi izbi violent cu palma în sus, în Glock, care se lovi de faţa Liviei. Văzu stele verzi. Spray-ul începuse s-o sufoce şi nu putea să vadă. Simţi cum cealaltă prinse ţeava armei şi o răsuci, încercând să i-o smulgă şi în acelaşi timp să-i rupă degetul de pe trăgaci. Livia ţinu palma stângă lipită de patul pistolului, strângând cu degetele libere mâna în care ţinea arma, astfel încât Kyla să nu poată face pârghie, şi coborî treptat ţeava spre faţa ei. Kyla o călcă violent pe laba piciorului, o lovitură ce i-ar fi putut fractura osul, dacă n-ar fi purtat bocancii Huxley. Livia icni de durere, însă nu dădu drumul pistolului. O simţi pe tânără ridicând piciorul pentru altă călcătură devastatoare şi-l trase pe al ei înapoi, evitând.

„Ofensivă, Livia, trebuie să fii în OFENSIVĂ".

Livia răsuci pistolul violent, în sensul acelor de ceasornic. Când Kyla îşi mişcă picioarele în aceeaşi direcţie pentru a compensa, Livia îşi trecu piciorul drept în faţa lor, pivotă şi-şi arcui şoldul într-o *ogoshi* modificată, o aruncare peste şold clasică din judo. Desigur, utilizarea procedeului fără priză pe *gi* sau pe braţul adversarului ar fi fost în mod obişnuit inutilă, dar în cazul acesta femeia cealaltă era practic lipită de pistol şi ar fi trebuit fie să-i dea drumul, fie să zboare complet prin aer.

Kyla alese a doua dintre cele două opţiuni proaste pentru ea. Când corpul îi trecu peste şoldul ridicat al Liviei, poliţista smulse arma în direcţia opusă, desprinzându-i priza. Kyla se izbi de asfalt. Livia făcu un pas lung înapoi, aţinti ţeava spre trunchiul ei şi, clipind furioasă ca să-şi alunge usturimea din ochi, şuieră:

— Nu mişca!

Kyla se rostogoli pe stomac. Ochii Liviei ardeau oribil acum şi nu putea zări mâinile celeilalte. Disperată şi contrar instruirii primite, se apăsă cu o palmă pe tâmplă şi trase în sus de piele pentru a-şi deschide ochiul. Arsura se

înteţi. încercă să mai dea un ordin şi nu izbuti decât să scoată un horcăit înecat. Printr-o ceaţă de lacrimi fierbinţi, o văzu pe tânără îndoindu-şi genunchii şi-şi aminti uşurinţa atletică cu care se ridicase de pe bancă.

Apăsă pe trăgaciul pistolului de şase ori, ţintind spre centrul de masă, nereuşind să vadă niciun alt detaliu. Kyla ţipă şi căzu într-o parte. Livia o ocoli spre stânga, înspre picioarele ei. îşi lipi din nou podul palmei de sprânceană şi pentru o clipă putu să vadă că femeia nu se mişca. După
aceea, ochii i se acoperiră cu altă flacără de căldură agonizantă.

Tuşind, horcăind şi abia văzând, Livia reveni la uşa din spate a clădirii, îşi amintea perfect instruirea de la academie: „Spray-ul cu piper doare ca naiba, dar nu cauzează vătămări. Nu-l ştergeţi - ştergerea nu face decât să deschidă capilarele şi să intensifice durerea". Cu toate acestea, imboldul de a încerca să-şi frece ochii era aproape copleşitor. Din cauza durerii, desigur, însă o îngrozea şi ideea că puteau exista alţi atacatori pe care nu-i putea vedea. Ţinu mâna cu arma lipită de piept, gata oricând să acţioneze, cu mâna liberă întinsă înainte, cu degetele răsfirate, protejând pistolul şi fiind gata să lupte cu oricine ar fi apărut. Desigur, dacă în joc mai exista şi o altă armă, posesorul ei n-ar fi riscat să se apropie aşa de mult.

„N-ai păţit nimic. Kyla trebuia să fie doar ca o capcană, cel puţin iniţial. Altfel n-ar fi utilizat spray cu piper. Nu s-ar fi năpustit peste tine. Ea, sau un al treilea atacator, ar fi avut o armă. Şi tu ai fi fost deja moartă".

Gândul nu era pe atât de liniştitor pe cât i-ar fi plăcut. Era totuşi ceva.

Livia reuşi să bage cheia în broască, intră şi închise uşa în urma ei. Auzi sirene de poliţie - probabil că cineva raportase focurile de armă. Izbutise să plece la timp. N-ar fi dorit să se fi împleticit pe afară cu un Glock în mână, horcăind şi tuşind, incapabilă să vorbească, atunci când ar fi sosit poliţiştii chemaţi la scena unui posibil schimb de focuri.

Se lăsă pe vine, puse rucsacul pe podea, îi deschise fermoarul şi scotoci înăuntru după trusa de prim ajutor. Poliţiştii din patrulare purtau trusele acestea în mod obişnuit asupra lor. Detectivii n-o făceau întotdeauna, însă dacă Livia avea să moară vreodată într-un schimb de focuri, asta nu avea să se întâmple pentru că bandajele hemostatice şi un garou i s-ar fi părut prea grele ca să se mai obosească să le care.

Deschise trusa şi bâjbâi până găsi ce avea nevoie: Sudecon, un antidot comercial pentru spray-ul cu piper. Rupse ambalajul cu dinţii şi-şi tamponă ochii care o ardeau. Aproape imediat durerea deveni mai tolerabilă. Trecu apoi pe nas, gură şi limbă, având grijă doar să tamponeze, rezistând înaintea imboldului de a se şterge, ceea ce i-ar fi introdus iritantul *capsicum* mai adânc în piele şi în capilare.

Scoase telefonul şi apăsă tasta de apelare rapidă pentru DPS (Departamentul de Poliţie Seattle), ca să vorbească cu serviciul pentru poliţişti implicaţi în schimb de focuri. îşi spuse numele şi numărul legitimaţiei, adresa şi o descriere a celor întâmplate. Anunţă că era destul
de sigură că în zonă nu mai existau pericole, totuşi cei care aveau să vină aici trebuiau să fie cu ochii în patru.
După ce făcu apelul acela şi auzi sirenele echipajelor de poliţie apropiindu-se, înţelese că era în siguranţă. Şi, în aceeaşi clipă, înţelese că fusese la un pas de moarte. Imediat începu să tremure. Desigur, nu era prima dată când i se întâmplase aşa ceva, totuşi în celelalte cazuri fusese în timpul serviciului. Ea fusese urmăritoarea. Acum situaţia fusese diferită.
„Dacă nu te-ar fi făcut suspicioasă ceva în legătură cu Kyla."
„Dacă bărbatul ar fi avut pistolul ridicat, nu lipit de picior".
„Dacă n-ai fi avut bocancii Huxley".
„Dacă în echipă ar mai fi fost o persoană".
„Nu. Ai făcut totul ca la carte. Ai detectat-o. Ţi-ai ascultat instinctul. Ai acţionat tactic. Ai învins. Ai ÎNVINS. Ei sunt morţi. Tu - nu. Ai reuşit, fato! Ai reuşit. De câte ori le-ai spus victimelor tale să sărbătorească asta? Ai mâncat rahat, sau sfatul ăla era pe bune?"
Asta o făcu să se simtă mai bine. Tremurăturile se diminuară... puţin.
„Bun, deci ce dracu' a fost asta? Cine erau ei?"
Un gând îi apăru imediat în minte: „Child's Play".
Părea o nebunie, dar Livia ştia că trebuia să se încreadă în intuiţiile ei de poliţistă. în majoritatea cazurilor, primul răspuns era cel corect.
„Termină! Operaţiunea a fost stopată azi-dimineaţă. Chestia asta era pusă la punct cu mult înainte".
„Operaţiunea tocmai a fost stopată, însă decizia de stopare a fost luată... nu ştii când anume. Planul lichidării tale putea să fi fost pregătit din timp".
Părea paranoic. însă îi revenise instinctul, dar şi imboldul de a-l ignora - adică exact ceea ce-şi avertiza mereu elevele să nu facă.
Decise că putea măcar să-l avertizeze pe Trahan. Din câte spusese agenta Smith, el era în avion acum, dar avea să-i telefoneze imediat cum ateriza.
Important era că ameninţarea imediată dispăruse acum. Cel puţin, temporar. în privinţa asta, era rezonabil de sigură. în continuare, Livia trebuia să afle cine fusese în spatele asasinilor. Şi de

ce.

Capitolul 10
LIVIA

La o oră după ce Livia telefonase, locul mişuna de membri din Echipa de Investigaţii pe Teren a departamentului. Comandantul de schimb. Căpitanul din tura de noapte. Un detectiv de la Omucideri. Afacerile Interne. CSI. Procurorul comitatului. Un reprezentant din echipa de monitorizare a Departamentului de Justiţie. Şi un avocat al sindicatului DPS. Indiferent de circumstanţe, un schimb de focuri în care fusese implicat un poliţist era o situaţie controversată, totuşi DPS continua să opereze în conformitate cu un acord amiabil ce apăruse după ce Departamentul de Justiţie descoperise un tipar de aplicare excesivă a forţei, iar DPS învăţase să fie excepţional de precaut atât în privinţa fondului, cât şi a formei unei investigaţii amănunţite şi imparţiale. Ceea ce era bine, evident, dar asta nu însemna că orice poliţist era încântat să fie supus la aşa ceva.

Livia răspunse la o serie de întrebări de rutină privind securitatea publică, puse de un sergent de patrulare, în timp ce poliţiştii ce răspunseseră apelului ei se ocupau cu protejarea scenei crimelor. „Aceasta era arma ta de serviciu? Eşti calificată pentru utilizarea ei? Ştii câte gloanţe ai tras? Câte dintre ele au lovit ţintele? Ce exista în spatele ţintelor ca să oprească gloanţele? A mai tras cineva cu o armă de foc?" Pe de altă parte, întrebările anchetatorului de la omucideri şi ale celui din Afacerile Interne fuseseră mai precise. „îi ştiai pe decedaţi? I-ai mai întâlnit sau văzut anterior? în ce moment ai ajuns să apreciezi că viaţa îţi era în pericol? De ce ai crezut că a trebuit să tragi de zece ori - patru gloanţe în bărbat şi şase în femeie?"

Multe întrebări păreau simple presupuneri, însă Livia ştia că mass-media avea să pună oricum şi mai multe, aşa că, indiferent cât de neplăcut ar fi fost, mai bine era să verifice acum totul sub presiune şi după manual. Cel puţin avocatul din sindicatul DPS era acolo ca s-o ajute, deşi ea nu avea nevoie de majoritatea sfaturilor sale: „Tu n-ai încercat să-i omori, ci încercai să-i opreşti; ai grijă ca impresiile tale subiective asupra pericolului să fie rezonabile şi obiectiv articulate". Echipa de Investigaţii pe Teren îi oprise arma de serviciu. Livia ştia că era o simplă rutină, totuşi predarea pistolului o făcuse să se simtă simultan violată şi vulnerabilă.

Ea intrase în clădirea academiei să se mai desprindă de toate şi stătea
aşezată la marginea saltelelor, când în sală apăru o femeie în blugi şi hanorac. Livia avu nevoie de o clipă s-o recunoască - locotenent Strangeland, pe care n-o văzuse aproape niciodată altfel decât în uniformă.
Se ridică, simţindu-se stângace, în mod ciudat.

— Salut, şefa! Ce faci aici?

Strangeland rămase tăcută o secundă, privind-o.

— Faci mişto de mine, sau ce? Eşti bine?

Livia încuviinţă din cap, pe jumătate amuzată de neconcordanţa dintre accentul dur de Brooklyn şi tonul blând, pe jumătate stânjenit din cauza îngrijorării evidente.

— Sunt bine.

Strangeland clătină din cap, necrezând-o.

— Dumnezeule atotputernic! spuse ea şi se apropie. Vino-ncoace.

îşi puse braţele în jurul Liviei şi o trase aproape. Strangeland era cunoscută ca o femeie distantă şi Livia n-o văzuse niciodată făcând altceva decât să strângă mâna cuiva, ori să-l bată pe spate. Şi toţi ştiau că Liviei nu- i plăcea să fie atinsă în afara saltelei de luptă. Pentru o clipă, se încordă, apoi se simţi cuprinsă de emoţie.

— Haide, şefa, rosti cu un glas care-i tremură fără să vrea. Ţi-am zis - sunt bine. Pentru a-şi explica tremurul vocii, adăugă: Poate niţel cam zguduită.

Strangeland îi dădu drumul şi se retrase un pas, totuşi îşi mai ţinu un moment mâinile pe umerii Liviei, examinând-o. îngrijorarea era prea evidentă în ochii ei şi Livia fu silită să-şi ferească privirea. Aşa fusese mereu de când bărbaţii le luaseră pe ea şi pe Nason. Se călise perfect înaintea cruzimii, dar, dintr-un motiv necunoscut, chiar şi după atâţia ani, bunătatea o putea dezintegra. Şi mai ales acum, sau aşa părea, când singurul ei prieten de pe scena crimelor fusese avocatul din sindicatul DPS, care venise doar pentru a-şi face meseria.

— Ţi-au luat pistolul?

Livia încuviinţă din cap.

Strangeland băgă mâna în poşeta ei şi scoase un Glock.

— Calibrul 0.26, nu?

1-l întinse, cu patul înainte.

Livia încercă să spună ceva, însă nu izbuti. La dracu', doar n-avea să plângă în faţa şefei. în niciun caz. întoarse capul, ca să nu i se vadă ochii.

— Spray-ul cu piper e nenorocit rău, zise Strangeland. Ai folosit Sudecon?

Bineînţeles, compasiunea înrăutăţea şi mai mult totul, însă fusese o manevră atât de evidentă, încât era aproape amuzant. Livia îşi şterse iute lacrimile cu dosul palmei şi aprobă din cap.

— E-n regulă. Ştii şi tu regulamentul. Arma de serviciu a oricărui poliţist implicat într-un schimb de focuri devine parte a anchetei. Dar asta nu-nseamnă că poliţistul trebuie să rămână neînarmat. Ia-l, fato. Mulţi vor privi cu atenţie cazul ăsta. Şi noi toţi îţi vom asigura spatele.
Livia mai încuviinţă o dată în tăcere, apoi expiră prelung. Luă arma, verifică încărcătorul şi o băgă în tocul de la brâu. Imediat se simţi mai stăpână pe situaţie.
îşi drese glasul.
— Mersi, şefa. Cred c-aveam nevoie de asta.
— E de-nţeles. Iar dacă mai ai nevoie de orice altceva, să faci bine şi să- mi spui. Ai priceput?
Livia aprobă din cap.
— Nu aşa. Vreau să te aud spunând-o.
— Dacă mai am nevoie de ceva, o să-ţi spun.
— Bun. în plus, în cazul ăsta nu mai vreau să te văd acţionând ca lupoaica singuratică, clar? Supravieţuirea după un schimb de focuri este mai grea decât crezi. Nu mă refer doar la anchetă. Sau la mass-media. Mă refer la sentimentele tale. Da, ştiu că tu pretinzi că n-ai aşa ceva, dar asta-i o minciună la fel de mare când o zici tu ca şi atunci când o zic eu.
Livia îi surâse scurt.
— Ce-i?
— Promit că n-o să spun nimănui că ai sentimente.
Strangeland chicoti.
— Da, ar fi bine să n-o spui. Oricum nu te-ar crede nimeni.
— Ştii, şefa, cred că acum te-am auzit vorbind cel mai mult.
Strangeland râse din nou.
— Vorbesc când îmi fac griji. Şi sunt îngrijorată pentru tine, Livia. Nu subestima asta. Nu subestima urmările. Vei fi suspendată administrativ temporar...
— Nu pot fi suspendată! îl am pe violatorul din parcuri, am...
— Poţi să nu te mai gândeşti la cazurile alea. Suspendarea administrativă este obligatorie şi, oricum, nu ţine de mine. Va trebui, de asemenea, să mergi la psiholog. Asta este procedura, nu-i vorba de nimic personal cu tine. Nici măcar n-o să mă obosesc să te sfătuiesc să fii deschisă cu psihologul. Vreau doar să fii deschisă cu mine. Dacă va fi nevoie, bineînţeles. Dacă te ajută.

Gândul de a fi silită să-l caute pe violatorul din parcuri cu o mână legată la spate - şi imediat după stoparea operaţiunii Child's Play - o făcea pe Livia să-i vină să urle de frustrare. Dacă ea nu-l putea opri, dacă ar mai fi fost atacată vreo femeie...

Ştia că toate astea se legau de incapacitatea ei de a o fi protejat pe Nason. Din mintea Liviei nu se putea şterge ideea că cele întâmplate lui Nason fuseseră numai din vina ei. însă ideea respectivă, ca şi înţelegerea că nu era o reacţie nici rezonabilă, nici logică, nu păreau să-i fie de prea mare folos. Sentimentul în sine pur şi simplu... persista. în fiecare zi, într-un fel sau altul.

„La dracu'!" Avea să se gândească ea la ceva. La o cale de a lucra în continuare la cazul violatorului din parcuri. De a-l opri.

„Exact. Asta e. Fii isteaţă. Rămâi calmă".

încuviinţă din cap şi zise:

— Bine.

— Asta n-a fost tocmai o promisiune, dar bănuiesc că-i pe atât de aproape de o promisiune pe cât eşti în stare să faci.

Detectivul de la Omucideri din EIT-[1]- intră în sală - un bărbat alb, îndesat, de vreo patruzeci de ani, cu părul şaten pieptănat peste cap şi mustaţa neîngrijită, cum se purta în anii 1970. Cum îl chema... ? Phelps, da! Cei din EIT erau descentralizaţi şi operau din Airport Way Center, separat de sediu, iar Livia nu-l întâlnise până în noaptea asta, deşi îi cunoştea numele.

— Salut, detectiv Lone, rosti el. Te căutam. Mai am nişte întrebări.

— Salut, Phil, rosti Strangeland. Le poţi lăsa câteva minute pe fete să vorbească între ele?

— Bună, Donna. Ştii şi tu cum stă treaba - cu cât mă ocup mai eficient de caz, cu atât va fi mai bine pentru toţi. Afacerile Interne, procurorul statal, Departamentul de Justiţie... mulţi vor fi cu ochii pe cazul ăsta.

— Am înţeles. Doar câteva minute, OK?

Phelps încuviinţă din cap şi părăsi sala. Livia fu surprinsă, deoarece individul era din EIT, aşa că el răspundea de scena crimelor.
— A fost frumos din partea lui, rosti ea.
— Da, nu-i o scârbă. Şi are dreptate în privinţa eficienţei. Dar câteva minute nu vor conta. Zi-mi acum ce dracu' s-a-ntâmplat aici în seara asta?

Se aşezară pe marginea saltelelor şi Livia îi povesti. Dacă ea ar fi fost martor civil, Strangeland ar fi trebuit să conducă discuţia, pentru a se asigura că obţinea detalii productive, însă Livia ştia să fie relevantă.
După ce termină, Strangeland spuse:
— Pare cea mai justificată folosire a armei pe care mi-o pot imagina, iar tu ai fost foarte coerentă. în mod evident, a fost o echipă - te-au atacat, au refuzat comenzi verbale clare, ai fost orbită, te sufocai şi te-ai luptat să-ţi păstrezi arma. Mass-media va întreba de ce ai tras aşa de multe gloanţe, de ce n-ai folosit pur şi simplu procedeele de jiu-jitsu sau de ce nu i-ai împuşcat în mâini şi picioare şi alte rahaturi, dar ăla nu-i decât teatru, nu vei fi acuzată de nimic. O să mai cârâie şi despre reclamaţiile de utilizare excesivă a forţei din dosarul tău, dar alea sunt vechi şi niciuna n-a fost susţinută de probe, iar prin faptul că proveneau din partea unor nenorociţi nu sunt tocmai credibile.
Livia se întrebă dacă Strangeland credea că acuzaţiile erau credibile. în caz afirmativ, şefa ei ştia că nu era bine să pună întrebări.
— La uşa din spate există o videocameră, urmă Strangeland. Dacă n-a înregistrat niciuna dintre acţiunile tale, nu-i nicio pierdere. Dacă le-a înregistrat, bănuiesc că-ţi vor susţine relatarea. Aşa că nu sunt deloc îngrijorată că EIT va concluziona c-a fost altceva decât legitimă apărare. Asta-i tot ce contează. Rahaturile mass-media sunt secundare.
După felul cum prezenta ea situaţia, întrebări erau mai numeroase decât răspunsurile.
— Dar ce te-ngrijorează, şefa?
— în primul rând, ceea ce am discutat deja. Urmările personale.
— O să fiu bine.
— Da... şi de fiecare dată mă nelinişteşti când zici asta. Pe de altă parte, până acum a fost adevărat.
— Şi-n al doilea rând?
— în al doilea rând: cine sunt cei care au vrut să mori în seara asta? Şi vor încerca ei să repete tentativa?
— Mda.
— Nu, Livia, te-ntreb pe tine. Cine sunt ei?
— Nu ştiu, şefa.
— Ştiu că ai duşmani. Toţi nenorociţii de violatori şi pedofili pe care i- ai arestat vreodată şi care obţin reducerea pedepsei sau mai ştiu eu ce. însă din ceea ce ai descris acum, după cum văd eu lucrurile, tentativa asta de asasinat a fost mult mai profesionistă.
— Şi eu am avut aceeaşi impresie. Deşi unii dintre nemernicii ăia făceau parte din bande. Sau erau îndeajuns de bogaţi ca să angajeze profesionişti.
— Deci ce crezi c-a fost în seara asta - Hammerhead?
Hammerhead era o bandă care susţinea supremaţia rasei albe şi pe care Livia o investigase - mai profund decât ştia şefa ei - cu un an în urmă. Acum însă nu părea să fi fost mâna lor. Iar întrebarea lui Strangeland îi păruse o diversiune. Dacă Livia ar fi muşcat, Strangeland ar fi crezut că minţea. Şi că, prin urmare, ascundea ceva.
Problema era că ea ascundea *într-adevăr* ceva. Poate că aici nu fusese mâna celor din Hammerhead, dar Hammerhead ducea la senatorul Lone şi la Rithisak Sorm, şeful traficanţilor de copii, pe care ea îi ucisese în Bangkok, alături de mai mulţi complici ai lor. Să fi fost represalii pentru acţiunea aceea? Şi dacă da... din partea cui? Indiferent ce ipoteze ar fi putut ea formula, nu i le putea împărtăşi lui Strangeland.
— Nu tocmai, zise Livia. Vreau să zic, n-aş elimina complet posibilitatea în clipa asta, totuşi... nu.
— Atunci cine?
Livia se gândi din nou la Child's Play. Continua să pară o nebunie, dar gândul era persistent şi asta indica de obicei că dincolo de el exista ceva real. Şi, oricum, îi putea da locotenentului ceva care să nu fie legat de Bangkok.
— Grupul operativ Child's Play, rosti ea.
— Ce-i cu el?
— Mă gândesc la... sincronizare. Vreau să zic că agenta Smith a apărut azi-dimineaţă şi a anunţat stoparea operaţiunii. Şi indiferent cum s-ar fi ajuns la decizia respectivă, ei n-au informat pe nimeni, aşa cum ai zis chiar tu, n-au explicat niciodată... nu ştiu. Poate că nu-i decât o coincidenţă, dar am o senzaţie stranie.
— Crezi că operaţiunea Child's Play s-a apropiat prea mult de o reţea de pornografie infantilă din Serviciul Secret şi că cineva a decis să te lichideze ca să-ţi închidă gura?
— Când o prezinţi sub forma asta... recunosc că sună destul de improbabil.
— Dar nici nu spui „nu".
— M-ai întrebat ce cred. Eu cred că este o coincidenţă stranie. Poate că de fapt nu-i nimic, dar tot o să-l avertizez pe Terry Trahan, hackerul pe care l-au angajat să facă echipă cu mine. Nu vreau să sar la teorii nebuneşti ale conspiraţiilor, dar dacă cineva vrea să elimine orice posibile piste, Terry este o pistă la fel ca mine. El a programat aplicaţia pe care o utilizau cei din Child's Play. Iar cineva din FBI a stopat operaţiunea imediat după ce Trahan şi-a alertat şefa.

— Ai spus că ei sunt acum în avion.
— Da, au luat o cursă de noapte spre DC.
— Recunosc că sună nebunește și poate că vom găsi ceva mai plauzibil. Dar... o să aflu în ce cursă s-au îmbarcat. Ai grijă și sună-l pe amicul tău Trahan după ce aterizează, iar eu o să discut cu această agentă Smith. Șefa mare vrea să parcurgem canalele oficiale, dar acum a fost chiar ceva naşpa - să spună unui om de-al meu la ce poate sau nu să lucreze, fără să treacă pe la mine.

Phelps reveni în sală și-și drese glasul ostentativ pentru a-și anunța prezența. Strangeland ridică ochii.

— Ce-ai găsit, Phil?
— Mai am de pus niște întrebări.
— Și ce-ai găsit până acum?
— Haide, Donna, știi bine că...
— Uite care-i treaba, ori Livia a împușcat în seara asta doi nevinovați, ori a facut-o în legitimă apărare. Faptul că dovedești politețe profesională față de ea nu va schimba cele petrecute. Și nici rezultatul. Dar ar putea ajuta o polițistă supusă unei anchete EIT să doarmă mai bine până la terminarea anchetei. înregistrările video au arătat ceva?

Phelps se uită o clipă la Strangeland, prins poate între încăpățânarea înnăscută și dorința de a oferi puțină alinare unui tovarăș de breaslă. După aceea oftă și o privi pe Livia.

— înregistrările video te ajută.

Ea simți un val de ușurare. Desigur, o înregistrare video nu i-ar fi contrazis relatarea, dar era perfect posibil ca, din cauza aburilor, să nu se poată vedea nimic.

— Polițiștii caută și alte videocamere în vecinătate, urmă Phelps. Cartierul este în majoritate rezidențial, așa că nu ne punem mari speranțe. Pe de altă parte, tot mai mulți proprietari își instalează videocamere la uși sau în alte colțuri ale clădirilor, iar în jumătate din cazuri acestea sunt orientate spre stradă. Teoretic, așa ceva e ilegal, dar este de ajutor în cercetările poliției, așa că obișnuim să nu ne plângem. Poate că vom avea noroc.

Strangeland se întinse și o strânse ușor pe Livia de umăr.

— Altceva?

Phelps ridică din umeri.

— Femeia avea un tatuaj pe braț.

Livia încuviință din cap.

— Da, l-am văzut când am stat de vorbă. în stil trash polka. Un lup.

Phelps aprobă scurt.

— Asta-i chestia. E fals. Un tatuaj temporar.

Strangeland se uită la Livia, apoi la Phelps.

— Și ce deduci tu de-aici?
— Livia, ai spus că femeia a stat în sală o vreme, corect?
— A stat o oră - tot cursul meu. Iar noi două am plecat ultimele.

Phelps își privi însemnările.

— Prin urmare, a fost văzută de... câte persoane? Douăzeci? Treizeci?
— Minimum.
— Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aș spune că tatuajul exista doar pentru a le oferi martorilor ceva mare, strălucitor și evident, pe care să-l identifice după uciderea ta. Și să ne arunce o momeală inexistentă, cu căutarea căreia să ne irosim timpul.

Strangeland încuviință.

— Cei doi pot fi identificați?

Livia observă că șefa nu le spunea „victime", așa cum s-ar fi procedat în mod uzual.

— Nu încă, răspunse Phelps. Niciunul nu avea vreun act de identitate. Și, de fapt, nimic altceva. Nici măcar chei de automobil.
— Iisuse! făcu Strangeland. Aproape ca și cum ar fi ieșit în noapte intenționând să comită o crimă sau așa ceva.
— Exact așa pare.
— Bine, atunci, spuse Strangeland. Ești de acord, prin urmare, că se plănuise o crimă. Cineva a încercat să asasineze un polițist.

Phelps strânse din umeri.

— Da, asta-i ipoteza mea de lucru, totuși nu-i vorba despre orice polițist. Dacă ei ar fi dorit așa ceva, ar fi putut face un alt episod Lakewood.

Se referea la un caz petrecut în 2009 în Lakewood, când fuseseră omorâți patru polițiști ce luau micul dejun într-o cafenea înainte de schimbul de dimineață. Ucigașul le văzuse mașinile de poliție, se oprise și intrase cu intenția de a-i ucide pe toți polițiștii pe care-i găsea.

— Așadar, Livia, urmă el, este momentul ca noi doi să discutăm despre dușmanii tăi.

Ea îşi privi scurt şefa.

— Va fi o discuţie lungă.

— Păi, oricum ar trebui să mergem la biroul EIT. Şi acolo există destulă cafea. O să-ţi spun că în momentul ăsta prioritatea mea personală este să închei aspectul anchetei legat de implicarea poliţistului şi să mă focusez pe probabilitatea ca două persoane să fi încercat să asasineze un poliţist din Seattle aflat în afara programului. Şi probabil că ar fi reuşit să-şi ducă intenţia până la capăt, dacă respectivul poliţist n-ar fi fost atât de dur şi de plin de resurse.

Livia fu surprinsă şi uşor mişcată.

— Mulţumesc pentru asta, detectiv Phelps.

— Spune-mi Phil. Iar acum haide să vedem cine ar avea motive să te vadă moartă.

Aşa cum Livia intuise, discuţia despre posibilii ei duşmani dură mult. Femeia şi Phelps începură cu infractori pe care ea îi arestase, care primiseră condamnări şi care fuseseră între timp eliberaţi. Apoi trecură la membri de bande aflaţi încă la închisoare, deoarece chiar de acolo puteau dirija crime în exterior. Şi, în cele din urmă, arestări ce nu duseseră la condamnări, dar care cauzaseră neplăceri sociale sau alte dificultăţi pentru persoanele respective. Până terminaseră doar cu trecerea preliminară în revistă, se făcuse ora patru dimineaţa. Dacă ar fi fost la sediu, schimbul de dimineaţă ar fi început deja.

— Povesteşte-mi mai multe despre chestia asta cu Child's Play, rosti
Philip.

Livia îşi frecă ceafa. Era obosită acum, dar încă surescitată după atacul care, în incinta aceasta fără ferestre şi luminată de tuburi fluorescente, începea să pară ireal. Ea interogase o mulţime de suspecţi în camere similare, punându-le aceleaşi întrebări în moduri diferite, separând treptat minciunile. Nu-l cunoştea pe Phelps. Poate că bărbatul credea cu adevărat că Livia fusese în legitimă apărare faţă de o tentativă de asasinare. Sau poate că spusele acelea fuseseră menite să-i adoarmă ei bănuielile. La urma urmelor, indiferent de semantica utilizată de cei de la PR, Phelps conducea anchetarea Liviei, care era suspectată de posibilă omucidere. Aşa ceva ar fi fost destul de rău, indiferent de circumstanţe. Examinarea aceea minuţioasă i se părea însă Liviei mai mult decât doar inconfortabilă. O percepea ca periculoasă. Ea îşi păstra activităţile compartimentate - izolate şi departe de viaţa de zi cu zi. Dar citise undeva un articol despre felul cum munţii şi fosele submarine exercită asupra apei ce se ridică pe mii de metri deasupra lor o forţă gravitaţională perfect detectabilă, care le permite oamenilor de ştiinţă să cartografieze contururile cele mai adânci de relief submarin prin măsurarea efectelor acestora asupra suprafeţei. Livia crezuse dintotdeauna că ceea ce păstra adânc îngropat era imperceptibil pentru cei din jur. Dar nu verificase niciodată noţiunea în condiţii de presiune aşa cum puteau fi cele actuale.

îşi reaminti că era firesc şi inevitabil pentru orice poliţist aflat în situaţia ei să fie neliniştit. N-ar fi părut deloc anormal sau incriminator.

„Perfect". Se lăsă pe spate în scaunul din plastic şi-l întrebă pe Phelps:

— Tu oboseşti vreodată?

— Nu obosesc atunci când cred că cineva tocmai a încercat să asasineze un poliţist. Dar tu?

Fu nevoită să-i zâmbească fără chef pentru răspunsul acela. Ar fi vrut realmente să creadă că bărbatul fusese sincer. Iar asta este exact ceea ce încearcă un anchetator bun să-l facă pe suspect să simtă.

— Uite ce-i, spuse Livia. Vreau să fiu clar înţeleasă. Nu afirm că stoparea operaţiunii Child's Play ar avea vreo legătură cu evenimentele din seara asta, da? Ştiu că după implicarea unui poliţist într-un schimb de focuri soldat cu victime este obligatorie o evaluare psihologică. Aş prefera să nu fiu supusă evaluării aceleia cu psihologul plecând de la premisa că fac parte dintre cei care umblă cu coifuri de staniol.

Phelps izbucni în râs.

— Am înţeles. Probabil că-i o coincidenţă.

— Exact.

Livia era conştientă de faptul că bărbatul rostise exact acelaşi cuvânt pe care-l folosise ea când îi povestise totul mai devreme. Era aceeaşi tehnică de anchetator - un mod de a stabili o relaţie şi de a extrage mai multe informaţii. Nu era de mirare că atâtea căsnicii ale poliţiştilor se destrămau. Probabil că orice flecuşteţ începea să se simtă ca o manipulare.

— Cu toate acestea, continuă Phelps, ideea ar fi că în interiorul Serviciului Secret există o reţea de pornografie infantilă şi că hackerul angajat de FBI cu care ai lucrat... - îşi consultă notiţele - ... Trahan, aşa, a descoperit-o fiindcă utilizau un software de criptare pe care-l concepuse chiar el. Iar după aceea Serviciul Secret a încercat să te asasineze ca parte a unei muşamalizări. Aşa e?

— Astea sunt cuvintele tale, spuse Livia. Eu nu am spus decât că sincronizarea este stranie.

Phelps aprobă din cap.

— Cred că ar fi mai productiv dacă am rămâne focusaţi pe violatorii pe care i-ai băgat la-nchisoare. Nemernici cu dorinţă de răzbunare.

Livia era de aceeaşi părere, dar nu vedea niciun câştig din a spune asta.
— E ancheta ta.
Telefonul lui Phelps bâzâi încet. El îi privi ecranul.
— Este locotenentul tău.
— Strangeland?
Bărbatul zâmbi.
— Probabil că verifică să nu te frec prea tare. Nu-ţi face griji, mă sună pe mine fiindcă ştie că n-ar trebui să te sune pe tine, iar ăsta-i felul în care poate ocoli reglementările. O cunosc pe Donna de mult timp. Poate fi grijulie ca o cloşcă, deşi o să respingă descrierea asta cu vehemenţă.
Apăsă o tastă şi duse telefonul la ureche.
— Bună, Donna. N-am terminat încă.
O pauză, apoi:
— Uite ce-i, mai devreme am încălcat protocolul ca o favoare, dar ştii că pe durata discuţiei trebuie să ţin subiectul departe de...
Altă pauză, de data asta mai lungă. Phelps se încruntă.
— Auzi, nu-i nevoie să foloseşti limbajul ăsta. Facem parte din aceeaşi
echipă, chiar dacă trebuie să jucăm roluri diferite. Bine, hai, ai câştigat. Stai puţin.
Puse telefonul pe masă şi apăsă tasta speakerului.
— Ne poţi auzi? Suntem Phil şi Livia.
— Bună, şefa, spuse Livia.
— Daţi pe canalul de ştiri, spuse Strangeland. Avionul în care se aflau Trahan şi agenta specială Smith, cursa de noapte spre DC, tocmai s-a prăbuşit în lacul Michigan.

Capitolul 11
RAIN

M-am întâlnit cu Larison în sala de aşteptare pentru sosiri a aeroportului Dulles din Virginia. El sosea din Costa Rica. Aeroportul Narita ar fi fost punctul de plecare cel mai convenabil pentru mine, dar ţinând seama de faptul că apelantul meu misterios menţionase Tokio care se afla în apropiere, am decis că Nagoya, deşi mai peste mână, va fi un mod mai sigur de a-mi începe călătoria.

Măsurile de securitate erau sporite, pentru că în dimineaţa asta un avion se prăbuşise în lacul Michigan şi pe canalele de ştiri nu se vorbea decât despre ISIS. Politicienii se întreceau între ei cu represaliile propuse, iar senatorul Walter Barkley, favoritul în alegerile prezidenţiale care părea că- şi creşte avansul în sondajele ad-hoc, fagăduia să ucidă familiile membrilor ISIS, inclusiv copiii, şi-l învinovăţea pe preşedintele în exerciţiu pentru avionul prăbuşit, deoarece „trata ISIS cu mănuşi". Iar Oliver Graham, preşedintele celui mai mare contractor militar american privat, se folosea de incident ca să insiste pentru desfiinţarea Administraţiei pentru Securitatea Transporturilor şi transferarea responsabilităţilor ei către compania sa, Oliver Graham Enterprises. Era o schemă atât de evidentă - Graham dorea ca Pentagonul să reconsidere întreaga luptă anti-ISIS şi toate războaiele din Orientul Mijlociu -, încât eram uimit că cineva o putea privi cu seriozitate. Dar se părea că oamenii puteau s-o facă.

în ciuda isteriei generale, am reuşit să ies din vamă destul de uşor. Taro Watanabe nu mai vizitase Statele Unite de câţiva ani, dar paşaportul lui era valabil şi toate afacerile erau în ordine. în plus, tipurile de salariaţi japonezi de vârstă mijlocie cu aspect sfios nu se potriveau profilurilor ce ocupau mintea agenţilor obişnuiţi din Serviciul pentru Controlul Imigraţiei şi Normelor Vamale sau din alte organizaţii federale.

Larison s-a ridicat când m-a zărit şi mi-a fluturat surâsul lui familiar de rechin, care avea însă o căldură neaşteptată pentru el. Nu se schimbase mult - acelaşi păr şaten, piele măslinie şi fizic de halterofil. întrucât pentru câţiva ani dusesem o existenţă lipsită de evenimente în liniştea din Kamakura, învăţasem să mă relaxez şi să nu-mi mai verific permanent spatele. O privire aruncată lui Larison a fost însă îndeajuns ca să-mi examinez prompt împrejurimile, chiar şi în mijlocul unui aeroport aglomerat.

El a venit spre mine şi ne-am strâns mâinile. Larison avea palme mari şi o strânsoare foarte agresivă, dar pe vremuri mă antrenasem până ajunsesem să strivesc un măr într-o singură mână. Forţa de strângere reprezintă un avantaj uriaş în *randori* la judo şi în acelaşi timp un atu excelent dacă te pomeneşti nevoit să lupţi pentru supravieţuire în lupte corp la corp. Dacă Larison considera că strânsul mâinii era un soi de competiţie, avea noroc că depăşisem vârsta la care mă interesa genul acela de jocuri. Altfel s-ar fi putut trezi cu un os metacarpian fracturat.

— îţi verificai spatele? a întrebat el, continuând să surâdă. Crezusem că doreşti să ne întâlnim într-un aeroport pentru că sunt sigure din punctul de vedere al securităţii. Ce anume din mine îi sperie aşa de rău pe oameni?

Mi-a fost imposibil să nu-i răspund la zâmbet; eu nu aveam multe cunoştinţe şi trecuseră destui ani de când mă întâlnisem cu vreuna.

— Nu te preface că nu-ţi place, am spus.

Larison a râs.

— Da, cred că are şi avantaje, însă uneori nu m-ar deranja să pot proceda ca tine. Tu nu eşti observat de nimeni niciodată, decât dacă o doreşti. Acum aproape că nu te-am observat când ai ieşit din vamă.

— Nu uita că am încercat să te-nvăţ.

— Da, la fel şi Dox, ajutorul tău care făcea pe prostănacul. Cel mai voinic tip pe care l-am văzut vreodată că putea face perfect asta. A privit în jur. Sper că nu-i acum cu tine, nu?

Nu am fost sigur dacă vorbea sau nu serios.

— Nu, am răspuns, nu este. Şi nu-i mai spune „ajutor". Nu vreau să mai aud asta.

— Ştii ce vreau să zic. Ţi-am mai spus, te protejează de parcă ar fi un câine.

— Da, un rottweiler.

Larison a râs.

— Trebuie să recunosc că până la urmă mi-a plăcut de el. Nu-ntâlnesc mulţi oameni pe care să nu-i sperii. Ce dracu', o dată sau de două ori m-a speriat *el* pe mine. A fost reconfortant.

Am închiriat o maşină. Desigur, Larison cunoştea adresa lui Horton, deşi n-ar fi fost greu să găsesc locul, ţinând seama de descrierea detaliată pe care mi-o dăduse fostul colonel. M-am oferit să şofez eu primul, ştiind că Larison va înţelege că prin „primul" înţelegeam „tot drumul". Unul dintre lucrurile pe care le înţelesese când am lucrat împreună a fost că-mi era greu să nu fiu eu cel care controlează situaţiile. Dacă anticipezi mereu o ambuscadă, poţi ajunge să urăşti scaunul din dreapta şoferului, literal şi metaforic. Larison gândea şi proceda absolut la fel, aşa că acceptul lui de a - mi ceda volanul era mai mult decât curtoazie - dovedea şi încredere.

Pe durata celor patru ore până la casa lui Horton din Coleman Falls, neam pus reciproc la curent cu cele petrecute în vieţile noastre. Am început prin a ne aminti episoade mai dificile din misiunea pentru Horton de dejucare a loviturii de stat - ambuscadele unor pistolari pe coridoarele unui hotel; o traversare non-stop a Americii într-un camion U-Haul fără aer condiţionat în timp ce eram căutaţi de jumătate dintre agenţii antitero ai Statelor Unite; sau răpirea lui Mimi Kei, fiica lui Horton, o puştoaică dulce de la colegiu, ca să-l determinăm pe tatăl ei să bată în retragere atunci când încercase să ne spulbere.

— Dacă vrei să ştii de ce mi-e drag amicul tău, ăsta-i motivul principal, a zis Larison. Pe atunci eram într-o situaţie nasoală. Nasoală de tot. Oamenii lui Hort ameninţaseră că le vor viola pe nepoatele şi nepoţii lui Nico şi că-i vor mutila şi schilodi pe părinţii, surorile şi cumnaţii lui. După care aveau să-i spună lui Nico că totul fusese numai din vina mea, pentru că-i trăsesem pe sfoară. Aveau să asmuţă împotriva mea pe singura persoană din lume... la care ţineam. De aceea eu voiam să mă răzbun pe fiica lui Hort. Să-i expediez capul într-o cutie prin poştă. Nu voiam doar s-o răpesc ca s-o folosim ca atu în negocieri. Voiam să-l pedepsesc pe el. însă Dox, cu cavalerismul lui, sau cum vrei să-i spui, n-a vrut să mă lase. Dacă el nu m-ar fi oprit... aş fi făcut nişte chestii foarte urâte. Cred că ştii asta, dar ar fi fost prea mult. M-ar fi distrus. Ar fi distrus şi... relaţia mea cu Nico.

Era ciudat felul cum trecerea timpului şi depărtarea îi pot apropia pe oameni. în detaşamentul acela despre care povestea, Larison abia se stăpânise, radiind atâta pericol şi violenţă zăgăzuită, încât toţi ne îndreptaserăm spre un final în care s-au el ne ucidea pe noi, sau noi îl ucideam pe el. Cumva însă depăşiserăm toţi punctul acela. Sigur că da, asta nu însemna că el nu continua să fie un ins formidabil de periculos, dar să vorbească în felul acesta despre regrete potenţiale şi despre bărbatul pe care-l iubea, şi care reprezenta probabil unica lui vulnerabilitate... însemna o schimbare remarcabilă.

După Lynchburg, şoseaua a devenit şerpuitoare şi s-a îngustat la numai două benzi; arborii de pe margini erau mai deşi şi mai bătrâni, formând o boltă deasupra în culorile roşu şi galben ale toamnei, iar casele păreau tot mai rare şi mai izolate. Pentru o vreme a plouat, dar apoi a răzbit soarele, proiectând dâre ceţoase printre crengile copacilor. înţelegeam de ce lui Horton îi plăcea aici. Te simţeai la un milion de kilometri depărtare de DC.

— O să-l sun, am rostit. Să-l anunţ să se aştepte la noi.

— Am simţit c-o să spui asta. Haide! Chiar nu vrei să-l vezi scăpându-se în pantaloni când apărem?

— N-o să facă asta, dar e posibil să pună mâna pe o puşcă. Am venit aici să stăm de vorbă, nu să tragem unii în alţii.

Larison s-a aplecat spre geanta de voiaj pe care o ţinea între picioare. Când s-a îndreptat în scaun după o secundă, ţinea în mână un Glock cu un încărcător extrem de lung.

— Atunci aş putea folosi şi eu o puşcă, a spus. Ar fi un suvenir frumos.

Cu puţin timp în urmă, Larison nu m-ar fi putut surprinde cu o armă...
pentru că l-aş fi percheziţionat înainte de a mă urca în aceeaşi maşină cu el. Aşa însă, am fost mai degrabă surprins decât deconcertat.

'—Ăsta-i Glock 18?

— Da, pistolul automat. încărcător cu treizeci de gloanţe, cadenţa o mie două sute pe minut. Aşa cum zice reclama - „Nu pleca de-acasă fără el".

— Cum dracu' l-ai trecut prin vamă?

Larison a râs.

— Când am trecut prin vamă nu aveam asupra mea nimic mai suspect decât lenjeria de corp. Am ascunzători în toată zona DC. Am sosit înaintea
ta şi am trecut pe la una dintre ele.
Era genul de acţiune pe care aş fi facut-o eu şi mi-am dat seama că ar fi trebuit s-o anticipez. M-am întrebat dacă omisiunea se datora faptului că aveam încredere în Larison sau faptului că îmbătrâneam.
Sau poate că erau unul şi acelaşi lucru.
— E bine că-l ai, am spus, dar haide să-ncercăm să procedăm astfel încât să nu fie nevoie să-l foloseşti.
— Da, da. Cum ziceam, ştiam c-o să vrei să-l anunţi că sosim. Dă-i drumul!
Am scos din buzunar telefonul cu cartelă de unică folosinţă.
— Eu am un telefon prin satelit, a zis Larison. E mai greu de urmărit. Nu vrei să-l folosesc?
— Nu, foloseşte-l pe ăsta. Nu-i asociat cu Horton şi de fapt cu nimic altceva.
— OK, dacă aşa vrei.
I l-am întins.
— Formezi tu numărul?
Larison a râs.
— De ce râzi?
— îmi place juxtapunerea. Stilul tău de viaţă de risc înalt şi în acelaşi timp grija de a nu folosi un telefon în timp ce şofezi. E încântător!
Nu mă deranja ca alţii să râdă de mine. De-a lungul vieţii cunoscusem destui oameni care adoptau o atitudine de felul: „Dacă am putut supravieţui în Valea Morţii, de ce dracu' ar trebui să-mi bat capul cu o centură de protecţie?" înţelegeam genul acela de bravadă, totuşi majoritatea celor pe care-i cunoscusem şi trăiseră aşa muriseră din cauza ei.
Larison a activat telefonul şi a introdus numărul. Am auzit un ţârâit - îl pusese pe speaker.
După numai o clipă s-a auzit inconfundabilul bariton din delta Mississippi.
— Alo?
— Eu sunt, am rostit.
— Am simţit că s-ar putea să telefonezi.
Am sperat că nu vorbise adevărat.
— M-am gândit că aş putea accepta oferta la whisky-ul ăla, am zis.
— Ar fi minunat. Când te pot aştepta?
— în vreo douăzeci de minute. E bine pentru tine?
— Mai mult decât bine. Două pahare sunt de ajuns sau trebuie mai multe?
Neîndoios, avea instincte bune.
— Trei pahare. Sunt cu un prieten de-al tău. Cel pe care l-ai contactat să ia legătura cu mine.
A urmat o pauză scurtă. Nu m-a surprins. Nu mă aşteptasem ca el să accepte cu indiferenţă o vizită a lui Larison. Nimeni n-ar fi facut-o, mai ales Horton.
— Perfect. Vă aştept pe verandă.

Capitolul 12
RAIN

Până am ajuns, soarele coborâse înapoia lizierei, proiectând umbre lungi peste drumul şerpuit care trecea printr-o pădurice spre casa lui Horton.

Am oprit maşina la zece metri de casă. Horton stătea în picioare lângă un stâlp al verandei; fără doar şi poate, auzise de departe anvelopele automobilului scrâşnind pe pietriş. Şi probabil fusese, de asemenea, alertat de diverse contramăsuri electronice.

Amândoi am ieşit încet din maşină, pentru a-i oferi lui Horton timp suficient să ne vadă mâinile, deoarece şi el avea grijă să ni le arate pe ale lui. Bineînţeles, era perfect posibil să aibă ceva ascuns într-un toc de pistol înapoia sa. De asemenea, stâlpul gros lângă care stătea putea să camufleze o armă şi în acelaşi timp să slujească drept paravan dacă situaţia ar fi devenit neplăcută. însă dacă s-ar fi întâmplat aşa, el ar fi trebuit să se descurce cu două ţinte aflate în mişcare. Iar una dintre ţintele acelea avea un pistol automat în geanta pe care o purta pe umăr.

Dar analiza mea tactică era mai degrabă un reflex. Unicul motiv pentru care Horton ne-ar fi putut omorî ar fi fost teama că noi vom încerca să-l ucidem. Dacă Larison ar fi apărut singur şi neanunţat, unul dintre ei sau poate ambii ar fi sfârşit morţi. Datorită prezenţei mele şi telefonului dat în prealabil, mă aşteptam ca toţi să se comporte corespunzător.

Horton n-a coborât treptele ca să ne întâmpine, preferând să menţină poziţia aflată mai sus. în timp ce ne apropiam, l-am privit atent. Ţeasta rasă îl definise când fusese în activitate, dar acum lăsase părul să-i crească. Deşi destule fire erau sure, în ansamblu părea mai tânăr. Şi în ciuda puloverului pe care-l purta în răcoarea serii ce se apropia, am văzut un colăcel în jurul mijlocului. Rămânea totuşi un bărbat cu aspect puternic şi torsul ca un butoiaş,

cu ţinuta dreaptă a cuiva care se mândrea nu numai de propria-i carieră distinsă în armată, ci care îşi putea urmări descendenţa militară până pe vremea Regimentului 4 de infanterie de culoare al SUA, care luptase în Armata James, comandată de generalul-maior Edward Ord în bătălia decisivă de la Appomattox.

Am suit scara şi el mi-a strâns mâna.

— Mă bucur să te văd, John.

— Şi eu mă bucur, am răspuns. Mulţumesc că ne-ai primit.

Poate că nu era o descriere tocmai exactă a apariţiei mele alături de o maşină de ucis care avea o ranchiună nestinsă împotriva lui Horton, şi după ce-l anunţasem de sosire cu doar douăzeci de minute în urmă. Dar se părea că odată cu vârsta sosea şi o tuşă de diplomaţie care-mi lipsise în tinereţe, când toate soluţiile mele păreau să implice machism şi violenţă.

Horton s-a întors şi a întins mâna spre Larison.

— Mă bucur să te văd şi pe tine, Daniel.

Larison i-a privit mâna o clipă, dar n-a schiţat nicio mişcare de a-i răspunde la gest. Am simţit brusc acumularea unei tensiuni electrice şi m- am întrebat: „Oare n-avem parte şi aşa de destui care-ncearcă să ne ucidă, mai trebuie s-o facem şi noi înşine?"

Apoi Larison a încuviinţat din cap şi i-a strâns mâna.

— A trecut mult, Hort.

Pe faţa lui Horton a apărut un surâs combinat cu o grimasă.

— Mă bucur că ai venit. Am vrut să-ţi spun ceva de multă vreme. Am dorit să aştept până ajungem faţă în faţă, deşi poate că n-a fost înţelept, pentru că în alte circumstanţe poate că nici nu te-aş fi văzut sosind.

Larison n-a zis nimic şi Horton a continuat:

— Regret ceea ce ţi-am făcut. Şi regret lucrurile cu care te-am ameninţat. N-a fost corect din partea mea. Aşa ceva nu mă reprezintă pe mine, sau cel puţin nu reprezintă ceea ce doresc eu să fiu.

Larison a continua să tacă şi am simţit iarăşi crescând tensiunea aceea electrică.

— E uşor de vorbit acum, a rostit el după câteva secunde, iar şoapta lui
guturală a sunat ca zornăitul cozii unui şarpe cu clopoţei. Când nu mai ai putere. Când oricum nu mai contează.
„La naiba", mi-am spus, „acum începe..."
Horton a aprobat din cap.
— Ai dreptate.
Larison a aruncat o privire spre mine ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, după care a strâns din umeri.
— Pe de altă parte, şi eu te-am pus într-o situaţie dificilă cu înregistrările torturilor.
Larison luase mai multe materiale video ale CIA, care prezentau torturi din timpul războiului împotriva terorii - iar mulţi dintre subiecţii acelor filme dispăruseră. El ceruse o sută de milioane de dolari pentru înregistrări şi susţinuse că activase un dispozitiv de protecţie ce ar fi expediat fragmente din videoclipuri la toate agenţiile mass-media importante, dacă el ar fi păţit ceva. Pentru soluţionarea problemei, fusese adus Horton. în cele din urmă, totul se transformase într-un impas foarte urât şi de durată.
Tăcerea lui Horton era o recunoaştere a adevărului spuselor lui Larison, aşa că acesta n-ar mai fi trebuit să adauge nimic, totuşi o făcu.
— îmi pare rău că ţi-am răpit fiica. Sper că ea e bine.
Horton nu rosti nimic câteva secunde, după care încuviinţă din cap.
— Mulţumesc.
N-am fost sigur dacă îi mulţumise pentru gândul în sine sau pentru că nu-i făcuse niciun rău fetei.
Am expirat prelung şi silenţios, mulţumit că se părea că nimeni nu va ucide pe nimeni. Pentru moment, cel puţin.
— Domnilor, a zis Horton, cred că aţi străbătut cale lungă. Am un Glenlivet excepţional - cred că i-am amintit lui John despre el. Cred că l- am putea deschide şi sta de vorbă.

Capitolul 13
RAIN

Horton ne-a întins fiecăruia câte un pahar din cristal masiv, a scos whisky-ul din dulăpior şi ne-a condus pe verandă, unde ne-am aşezat pe scaunele de răchită dintr-un colţ. în aerul răcoros, umed după ploaia recentă, am simţit mirosul de lemn de cireş imediat ce Horton a destupat sticla. El a turnat trei porţii zdravene, apoi am ciocnit paharele şi am băut.
Mi-am ridicat paharul în semn de apreciere.
— Dacă se aude despre ăsta, l-ar putea scoate pe Macallan din afaceri.
Horton a surâs.
— Aşa ar trebui. E mai bun decât cel vechi de douăzeci şi cinci de ani şi doar la o fracţiune din preţul lui.
Larison a privit înjur.
— îmi dau seama de ce petreci mult timp aici.

Asta era cam toată conversaţia de politeţe pe care-mi imaginam că o va face Larison vreodată. Până şi ea era probabil gândită, cel puţin parţial, cu intenţia de a-i acoperi examinarea tactică a locului.
— N-am mulţi vizitatori, a răspuns Horton. După ce mi-am făcut datoria pentru ţară şi rege, şi am ocolit consiliile de administraţie şi poziţiile de analist TV care mi-au fost oferite, lumea şi-a dat seama că nu mai prezentam nicio utilitate aparte.
A rostit cuvintele acelea cu un surâs amuzat şi fără vreo amărăciune notabilă. Ba chiar, mi s-a părut că tonul îi era uşurat.
— Dacă-ţi place atât de mult liniştea, am zis, de ce m-ai căutat?
— Am făcut o favoare unui prieten, a spus el şi a privit spre Larison. Altul căruia i-am făcut un rău şi pentru care doream să îndrept lucrurile.
— Contactul? am întrebat.
A clătinat din cap.
— Un contact al contactului.
Larison, atacând whisky-ul aşa cum ataca viaţa, şi-a golit paharul şi a trecut la subiect.
— Cred că totul ar putea fi mai uşor dacă ai folosi şi nişte nume.
Horton a oftat.
— Am bănuit că s-ar putea ajunge la asta. Trebuie să întreb - ce aţi face cu orice nume pe care aş putea să vi le dau?
— I-am zis contactului tău că răspunsul este „nu", am spus, dar el dezvăluise mai mult decât cred că ar fi făcut dacă ar fi ştiut că-l voi refuza. Aşa ceva ar putea fi o problemă pentru mine?
Speram ca posibilitatea de a afla mai multe despre intenţiile contactului său ar fi putut, alături de whisky, să-i dezlege limba lui Horton.
El s-a mulţumit să ridice din umeri.
— Bănuiesc că asta depinde de ceea ce ţi-a spus.
— Atunci există o posibilitate ca el să poată fi o problemă pentru mine.
— Mă-ndoiesc că ţi-ar fi spus chiar aşa de multe.
— De ce nu-mi zici pur şi simplu cine este, ca să pot decide asta eu singur?
A trecut după aceea un minut, timp în care niciunul n-a mai spus nimic. Horton şi cu mine am sorbit din whisky-uri, iar Larison a privit în depărtare, cercetând domeniul, fiecare dintre noi aşteptând ca tăcerea să-l afecteze mai întâi pe altul.
în cele din urmă, Horton a cedat.
— Contactul meu nu-i un individ cu care să vrei să te pui rău, a spus el. Reticenţa îmi este legată mai degrabă de protejarea ta, decât de protejarea lui.
— Şi el mi-a spus ceva similar, am încuviinţat. Iar eu i-am spus că aş prefera să am informaţiile necesare, ca să pot decide singur.
Horton a aprobat din cap.
— înţeleg, dar, aşa cum am zis, mai este implicat un jucător. în plus, nu doresc un alt război stupid care ar putea face rău unor oameni la care ţin. Nu uita că am mai trecut prin asta o dată. Nu vreau să repet experienţa respectivă.
— Tu ai început totul când m-ai sunat, a rostit Larison. Acum vrei să anulezi telefonul acela? Nu cred.
Horton a clătinat din cap.
— Ar fi trebuit să ştiu că nicio faptă bună nu scapă nepedepsită.
— Putem renunţa la toate rahaturile astea? a zis Larison. Haide să nu mai pretindem că-i vorba de protejarea cuiva. De fapt, e vorba de protejarea ta.
Horton l-a privit şi pe chip i-a apărut un licăr de iritare.
— Daniel, una n-o exclude pe cealaltă. Principalul este, în opinia mea, că informaţia pe care o doriţi nu va face decât să creeze pericol - un pericol care, foarte probabil, nu există în clipa de faţă. John, tu ai refuzat oferta contactului meu. Prin urmare, în ceea ce mă priveşte, nu mai e nimic de discutat. N-o să vă spun numele lui şi n-o să-i spun nici lui că voi vreţi să-l ştiţi. Şi după aceea putem reveni toţi la...
S-a încruntat, a scos un smartphone din buzunar şi l-a privit. S-a uitat la Larison, apoi la mine.
— Domnilor, dacă n-aţi venit singuri aici, acum ar fi momentul să-mi spuneţi.
Larison a mai scanat o dată scurt domeniul cu privirea şi a dus mâna instantaneu în geanta de voiaj. M-am uitat la Horton.
— Ce este?
— Cineva tocmai a intrat pe drumul de acces spre casă. Vom auzi maşina în câteva secunde. Până atunci va fi prea târziu. Vom fi flancaţi de alţi doi indivizi care se apropie prin păduri. Vă recomand să mă urmaţi amândoi.
S-a ridicat şi a pornit spre uşa din faţă. Larison a scos pistolul automat şi a dat să-l ridice spre Horton. Am pus o mână pe braţul lui şi am spus:

— Nu.
— De unde ştim...
— Nu ştim, am spus, dar vom afla.
L-am urmat pe fostul colonel în casă şi Larison a închis uşa după noi. Horton a deschis o uşă sub o scară, ce părea că duce spre un subsol. A început să coboare fără să privească în urmă.
Larison a aruncat o privire spre treptele respective, după care s-a uitat din nou la uşa de la intrare.
— Nu-mi place deloc chestia asta. I-ai acordat douăzeci de minute să se pregătească. Pentru unul ca Hort, asta-i echivalentul unei săptămâni. Nu ştim ce - sau cine - este acolo jos.
Nu-mi plăcea s-o recunosc, dar avea dreptate.
— Aşa-i, am încuviinţat. Unul dintre noi ar trebui să coboare şi celălalt ar trebui să rămână sus. Eu am fost de vină că l-am avertizat, aşa că acum alege tu.
— Coboară tu. Tu ai încredere în el. Eu n-am. Strigă-mă dacă e vreo problemă. O să fac ce pot.
M-am uitat la Glock.
— Poţi începe prin a ţine arma asta pe semiautomat, dacă va trebui să vii să mă salvezi, mulţumesc.
Mi-a aruncat din nou surâsul de rechin.
— Du-te. Ţi-am zis c-o să te acopăr.
Am coborât un şir lung de trepte mochetate ce duceau într-un subsol
nefinisat - podea din beton, pereţi din rigips nezugrăvit şi un uriaş rastel încorporat, cu cifru, a cărui combinaţie Horton tocmai o introducea. A învârtit roata uşii şi m-a privit.

— Unde-i Daniel?
— A rămas sus.
— Crede că-ncerc să vă-ntind o capcană? Sau vrea să se joace de-a cowboy-i?
— îl ştii pe Larison. Probabil că niţel din ambele.

Horton a deschis uşa seifului. Spaţiul dinăuntru avea vreo zece metri pătraţi şi conţinea un arsenal care ar fi făcut mândru un stat mic. Pistoale. Carabine. Pistoale-mitralieră. O mitralieră Barrett M107CQ calibrul 0.50, care putea opri orice vehicul mai mic decât un tanc. Lăzi de muniţie, etichetate după calibru şi gloanţe, cu specificaţii de felul „trasoare", „perforante" şi „incendiare". Echipamente pentru vedere pe timp de noapte. Armuri de corp antiglonţ. O trapă de oţel despre care am presupus că ducea la o incintă protejată dedesubt. Plus un perete acoperit cu monitoare extraplate, care primeau în direct imagini video de înaltă definiţie de pe tot domeniul şi din pădurile din jur. Pe un monitor am văzut o Honda Suburban neagră ce înainta pe drumul de acces; trosnetul pietrişului sub anvelope era transmis printr-un difuzor încorporat în perete. Pe alt monitor, doi bărbaţi avansau pe furiş prin pădure în armuri de corp antiglonţ integrale, în culori de camuflaj, purtând pistoale-mitralieră HK MP7A2 cu amortizoare. Pe al treilea monitor, Larison sprinta peste peluza din faţă şi intra în pădure.

— Ce face? am întrebat eu.

Horton a privit monitorul, a luat o vestă antiglonţ de pe perete şi mi-a întins-o.

— După cum îl ştiu pe Daniel, a răspuns, aş zice că duce lupta pe terenul inamicului.

Larison a intrat în pădure. Un alt monitor l-a arătat şi a focalizat pe el. Nu ştiu ce sistem de securitate avea Horton, dar în mod evident implica detectarea mişcărilor şi o formă de inteligenţă artificială.

— El nu pricepe? am mormăit eu. Indiferent cine ar fi ei - iar dacă s-a ajuns la aşa ceva, acum o să-mi şi spui cine sunt -, ştiu că noi ne aflăm aici. Indiferent dacă au sateliţi, drone sau avioane ce zboară la joasă înălţime, au ochi aţintiţi pe tine şi noi am intrat direct în capcană. Iar dacă ei continuă să supravegheze, atunci vor transmite informaţii în timp real
echipei de pe teren. Da - uite acolo!

Honda s-a oprit pe drumul de acces, la cincizeci de metri de casă. Cei doi bărbaţi din pădure au cotit la stânga şi au început să se deplaseze în sensul acelor de ceasornic, în jurul casei şi spre poziţia lui Larison.

— L-ai putea suna, a spus Horton, dar mă-ndoiesc că va răspunde. Când Daniel e focusat să omoare, n-are chef să fie deranjat.
— Are un telefon prin satelit, dar e dezactivat. Videocamerele tale nu au şi difuzoare?
— Au microfoane, nu difuzoare. Putem auzi ce-i acolo, dar ei nu ne pot auzi.

Mi-am îmbrăcat vesta şi am fixat benzile cu Velcro. Era grea, cu plăci integrale, apărătoare de umeri şi protecţie de gât.

— Larison crede că nu poate fi văzut acum fiindcă e în pădure, am spus, dar dacă ei au o dronă sau un avion la joasă înălţime, atunci pot avea şi infraroşii. Vor detecta amprenta termică şi-i vor trimite pe ăia doi tipi direct la el.

Horton a îmbrăcat şi el vesta şi a început să şi-o aranjeze.

— Bănuiesc că el se bazează pe asta.

Larison s-a oprit o clipă, cu capul uşor ridicat, ca un animal care adulmecă vântul în căutarea mirosului prăzii. A privit la stânga, apoi la dreapta. După aceea a pornit mai departe, afundându-se în pădure. Puteam auzi cum frunzele ude se striveau sub tălpile sale.

— Nu uita, a continuat Horton luând un pistol-mitralieră M4 şi trecându- 1 pe după gât, că eu îl cunosc pe bărbatul ăsta. Eu l-am antrenat. Merge ca o felină, aude ca un câine şi se ascunde ca un iepure. Apoi izbeşte ca un şarpe cu clopoţei. Ei nu-l vor vedea până nu vor călca practic pe el.

Larison a ajuns la un trunchi prăbuşit, lung şi putred. L-a privit o clipă, s-a uitat înjur, după care a privit din nou trunchiul. S-a lăsat în genunchi şi şi-a frecat palmele pe ambele părţi pe pământul umed, apoi a întins noroi pe faţă şi pe gât, creând un camuflaj. A tras cu degetele răsfirate prin frunzele de la baza buşteanului, deranj ându-le dispunerea naturală. Apoi s-a îndepărtat puţin, până la o depresiune din sol ce aducea cu un fagaş săpat de ploaie, umplut cu frunze şi crengi căzute. S-a întins pe burtă şi a început să se îngroape în ele. în câteva secunde, videocamera nu l-a mai văzut.

Cei doi bărbaţi se apropiau, venind spre poziţia lui.

— Ai avut dreptate în privinţa amprentei termice, a rostit Horton vârând încărcătoare de rezervă în buzunarele vestei antiglonţ. Ei ştiu unde-i Daniel. Mai exact, aproape că ştiu. Exact cum spera el.

Bărbaţii se apropiau treptat, mişcându-se încet şi precaut. Se găseau totuşi în pădure şi, indiferent cât te-ai strădui să te deplasezi ca un ninja prin pădure, frunzele căzute pe jos, chiar şi cele ude, sunt o pacoste.

— Din locul în care s-a băgat, a spus Horton, poate că nici măcar nu-i poate vedea, dar îţi garantez că-i poate auzi. Iar asta înseamnă că dispune de un simţ în plus faţă de ei.

Cei doi s-au oprit cu armele HK pregătite, rotindu-şi încet trunchiurile, îmi puteam imagina ce gândeau: „Unde dracu' este? Observatorul zicea că-i chiar aici. Informaţia e greşită? Am trecut de el?"

După aceea au zărit frunzele răscolite de sub trunchiul putrezit. Unul dintre ei le-a indicat silenţios. Celălalt a încuviinţat din cap. Amândoi au ridicat armele şi au aplecat uşor capetele, ţintind prin cătări...

S-a auzit o rafală sonoră de pistol-mitralieră. Bărbaţii au strigat, au tresărit şi au zvâcnit când gloanţele i-au muşcat de coapse, mai jos de protecţia armurii. Au căzut, iar unul dintre ei a mai tras o rafală lungă cu HK înainte de a se prăbuşi. Mi s-a părut că gloanţele au trecut departe de poziţia lui Larison, dar n-am fost sigur.

Odată ajunşi pe pământ, cei doi s-au rostogolit pe spate şi au început să- şi ridice armele. Glockul lui Larison a mai slobozit două rafale, iar bărbaţii au urlat iarăşi şi s-au rostogolit în direcţii opuse. încercau să-l zărească pe Larison fără să se ridice din poziţia pe spate, însă ţevile le tremurau în mâini. M-am uitat atent şi am văzut motivul - ultimele două rafale le însângeraseră degetele. Unul dintre ei a scăpat arma şi a bâjbâit după ea pe jos. Celălalt a trecut-o pe a sa în mâna stângă şi a îndreptat-o în direcţia din care venise focul lui Larison. Altă rafală de Glock. Bărbatul a zbierat şi HK-ul i-a căzut pe pământ. Larison a ţâşnit din ascunzătoare într-o cascadă de frunze, cu un rânjet perfect vizibil pe chipul mânjit cu noroi. Al doilea bărbat a încercat să-şi ridice pistolul-mitralieră cu mâinile însângerate, dar Larison ajunsese deja lângă el. Fără vreun cuvânt ori vreo clipă de ezitare, a coborât ţeava Glockului şi a tras două gloanţe imediat deasupra protecţiei pentru gât. Celălalt atacator s-a rostogolit, îndepărtându-se. Instantaneu, Larison a pivotat şi i-a tras două gloanţe în ceafa, din nou focuri de maximă precizie, care au exploatat interstiţii ale armurii.

Larison s-a lăsat brusc pe vine şi a cercetat cu privirea în jur. Aparent satisfacut, a ejectat încărcătorul Glockului, a băgat altul plin şi a pus pistolul în geanta de pe umăr. După aceea a ridicat un HK, i-a verificat magazia şi a pornit spre drumul de acces, unde Honda rămăsese nemişcată.

— La naiba, am zis, automobilul ăla e probabil blindat. Dă-mi Barrettul!

Horton a cântărit în mână Barrettul şi a fost pe punctul de a mi-l întinde,
dar s-a oprit şi s-a uitat la monitor.

— Dacă ei poartă armuri corporale, atunci folosesc gloanţe penetrante, a rostit el. Şi bănuiesc că Daniel tocmai a verificat asta. în plus, e prea târziu. Până vom ajunge acolo, se va termina totul.

M-am uitat şi am văzut că avea dreptate. Larison era la marginea pădurii. A apărut pe peluză într-un sprint. Honda a ambalat motorul.

Horton a pus Barrettul în suportul său mural.

— N-am ajuns niciodată să nivelez peluza aia, a zis el. în plus, sunt multe cârtiţe şi popândăi. Cred că Daniel a văzut toate astea în drum spre pădure.

Şoferul a băgat în viteză şi Honda a ţâşnit spre Larison. Un bărbat a ieşit prin geamul din dreapta şoferului şi a ţintit cu acelaşi model de HK pe care-l avea Larison acum. însă Horton avusese dreptate - vehiculul se zdruncina şi, pe măsură ce a sporit viteza, zdruncinăturile s-au accentuat.

Larison s-a oprit la fel de brusc pe cât se ivise, cu HK-ul la nivelul ochilor, cu poziţia echilibrată şi agresivă, dar în acelaşi timp calm şi focusat, de parcă ar fi fost pe un poligon de tir, nu în faţa unei Honda ce gonea spre el şi din interiorul căreia era ochit de cineva. Insul cu arma care apăruse prin geam trebuie să fi înţeles că Larison, staţionar şi

nemişcat, avea avantaj în ţintire şi a tras o salvă lungă, automată, care a smuls iarba la un metru şi jumătate în stânga lui Larison, asupra căruia efectul putea fi acelaşi cu al unei muzici suave. Honda a dat peste altă denivelare şi a ricoşat în sus. în momentul când a aterizat, Larison a tras o serie de trei gloanţe. Bărbatul din geam a fost propulsat înapoi şi a slobozit o salvă lungă la foc automat, ale cărei gloanţe s-au dus foarte sus. Honda era acum la zece metri şi accelera. Larison şi-a schimbat ochirea şi a tras o rafală prelungă. Parbrizul a explodat, iar Larison a plonjat în stânga, exact când automobilul a trecut peste poziţia pe care o ocupase. S-a rostogolit apoi în picioare şi a ridicat HK-ul, dar Honda trecuse de acum mai departe, gonind spre pădure. A intrat în plină viteză într-un pâlc de copaci şi s-a oprit. Larison a alergat într-acolo, cu HK-ul ţinut în sus, s-a oprit la trei metri în
spatele ei şi puţin în dreapta, şi a măturat cu o rafală lungă peste portiera din dreapta şoferului; gloanţele perforante au trecut prin metal ca prin hârtie.
Am privit câteva clipe, impresionat ca întotdeauna de detaşarea şi de precizia lui.
— Nu cred c-o să mai poată fi reparată, am comentat.
Larison a descris un cerc către portiera şoferului, pe care a măturat-o cu o salvă de o secundă, care a însemnat probabil alte zece gloanţe perforante. A abandonat HK-ul, a scos Glockul, s-a apropiat şi a privit înăuntru. Apoi a smucit portiera cu o mână, deschizând-o, ţinând în mâna cealaltă Glockul cu ţeava în sus. Ceea ce a văzut înăuntru a meritat două serii de câte două gloanţe. După aceea s-a rotit lent, a scanat zona şi a revenit spre casă, scuturându-şi cetina de pe cămaşă.
Am privit fără un cuvânt spre Horton. El a zâmbit şi a spus:
— Ţi-am menţionat că eu l-am antrenat?
După altă secundă, Larison a strigat din capul scării:
— Totu-i bine acolo? Cobor!
— Suntem bine! am strigat eu. Nu ne-ai lăsat nici măcar să ne punem crampoanele.
El a aruncat o privire scurtă dinapoia balustradei, după care, văzând că nu eram decât eu şi Horton, a coborât scara. A rămas după aceea privindu- ne lung.
— Ce-i ăsta, bal mascat? a întrebat. Voi în ce v-aţi deghizat - în soldaţi?
„Iisuse", mi-am spus, „e mai rău decât să am de-a face cu Dox".
El şi-a fulgerat zâmbetul de rechin.
— A fost doar o glumă, chiar aveam nevoie să mai fac puţină mişcare. S-a uitat la Horton. Nu m-am mai distrat aşa de când ai încercat să mă ucizi în Costa Rica.
Horton a încuviinţat din cap.
— O greşeală pe care e puţin probabil s-o repet.
— Trebuie s-o ştergem naibii de aici, am rostit şi l-am privit pe Horton. Spune cine-i contactul tău, fiindcă tu şi cu mine ştim că el i-a trimis pe oamenii ăştia să ne omoare.
A urmat o pauză. Larison şi-a înclinat capul spre umăr pentru o clipă, ca şi cum ar fi ascultat ceva.
— La dracu', a zis el. Elicoptere.

Capitolul 14
LIVIA

Livia şi Phelps intrară în cantină şi comutară televizorul pe CNN. Postul difuza materiale video standard cu avioane Boeing 737 - modelul care se prăbuşise. Se părea, aşadar, că nimeni nu reuşise să filmeze ceva cu telefonul. Deloc surprinzător, întrucât avionul căzuse în mijlocul lacului la ora patru şi jumătate dimineaţa.
Totuşi doi soţi fuseseră la pescuit pe lac şi un prezentator îi intervieva în direct de pe ambarcaţiunea lor.
— Am văzut o minge uriaşă de foc, spunea soţul. Hăt departe pe lac. Am şi zis: „Iubito, ce dracu-i asta?" Apoi am auzit un bubuit şi am văzut chestia cum cade din cer. Eu nici măcar nu-mi băusem cafeaua, nu ştiam ce să cred. Un OZN? O cometă?
Soţia adăugă:
— Şi acum ne spuneţi c-a fost un avion. Dumnezeule, bieţii oameni!
Operaţiunile de salvare începuseră, cu elicoptere survolând locul
prăbuşirii şi scafandri în apă. Deocamdată nu fusese găsit niciun supravieţuitor, ci doar resturi plutitoare. Cei de la FAA{-}- se străduiau să recupereze cutia neagră, dar lacul era adânc de trei sute de metri în locul prăbuşirii, aşa că aşteptările privind găsirea ei rapidă erau reduse.
„Nu-i decât o coincidenţă", îi spune mintea Liviei, dar în acelaşi timp instinctul îi spunea: „Asta-i ceva foarte, foarte rău.
După câteva minute, comentatorii începură să se repete. Phelps, care privea fix ecranul, rosti:
— Ce dracu' zici tu despre asta?
Nu era clar dacă se adresase femeii sau vorbea cu sine.
— E ancheta ta, zise Livia. Tu ar trebui să-mi spui.
El aprobă din cap.

— Este... Iisuse! Nu pot să zic decât că-i o coincidenţă dată dracului.
Telefonul lui sună.
— Strangeland, anunţă Phelps. Puse telefonul pe masă şi apăsă butonul speakerului. Da, Donna, ne uităm la CNN.
— Livia, eşti acolo?
— Da, şefa.
— Dacă detectivul Phelps a terminat cu tine pentru noaptea asta şi dacă nu mai trebuie să fii reţinută, o să vin să te iau eu cu maşina, ca să am grijă să fii în siguranţă.
— Nu cred...
— Livia, nu vreau să mai aud niciun cuvânt. Nimic! Prefer ca oamenii să râdă de noi că susţinem teoriile conspiraţiilor, decât să risc siguranţa ta. Phil, suntem pe aceeaşi lungime de undă aici?
— încă... procesez.
— Tu crezi că asta-i o coincidenţă?
— Nu ştiu ce dracu' să cred.
— Ei bine, o să afli tu. Dacă rezolvi cazul şi dovedeşti că ce i s-a întâmplat Liviei în noaptea asta n-are nicio legătură cu prăbuşirea avionului, nimeni nu va fi mai fericit ca mine. Dar până atunci, dacă ai terminat cu Livia, cum am spus, vin s-o iau cu maşina. Nu vreau să iasă singură de-acolo.
Phelps se uită la Livia.
— Am terminat cu ea. Şi e-n regulă, te vom aştepta împreună.
— Mulţumesc.
Douăzeci de minute mai târziu, Livia suia în Subaru Crosstrek al lui Strangeland. Parcarea unităţii din Airport Way Center era pustie.
Strangeland îl salută printr-o înclinare de cap pe Phelps, care ţinu portiera deschisă pentru Livia.
— Mulţumesc încă o dată, Phil. Dacă afli ceva, vreau să ştiu şi eu.
Bărbatul aprobă scurt din cap.
— Am înţeles.
închise portiera şi Strangeland demară.
Livia nu se sinchisi să-şi pună centura de siguranţă. Pe moment, o îngrijora mai mult posibilitatea reacţionării la alt atac decât un accident auto.
— Eu locuiesc în Georgetown.
— Da, ştiu. Dar în noaptea asta nu mergi la tine acasă... mă rog, în dimineaţa asta. O să stai cu mine.
— Şefa, chiar nu trebuie să...
— Să nu-mi spui tu mie ce trebuie sau ce nu trebuie să fac, rosti
Strangeland şi acceleră nervos, apoi viră violent când ieşiră din parcare. Eu nu cred în coincidenţe, şi nici tu. Toată chestia asta pute şi, până nu ştim mai multe, nu ne asumăm niciun risc. Spune-mi acum ce nu i-ai zis lui Phelps.

— Ce vrei să zici?

Strangeland îi aruncă o privire scurtă, după care reveni cu ochii la stradă.

— Livia, ţi-am respectat întotdeauna misterele. O ştii bine. Eu cunosc unele lucruri despre trecutul tău, iar restul îl pot ghici, şi am, de asemenea, unele idei despre felul în care toate îţi afectează prezentul. N-am insistat niciodată în privinţa asta. Eşti o poliţistă bună. Eşti un om bun. Lumea ar fi mai sigură cu mai mulţi oameni ca tine, nu cu unul mai puţin. Acum spune- mi ce ştii despre chestia asta, dar nu i-ai spus lui Phelps. Dacă n-o să-mi spui, e imposibil să te pot ajuta. Şi să nu dea dracu' să mă pui în postura aia!

Livia nu ştiu ce să răspundă. Ea îi spusese lui Phelps realmente totul despre operaţiunea Child's Play, mai puţin faptul că apelase la Little. El ştia prea multe despre ea, despre Bangkok, şi nu dorea să sublinieze legătura aceea.

Pe de altă parte, Strangeland era deja obişnuită cu Little. El recursese la canalele departamentale, când o căutase pe Livia să lucreze în grupul operativ împotriva traficului de copii care o dusese în Thailanda. Livia se folosise de oportunitate, şi de accesul la informaţiile FBI-ului, pentru a reveni în Bangkok, a-i căuta şi a-i ucide pe membrii rămaşi în viaţă ai bandei care le traficaseră şi le violaseră pe ea şi pe Nason. Nu dorea ca Strangeland să ştie că mai păstra contactul cu Little. Nu voia să închidă circuitul acela. Dar dacă ea n-o făcea şi Strangeland afla pe altă cale... n-ar fi arătat deloc bine.

La naiba! Ea fusese mereu foarte precaută. Se străduise din răsputeri să păstreze rolurile separate. Poliţista şi cealaltă chestie. Dragonul. Dar asta... din câte ştia, cele două persoane care încercaseră s-o omoare în noaptea asta aveau legături cu traficanţii pe care-i ucisese în Bangkok. Sau cu senatorul. Ea ştia că FBI-ul îi investigase decesul din Bangkok. Cei aflaţi la putere deciseseră să muşamalizeze felul real în care murise, printr-o poveste despre un infarct. Mai bine aşa decât revelaţiile despre felul cum un stâlp al establishmentului din Washington îşi petrecuse toată cariera sa ilustră violând copii sub nasurile celor din jur, ba poate chiar cu complicitatea lor.

însă o muşamalizare în public nu însemna că cineva nu intenţiona să se răzbune în privat. Ba chiar muşamalizarea putea să fi fost utilizată în mod specific cu gândul la răzbunare.
Bineînţeles, nu-i putea spune lui Strangeland nimic de felul ăsta. Şi totuşi trebuia să-i spună ceva.
— Am apelat la Little, rosti ea, apreciind că nu dezvăluia decât ceea ce şefa ei ar fi dedus şi singură.
Desigur, ar fi apelat la orice contacte federale ar fi avut. Cine n-ar fi procedat la fel? în plus, Strangeland chiar o încurajase s-o facă.
— Şi de ce nu mi-ai spus mai devreme?
Livia era pregătită pentru întrebarea aceea.
— Ştiu că n-ai încredere în el.
— Şi tu ai?
— Nu tocmai, dar e singurul meu contact la nivel înalt dintr-o instituţie federală de aplicare a legii. Oricum, mi-a spus că-şi va folosi legăturile din FBI şi va vedea dacă poate găsi ceva. Aşa că, deocamdată, nu aveam chiar nimic să-ţi spun.
— De ce eşti atât de secretoasă cu mine, Livia?
Ea era pregătită şi pentru întrebarea asta. Sau, cel puţin, pentru o variantă a ei.
— Ai spus că-mi cunoşti trecutul.
— Destul din el, bănuiesc. Da.
— Poate că nu vrei să ştii asta. Propriii mei părinţi m-au vândut. Şi pe sora mea mai mică. Eu aveam treisprezece ani. Ea avea unsprezece. Restul este probabil aşa cum ţi-l imaginezi.
Livia detesta să spună până şi asta. Detesta faptul că încă o putea face să se simtă... ruşinată. Şi mânjită, din cauza tuturor lucrurilor de care era legată. Şi, mai cu seamă, detesta s-o utilizeze pe Nason ca... la naiba!... ca pe un soi de acoperire. în acelaşi timp însă trebuia să-i dea lui Strangeland răspunsuri pe care ea să le considere satisfăcătoare emoţional. Altfel ar fi continuat să insiste.
Strangeland încuviinţă lent din cap. Nu-şi desprinse ochii de la drum şi Livia simţi că, prin faptul că n-o privea în clipa aceea, şefa ei îi demonstra un soi de compasiune. Respect pentru intimitatea ei, o recunoaştere a vieţii ei private din care Livia tocmai relatase o parte.
Trecură câteva clipe. Strangeland îşi drese glasul.
— îmi pare atât de rău, încât nici nu ştiu ce să-ţi spun.
Livia nu răspunse. Mai vorbise despre subiectul acesta doar o singură dată. Cu Dox, căruia ea îi spunea pe numele lui real, Cari. Când vieţile lor depinseseră de asta. Pentru a putea purta conversaţia aceea, ea îşi decuplase emoţiile, pusese bariere în calea tuturor sentimentelor asociate cu trecutul, cu amintirile acelea, cu totul. Fusese epuizant. Iar apoi, tot ceea ce reuşise să stăvilească suficient timp pentru a-i spune lui Cari ceea ce acesta trebuia să ştie răbufnise, rupând zăgazurile, arzător, mistuitor şi proaspăt. Ea nu avea să spună mai multe. Nu mai putea trece încă o dată prin toate.
— îmi cer scuze pentru insistenţă, vorbi Strangeland. Aşa cum am zis, am ştiut mereu că nu trebuie s-o fac.
Livia clătină din cap, fără să gândească, fără să simtă, doar decuplându-
se.
După ce redusese totul la nivelul necesar, rosti:
— îţi spun toate astea, fiindcă nu-mi vine uşor să mă bazez pe oameni. Acum ştii că rutina mea de lupoaică singuratică începe de acolo.
— Cred că-nţeleg.
— Nu ştiu dacă-nţelegi. Nu ştiu dacă-nţeleg *eu însămi.* Dar... ăsta-i felul în care-mi tratez rahaturile personale.
— Ei bine, în privinţa asta, va trebui să te bazezi pe cineva. Dacă toate astea nu-s decât o coincidenţă, atunci perfect! Dar pentru a decide asta, vom avea nevoie de resurse. De cineva care poate să comunice cu FBI-ul la nivel înalt.
— Şefa, dacă asta n-a fost o coincidenţă, atunci vorbim despre nişte oameni care au prăbuşit *un avion.* Ce crezi, căutăm un membru al Consiliului comitatului King?
Strangeland făcu o grimasă.
— Cu alte cuvinte, spui că au fost *federalii.*
— Dacă n-a fost o coincidenţă, atunci asta-i ipoteza mea de lucru. Atâta doar că nu ştiu care dintre ei. Sau de ce.
— Poate Departamentul pentru Securitate Internă. Poate FBI-ul. Iisuse, mi se pare, pur şi simplu, o nebunie fie şi numai să vorbesc despre aşa ceva! Sunt totuşi sigură că ar trebui să facem totul public.
— Cum adică?
— Dacă va trebui să riscăm să fim privite ca nişte nebune, să nu uităm că cineva tocmai a doborât un avion şi a încercat să te ucidă, ca să înăbuşe ceea ce ai putea şti despre agenţi ai Serviciului Secret care fac parte dintr-o reţea de pornografie infantilă. îi implicăm pe şefa mare, pe primar, la dracu', poate şi pe guvernator. Mulţi oameni care să pună multe întrebări în multe locuri. Conspiratorii vor înţelege că şi-au ratat ocazia. Secretul a fost dat în vileag. Ba

chiar, mai rău. Pentru că, dacă tu vei păţi ceva, ar fi o dovadă suplimentară a conspiraţiei, iar ei se vor supune la şi mai multe presiuni. Ce dracu', eu aş convoca o conferinţă de presă, dar probabil că noi două am părea nebune pur şi simplu dacă am prezenta toate astea superiorilor.

Livia nu spuse nimic. Vorbele lui Strangeland erau logice. Şi chiar dacă n-ar fi fost, ea se îndoia că şi-ar fi putut convinge şefa să se răzgândească. Şi totuşi nu-i plăcea. Nu-şi dorea toată atenţia asta. Se temea de locul unde ar fi putut ajunge. îşi dorea să fi existat o modalitate prin care ea să poată aborda totul în felul ei specific, până nu se ajungea la Bangkok sau la altceva.

Şi apoi îşi dădu seama. Poate că, într-adevăr, exista o modalitate. **Capitolul 15**

RAIN

Peste încă o secundă am auzit şi eu bâzâitul ritmic, distinctiv al elicelor care se apropiau.

Horton a arătat din cap spre scară.

— Ăsta-i un MH-6, a spus el.

A intrat în camera arsenalului şi a apăsat un comutator de pe perete. Trapa din oţel s-a deschis cu un ţiuit mecanic şi de sub ea a răzbătut o lumină.

— Poate să aibă o mitralieră cu ţevi rotative sau un mini-tun. Ar putea fi chiar dotat cu rachete. Haideţi, nu avem mult timp la dispoziţie.

L-am urmat în camera arsenalului şi am închis uşa. După o secundă s-a auzit o bubuitură răsunătoare şi totul s-a zguduit. După aceea încă una. De multe decenii nu mai fusesem supus tirului de mortiere, însă mi-am reamintit imediat teroarea aceea, care îţi făcea brusc dinţii să clănţăne.

— Rachete, a strigat Horton. La dracu', ştiţi cât timp mi-a luat să construiesc locul ăsta? V-am zis - nicio faptă bună.

Sub trapă se afla alt palier de trepte. Am coborât, cu Horton în frunte şi Larison în ariergardă. La baza scării se afla un întrerupător. Horton l-a apăsat şi trapa s-a închis deasupra noastră.

Era o incintă de siguranţă, aşa cum bănuisem, cam de aceleaşi dimensiuni cu camera arsenalului de deasupra. Cu trei oameni înăuntru, locul părea foarte ticsit, deoarece pereţii erau plini cu provizii. Raţii de hrană. Apă. Echipamente medicale. Recirculatoare de aer. Alte arme, inclusiv un lansator portabil de rachete sol-aer Stinger pe care l-am recunoscut dintr-o perioadă petrecută în Afganistan. într-un perete am văzut altă uşă din oţel asigurată cu patru bolţuri grele. în timp ce alte două explozii au zguduit incinta, Horton le-a glisat, deschizându-le, apoi a smucit violent mânerul. Uşa s-a deschis lent. în spatele ei era un tunel cu pereţi din pământ, ranforsat la distanţe egale cu grinzi de oţel, îngust, totuşi suficient de înalt ca să poţi merge în picioare, şi care înainta vreo cincizeci de metri spre şosea. în lungul plafonului erau tuburi fluorescente şi conducte despre care am bănuit, bazându-mă pe aerul remarcabil de proaspăt, că asigurau ventilarea.

încă o explozie a scuturat incinta.

— Mama voastră de nemernici! a exclamat Horton.

A luat lansatorul de Stinger de pe perete, i-a trecut cureaua peste umăr şi în jurul gâtului şi a început să alerge prin tunel.

Larison şi cu mine am privit unul la celălalt. El a ridicat din umeri şi a pornit după Horton. Am dat să-l urmez, după care m-am oprit. Pe perete era o puşcă multifuncţională GM6 Lynx calibrul 12,7 mm cu lunetă. Citisem despre ea, dar n-o folosisem niciodată; avea puterea de foc a Barrettului, dar era relativ mai uşoară şi avea o ţeavă special construită despre care se presupunea că absorbea suficient recul pentru a putea trage cu precizie de la umăr.

„Mai bine s-o am şi să n-am nevoie de ea".

Am luat arma, i-am verificat magazia şi am văzut gloanţe cu vârfuri roşii şi argintii: incendiare şi perforante.

„La dracu', sper cu adevărat să *n-am nevoie* de ea".

Am îndesat şi un încărcător suplimentar în buzunarul pantalonului, apoi am fugit după Horton şi Larison. S-a auzit altă explozie, mai puţin răsunătoare acum, când nu ne mai aflam sub casă. M-am întrebat de ce nu folosiseră de la bun început elicopterul şi mi-am dat seama că ei crezuseră că puşcaşii vor fi mai siguri şi, în mod cert, vor atrage mai puţină atenţie. Utilizarea elicopterului în alte scopuri decât detectare şi supraveghere era planul B.

în capăt, tunelul se ramifica în două coridoare, formând un „Y". Am mers după Horton pe cel din stânga, care s-a înfundat după cincizeci de metri. O scară din oţel urca zece metri până la altă trapă, probabil camuflată la exterior. Am estimat că ne aflam la şaptezeci-optzeci de metri de casă, în interiorul lizierei, şi la patru-cinci sute metri de şosea.

Horton şi cu mine am urcat, în timp ce Larison a aşteptat la baza scării pentru a ne asigura spatele împotriva oricui ar fi putut găsi o cale să ne urmeze. Exploziile se opriseră, dar întrucât eram aproape de suprafaţă puteam auzi din nou elicopterul.

— Stop! a anunţat Horton. E prea aproape. Mai stăm puţin - pilotul va da ocoluri ca să aprecieze avariile şi să vadă dacă iese cineva.

A luat Stingerul din spate, a deschis mecanismul de ţintire şi a cuplat bateria de răcire.

— Cum ai..., am început eu, apoi m-am oprit.

El a tras două bolţuri grele de sub trapă.

— Construit toate astea?

— Exact.

— L-am angajat pe acelaşi ins care a consiliat cartelul Sinaloa pentru tunelul prin care l-au scos pe El Chapo Guzmân dintr-o închisoare mexicană de maximă securitate. Ala a fost lung de peste un kilometru şi jumătate. Prin comparaţie, ăsta a fost simplu.

— Şi sculele?

Horton s-a uitat la Stinger şi a zâmbit ca un părinte mândru de un nou- născut.

— Ah, asta? Poate c-ai auzit de Operaţiunea SDA - Stingere Dispărute în Acţiune. Programul de răscumpărare a rachetelor pe care le-am dat mujahedinilor care se războiau cu sovieticii în Afganistan, şi pe care după aceea le-am pierdut din evidenţă. Eu l-am condus.

Zgomotul elicopterului s-a îndepărtat; dădea roată casei, aşa cum presupusese Horton.

— Acum, a rostit el.

A împins trapa în sus şi a ieşit. L-am urmat. Ne aflam la liziera pădurii, cam pe unde apreciasem. Peste tot era un fum gros, înecăcios şi acru. Am auzit vuietul flăcărilor, m-am întors şi am văzut casa lui Horton. Jumătate din ea dispăruse, iar restul ardea.

Pentru o clipă, Horton a rămas nemişcat, privind ruinele. După aceea a pus Stingerul pe umăr şi a deschis mecanismul de ţintire. Elicopterul a apărut de dincolo de fumul casei care ardea, zumzăind, verde-închis, părând o combinaţie stranie - jumătate ou, jumătate insectă letală.

Horton a ţintit şi a tras. Racheta a ieşit din tubul de lansare cu pocnetul unei arme de foc şi pentru o clipă a părut suspendată în aer. Apoi sursa internă de combustibil a intrat în acţiune şi a ţâşnit cu sunetul unui avion cu reacţie ce se ridică de pe pistă, accelerând direct spre elicopter şi lăsând în urmă o dâră de fum. Vederea siajului de foc şi mirosul fumului erau ireale - dizolvau decenii de existenţă urbană şi mă făceau să simt că mă trezisem în una dintre zonele de luptă din trecutul meu.

Elicopterul a virat violent şi spaţiul pe care tocmai îl părăsise a fost ocupat de şase-şapte dispersoare de capcane termice. Racheta s-a fixat pe una dintre ele şi a explodat într-un glob de foc. Elicopterul a descris o spirală nebunească şi am crezut că se va prăbuşi, dar pilotul era foarte bun, pentru că după numai o secundă s-a stabilizat şi a început să descrie cercuri spre poziţia noastră. Coborâse botul pentru a mări acceleraţia, dar peste câteva clipe aveau să-i intre în funcţiune mini-tunurile, ca şi rachetele, dacă mai avea aşa ceva după atacul asupra casei.

Am ridicat Lynxul şi m-am sprijinit cu putere în el. Un proiectil de calibrul 12,7 mm tras de la umăr are un recul care se simte ca lovitura de copită a unui cal, iar memoria muşchilor mei, reactivată acum, nu avea deloc încredere în tot ce citisem despre amortizorul de recul special conceput. Am ochit prin lunetă şi, cu inima bubuind, am expirat adânc, apoi am apăsat trăgaciul.

S-a auzit un *BUM* care a răsunat la fel de sonor ca explozia unui proiectil de mortier. Şi oricât de apăsat fixasem patul armei, reculul tot a fost mai puternic decât eram pregătit. Primul glonţ a fost prea sus. Elicopterul a încetinit şi s-a îndreptat, iar ţevile mini-tunurilor s-au ridicat. Am tras din nou - *BUM-BANGl* -, dar de data asta compensasem prea mult în direcţia opusă şi glonţul a trecut pe dedesubt. Poate speriat de loviturile acelea ratate de puţin, pilotul a început şi el să tragă, deşi botul nu era redresat complet, şi gheizere gemene de foc şi fum au mugit de sub pântecul elicopterului. Văzând totul cu încetinitorul din cauza adrenalinei, am privit cum solul la zece metri în faţa noastră a început să erupă de parcă detonau bombe dedesubt, nori de pământ, iarbă şi pietre au explodat în toate direcţiile, iar zbieretul a mii de gloanţe trase pe minut mi-a invadat urechile şi mintea. Nu mă mai aşteptasem să mai aud vreodată sunetul acela şi reapariţia sa bruscă aici şi acum nu era doar terifiantă, ci şi derutantă, aruncându-mă într-un soi de incertitudine între bărbatul care credeam că sunt şi soldatul despre care crezusem că dispăruse.

Botul a continuat să se ridice, sunetul mini-tunurilor a acoperit totul, erupţia de pământ s-a apropiat treptat, întruna...

Şi apoi m-a cuprins un calm straniu - reflexe de luptă, vechi, totuşi nu atrofiate, au pus stăpânire pe mine. Am ţintit, am expirat şi am apăsat trăgaciul - *BUM-BANGl* Iar de data asta, glonţul a străpuns parbrizul frontal şi în cockpit s-a văzut o explozie. Elicopterul a intrat în vrie şi pentru o clipă l-am zărit pe pilot luptându-se să recapete controlul aparatului. Am mai tras două gloanţe şi le-am ratat pe ambele. Oricum, credeam că era pierdut, însă, o dată în plus, a reuşit să se stabilizeze, o insectă metalică gigantică ce vibra în văzduh cu flancul spre mine.

„Drace!" Calmul pe care-l simţisem cu o clipă mai devreme se destrăma. Am aruncat încărcătorul şi am băgat rezerva. Am ţintit rezervorul de combustibil şi am apăsat trăgaciul - *BUM-BANGl* Din nou, prea sus. Am tras încă o dată - *BUM-BANGl* Prea jos.

— Doboară-l dracului! a urlat Horton dinapoia mea.

— Ce crezi că-ncerc să fac? am răcnit la rândul meu.

Am ochit iarăşi şi am tras ultimele trei gloanţe - *BUMBANGl BUM- BANGl BUM-BANGl...*

Din elicopter a erupt un glob de flăcări. După încă o clipă am fost izbiţi de un gigantic *KABUUM* Rotindu-se, şi aproape invizibil în interiorul focului, elicopterul a început să coboare, cu elicele continuând să se învârtă inutil, cu sfarâmături arzătoare prăbuşindu-se în jurul său.

— Daniel! a strigat Horton în puţ. Vino, trebuie s-o ştergem înainte să-i explodeze muniţia de la bord! M-a bătut pe umăr. Ai tras excelent cu monstrul ăla de armă. Amicul tău lunetist ar fi mândru de tine.

Larison a urcat din tunel de parcă ar fi practicat levitaţia. în clipa în care a ieşit, Horton a coborât trapa. Marginile îi erau crenelate şi acoperite cu frunze, iar după închidere a devenit practic invizibilă.

Am aruncat Lynxul şi toţi am alergat spre maşină. Larison a aruncat o privire în urmă spre casa ce ardea şi a rostit:

— Cred c-o să-ţi simtă lipsa azi la departamentul de pompieri voluntari.

Am suit la volan şi am răsucit cheia în contact. Continuând să nu aibă încredere în Horton, Larison a suit în spate. Fostul colonel nu mai avea timp de discuţii, aşa că a acceptat faptul împlinit şi a urcat în dreapta mea. în clipa în care a închis portiera, am intrat în marşarier şi am călcat acceleraţia, trăgând frâna de mână peste două secunde şi trăgând volanul la dreapta. Maşina s-a rotit violent, cu roţile împroşcând pietriş, iar Horton şi Larison s-au prins cu mâinile de ce au reuşit, pentru a evita să fie izbiţi de portiere. înainte de a ne fi răsucit cu o sută optzeci de grade, am eliberat frâna şi am apăsat acceleraţia, catapultând maşina spre şosea; cei doi pasageri priveau cu atenţie într-o parte şi-n alta, cu armele pregătite.

— La stânga, a spus Horton, imediat după ce am ajuns pe şosea. în direcţia opusă departamentului de poliţie şi, aşa-i, a departamentului de pompieri voluntari.

— Unde mergem? am întrebat.

— Deocamdată ne-ndepărtăm pur şi simplu de locul ăsta. Drumurile secundare ne vor duce prin partea de est a Parcurilor Naţionale George Washington şi Jefferson. Unde, apropo, au aterizat gloanţele alea pe care le- ai ratat, în caz că-ţi faceai griji. Mă bucur c-a plouat.

Adevărul era că în teroarea acelor momente nici măcar nu mă gândisem la asta. Era totuşi bine să ştiu că proiectilele căzuseră pe un vast teritoriu împădurit. Un glonţ de calibrul 12,7 mm poate zbura kilometri şi poate provoca un dezastru. Mai ales cele trase de mine - perforante şi incendiare.

Nu mă aşteptasem să văd mult trafic rutier, totuşi nici nu doream să risc, aşa că am încetinit la viteza legală.

— Şi după aceea?

— Habar n-am. Vreau doar să mă asigur că avem timp să stăm de vorbă. La casă vor roi poliţiştii locali, pompierii şi în scurt timp FBI-ul. La un moment dat, va trebui să dau nişte explicaţii. Va trebui să ne gândim la un mod prin care să nu vă implicăm pe voi, domnilor.

— A fost un loc frumos, am spus eu. îmi pare rău.

— N-ai pentru ce să-ţi pară. Vina a fost numai a mea, că nu mi-am dat seama ce va urma. Oricum, nu-i decât o casă. Singurul lucru bun care a rezultat din fosta neplăcere asociată fiicei mele mi-a reamintit ce contează şi ce nu. Iar important în clipa de faţă este Oliver „O.G". Graham.

Din nou, Graham - tipul pe care tocmai îl văzusem la televizor, încercând să ralieze publicul la ideea lui ca Statele Unite să-şi predea toate războaiele către Oliver Graham Enterprises.

Dacă el se afla în spatele acestor evenimente, nu era deloc o veste bună. Fost membru în Navy SEAL-{-}-, fondator şi director executiv al Oliver Graham Enterprises, el câştigase miliarde de pe urma contractelor cu Pentagonul, CIA şi - dacă zvonurile erau adevărate - cu serviciile secrete şi de securitate din multe alte ţări. Gluma care circula printre detractorii lui era că nu poţi scrie „patogen" fără să foloseşti O-G-E. Mereu prezent în audieri cerute de Congres, care nu păreau însă capabile de a-l găsi vinovat vreodată de ceva, el era în mod evident protejat de la un nivel foarte înalt. Ceea ce bănuiesc că era o caracteristică inclusă la pachet când conduci cea mai mare armată de mercenari din lume şi eşti dispus să întreprinzi acţiuni la care ezită până şi cei mai clandestini operatori ai guvernului.

I-am aruncat o privire lui Horton.

— Graham e contactul tău?

Da. Şi tot el a-ncercat să ne lichideze pe toţi trei. Iar acum îi vom răspunde cu aceeaşi monedă

.PARTEA A II-A

Capitolul 16

DOX

Dox stătea relaxat într-un balansoar din lemn de tec de pe terasa de la etajul vilei sale din Ubud. Era unul dintre momentele zilei care-i plăceau cel mai mult în Bali - aerul umed începea în sfârşit să se răcorească, culoarea indigo de

deasupra sa trecea treptat spre negru, iar cerul fără lună era presărat de atât de multe stele, încât părea că cineva azvârlise o găleată de zahăr pudră peste o pânză neagră şi uriaşă. Putea auzi insectele zumzăind în orezăriile din jur şi în copacii de după ele, dar ţigările de foi Cohiba pe care le fuma le ţinea la depărtare. Trebuia să recunoască, ţigările cubaneze avuseseră un gust ceva mai bun când erau aduse prin contrabandă în Statele Unite, totuşi un trabuc bun rămânea un trabuc bun, indiferent cât de mult ar fi încercat politicienii să le transforme în jucărioarele lor.

Trase un fum, îl ţinu în gură o secundă, apoi îl suflă spre cer, privind, în lumina livingului dinapoia lui, cum fumul se împrăştie încetişor. Era ciudat. Cu destul de puţin timp în urmă, în asemenea ţări, el ar fi sărit pe motocicleta sa Honda Rebel şi ar fi plecat în oraş, ca să caute ceva distracţie: poate să asculte blues în Laughing Buddha, ori poate să joace câteva partide de biliard în Melting Pot, ori poate să intre în No Mâ pentru o bere Bintang şi o flecăreală cu barmaniţa Ria, căreia el îi spunea mereu „Lovely Ria", făcând un joc de cuvinte cu un cântec al Beatles-ilor, şi al cărei pat îl împărţea uneori când seara era mai liniştită şi femeia pleca mai devreme.

în ultima vreme totuşi, se părea că-i plăcea tot mai mult solitudinea. Dox fusese dintotdeauna mulţumit să fie în tovărăşia propriei lui persoane - n-ar fi fost un lunetist atât de bun dacă ar fi avut obiecţii faţă de munca în singurătate dar în acelaşi timp era adevărat şi faptul că, pe vremea când fusese în armată, şi nu se găsea în spatele lunetei armei, putea fi un animator neobosit de party-uri. Pentru mai multă exactitate, el nu dorea acum să fie singur, ci pur şi simplu prefera asta pe lângă alte opţiuni disponibile. Dintotdeauna îşi imaginase că la un moment dat se va stabili la casa lui, îşi va găsi femeia potrivită şi va creşte doi ţânci, sau poate chiar mai mulţi, pe care să-i înveţe să pescuiască, să vâneze cu puşca, să se apere şi, mai mult ca orice, să-şi urmeze pasiunile, indiferent unde i-ar fi putut duce asta în drumul nebunesc al vieţii. Fusese chiar ispitit de câteva ori, însă de fiecare dată îl reţinuse ceva.

în seri ca aceasta însă, se trezea adesea gândindu-se la Labee. Ba chiar într-o măsură mai mare decât ar fi trebuit, şi ştia asta prea bine. Labee, pe care toată lumea o ştia ca Livia şi pe care el o întâlnise, iar apoi îi fusese partener pentru a-l asasina - perfect justificat - pe Sorm, traficantul de carne vie din Thailanda... ei bine, Dox nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca ea şi se îndrăgostise pe jumătate - sau poate chiar ceva mai mult de jumătate, dacă era să fie sincer. Iar ceea ce se întâmplase între ei fusese cu adevărat bine, deşi, de asemenea, cam în afara specialităţii lui. Pur şi simplu, Dox simţise faţă de ea o legătură puternică. Respect, fascinaţie şi dorinţă de protejare. Ca să nu mai amintească de atracţia fizică în sine. El nu-i făcuse niciun avans, nici pe departe, poate doar una sau două aluzii subtile când se despărţiseră, dar putea spune că Labee ştia că Dox ar fi fost dispus să încerce. însă ea nu dorise, bărbatul îşi dăduse seama şi de asta. Labee îi împărtăşise lucruri despre care el credea că nu le mai spusese altora; numele ei real era cel mai mărunt dintre ele, deşi lui Dox îi plăcea cum îl simţea pe vârful limbii când îl rostea. *Labee...* Spera că şi ei îi plăcuse la fel de mult *Cari*, fiindcă o rugase să-i spună aşa, deşi n-o mai făcea nimeni în afară de părinţii săi. Dar oricât de specială ar fi fost femeia, oricât de mult ar fi simţit legătura aceea chiar acum şi oricât de melancolic ar fi devenit când se gândea la ea, trebuia să admită că pur şi simplu nu-i fusese menită.

— La naiba, rosti el cu glas tare. Poate c-ar trebui să te duci în oraş. Ar fi oricum mai bine decât să te transformi într-un tip abandonat, trist şi solitar.

Auzi telefonul sunând în livingul din spatele său. Nu era mobilul pe care- 1 utiliza pe plan local, ci telefonul prin satelit, al cărui număr îl cunoşteau foarte puţine persoane: Kanezaki, contactul lui din CIA; Larison, blestematul înger al morţii; şi John, desigur; şi doamna lui John, Delilah; sau fosta doamnă, presupunea el, ceea ce i se părea trist şi inutil. încercase să-l determine pe John să vorbească despre asta, dar el suferea, în mod evident, şi refuzase.

Şi Labee. Dar nu, de ce l-ar fi sunat ea acum, după ce trecuse mai bine de un an? Probabil că era pur şi simplu Kanezaki, care încerca mereu să-l amestece în ceva dubios, interzis de regulamente, şi care de obicei avea succes. Momentul de acum părea destul de potrivit. Dox se gândea că o operaţiune în perioada asta l-ar fi putut ajuta să se simtă mai puţin posac. Deşi, la un moment dat, trebuia să înceapă să se gândească la un mod de a trata cauzele acestei crize a vârstei mijlocii - sau ce naiba era ceea ce părea să-l afecteze - şi nu doar simptomele.

Puse trabucul pe marginea scrumierei, se ridică şi intră pe o uşă cu plasă glisantă. Ridică telefonul şi nu recunoscu numărul. Nu era surprinzător în sine, întrucât cei cu care era asociat nu obişnuiau să utilizeze mult timp acelaşi aparat. Apăsă tasta de preluare a apelului şi duse telefonul la ureche.

— Alo.

— Cari?

Dox simţi un val de bucurie atât de intensă, încât aproape că-l paralizează. Era atât de fericit să-i audă glasul, încât nu se mai simţea stânjenit.

— Labee? Chiar tu eşti?

— Da. Ce mai faci?

— Sunt bine. Totul e OK?

— Eu sunt OK, da, însă s-a-ntâmplat ceva ciudat şi... nu ştiu cu cine altcineva să vorbesc.

Bărbatul se simţi cuprins de nelinişte. Labee nu era genul care să facă din ţânţar armăsar, ba chiar dimpotrivă.

— Mă bucur că m-ai sunat, îi zise. Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

La dracu'! Două persoane încercaseră s-o asasineze. într-o operaţiune ce părea rezonabil de calificată, după opinia lui, care se pricepea destul de bine. Totuşi, întrucât eşuase, poate că nu fusese tocmai la acel nivel de profesionalism pentru care el şi John erau cunoscuţi pe bună dreptate. Ascultă ipotezele femeii privind motivul. Păreau să se contureze două presupuneri principale: prima, Labee descoperise o posibilă reţea de pornografie infantilă în interiorul Serviciului Secret; a doua putea fi asociată cu ceea ce făcuseră ei împreună în Thailanda şi cu ceea ce făcuse ea acolo anterior.

— Iar asta m-a făcut să-mi dau seama de o chestie, spuse Labee, la care trebuia să mă fi gândit deja. Dacă-i vorba de Thailanda, atunci ei ar putea fi şi pe urmele tale.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Oamenii au tot încercat să mă omoare încă de când eram adolescent, dar nimeni n-a reuşit încă s-o facă. în plus, din cauza avionului ăluia care s-a prăbuşit cu partenerul tău hacker la bord, aş zice că prima ipoteză e mai probabilă.

— Şi eu cred la fel.

— Trebuie s-o priveşti însă cu foarte multă seriozitate.

— De ce crezi că te-am sunat?

Dox surâse; îi plăcea felul cum Labee refuza întotdeauna să fie tratată cu superioritate şi în acelaşi timp era încântat că femeia ştia că se putea baza pe el.

— Bun, rosti el, iniţial sperasem că-mi duceai pur şi simplu dorul, dar asta e, ai dreptate. Cu riscul de a te enerva, deoarece crezi că-ţi vorbesc de sus, o să-ţi spun că trebuie să-ţi schimbi obiceiurile pentru o vreme. Renunţă la telefonul mobil sau cel puţin ţine-l oprit într-o cuşcă Faraday, dacă n-ai realmente nevoie de el...

— Telefonul meu obişnuit e deja oprit. Şi, că veni vorba, eu cum te-am putut contacta acum?

Obiceiul ei de a contraataca putea fi la fel de iritant pe cât era de încântător.

— Ăsta-i un telefon prin satelit criptat. Cu excepţia cazului în care cineva zboară cu un avion de cercetare şi alarmare îndepărtată, semnalul nu poate fi triangulat ca la telefoanele mobile uzuale. în plus - ah, uite, abia acum m-am gândit la asta! - pe mine nu au încercat să mă omoare recent două persoane, spre deosebire de cineva cunoscut mie.

Ea râse încetişor. La dracu', îi plăcea s-o facă să râdă. Niciodată nu era uşor şi întotdeauna părea un mic miracol.

— Am înţeles ideea, rosti femeia.

— Şi trebuie să fii extrem de atentă în locurile care se pretează la ambuscade. Locuri despre care alţii ştiu că le frecventezi, aşa cum e *dojo* aia în care ai predat când s-a-ntâmplat chestia asta. Vorbim în primul rând despre muncă şi casă.

— Am fost suspendată administrativ până la terminarea anchetei, aşa că munca nu mai reprezintă aceeaşi problemă ca de obicei. Iar şefa mea gândeşte la fel ca tine. Mi-a cerut să locuiesc cu ea.

— Asta nu-i rău, decât doar că - unu la mână - ea este şefa ta şi alţii s- ar putea gândi la asocierea asta şi - doi la mână - tocmai ai comunicat asta prin telefon.

Urmă o tăcere.

— Rahat, spuse Labee lipsită de data asta de o replică usturătoare.

— în acelaşi timp însă, n-am recunoscut numărul. Cartelă preplătită?

— Pur şi simplu, un telefon nou.

— Bun, dar n-ar fi o idee rea să iei unul cu cartelă preplătită. Ideal ar fi aşa cum am făcut noi în talciocul de noapte, ca să fie cu adevărat imposibil de urmărit. în felul ăsta am putea câştiga ceva timp până putem aranja ceva mai sigur.

în talciocul de noapte din Bangkok, el cumpărase două telefoane mobile de la nişte adolescenţi. Nu erau achiziţii noi, nu erau telefoane recent activate, nu exista nimic care să intereseze brusc serviciul naţional de securitate al ţării care era atotvăzător.

— O să-mi spui acum să nu mai folosesc nici cârduri de credit?

— Da, asta intenţionam, pentru că prefer să fii iritată din cauza mea decât să lăsăm ceva la voia întâmplării. Sunt însă bucuros că nu mai e nevoie.

Dox se gândi că poate reuşise s-o facă să zâmbească din nou. Era bine. Dar pe ansamblu era îngrijorat. O văzuse în acţiune şi ştia că era foarte competentă. în acelaşi timp, dacă ipoteza ei era corectă, Labee se confrunta cu cineva capabil să doboare un avion fără să lase amprente.

— Mai am totuşi ceva să-ţi spun, continuă el. Ţine mereu paşaportul asupra ta. Şi mulţi bani cash. Nu-i recomandabil să te bizui pe bancomate şi nu ştii niciodată când va trebui să părăseşti rapid oraşul.

— Altceva?

— La dracu', da - orice altceva. Cunosc oameni cu ranguri mărunte în locuri sus-puse. Iar unii dintre ei cunosc oameni cu ranguri încă şi mai mărunte în locuri şi mai sus-puse. Vom afla ce se-ntâmplă şi ne vom ocupa.

— Te referi la K? întrebă ea.

Aşa se referise Dox iniţial la Kanezaki. De atunci, Labee îi aflase numele real, dar, din cine ştie ce motiv, ei păstraseră prescurtarea.
— Da, la K. Băiatul ăla este permanent pentru mine o mină de aur în privinţa informaţiilor. Dar mai există şi altcineva.
— Cine?
— Un prieten. Unul care, în ciuda probabilităţilor infime, m-a salvat cândva dintr-o belea cu nişte tipi neplăcuţi la maximum. Şi care ştie despre asasinări şi supravieţuire mai multe decât orice persoană pe care am cunoscut-o vreodată.
— Mai multe decât tine?
— Haide să zicem doar că mare parte din ce cunosc eu am învăţat lucrând cu el. Să nu mă citezi totuşi în privinţa asta, fiindcă poate fi insuportabil în privinţa talentelor lui şi nu vreau să-i alimentez complexul ăsta de Yoda.
Labee tăcu câteva clipe, apoi spuse:
— Mulţumesc, Cari.
— Pentru puţin. O să iau legătura cu el imediat ce terminăm de vorbit.
— Nu. Vreau să-ţi mulţumesc... pentru tine.
Bărbatul ar fi vrut să-i spună că-i era dor de ea. Cu adevărat. Că nu-şi dăduse seama cât de dor îi era, până nu-i auzise acum glasul. Şi cât de mult îl îngrijora faptul că ea avea probleme.
Dar, rahat, era un idiot!
— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti, zise Dox. Dacă n-ai fi lichidat gorilele alea din clubul de noapte al lui Sorm, acum nici măcar n-aş mai fi existat ca să te fascinez cu conversaţia mea.
— Dacă aceea a fost o datorie, atunci ţi-ai achitat-o deja.
— Bine, atunci. O să te ajut, doar pentru că ţin la tine. Iar asta nu se va schimba niciodată. Poţi să fii de acord?
Altă tăcere scurtă. Apoi:
— Da, răspunse femeia.
Dox se simţi din nou ca un idiot şi-şi alungă senzaţia respectivă.
— Bine, spuse el. Lasă-mă să-i contactez pe K. şi pe celălalt prieten pe care l-am menţionat. Şi în funcţie de ce aflu, aş putea să-ţi fac o vizită. După cum se pare, un bodyguard ţi-ar fi util acum.
— N-am nevoie de un body guard, ripostă ea, şi Dox îşi dădu seama că ar fi trebuit să ştie că propunerea lui o va enerva.
— Dumnezeule, rosti el, chiar ai de gând să-mi refuzi orice demnitate şi să mă sileşti să mărturisesc că povestea cu bodyguardul a fost doar un truc care să ascundă dorinţa mea de a te revedea?
Labee râse în felul ei încet, ştiind probabil că bărbatul nu glumea până la capăt.
— Nu ştiu ce să mă fac cu tine, comentă ea.
— Scuză-mă, dar meniul derulant al minţii mele tocmai a oferit atât de multe posibilităţi atrăgătoare, încât pentru moment mi-a paralizat creierul.
Ea râse din nou.
— S-ar putea să n-ai nevoie de un bodyguard, urmă Dox. Şi ştiu că nu-ţi doreşti aşa ceva. Dar poţi să-ncetezi să mai fii atât de egoistă? M-ai sunat, iar acum sunt îngrijorat. Dacă n-o să mă laşi să mă implic, n-o să mai dorm nopţile.
Şi-o imagină zâmbind. După un moment, Labee spuse:
— Ai câştigat.
Dox încuviinţă din cap, mulţumit că avea s-o vadă şi uşurat că era raţională.
— Ia-ţi un telefon nou, o sfătui el. Şi sună-mă peste câteva ore. Până atunci, ar trebui să am o idee mai bună despre ce se-ntâmplă.
închise.
Apoi căzu pe gânduri. Ştia că Labee era prea mândră ca să recunoască faptul că se simţea foarte speriată. Spera să-i ofere alinare măcar faptul că se putea baza pe el.
Şi totuşi ea nu era singura care nu recunoştea că era speriată. Cine putea doborî un avion ca să reducă la tăcere un inamic nu era doar capabil, ci dedicat unei cauze. Şi în plus, al dracului de crud.
Ei bine, aşa să fie. Pentru că, din punctul lui de vedere, oricine intenţiona să-i facă vreun rău lui Labee avea să capete o lecţie despre ce însemna cu adevărat cruzimea.

Capitolul 17
RAIN

în următoarea jumătate de oră, am urmat indicaţiile lui Horton şi am mers pe drumuri secundare. Horton şi cu mine ne-am aruncat telefoanele, iar telefonul prin satelit al lui Larison continua să fie dezactivat, deşi probabil că oricum nu putea fi urmărit, aşa că în privinţa asta eram acoperiţi. Iar automobilul nu avea sistem de navigaţie GPS, aşa că nu

prezenta vulnerabilităţi. Cu toate acestea, un episod precum cel din care abia scăpasem te poate zgâlţâi serios. Pentru că, dacă n-ai văzut din timp pericolul, cum poţi fi sigur că acum l-ai depăşit?
în cele din urmă am ajuns la un loc de campare pustiu. Am parcat sub un pâlc de copaci, având în spate o stâncă de granit. Era liniştitor în mod inerent să avem o acoperire şi un camuflaj, deşi, dacă urma să ne confruntăm cu alt elicopter echipat cu mini-tunuri şi rachete, un bolovan ceva mai mare şi nişte crengi de copaci ar fi fost la fel de utile ca un prosop de hârtie.
Ne-am scos armurile corporale şi le-am pus în portbagaj. Fără vestele acelea m-am simţit straniu de despuiat, ţinând seama de cele prin care trecusem, dar în acest loc exista un risc mult mai mare ca vreun ranger bănuitor să avertizeze cine ştie ce forţe de ordine dubioase, decât să fim din nou atacaţi.
Aşa speram.
Oricum, se părea că zona era complet pustie, poate ca urmare a ploilor recente şi a orei relativ târzii. Ne-am aşezat la o masă pentru picnic; în depărtare, vârfurile munţilor Blue Ridge păreau distonant de placide sub lumina sură a soarelui ce apunea.
— Ştiţi care-i partea cea mai proastă? a întrebat Horton.
Larison şi cu mine n-am răspuns, iar el a continuat după câteva clipe:
— Glenlivetul ăla... Regret că nu l-am luat. Un păhărel ar fi prins bine acum.
— Cel puţin am apucat să-l gustăm, am comentat eu.
Horton mi-a surâs melancolic.
— Bun şi-atât.
— Graham te ţinea sub observaţie, a rostit Larison. Poate cu elicopterul ăla, sau poate cu ceva mai subtil şi mai constant.
Horton s-a uitat spre mine.
— Aşa se pare. Indiferent de conversaţia pe care ai purtat-o cu el, trebuie să se fi temut că noi doi vom vrea să-ncheiem afacerea într-un mod care să nu-i convină.
— Spune-mi şi ceva ce ştii numai tu, am îndrăznit să-i cer.
El a strâns din umeri.
— Exact cum ţi-am spus mai devreme, nu ştiu prea multe. El mi-a zis că avea un job. Ceva foarte delicat. Ceva ce trebuia să pară o moarte naturală. M-a întrebat dacă puteam intermedia o legătură.
— De unde ştia că noi doi ne cunoaştem?
— îi spusese Ben Treven.
Treven... Alt agent de operaţiuni clandestine care-i fusese cândva subordonat lui Horton şi alături de care lucrasem în detaşamentul recrutat de Horton pentru a opri o lovitură de stat.
— De ce? am întrebat. Ce ar fi avut el de câştigat?
Horton s-a uitat spre Larison, după care a revenit la mine.
— Ben nu mai lucrează pentru stat - pe de o parte, regret s-o spun, fiindcă propriile mele acţiuni l-au împiedicat să continue. Acum lucrează pentru OGE, dar nu-i foarte încântat în sectorul privat. Graham se interesa de tine, deoarece auzise poveşti despre care credea că sunt legende urbane. Ben a comis greşeala să spună că te cunoaşte, moment în care Graham i-a fluturat în faţa ochilor tot felul de promovări în carieră dacă-i putea face legătura cu tine. Ben nu-i mulţumit că nu mai este angajatul statului şi mă acuză pe bună dreptate pe mine.
N-am detectat nicio nepotrivire. Cel puţin deocamdată.
— Te-a sunat şi ţi-a zis că-i eşti dator.
— Exact, a încuviinţat Horton. El nu avea informaţii de contact pentru niciunul dintre voi, pentru că altfel nu m-ar fi folosit ca intermediar. Am discutat cu Graham, după care l-am sunat pe Daniel. Mai departe, ştiţi amândoi cum au mers lucrurile.
— Ai încredere în Treven? a întrebat Larison.
Horton a ridicat din umeri.
— Dacă n-ar fi fost de încredere, ar fi fost printre cei pe care i-ai omorât mai devreme în pădurea din jurul casei mele. Sau el te-ar fi omorât pe tine.
Larison a clătinat din cap.
— Prima variantă este cea corectă.
Nu l-am putut contrazice. Treven era excepţional, dar Larison era supranatural.
— Lăsând asta deoparte, a continuat Horton, faptul că Graham nu l-a găsit corespunzător pentru misiunea asta specifică ar trebui să-ţi spună tot ce trebuie să ştii.
— Mie-mi zice câteva chestii, a spus Larison, deşi nu totul. Hort, tu nu doar l-ai antrenat pe Treven, ci i-ai fost un surogat de tată. Nu eşti obiectiv în privinţa lui. N-ai fost niciodată. Şi dacă nu-ţi poţi da seama de asta, e un semn tare naşpa.

O dată în plus, nu l-am contrazis, dar nici nu vedeam ce câştigase să i-o trântească în faţă lui Horton mai mult decât o făcuse deja - mai ales ţinând seama de felul cum îl privea acum fostul colonel.

— Să te ucidă el însuşi este una, am intervenit, privindu-l pe Horton şi fiind gata să pun capăt oricărei reacţii, dar cum va reacţiona Treven dacă va afla că a încercat s-o facă Graham?

— Dacă te gândeşti că am putea avea acum un om la interior, a remarcat Horton fără să-şi la ochii de la Larison, n-aş pune prinsoare nici într-o direcţie, nici în cealaltă.

— Graham mi-a spus că jobul consta în trei persoane din forţele de ordine, am rostit eu, efectuând în cadrul conversaţiei echivalentul strecurării între doi indivizi care erau gata să se ia la bătaie. Un federal, un statal şi un consultant. Asta-nseamnă ceva pentru tine?

Horton a încetat să-l mai privească pe Larison şi s-a uitat la mine.

— Nu. A mai zis şi altceva?

— Morţile trebuiau să pară naturale, am răspuns uşurat, fiindcă părea să revenim pe fagaş. Ceea ce este logic, din moment ce voia să mă implice. Fereastra temporală era scurtă - poate trei zile. A susţinut că jobul va fi uşor, deoarece deţinea informaţii ample şi putea ajuta la controlarea mediului. Iar persoana din forţa de ordine statală era o poliţistă din Seattle.

Horton a clătinat din cap.

— Continuă să nu-nsemne nimic pentru mine.

— N-am terminat, am reluat eu. Onorariul era de un milion de dolari.

— Un milion? a repetat el, arcuindu-şi sprâncenele. Ăsta-i un onorariu al dracului de mare, chiar şi pentru trei persoane. M-ar fi surprins că n-ai acceptat, dacă n-aş fi ştiut reticenţa ta în privinţa femeilor.

— Şi de diamantele pe care le-am luat de la tine, a rostit Larison, aruncându-i zâmbetul lui de rechin.

Din fericire, Horton n-a ridicat mănuşa.

— Prin urmare, trei joburi, un milion de dolari şi cerinţa ca toate să pară naturale, deoarece Graham s-a străduit din răsputeri să dea de urma ta. întrebarea este: de ce trebuie să pară decese naturale?

— Din cauza repercusiunilor, bineînţeles, a răspuns Larison. Ţintele sunt de vizibilitate ridicată. Şi conectate într-un fel, astfel că, dacă toate trei ar fi
considerate asasinate, ar dezvălui ceva ce nu trebuie să atragă atenţia.

— Sunt de acord cu asta, am spus şi m-am uitat la Horton. Iar faptul că Graham dedica resurse importante pentru a te supraveghea, probabil pentru a se asigura că nu eşti vizitat de mine, sugerează, de asemenea, că are intenţia să acopere ceva important. Ca să nu mai amintesc de faptul că a fost dispus să trimită un elicopter înarmat în paşnica localitate Coleman Falls, doar ca să se asigure că nu vom duce o conversaţie dincolo de primul pahar de whisky.

— Dacă mi-aţi cere părerea, a spus Larison, aş zice că este vorba de o operaţiune comună a federalilor şi a poliţiei din Seattle, care ameninţa un aspect al imperiului lui Graham.

Horton a aprobat din cap.

— S-ar putea. Sau o operaţiune a forţelor de ordine care ameninţă un program guvernamental. Pentagonul sau CIA n-ar dori să fie implicate direct în mai multe asasinate ale unor agenţi din forţele de ordine. Desigur, planul era ca decesele lor să pară naturale, dar de ce să-ţi asumi riscul să laşi amprente când poţi aduce un contractor de încredere ca intermediar?

Am încuviinţat la rându-mi din cap.

— Iar dacă riscul e îndeajuns de mare, nici contractorul nu vrea să şi-l asume şi recurge la un subcontractor.

— Exact, a spus Horton. Şi indiferent cât ar fi fost plata pentru OGE, sau indiferent care ar fi fost miza, Graham privea un milion de dolari ca pe nişte bani de buzunar.

Larison a efectuat una dintre scanările lui periodice ale împrejurimilor.

— Bun, deci chestia asta-i în mod evident importantă, însă noi tot nu avem habar despre detalii. Iar fără detalii ne putem întoarce la maşină ca să ne punem din nou armurile alea antiglonţ. Vom avea nevoie de ele pentru o vreme.

— Cât de multe crezi că ştie Treven? am întrebat eu.

Horton şi-a frecat bărbia o clipă.

— Când am stat de vorbă, a susţinut că nu ştie decât că Graham te vrea pe tine ca specialist în decese „naturale".

— Probabil c-a spus adevărul, a încuviinţat Larison. Dacă-i o chestie atât de mare pe cât credem, de ce i-ar fi spus ceva Graham unui angajat?

— De acord, am rostit eu, totuşi Treven ar putea şti unele fragmente din ansamblu. Iar relevanţa lor îi poate scăpa, dacă nu ne punem toţi minţile la
contribuţie.

Larison şi-a rotit uşor capul, trosnindu-şi vertebrele cervicale.

— în felul ăsta, revenim la întrebarea dacă putem avea încredere în el. Din partea mea, răspunsul este „nu".
— Aş putea vorbi cu omul meu din CIA, am spus, referindu-mă la Kanezaki. Informaţiile lui sunt întotdeauna extrem de preţioase. Atâta doar că de obicei şi preţul este pe măsură.
— De ce să nu discutăm cu Ben mai întâi? a propus Horton. El este cel mai direct implicat. Chiar dacă nu se dovedeşte de încredere, nu i-ar putea spune lui Graham ceva ce Graham să nu ştie deja. Cu toate cadavrele de pe domeniul meu, ştie că am supravieţuit. Şi mai ştie că vom înţelege că el a ordonat operaţiunea. Poate că nu vom afla multe de la Ben, dar nu vom risca nimic dacă-l întrebăm.
Am căzut pe gânduri.
— Dacă Graham monitorizează şi alte vulnerabilităţi potenţiale la fel cum te-a monitorizat pe tine, ai putea cauza un pericol pentru Treven, la fel cum noi am cauzat un pericol pentru tine.
Horton a clătinat din cap.
— Graham ştie deja despre conexiunea aceea şi a exploatat-o, punându-l pe Ben să ia legătura cu mine. Probabil că se aşteaptă ca eu să-i fi telefonat deja. Dacă Ben se află în vreun pericol, atunci pericolul acela există oricum.
Am rămas toţi tăcuţi o vreme. Larison a băgat mâna în geanta sa, a scos telefonul prin satelit şi l-a activat.
— Staţi aşa, a spus el. Am un SMS. Amicul tău, Dox. Vrea să-l sun.
Am scuturat din cap, întrebându-mă dacă auzisem bine.
— De ce ţi-ar trimite ţie Dox un SMS?
— Tocmai ţi-am zis. Vrea să-l sun.
— Nu asta voiam să spun... n-am ştiut că aţi păstrat legătura.
— Da, însă nu-i ceva frecvent. Uneori mă sună să mai schimbăm poveşti. îi place să vorbească. La început mă enerva, dar... cum ziceam, ajunge să-ţi placă de el.
— Atunci sună-l, am încuviinţat. Dacă ne vom confrunta cu OGE, orice ajutor va fi bine-venit.
Larison a tastat numărul, a aşteptat o clipă cu telefonul la ureche, apoi a spus:
— Salut. Tocmai ţi-am primit SMS-ul.
O pauză. M-a privit.
— Dacă am cum să dau de el? Cred că da. Stă chiar lângă mine.
„Ce dracu'?"
Altă pauză.
— Tu eşti păcăliciul, nu eu. Poftim, ţi-l dau.
Mi-a întins telefonul.
— Da? am rostit, simţindu-mă în mod clar tulburat.
— Stimate domn, am constatat că faceţi parte dintr-o grupă de vârstă care are nevoie de suplimentul nostru miraculos ce asigură mărirea de penis. Pentru o perioadă limitată, vă oferim doze duble pentru un preţ promoţional de numai nouă dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi pe lună. Şi, stimate domn, ţinând seama de grupa de vârstă din care aveţi ghinionul să faceţi parte, vă asigur că suplimentul nostru ar fi un adevărat chilipir chiar la un preţ dublu.
Accentul texan era inconfundabil. La fel şi salutul. Am oftat.
— O să-mi spui în continuare că nu eşti doar preşedintele firmei, ci şi unul dintre clienţi?
Dox a izbucnit în râs.
— Asta a fost o poantă bună, partenere. Cred că-ţi tihneşte pensionarea. Nu ştiu dacă ţi-a mai crescut şi altceva, dar se pare că ţi-a crescut simţul umorului. Ia zi, pe unde dracu-ai fost? Aseară ţi-am lăsat un mesaj pe site- ul securizat.
— Călătoresc. De ce... de unde ai ştiut cu cine sunt?
— N-am ştiut. Pur şi simplu, n-am ştiut cum să iau legătura cu tine, pentru că nu laşi deschis nici măcar un blestemat de telefon prin satelit şi n- ai răspuns nici pe site-ul securizat. După cum se pare, am avut baftă. De ce nu m-ai sunat şi pe mine, dacă reuneşti vechea gaşcă?
— Asta intenţionam să fac. Situaţia a evoluat ceva mai rapid decât mi-ar fi plăcut. Totul e OK cu tine?
— Da, însă am un prieten care are nevoie urgentă de ajutor. De aceea am încercat să dau de tine. Zici că eşti în călătorie? Ghinionul meu! Aveam o escală pe un aeroport mare din zona ta şi mi-ar fi plăcut să te văd. Asta e, poate că se va ivi altă ocazie.
încă mă străduiam să pun cap la cap toate informaţiile. Dox ştia că mă găseam în zona Tokio, aşadar, aeroportul ar fi fost Narita. Dar unde mergea el? Şi de ce apăruse nevoia bruscă de a încerca să vorbească cu mine?
— Sunt şi eu prins într-o mică problemă aici, am spus, şi de aceea voiam să-ţi telefonez. Cine-i prietenul tău?
— Este o doamnă drăguţă cu care am fost partener în timp ce am derulat un contract şi activităţi asociate în regiunea ta generală, Asia de Sud-Est.
Dox era o comoară de eufemisme, dar nu-l auzisem vreodată utilizând termenul „partener" decât pentru ceva care să fie atât profesional, cât şi serios. Pe de altă parte, „doamnă drăguţă" putea să însemne orice - de la o femeie pe

care o admira de la depărtare, până la alta cu care trăia la momentul respectiv. Şi cu toate că era încăpăţânat şi reticent în aproape toate privinţele, Dox avea o slăbiciune pentru „domniţele aflate la ananghie".

— Cu cine ai fost partener? am zis. Scuză-mă, tocmai am supravieţuit atacului unui elicopter şi sunt niţel zgâlţâit.

— Atacul unui elicopter? Pe cine ai mai supărat de data asta?

— Este o poveste lungă şi-o să ţi-o spun altă dată. Cine-i prietena ta? De ce fel de ajutor are nevoie?

— Este o poliţistă care pare să fi dat peste ceva atât de necurat, încât cei de la putere vor acum s-o lichideze, ca să muşamalizeze totul. Păi, ce să mai, au încercat chiar...

— Stai aşa - o poliţistă din Seattle?

— Da, de unde ştii?

— Cel din spatele atacului de elicopter despre care ţi-am spus a vrut să mă angajeze acum mai puţin de o săptămână să asasinez o poliţistă din Seattle. Şi un agent federal, şi un consultant. L-am refuzat, dar...

— Să fiu al dracului! Asta-i fata mea. Agentul şi consultantul făceau parte din aceeaşi operaţiune a forţelor de ordine la care lucra şi ea. Iar avionul care a explodat, sau ce s-o fi întâmplat cu el, îi avea la bord pe agentul federal şi pe consultant.

— Ia stai aşa. Vrei să-mi zici că...

— Da, exact! Se pare că tu ai fi fost planul A - să-i omori pe toţi trei şi să pară decese naturale. Dar ai refuzat, aşa că au recurs la planul B. I-au omorât pe doi într-un accident de avion şi au dat vina pe ISIS sau pe altcineva similar. Au camuflat o crimă cu un masacru. Şi apoi urmau să-mi omoare fata în stil clasic, cu gloanţe: din cauza anilor petrecuţi în poliţie, ea are o tonă de inamici, aşa că moartea ei poate fi explicată imediat. Nimeni n-ar fi făcut legătura că toţi trei au fost ucişi pentru că au descoperit o reţea
de pornografie infantilă chiar în centrul Serviciului Secret.

— Despre asta-i vorba?

— Aşa pare sută la sută. FBI-ul a stopat operaţiunea aia dimineaţa şi în seara aceleiaşi zile doi ucigaşi au încercat să-mi omoare fata. Ea însă n-a păţit nimic, ba i-a lichidat pe amândoi. Acum să-mi spui cine-i în spatele chestiei ăsteia, fiindcă au încercat s-o omoare pe ea şi au doborât un avion plin cu oameni nevinovaţi, doar ca să-şi acopere ei fundurile, şi n-o să mă opresc până nu se va face dreptate.

— Oliver Graham.

— Of, oare de ce nu mă miră? Cum se zice, nu poţi scrie „patogen" fără să foloseşti O-G-E. Dar care-i implicarea lui? E doar un intermediar pentru Serviciul Secret?

— Pare o ipoteză rezonabilă, totuşi avem nevoie de mai multe informaţii despre omul din umbră.

— Şi despre cum s-ajungem la ei.

— Exact. Acum vom lua legătura cu două contacte. Unul e Treven...

— Ben Treven? Băiatul ăla cum s-a amestecat în chestia asta?

— Nu ştiu dacă-i într-adevăr amestecat, dar el a intermediat contactarea mea de către Graham. Iar în prezent este angajat la OGE.

— Asta sună destul de promiţător. După ce termin de vorbit cu tine, o să telefonez prietenului nostru comun de la Creştini în Acţiune. L-aş fi sunat mai devreme, dar şi aşa a fost cât pe-aci să-mi pierd cursa şi, oricum, voiam mai întâi să discut cu tine.

— Şi eu voiam acelaşi lucru. El e tot în Langley, nu?

— Da, în prezent e mai mult în management decât pe teren, dar informaţiile îi sunt mai bune ca oricând. Ne-a fost de mare ajutor mie şi fetei mele în aventura aia recentă în Asia de Sud-Est.

Abia atunci mi-am dat seama de ceva.

— îi tot spui „fata ta". Voi doi sunteţi...

— Nu, nici vorbă. Nu că ea n-ar fi îndrăgostită de mine, ştii bine ce efect am asupra femeilor, dar nu-i cazul. Dintr-un motiv oarecare, părea că bătuse în retragere. Ceea ce, desigur, mi-a declanşat imboldul latent de a-l tachina - ca răsplată pentru tachinările mult mai dese şi mai ample de care avusesem parte de la el.

— în regulă, am spus. M-a derutat niţel expresia aia „fata mea".

— Cum ai vrea să-i zic - „prietena mea"? Eu prefer să mă refer la ea în felul ăsta.

— Treaba ta. Vreau să zic, eu sunt prietenul tău, nu?

— în general, da, deşi în momente ca ăsta mă pui pe gânduri.

— Dar tu nu te referi la mine ca fiind „băiatul tău", nu?

— înţeleg unde vrei să baţi, partenere, şi-nţeleg şi unde o să se termine asta, cu tine reamintindu-mi pentru a enşpea oară cum eram pe punctul să ies cu „lady-boy" Tiara, dacă n-ar fi fost intervenţia ta promptă. Iar asta-i foarte frumos şi-ţi rămân dator, dacă te face fericit. Dar în clipa de faţă, vreau doar să băgăm în viteză, pentru că, oricât de capabilă ar fi prietena mea, dacă-i implicată OGE, îmi este mai clar ca oricând că ea are nevoie de ajutorul nostru.

Comprendezl

Venită din partea lui Dox, „*Comprendez*l nu era o întrebare. Era ultimul avertisment pe care-l primeai. Brusc, totul a devenit clar: relaţia lui cu poliţista din Seattle era serioasă. Şi deoarece pentru mine era inedit să-l văd pe Dox serios în privinţa unei femei, procesasem mai lent totul.

— Ai dreptate, am spus. îmi cer scuze.

— Eh, rahat, las-o baltă, şi eu am fost mai încordat. Oricum, nu-i ca şi cum nu ţi-aş fi făcut niciodată necazuri şi probabil c-o să-ţi mai fac. Dar ai dreptate, ia legătura cu Treven, eu o s-o caut pe cunoştinţa noastră comună şi sper că după aceea, laolaltă, o s-avem destule informaţii ca să vedem cum să punem capăt mizeriei ăsteia aşa cum ar trebui. Larison e şi el în echipă?

L-am privit pe Larison.

— Da, e-n echipă.

— Bun. După cum sună, se pare că am putea petrece un timp pe alei întunecoase şi nu mă deranjează că îngerul morţii va fi cu noi.

— Deci voi doi aţi ţinut legătura.

— Da, ştii cum e - din timp în timp. Se pricepe mai bine la conversaţii decât unele persoane pe care le-aş putea menţiona.

Nu-i trebuise mult să se ţină de promisiunea că va reîncepe să mă tachineze. însă l-am ignorat.

— Şi Horton e aici, am spus.

— Te-ncrezi în *hombre* ăla? Larison în niciun caz nu se-ncrede.

— Am impresia că unele lucruri s-au mai schimbat. M-am uitat la Horton. Dar chiar în clipa asta? Da, mă-ncred în el.

— Sigur că da, este un nemernic capabil, recunosc asta, deşi cam faţarnic pentru gustul meu. Sau, cel puţin, aşa era pe timpuri - o s-accept că poate asta s-a schimbat, dacă zici tu. în plus, ştie multe secrete. Şi ţinând seama de chestia cu care se pare că avem de-a face, vom avea nevoie de toate informaţiile pe care le putem obţine. De fapt, unde eşti?

— Lângă DC. Deoarece prietenul nostru din CIA e-n apropiere, OGE are sediul în Virginia, iar atacul a avut loc aici, sper că te-ndrepţi încoace.

— Răspunsul meu e negativ. N-o să-mi las prietena singură când e în vizorul individului cu cea mai mare armată de mercenari din lume.

— Dar ea nu poate veni aici? Oricum, probabil că ar trebui să plece din oraşul ăla şi să nu staţioneze prea mult în acelaşi loc.

— Mda, i-am spus unele dintre sfaturile tale cele mai bune pentru fugari. Şi ea-i deja destul de pricepută tactic, dar... asta-i o idee interesantă. Uite ce-i - o să iau legătura cu amicul nostru care lucrează la birou, ca să văd ce ştie. Pe urmă, haide să ne-ntâlnim după ce ajung în State. Auzi, vrei să mi-l mai dai niţel la telefon pe Larison?

I-am restituit telefonul lui Larison, care a ascultat, după care a spus:

— Da. Da, nu-ţi face griji, o să-l lăsăm deschis. Vorbim în curând. Ai grijă şi păzeşte-ţi spatele.

Apoi a închis.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat.

— A zis că-ţi admiră paranoia, dar vrea să poată lua legătura cu noi şi ar fi bine să lăsăm deschis telefonul prin satelit.

Puteam să văd că aceasta era o bătălie pe care n-aveam s-o câştig. Le-am povestit la amândoi ce aflasem de la Dox.

— Ei bine, a rostit Horton după ce am terminat, acum ştim ce a fost atât de important încât să rişte să atragă atenţia pe care o va determina atacul unui elicopter asupra casei mele.

Am aprobat din cap.

— Şi de ce dorea să mă angajeze pentru „morţi naturale". Şi de ce merita un milion de dolari.

Larison a izbucnit în râs. L-am privit.

— Ce este?

— Nimic. Vreau să zic că, de fapt, nu-i amuzant. Este pur şi simplu bine că n-ai acceptat contractul ăla. Nu zic că nu l-ai fi putut îndeplini aşa cum doreau ei, sunt sigur c-o puteai face. Dar poliţista aia din Seattle căreia Dox îi zice „fata mea"... hai să zicem doar că n-aş fi vrut să fiu eu ăla care s-o lichideze. Din câte ne-ai spus, aş zice că cel care ar fi făcut asta ar fi trebuit să-l omoare şi pe Dox.

N-am răspuns. Nici măcar nu mă gândisem la asta, dar acum, după ce-mi atrăsese atenţia Larison, posibilitatea chiar m-a făcut să mă simt rău.

„E-n regulă. Nu s-a-ntâmplat. Şi nici nu se va-ntâmpla. Tu nu omori femei. Şi nici copii. Şi n-o s-o faci. Niciodată. Sau, cel puţin... n-o s-o mai faci niciodată".

— Haide să-l sunăm pe Treven, am rostit, revenind la realitate.

— Am o idee mai bună, a spus Horton. Ştiu unde locuieşte. Ce-ar fi să-i facem o vizită?

Capitolul 18
RAIN

Treven locuia în orăşelul White Sulphur Springs, statul West Virginia - de cealaltă parte a parcului naţional, cam la o oră de şofat. Şi la vreo nouăzeci de minute de Roanoke, unde se găsea sediul OGE.

— E o aşezare micuţă, ne-a spus Horton pe drum, deşi notabilă pentru existenţa unui complex turistic numit Greenbrier, care la rândul lui e notabil, fiindcă în timpul Războiului Rece a fost sediul secret al proiectului Greek Island - buncărul de urgenţă în care Congresul urma să fie relocat în eventualitatea unui război nuclear cu sovieticii.

— Cine naiba ar fi vrut să salveze Congresul? a întrebat Larison.

Horton a chicotit.

— Răspunsul stă în faptul că banii pentru plan erau alocaţi de Congres. Oricum, ştiu că liniştea îi place lui Ben atunci când nu face ceea ce face pentru OGE. Din mai multe motive, el se simte înstrăinat de Washington.

M-am gândit la *minka* mea din Kamakura. Era suficient de departe de Tokio ca să susţină ideea că terminasem cu oraşul. Şi în acelaşi timp era suficient de aproape ca să sugereze altceva.

Faţă de posibilitatea de a-i fi telefonat, sosirea acasă la Treven avea avantaje şi dezavantaje. Pe de o parte, prezenţa noastră fizică n-ar fi lăsat o pistă electronică ce ar fi putut fi urmărită. De asemenea, ne-ar fi oferit ocazia cea mai bună de a-l evalua şi, poate, de a-l convinge.

Pe de altă parte, dacă Horton se înşela cu privire la încrederea relativă pe care o puteam avea în Treven, lucrurile puteau deveni neplăcute. Deşi apreciam că şansele unei supravegheri fizice erau reduse - OGE dedicase o mulţime de resurse supravegherii lui Horton şi tocmai le pierduse -, ne puteam înşela.

Treven locuia într-o casă albă cu şindrilă, fără etaj, la colţul unei străzi liniştite, pe care se înşiruiau case la fel de banale. Unicele indicii că ocupantul ei putea fi preocupat de securitate erau subtile: un gard înconjurător din plasă de sârmă, curtea bine iluminată şi absenţa oricăror tufişuri pe perimetru, care împiedica posibilitatea de ascundere a oricui ar fi sperat să intre prin efracţie ori să încerce o ambuscadă. Perdelele erau trase la ferestre, dar asta nu era anormal. Existau cu certitudine niveluri suplimentare de securitate, nu toate defensive, care n-ar fi fost evidente la o examinare superficială.

Am parcurs încet strada şi n-am văzut nimic care să ne neliniştească. Automobilele parcate pe lângă care am trecut erau goale. Câteva locuri potrivite pentru supraveghere şi ambuscade erau pustii. Pe de altă parte, era un cer fără lună, felinarele stradale erau puţine şi era greu să fim siguri. Am regretat că n-am luat nişte echipamente pentru vedere pe timp de noapte din arsenalul lui Horton. Adevărul este că plecaserăm destul de grăbiţi.

în cele din urmă, ne-am decis pentru o abordare directă. Horton şi-a lăsat arma M4 în maşină, a deschis poarta, a urcat cele câteva trepte ce duceau la uşa din faţă şi a sunat la sonerie, ţinându-şi mâinile perfect vizibile. Era aproape sigur că Treven avea să-l vadă pe el şi maşina ce aştepta în stradă prin intermediul unei videocamere ascunse. Iar în momentul acela Treven s- ar fi aflat în avantaj. întrebarea era ce intenţiona să facă cu avantajul acela.

Am aşteptat. Geamurile erau deschise; eu eram la volan şi motorul mergea; de asemenea, parcasem faţă de uşă sub un unghi care l-ar fi silit pe Treven să iasă de la adăpost dacă dorea să tragă în noi, în eventualitatea că situaţia ar fi căpătat o întorsătură neplăcută. Toate erau tactici perfecte, totuşi Larison continua să fie încordat, cu Glockul pregătit - o măsură a respectului său pentru abilităţile lui Treven, m-am gândit, în ciuda predicţiei sale anterioare despre cum s-ar fi sfârşit lucrurile, dacă Treven ar fi fost unul dintre bărbaţii din pădure.

A mai trecut o secundă, apoi înăuntru s-a aprins o lumină. Uşa s-a deschis şi a apărut Treven. Era destul de greu să-mi dau seama de la
distanţa aceea şi pe timp de noapte, totuşi nu părea să se fi schimbat - era acelaşi tip de erou blond al fotbalului american. De fapt, el chiar jucase fotbal american în colegiu - ştiam asta de la Larison - ca apărător la Stanford, dar fusese eliminat pentru violenţe inutile aproape de fiecare dată când intrase în teren, după care abandonase definitiv colegiul.

— Are mâinile goale, am comentat eu.

— Da? Dacă n-are un pistol la spate, în cureaua blugilor, îţi dau partea mea din diamantele lui Hort.

Nu era un pariu pe care să fiu dispus să-l accept. Treven a privit spre maşină, apoi a vorbit cam un minut cu Horton. Amândoi au coborât pe trepte spre noi. Larison a dat să iasă.

I-am pus o mână pe umăr.

— Nu cu Glockul.

— Vorbeşti serios?

— Tu ce ai face dacă te-ai vedea ieşind dintr-o maşină într-o noapte fără lună cu un pistol în mână?

— Aş fugi dracului imediat.

— Sau ai trage mai întâi şi ai fugi dup-aia.

— El e înarmat. Şi n-am de gând să cobor din maşină fără să pot face nimic altceva decât să-i strâng mâna.

M-am gândit o clipă.

— Bine. Stai aici. O să ies eu.

— Ce eşti acum, un soi de diplomat?

— Cineva trebuie să fie şi diplomat, dacă nu vrem să sfârşim prin a trage toţi unii în alţii.

A clătinat din cap dezgustat.
— Treaba ta, mai bine tu decât eu. Bine, du-te şi fa pace, dacă poţi. O să-ţi asigur spatele.
Am ieşit foarte încet din automobil, salutându-l pe Treven cu mişcări ale ambelor mâini, pentru ca să poată vedea, pe cât se putea în lumina slabă, că nu aveam armă.
M-a privit, stând cu mâinile în şolduri, totuşi degetele mari îi erau orientate spre înainte, nu spre înapoi; astfel ar fi avut acces mai rapid la un pistol ascuns sub curea la spate.
— Salut, Rain, a zis el. Nu pot spune că m-aşteptam să te văd.
Am încuviinţat din cap.
— Scuze pentru surpriză. Cum merge?
— Nu mă plâng. S-a uitat la maşină. Larison nu iese?
— Are un pistol. La fel ca tine. I-am cerut să rămână înăuntru, pentru că toţi suntem uşor nervoşi, iar eu încerc să găsesc o cale prin care să m- asigur că situaţia rămâne prietenoasă. Dar sunt convins că i-ar plăcea să te salute, dacă n-ai nimic împotrivă.
Larison s-a uitat pe geam.
— Treven, idiotule, crezi că dacă aş fi vrut să te omor aş fi stat într-o maşină în faţa casei tale de rahat?
„Diplomaţie", mi-am spus. „Stilul lui Larison".
Treven a scanat rapid împrejurimile cu ochii.
— Probabil că nu.
— Exact. O să-ncerci să mă omori?
— Probabil că nu.
— Perfect. Atunci o să ies.
Treven a făcut o jumătate de pas într-o parte, poziţionându-l pe Horton în posibila linie de foc. Larison a ieşit încet din maşină. A închis portiera, ceea ce trebuie să fi fost greu pentru el, fiindcă i-ar fi putut oferi acoperire şi protecţie parţială, apoi a băgat Glockul la spate, în pantaloni, gest despre care am fost sigur că l-a făcut încă şi mai greu. După aceea a înaintat şi a întins mâna.
— De fapt mă bucur să te văd, neghiobule.
Treven a surâs.
— Da, este exact ce-mi spuneam în gând despre tine.
Şi-au strâns mâinile şi o parte din tensiune s-a mai risipit din aer.
— L-am informat pe Ben despre mica problemă pe care tocmai am avut- o, a rostit Horton. în mod evident, mai sunt multe de discutat.
Treven a arătat spre casă.
— Sunteţi bine-veniţi să intraţi. Nu prea am musafiri, dar în frigider mai e ceva bere.
— Mi-ar fi plăcut aşa ceva, a spus Horton, şi în orice alte circumstanţe ţi-aş fi acceptat ospitalitatea fără să clipesc. Acum însă nu cred că ai vrea să fii văzut în tovărăşia noastră. Tocmai de aceea am decis să nu-ţi telefonăm şi să nu lăsăm niciun fel de urme electronice. Poate că am putea ieşi totuşi la o plimbare.
— Rain şi Hort pot sta în faţă, a rostit Larison, anticipând obiecţia. Noi
doi putem sta în spate şi să ne privim bănuitori.
Treven n-a răspuns.
— Fiule, a continuat Horton, eu sunt convins că tu n-ai avut nicio legătură cu cele întâmplate cu puţin timp în urmă la casa mea. Şi nici nu doresc să te pun într-o poziţie inconfortabilă. Doar că şeful tău pare decis să mă vadă mort. Dacă ai vreo idee cum aş putea împiedica asta şi mi-o poţi împărtăşi, ţi-aş fi recunoscător.
Privirea lui Treven a trecut de la el la Larison, apoi la mine. După o secundă, a încuviinţat din cap. Am suit toţi în maşină, cu Treven şi Larison aşteptându-ne pe mine şi pe Horton să ne instalăm, după care s-au aşezat simultan.
— La câteva minute după ieşirea din orăşel este o bisericuţă baptistă, a spus Treven. în afara şoselei, cu parcarea în spate şi fără videocamere. Va fi pustie la ora asta. Putem sta de vorbă acolo.
I-am urmat indicaţiile şi peste cinci minute stăteam la o masă pentru picnic în spatele bisericii respective; noaptea era liniştită, cu excepţia greierilor care scârţâiau în pădurea din jur, şi singura sursă de iluminare era un bec ce proiecta umbre lungi de la intrarea prin spate a bisericii, la vreo cincisprezece metri depărtare. Aerul nopţii era umed şi se făcuse destul de rece pentru ca respiraţia să ni se transforme în aburi.
Am vorbit pe rând, informându-l pe Treven despre cele întâmplate, ca şi despre ipotezele noastre privind motivele atacului. Ceva din limbajul lui corporal, alături de faptul că n-a pus nicio întrebare, m-a făcut să simt că, deşi se putea să nu fi avut nicio legătură cu atacul de la casa lui Horton, nu era dispus să ne ajute.
Briefingul a fost urmat de o tăcere tensionată şi pentru câteva minute nu s-au auzit decât greierii din jur. în cele din urmă, Treven a rostit:
— în regulă, dar ce legătură au toate astea cu mine?
„Mda", mi-am spus. „Detest să am dreptate".

Horton s-a uitat la el.
— Tu m-ai căutat. Tu m-ai rugat să-ţi fac un serviciu şi să-l pun pe şeful tău în legătură cu Rain.
Treven a clătinat din cap.
— N-a fost un serviciu. îmi erai dator.
— Spune-i cum vrei, a continuat Horton. Eu am făcut ce m-ai rugat. Iar ceva mai devreme în seara asta, casa mi-a fost distrusă de rachete aer-sol,
iar eu şi ei doi am fost aproape de moarte.
— Repet, a spus Treven, ce legătură au toate astea cu mine?
Larison îl privea sfredelitor. „Nu duce mâna la armă", am gândit. „N-o face!"
însă dacă avea s-o facă, n-aveam cum să-l opresc.
— Poate că n-are legătură cu tine, am intervenit, mai degrabă ca să risipesc liniştea ameninţătoare. Cel puţin, nu în mod direct. Dar care-i miza aici? Ce se-ntâmplă de fapt? Nu-i pentru ţară şi rege. Nu-i geopolitică, nici securitate naţională sau altceva de felul ăsta. Este o reţea de pornografie infantilă care există în Serviciul Secret. Şi este vorba de acoperirea activităţilor ei.
Treven a ridicat din umeri.
— Nu ştiţi asta - e doar o speculaţie.
— Dacă ai o teorie mai convingătoare, am replicat, mi-ar plăcea s-o aud.
El a clătinat din cap.
— M-aş putea gândi la ceva, dacă ar avea cea mai mică legătură cu mine.
— Şi avionul? a întrebat Larison.
Treven a întors capul spre el.
— în primul rând, s-a anunţat c-a fost ISIS.
Larison a scuturat dezgustat din cap.
— Haide, nici chiar tu nu eşti atât de prost ca să crezi comunicatul ăla de rahat!
Treven a început să râdă.
— Ţi se pare stupid să crezi că ISIS vrea să doboare avioane americane?
Larison s-a încruntat.
— Mi se pare stupid să ai o credinţă oarbă în comunicate guvernamentale lipsite de dovezi. Mai ales când politicienii le potrivesc în avantajul lor. L-ai auzit pe candidatul ăla de trombonist-şef, senatorul Barkley? A călărit varianta ISIS până şi-a dat duhul şi drept urmare popularitatea i-a crescut cu cinci procente în sondaje.
— Simplul fapt că un politician beneficiază, a început Treven, nu- nseamnă că...
Larison l-a întrerupt.
— Ce Dumnezeu, Treven, tu ai avut de-a face cu oamenii ăştia! Ştii bine că ei utilizează drapele false - chiar tu ai fost într-o acţiune de felul ăla, ca şi mine. Dar acum ei spun ceva şi tu crezi dintr-odată că e adevărul? De ce? Vorbesc foarte serios, tu ştii cum stă treaba de fapt, atunci „de ce"? Pe cine- ncerci să protejezi?
Până şi în semiîntuneric am văzut că Treven s-a întunecat la faţă.
— Pe mine, a răspuns el. Nu reacţiona ca şi cum ar fi un concept străin pentru tine. Şi nu pretinde că tu însuţi ai fost vreodată motivat de altceva.
Larison clătină iar din cap, de data asta dezgustat.
— Iisuse, când te-ai transformat într-un struţ cu capul băgat în nisip?
Treven s-a aplecat puţin spre el.
— în acelaşi timp în care tu te-ai transformat în Cavalerul Dreptăţii. Şi nu-mi spune mie că sunt prost, fiindcă asta-i chiar o glumă bună, venind din partea ta.
Larison a mijit ochii. M-am gândit la felul cum Dox dezamorsase în mod miraculos tensiunea ultima dată când lucraserăm toţi împreună, parodiind o interpretare a lui Cleavon Little. Eu însă nu aveam nimic din genul lui de umor exagerat.
— Nu ştiu cum stă treaba cu voi, am rostit, şi de data asta nu încercam să rup tăcerea, ci să pun capăt unui tipar de comportament. Vorbind însă strict în numele meu, da, salvarea copiilor din şcoala aia... a însemnat ceva pentru mine. Treven, spune-mi că nu te simţi niciodată deranjat de preţul ăla. Sau că nu-ţi doreşti să fi existat vreun fel în care să poţi compensa.
El a privit cu atenţie pădurea, după care a spus:
— Poate că aşa-i, dar cel puţin nu scâncesc.
Am scuturat din cap, stăpânindu-mi impulsul de a răspunde caustic.
— în tot cazul, te pricepi să pui beţe în roate oricui încearcă să te ajute.
Treven a izbucnit în râs.
— Ah, despre asta era vorba?

— Nu, am zis, asta-i doar conex. Dar în acelaşi timp inevitabil, pentru că, dacă negi că lucrezi pentru o organizaţie ce detonează avioane ca să protejeze nişte nenorociţi care abuzează de copii, asta te va roade până la urmă.

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva, a zis Treven. Eu sunt mulţumit de ceea ce fac la OGE. îmi place munca de acolo, îmi place câştigul şi-mi place cum arată viitorul. Şi, fără supărare, dar n-am de gând să periclitez toate astea pentru că doi terminaţi cu care s-a-ntâmplat să lucrez acum multă vreme cred c-ar fi bine pentru sufletul meu.

L-a privit după aceea pe Horton.

— Hort, tu-mi eşti dator. Mult! Iar tot ce am cerut la schimb a fost să dai două telefoane. Şi le-ai dat. Aşa că, grozav, suntem chit! Indiferent ce a mers prost în tranzacţia ta, n-a fost vina mea şi nu-i problema mea. De aceea, mulţumesc pentru vizită, dar mi s-a făcut frig.

Larison îl privea cu atenţie. Iritarea îi dispăruse de pe faţă, înlocuită de o inexpresivitate stranie. îmi puteam imagina ce gândea: „Dacă nu eşti cu noi, atunci eşti împotriva noastră". Şi-mi puteam imagina şi finalul spre care trebuie să-l fi dus deja firul acela logic.

Oricât de formidabil ar fi fost Larison, tocmai aceea era unica lui slăbiciune: puteai percepe pericolul pe care-l radia. Dacă eu aş fi decis să-l ucid pe Treven, comportamentul nu mi s-ar fi schimbat absolut deloc. Aş fi continuat să-ncerc să-l conving până în clipa când l-aş fi omorât. însă când Larison lua o decizie, dacă nu cumva te ataca pe nevăzute din flanc, ai fi dispus de posibilitatea de a-i cunoaşte intenţia înainte să acţioneze propriu- zis. Pentru majoritatea oamenilor n-ar fi fost suficient să-şi dea seama, însă în cazul lui Treven situaţia putea sta altfel.

Ceea ce însemna că întâlnirea noastră de la biserică era pe punctul de a deveni violentă.

Probabil că şi Horton a simţit asta, fiindcă a rostit:

— John are dreptate, fiule. Şi, cu tot respectul faţă de Daniel, tu nu eşti deloc prost. Eşti totuşi cel mai tânăr din grup. Mă întristează să te văd decis să repeţi greşelile unora ca mine, care au fost realmente proşti, dar acum au înţeles adevărul.

S-a ridicat şi a adăugat:

— Ştiu că vrei să crezi că toată chestia asta n-are nicio legătură cu tine. Acum câteva ore şi eu îmi spuneam la fel. După care a apărut un elicopter şi mi-a transformat casa într-o ruină. Şi atunci - ce vei face dacă chestia asta, indiferent ce o fi ea, se-ntoarce şi te muşcă de fund, aşa cum se pare c-a făcut cu toţi cei care au atins-o? Să ştii că eu tot îţi voi apăra spatele, chiar dacă în seara asta tu nu l-ai apărat pe al meu.

Ne-am ridicat toţi... fără grabă şi cu mâinile în faţă. Am fost uşurat să văd că toţi păreau să respecte bunele maniere, în ciuda schimburilor dure de cuvinte.

Horton, Larison şi cu mine am pornit spre maşină.

— Nu vii? l-am întrebat pe Treven.

— O să mă-ntorc pe jos, a răspuns el. Aşa vor fi mai puţine şanse de a fi observaţi împreună.

Era o observaţie rezonabilă. în acelaşi timp însă mi s-a părut secundară pe lângă cea care făcuse ca pe chipul lui Larison să se întipărească inexpresivitatea aceea plată.

Noi trei ne-am răsfirat în evantai când am pornit spre maşină. Păşeam oarecum bizar, nedorind să ne întoarcem cu spatele la Treven.

Am urcat. Treven ne-a privit tot timpul, la fel cum îl priveam şi noi.

— Hei! ne-a strigat, când am pornit motorul.

M-am uitat la el.

— Dacă vreunul dintre voi reapare în viaţa mea, voi presupune că n-a facut-o ca să mai stăm iarăşi de vorbă. Pentru că nu mai avem despre ce vorbi.

Larison a dat să răspundă ceva, probabil lipsit de diplomaţie, însă Horton i-a luat-o înainte.

— Nu uita ce ţi-am zis, fiule. Dacă ai nevoie de mine, nu te simţi prea mândru să mă apelezi.

Capitolul 19
LIVIA

în dimineaţa de după atac, Livia şi şefa ei plecară din locuinţa lui Strangeland pentru a se întâlni cu Charmaine Best, şefa poliţiei din Seattle.

Livia era agitată. Abia dacă dormise, ceea ce nu era mare surpriză. Nu fusese însă vorba doar despre efectele atacului. Somnul în locuinţa locotenentului, ceva ce ar fi fost straniu în orice circumstanţe, căpătase dimensiunile suprarealului ţinând seama de faptul că motivul era posibilitatea altei tentative de asasinat, dacă Livia ar fi încercat să plece acasă.

Făcuse cunoştinţă cu partenera lui Strangeland - Mia, chirurg traumatolog în sistemul medical din University of Washington. Fusese interesant să vadă un crâmpei din viaţa personală a lui Strangeland şi Mia fusese destul de binevoitoare, însă se pregătea deja să plece la muncă atunci când sosiseră ele, aşa că întâlnirea fusese pe fugă şi stângace. Locuinţa lor era frumoasă - o căsuţă în Crown Hill, multe cărţi şi LP-uri de vinii, şi o atmosferă de cămin pe care Livia n-ar fi asociat-o cu locotenentul. De fapt, probabil că ştia despre Strangeland la fel de puţine pe cât ştia şefa ei despre ea.

De aceea se întinsese pentru câteva ore pe patul din camera pentru oaspeţi, derulând întruna atacul prin minte şi străduindu-se să-şi alunge temerile despre ce se putea întâmpla dacă ancheta mergea prost, sau ce s-ar putea descoperi despre ea chiar dacă ancheta ar fi mers bine, şi cine dracu' putea fi pe urmele ei, şi dacă într-adevăr prăbuşiseră un avion ca parte dintr-o muşamalizare, şi cum ar fi trebuit ea să procedeze. Până ce, într-un final, cedase şi făcuse ceea ce-şi dăduse seama mai devreme că ar fi trebuit să facă, şi anume să ceară ajutorul lui Cari. în mod ciudat, după ce terminaseră de vorbit, se simţise mult mai bine şi adormise imediat.

Iar după douăzeci de minute, Strangeland bătuse la uşă, fiindcă aveau audientă la şefa mare şi trebuiau să plece.

Livia n-o întâlnise niciodată pe şefa mare, dar, desigur, ştia despre ea - era primul şef de culoare al Departamentului de Poliţie Seattle, cu vechime de douăzeci şi şase de ani în forţele de ordine, respectată de toţi, de jos până sus. Avea reputaţia unei femei care-şi apăra oamenii, chiar şi în faţa înţelegerilor extrajudiciare cu Departamentul de Justiţie sau în faţa distorsionărilor şi criticilor din mass-media. Ceea ce era oarecum liniştitor în circumstanţele actuale. însă toate erau doar reputaţie, nu existau garanţii.

Ea o întrebase pe Strangeland la ce să se aştepte şi locotenentul răspunsese enigmatic, într-un fel care n-o caracteriza.

— O să-ţi placă de ea, îi spusese, dar n-o lăsa să te aburească. Mai ţii minte zicala aia veche: „Nu te-ncrede în nimeni de peste treizeci de ani"?

Livia aprobase din cap.

— Ei bine, adăugase Strangeland, haide să zic doar că toţi şefii sunt trecuţi de treizeci de ani.

Best se ridică imediat dinapoia biroului când asistenta ei le introduse pe Livia şi Strangeland. Livia fu impresionată de gestul acela; nu recursese la jocurile de putere de felul „eu nu trebuie să mă ridic pentru tine" ce abundau în majoritatea birocraţiilor. Ba chiar, Best se apropie şi o îmbrăţişă pe Strangeland, spunând:

— Mă bucur să te văd, Donna, mulţumesc că ai venit.

Lăsa impresia că era o întâlnire ce avea loc în altă parte, nu că ar fi fost o audienţă în biroul şefului poliţiei. După aceea se întoarse şi-i întinse mâna Liviei:

— Detectiv Lone, sunt onorată să te întâlnesc. Am auzit despre tine numai lucruri excepţionale.

— Mulţumesc, şefa, răspunse Livia simţindu-se nelalocul ei în mijlocul fotografiilor de pe pereţi care o arătau pe Best alături de primar, de guvernator şi de diverse alte VIP-uri, ca şi al panoramelor oraşului şi golfului Elliott din depărtare.

— Te rog, spune-mi Charmaine. Arătă spre o sofa şi scaune din colţul încăperii. Haideţi să ne aşezăm acolo. Doriţi ceva? Cafea?

Strangeland, care, din câte ştia Livia, nu refuzase în viaţa ei o cafea, spuse:

— O cafea ar fi excelentă. Apreciez.

— Eu nu vreau decât un pahar cu apă, o rugă Livia, gândindu-se că era mai bine să accepte o formă de ospitalitate, dar simţindu-se în acelaşi timp destul de tensionată. Mulţumesc!

— Lloyd, strigă Best, poţi să ne aduci cafea şi o carafa cu apă? Mersi! O privi apoi pe Livia. Cum te simţi?

Grija şi empatia femeii le aminteau pe ale lui Strangeland. Diferenţa era, Livia o ştia prea bine, că în cazul lui Strangeland sentimentele acelea fuseseră autentice. în cazul lui Best, care trebuia să fie un fel de politician pentru a ajunge acolo unde se găsea, orice era posibil.

— Sunt bine, mulţumesc.

— Nu, Livia. Cum te simţi?

Best ştia cu adevărat cum să proiecteze empatie. Probabil că fusese un anchetator excelent. Ceea ce, în momentul acela, nu era chiar liniştitor.

— încă... procesez, spuse Livia.

Best încuviinţă din cap.

— Bineînţeles. Asta va dura o vreme. Acum vreo douăzeci de ani, am fost implicată în ceva similar. O situaţie perfect clară - am răspuns la foc după un filtru rutier „de rutină". Un bărbat pe nume Elbert Tidbury, pe numele căruia s-a dovedit că exista mandat de reţinere. Mi-a fost totuşi imposibil să nu fiu neliniştită până n-am fost reabilitată. Iar asta se întâmpla cu mult înaintea înţelegerilor extrajudiciare cu Departamentul de Justiţie, însă detectivul Phelps este unul dintre cei mai buni: metodic, obiectiv şi foarte inteligent. Exact genul de poliţist pe care ţi l-ai dori ca să-ţi rezolve cazul şi să disipeze orice suspiciuni.

Livia încuviinţă din cap. Dacă Best auzise ceva preliminar din partea lui Phelps, îşi ţinea atuurile bine ascunse.

Lloyd apăru cu o tavă cu băuturi, o aşeză pe masă şi ieşi, închizând uşa după ea. Best indică sofaua:

— Vă rog!

Se aşezară şi Best îi turnă cafea lui Strangeland. N-o întrebă dacă dorea frişcă sau zahăr - în mod evident, o cunoştea bine. Ceea ce nu făcu decât să crească disconfortul Liviei faţă de terenul nefamiliar. Cele două superioare se cunoşteau reciproc, aveau un trecut comun, pe când Livia se confrunta pentru prima dată cu toate problemele astea.

Şi cu toate că stilul grijuliu al lui Best nu părea tocmai o mască, îndărătul lui trebuia să existe un grad de calculare. în societate, grija acordată oamenilor pentru a se simţi destinşi era un semn de amabilitate. Când se recurgea la ea într-o cameră de interogatoriu, avea scopul de a-l încuraja pe suspect să devină mai deschis.

— Şi acum, spuse Best, după ce umplu cele două pahare cu apă, spune- mi mai multe despre ce s-a întâmplat cu operaţiunea ta Child's Play. Şi despre ce ţi-a spus agenta Smith înainte de a se îmbarca în cursa aceea nefericită.

Livia îi povesti totul. După ce termină, Best rămase tăcută.

— Charmaine, rosti Strangeland, aici e ceva putred.

Cealaltă aprobă din cap.

— Sunt de acord.

Strangeland îşi puse cafeaua pe masă.

— Vreau să zic: este posibil ca FBI-ul să stopeze o operaţiune comună - care avea loc chiar aici în Seattle, cu un poliţist de la DPS -, fără să vorbească mai întâi cu tine? Şi aşa ar fi un rahat serios. Dar ca doi asasini s- o atace pe Livia, iar avionul să se prăbuşească după câteva ore? Ceva e al dracului de strâmb aici, fără supărare.

— Din nou, sunt de acord.

— Bun. Mulţumesc. Acum - ce facem noi în privinţa asta?

Livia se uită la Strangeland, care era cam insistentă şi, fiind îngrijorată pentru Livia, părea să uite că vorbea cu şefa poliţiei, nu cu unul dintre subalternii ei.

Best nu părea totuşi deranjată de tonul acela.

— L-am sunat deja pe J.J. Arrington, şeful Diviziei de Investigaţii

Criminalistice a FBI-ului. în calitate de şefa a CVIC, agenta Smith îi raporta direct.

Strangeland încuviinţă din cap.

— Dar şeful Grupului operativ internaţional al CVIC? Ei ar fi trebuit să lucreze cu Smith pentru a stabili legătura cu omologii din străinătate. Operaţiunea Child's Play implica multiple jurisdicţii străine. Smith nu era singura din CVIC care ar fi putut face oarece lumină.

Best îşi ţuguie buzele, un prim indiciu a ceea ce Livia interpretă drept iritare.

— înţeleg ce simţi, dar pentru a obţine cooperarea FBI-ului nu trebuie să-l ocoleşti pe cel aflat la conducere. De aceea am început cu Arrington.

— Bun, în regulă, dar până atunci Livia se găseşte în pericol.

Best aprobă din cap.

— Tocmai de aceea voi repartiza doi agenţi SWAT[2]- care s-o protejeze non-stop până vom stabili cu cine au avut legături atacatorii - dacă au avut legături cu cineva.

Pentru o clipă, Liviei i se păru că vede pe faţa lui Strangeland o licărire - disconfort? suspiciune? - care dispăru iute. Sau poate fusese doar imaginaţia ei, fiindcă, deşi era uşurată s-o audă pe Best descriindu-i pe cei doi ca „atacatori", detesta ideea de a fi urmărită de doi oameni din SWAT. Nu dorea să fie urmărită. Nu dorea să fie văzută.

Strangeland se uită la Livia ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Să nu cumva să-ncerci să spui „nu", rosti ea.

Best îşi arcui sprâncenele.

— Este posibil aşa ceva?

Strangeland clătină din cap.

— Nu, nu este. Uneori detectivului Lone îi vine greu să primească ajutor din partea oamenilor care ţin la ea. Am înregistrat totuşi progrese în privinţa asta.

Livia nu spuse nimic, ştiind că nu era o bătălie pe care s-o poată câştiga. Şi că ducerea bătăliei în sine ar fi părut ciudată. Ce poliţist aflat în poziţia ei n-ar fi dorit un grad de protecţie, cel puţin până se aflau mai multe?

Ea însă avea senzaţia că drumul real pentru rezolvarea situaţiei, indiferent care ar fi fost aceasta, îi includea pe Little, pe care şi pe prietenul pe care-l amintise el, pe Kanezaki şi orice alte contacte aveau ei. Dacă urma să aibă în cârcă doi tipi din SWAT, nu avea să uşureze deloc utilizarea

acelor căi.

— Ce altceva aş mai putea face? întrebă Best, şi Livia trebui să admită că reputaţia ei pentru susţinerea subalternilor părea pe deplin meritată.

— M-am gândit la asta, spuse Strangeland. Şi la ce putem noi deduce despre motivul pentru care a fost atacată Livia. Explicaţia cea mai plauzibilă pare a fi că cineva doreşte să împiedice un scandal de mari proporţii despre o reţea de pornografie infantilă care operează în interiorul Serviciului Secret. Cred că modul cuvenit pentru a dezamorsa motivul respectiv este de a divulga totul în public.

Best păstra o expresie neutră.

— Nu înţeleg.

— Mă gândesc că aţi putea ţine o conferinţă de presă, fie tu, fie chiar primarul, anunţând la ce lucra Livia şi ce a descoperit ea, şi că cei doi angajaţi ai FBI-ului cu care era asociată se aflau în avionul respectiv. Şi că noi credem că

toate astea sunt conectate laolaltă. în felul acesta, le va fi greu să mai acţioneze împotriva Liviei. Pentru că orice i se va întâmpla ei va fi o dovadă a justeţei acuzaţiilor. Va cauza multă presiune. Atacatorii vor vedea că au ratat ocazia respectivă şi vor bate în retragere.

Best încuviinţă încetişor din cap, de parcă s-ar fi gândit la idee, dar Livia simţi că de fapt se gândea cum să-şi formuleze refuzul.

— Este o idee interesantă, spuse ea după un moment, dar îţi poţi imagina care va fi reacţia, dacă vom acuza public Serviciul Secret - Departamentul pentru Securitate Internă, pentru Dumnezeu! - nu doar că a încercat să asasineze o poliţistă din Seattle, ci şi că a doborât un avion american, totul pentru a camufla o reţea de pornografie infantilă în care noi suspectăm, dar nu putem deocamdată nici pe departe dovedi, că ar fi implicat Serviciul Secret?

— Bineînţeles că-mi pot imagina, răspunse Strangeland. Dar...

— Iar acesta nu-i decât costul garantat. Să-l lăsăm însă deoparte şi să analizăm beneficiul potenţial. Nu putem fi siguri că publicitatea îi va determina pe atentatori să bată în retragere. Chiar dacă nu-i decât o coincidenţă - şi nu ştim asta - creşterea mizei i-ar putea face să dorească încă şi mai mult s-o reducă pe Livia la tăcere. S-ar putea ca ei să se gândească acum că, dacă nu mai există hackerul angajat prin contract - care, din câte mi-aţi explicat, era poziţionat ideal pentru a face o legătură între Child's Play şi Serviciul Secret - şi dacă nimeni nu pune prea multe întrebări, nu mai merită să organizeze alt atac împotriva Liviei.

Strangeland încuviinţă scurt din cap.

— Da, însă ei nu ştiu...

— Exact asta spun şi eu. Ei nu ştiu cât de multe i-a spus hackerul Liviei, care este nivelul de ameninţare pe care-l reprezintă ea. Dacă Livia devine un punct focal de investigare, s-ar putea răzgândi. Iar noi am fi cei care au cauzat asta.

Livia nu era neapărat de acord cu punctul acela de vedere, totuşi aprecia orice soluţie care ar fi ţinut-o departe de posturile de ştiri.

Strangeland nu mai spuse nimic. Livia simţi că locotenentul ştia că pierduse şi se chinuia cu imboldul de a continua totuşi lupta.

Best se întinse şi-şi puse mâna peste a lui Strangeland.

— Donna, am cea mai mare recunoştinţă şi foarte mult respect pentru devotamentul pe care-l ai faţă de oamenii tăi. Pentru dorinţa ta de a găsi o modalitate să-ţi protejezi detectivul. însă modul cel mai bun de a proceda nu este organizarea unei conferinţe de presă. Şi niciun telefon anonim către vreun reporter înţelegător dintre cei pe care, crede-mă, îi cunosc personal. Nicio agenţie de ştiri de nicăieri nu ar difuza o ştire cu surse atât de firave ca ale noastre şi nimeni n-ar băga-o în seamă.

Avertismentul nu fusese chiar aşa de subtil: „Dacă vă gândiţi cumva să mă ocoliţi în privinţa asta, nu-ncercaţi! O să ştiu că aţi fost voi".

Strangeland încuviinţă din cap. Livia văzu că nu băuse nici jumătate din cafea. Era unul dintre semnele cele mai evidente pe care şi le putea imagina despre profunzimea tulburării ei vizavi de situaţie.

— Ştiu că nu-i ceea ce doriţi, urmă Best, însă ancheta detectivului Phelps, investigaţiile mele în cadrul FBI-ului - pe care le voi adânci dacă va fi necesar - şi, mai presus ca orice, protecţia SWAT sunt, după părerea mea, modul corect în care trebuie procedat.

Livia ştiu că se terminase. Iar pentru eventualitatea în care Strangeland n-o ştia, adăugă repede:

— Mulţumesc, şef... Charmaine. Apreciez cu adevărat tot ce faci.

Best se ridică şi Livia o imită. Simţi că va urma o îmbrăţişare şi se sili să nu se tragă înapoi. în forţele de ordine mai erau şi alţi adepţi ai îmbrăţişărilor şi, cu toate că momentul de contact fizic nu-i plăcea deloc, dobândise experienţă în a-şi camufla reticenţa.

însă poate că Best ştia ceva, deoarece îmbrăţişarea fu notabil de scurtă.

Strangeland se ridică şi fu, de asemenea, îmbrăţişată. Cumva însă îmbrăţişarea părea lipsită de căldura celei de la întâmpinare.

Şefa de poliţie le conduse la uşa cabinetului ei. Dar, la fel ca îmbrăţişările, gestul acela de politeţe îi păru Liviei diferit acum. Mai puţin natural. Mai degrabă un rol.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, Donna, spuse Best când ajunseră la uşă, vreau să iei imediat legătura cu mine. Asta-i valabil şi pentru tine, Livia. Indiferent dacă o faci prin intermediul locotenentului tău sau direct. Ştii cum să dai de mine.

Amândouă îi mulţumiră şi porniră spre lift. După ce rămaseră singure, Livia spuse:

— Mersi, şefa. Ai încercat.

Strangeland clătină din cap.

— Nu-mi place chestia asta.

— A avut dreptate, zise Livia. Şefa mare, primarul... ei sunt politicieni. N-o să acuze public Serviciul Secret pentru c-a acoperit o reţea de pornografie infantilă. N-o vor face în niciun caz fără mult mai multe dovezi decât avem noi.
Intrară în cabina liftului. Strangeland apăsă butonul de închidere a uşilor, dar nu şi pe cel de coborâre. în mod evident, dorea ca ele două să beneficieze de câteva clipe de intimitate.
Uşa cabinei se închise. Erau singure înăuntru. Strangeland se uită la Livia.
— Care sunt şansele să poţi obţine dovezile respective?
Livia nu ştia unde voia să ajungă.
— Te referi la... Little?
— Da, la Little. Ai aflat ceva?
— Nu încă.
— Aha. M-am întrebat dacă cu el ai vorbit azi-dimineaţă. în camera de oaspeţi.
La naiba! Atunci vorbise cu Cari. Oare locotenentul auzise discuţia? Livia observase că uşile casei nu erau masive, ci din tăblii subţiri, şi avusese grijă să vorbească încet.
— N-am auzit ce spuneai, continuă Strangeland, şi nici n-am tras cu urechea. Pereţii casei sunt atât de subţiri, încât Mia şi cu mine purtăm căşti dacă vreuna se uită la televizor şi cealaltă încearcă să doarmă. Dar te-am auzit vorbind şi tonul tău părea mai aparte. Era cineva care ar putea ajuta? Nu te-ntreb nimic altceva.

Livia şovăi, apoi zise:

— Da, cred că-i cineva care ar putea ajuta. Cel puţin, va-ncerca s-o facă.

— Bun. Zi-mi acum ce aş putea *eu* să fac?

Livia nu înţelegea ce voia să spună.

— Ai făcut deja.

— Nu mi-a plăcut cum s-a derulat întâlnirea cu şefa mare. Da, motivele ei pentru a păstra discreţie în jurul evenimentelor erau justificabile, dar dacă pui totul cap la cap, rezultă de fapt că ea îşi proteja scaunul. Apelează la canalele FBI-ului. Nu face public nimic, nici măcar o scurgere anonimă - ceva ce s-ar putea face foarte uşor, ţinând seama de contactele pe care le are. Iar tipii ăia din SWAT ar putea fi şi băgători de seamă, nu doar bodyguarzi. Dacă vei avea nevoie de spaţiu de manevră, cum vei proceda când ei te vor supraveghea non-stop?

— Am crezut că tu eşti de acord cu prezenţa lor. Ai spus că...

— Am spus ceea ce trebuia, pentru ca şefa mare să simtă că a câştigat. Dacă băteam în retragere prea repede, i-aş fi trezit bănuieli. De fapt, nu vreau să te urmărească zi şi noapte doi informatori care să-i raporteze ei, ci vreau să fii în siguranţă. Dacă pentru asta va trebui să dispari o vreme, aşa cum ai procedat în Bangkok anul trecut, atunci vreau s-o faci. Oricum, eşti suspendată administrativ. Phelps pare decis să-şi încheie rapid ancheta, dar dacă va fi nevoie, îl pot determina s-o tărăgăneze. Să-ţi câştige nitel timp.

Livia clătină din cap, simţindu-se complet zăpăcită. Bangkok? Cât de multe ştia şefa ei? Sau cât suspecta?

— Şefa... nu-s sigură de ce-mi spui toate astea.

Strangeland apăsă butonul pentru etajul lor şi cabina se puse în mişcare.

— Iisuse, Livia, chiar trebuie să-ţi silabisesc? Nu cred că eşti în siguranţă aici. Cred că ai o ţintă desenată pe spate, iar vreo doi tipi din SWAT ar putea îngreuna ajungerea la tine, dar nici ei n-o vor opri complet. Cel puţin, nu pentru totdeauna. Cred c-ar trebui să pleci din oraş. Aş zice să stai deoparte, însă nu-i stilul tău şi nu va rezolva problema. Ce vreau, ce cred că ai tu nevoie, este să lucrezi la cazul ăsta. Şi să-l rezolvi ca să-l facem dracului public!

Capitolul 20
BEN

Ben aşteptă până ce nu mai văzu stopurile maşinii, apoi porni prin pădure, paralel cu şoseaua. Nu credea că Hort sau Rain s-ar fi întors după el, însă nenorocitul ăla de Larison era capabil de orice.

După cinci sute de metri, traversă şoseaua tăcută şi intră în pădurea de pe partea opusă. Era greu să nu şi-l imagineze pe Larison încercând să-i convingă pe Hort şi Rain. Apoi pe Larison coborând din maşină şi ghemuindu-se în şanţul de scurgere din lungul drumului...

înaintă cu uşurinţă printre copaci, afundându-se în pădure, păşind încet şi oprindu-se frecvent ca să privească şi să asculte. Acţiunile de război în junglă fuseseră în majoritate exerciţii de instruire, pentru că experienţa lui reală era aproape integral urbană. Totuşi instruirea aceea fusese dură şi intensă, iar bezna nopţii în pădure era liniştitoare.

„Dar dacă ei au echipamente pentru vedere pe timp de noapte?"

Brusc, relaxarea îi dispăru.

„Nu, n-au aşa ceva. Din câte ţi-au spus, au plecat în grabă din casa lui Hort, în maşina închiriată de Rain şi Larison. N-au avut timp să-şi ia echipamente şi nici nu intenţionau să te ucidă. Eşti bine".

Da. Era bine. Numai Larison era de vină. Individul ăla îl neliniştea de fiecare dată.

După aproape două ore, ajunse într-un punct de la marginea oraşului, de unde îşi putea zări casa. Se aşează cu spatele rezemat de rambleu şi privi. Probabil că era inutil, însă dorea să beneficieze de ocazia asta pentru a mai

evalua puţin lucrurile, pentru cazul în care ei deciseseră să nu-l atace pe şosea, ci în locul unde ştiau că va ajunge în cele din urmă.

Acum când nu mai trebuia să se gândească la tactica deplasării, îşi dădu seama cât îl iritase faptul că păcălicii ăştia chiar crezuseră că el avea să-i ajute. Şi ce problemă potenţială creaseră ei pur şi simplu prin faptul că-l întrebaseră.

Adevărul era că el detesta treaba pe care o făcea la OGE, dar după „neînţelegerea" legată de atacurile sub drapel fals din toată ţara ce avuseseră loc cu câţiva ani în urmă, ce era să facă? Da, totul fusese limpezit ulterior, aşa că, cel puţin, nimeni nu încerca să-l omoare sau să-l bage la închisoare pentru cele făcute, dar scandalul şi incertitudinea dăinuiseră suficient pentru ca el să nu mai fie un activ strict secret. Terminase cu activităţile de susţinere pentru serviciile de informaţii ale armatei sau, mai precis, ei terminaseră cu Treven. Asta îl duruse - realmente îl duruse -, dar trebuise s-o accepte. De acum nu mai făcea parte din elită, nu mai era un ins din interior, iar situaţia asta n-avea să se mai schimbe vreodată.

Şi care ar fi fost celelalte opţiuni pentru el? Viaţa lui personală era de rahat. O fostă soţie care nu dorea să mai aibă absolut nimic de-a face cu el - care, de altfel, îi şi spusese fiicei lor că tatăl ei era noul bărbat din casa lor. Un frate, Alex; de acord, de acum ei doi nu se mai urau reciproc, dar nici nu prea aveau ceva în comun, iar în puţinele ocazii când încercaseră să reia legătura după ce Ben îl ajutase, revederea fusese stingheritoare. Părinţii lor muriseră de mult, iar sora lor, Katie, care-i ţinuse pe toţi împreună, dispăruse de încă şi mai multă vreme.

Ben se pricepuse în viaţa lui doar să alerge şi să tragă cu arma. Şi dacă nu mai putuse continua în ASI-{-}-, atunci s-ar fi putut alătura unei companii din sectorul privat. Iar OGE era cea mai bună dintre ele.

Cel puţin, în OGE era apreciat. Ei aveau oameni ce fuseseră în CIA, Delta, DEVGRU{2}\.. însă Treven era singurul care activase în ASI, aşa că avea un plus de faimă, chiar printre indivizi destul de specializaţi. Deşi se întreba dacă ceilalţi nu suspectau cumva că era pătat. Le spusese că se angajase în sectorul privat pentru diurna mai bună, dar cine ar fi părăsit ASI doar pentru câţiva dolari în plus? Ben Treven în niciun caz.

După aceea Graham îl întrebase ce ştia despre un tip pe nume John Rain, despre care se zvonea că lucrase cu Ben, contracarând operaţiunile sub drapel fals. *Chestia aia cu asasinate ce păreau decese survenite în urma unor „cauze naturale" era adevărată*? întrebase Graham. *Sau totul nu era decât o legendă*l

Ben recunoscuse că lucraseră împreună. Şi că, da, povestea cu „cauzele naturale" era adevărată. Graham fusese încântat. îi spusese că avea ceva important pentru Rain şi că ar fi însemnat mult dacă Ben i-ar fi putut pune în legătură. Mai spusese că era genul de misiune de care depindea viitorul companiei şi că el voia ca Ben să facă parte din viitorul respectiv.

Dar, la dracu', acum când se gândea la asta, asigurările lui Graham despre locul lui Ben în viitorul OGE păreau superficiale. Poate că el înghiţise aburelile alea pentru că dorise atât de mult să creadă în ele. Pentru că, la naiba, ce alt fel de viitor îl aştepta?

Aşadar, ce ar fi trebuit să facă acum? Să-i spună lui Graham că idioţii ăştia îl vizitaseră? Să-i spună despre acuzaţiile lor? Dacă n-o făcea, iar Graham afla oricum, atunci Ben ar fi apărut neloial.

Dar dacă acuzaţiile erau reale, ar fi fost oare posibil ca, recunoscând că ştia ceva, să se expună vreunui risc?

Era greu de ştiut ce să-nţeleagă din toate astea. Existau o sută de motive pentru care Graham sau altcineva să fi dorit să-i lichideze pe Hort, Larison şi Rain. Nu trebuia neapărat să fie implicate avioane doborâte şi reţele de pornografie infantilă.

Ben se gândi din nou la declaraţia lui Graham: „Tu eşti viitorul acestei companii". Dacă el crezuse asta pentru că dorise s-o creadă, era oare posibil să se autoamăgească în mod similar şi în privinţa avionului şi a celorlalte?

„Şi ce dacă? Aşa cum ai zis mai devreme, ce legătură au toate astea cu tine?"

Decise că trebuia să-i spună totul lui Graham. Să nu rişte să fie prins ulterior că ascunsese ceva. „Da, au apărut la mine acasă. Mi-au spus că bla- bla-bla. I-am ascultat politicos şi le-am spus s-o şteargă".

Acesta era modul cel mai sigur în care să procedeze. Cel inteligent.

Şi atunci de ce se simţea ca un rahat? **Capitolul 21**

DOX

Dox trecu prin vama de pe aeroportul Sea-Tac purtând doar un rucsac şi un zâmbet dezarmant. Cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă primise telefonul de la Labee. Imediat după aceea, făcuse rezervare online la o cursă, ştiind că era posibil să n-o prindă, îşi înghesuise câteva echipamente în rucsac, sărise pe Rebel şi gonise ca un nebun spre Denpasar. Acţionase în mod automat, în asemenea măsură încât abia mai ţinea minte ce băgase în rucsac. Lenjerie intimă, evident. O pereche de blugi şi nişte tricouri. O jachetă din *fleece,* slavă cerului, pentru că, locuind în Bali, era cam greu să- ţi imaginezi cât de frig putea fi în Seattle. Şi, desigur, articolele esenţiale, cele fără de care nu pleca de acasă - în cazul ăsta, credinciosul lui cuţit pliant Emerson Commander şi micuţul şi afurisitul Fred Perrin La Griffe pe care-l purta pe un şnur, ca rezervă. Imediat ce termină cu serviciul vamal şi ieşi în terminalul pentru sosiri, se duse într-o toaletă, unde prinse Commanderul în buzunarul din faţă al pantalonilor să-i cargo, iar pe cel La Griffe şi-l atârnă de gât. Ar fi fost grozav să fi avut asupra lui şi o armă de foc corespunzătoare, dar asta ar fi însemnat prea

mult timp pierdut, hârţogăraie şi verificări în cazul călătoriilor internaţionale, aşa că pentru moment trebuia să se mulţumească cu cele două obiecte ascuţite.

Din fericire, asta nu avea să dureze mult. După ce vorbise cu John şi cu Larison de pe Narita, îl sunase pe Kanezaki şi trecuse direct la subiect.

— Tom, spusese el diminutivul de la numele *nisei*[mi] Tomohisa al lui Kanezaki, scuză-mi stilul neobişnuit de a nu flecări vrute şi nevrute, dar n- am la dispoziţie mult timp. Peste vreo şaisprezece ore voi ajunge în Seattle şi am nevoie să mă aştepte un pachet. Ideal ar fi o puşcă Rangemaster .308 sau SR-25 cu lunetă, dar ştii bine că pot fi flexibil. Principalul este că aş prefera să fie cu alimentare din magazie, nu prin acţionarea închizătorului, şi că n-am nevoie neapărat de ceva cu calibru mare, fiindcă totul e doar antipersonal şi nu m-aştept să operez la distanţe mari.

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere. Apoi Kanezaki spuse:

— Asta-i tot?

— *Amigo,* ştii bine că-ţi respect imboldul înnăscut de a reacţiona ca şi cum o rugăminte ar fi mult mai dificil de îndeplinit decât e de fapt, pentru a putea obţine concesii la schimb. Ba chiar am învăţat asta de la tine. Îţi spun însă altceva - acum nu-i momentul. Ai înţeles? Este o chestiune personală şi te rog ca prieten să m-ajuţi fără obişnuitele rahaturi de negocieri. Poţi să- mi obţii ce am nevoie?

Altă tăcere.

— Am auzit şi am înţeles. în acelaşi timp, îţi spun direct că nu pot mişca genul ăsta de echipamente chiar aşa de rapid. în tot cazul, nu pot pe plan intern şi în niciun caz în şaisprezece ore. Există alt mod în care te pot ajuta?

Dox zâmbi în barbă. Vorbise serios când spusese că învăţase din stilul de negociere al lui Kanezaki, iar unul dintre lucrurile pe care le deprinsese de-a lungul anilor fusese că dacă începeai cu o solicitare uriaşă, aveai mai multe şanse să sfârşeşti prin a căpăta ceea ce sperai de fapt. Desigur, Dox n-ar fi obiectat faţă de o puşcă adevărată - în experienţa lui, schimburile de focuri erau întotdeauna mai plăcute când erau conduse de la depărtare dar după cum îşi imagina lucrurile, credea că şi ceva mai mic ar fi fost probabil perfect.

— Bine, spuse el. Mulţumesc pentru sinceritate şi-mi pare rău că te expun. Bănuiesc că m-aş putea descurca şi cu un pistol.

— Uite ce-i, chiar şi un pistol...

— Ah... exact despre reacţia asta a ta vorbeam... totuşi nu te învinovăţesc, ştiu că nu-i decât un reflex, un obicei inconştient pe care eu însă te pot ajuta să-l controlezi.

— Nu este un obicei, ci-ţi spun că...

— Tom, termină. Taci şi ascultă-mă. Ţi-am spus, te rog ca pe un prieten. Nu-i ceva ce să fac cu uşurinţă şi nu m-aştept nici din partea ta să-l tratezi cu uşurinţă. Pentru că, dacă vreodată vei avea nevoie de ceva din partea mea ca prieten, îţi promit că va fi răspunsul cel mai bun pe care l-ai visa. Şi indiferent cine ar fi persoana cu care tu vei avea o problemă, ea nu va avea niciodată un duşman mai teribil. Ţi-am zis, aşadar, că sunt într-un necaz şi tu ai spus că nu-mi poţi face rost de o puşcă şi eu am zis OK, nu-i nimic, m-aş putea descurca şi cu un pistol. Dar dacă tu-mi spui acum că nu poţi nici asta şi-ncepi să mă abureşti că sigur că da, vrei să m-ajuţi şi poate că mi-ai putea face rost de-o praştie sau de-o sarbacană sau mai ştiu eu ce, atunci mi-ai putea spune la fel de bine că eu am greşit fundamental crezând că suntem prieteni. *Comprendez!*

Altă pauză. Kanezaki rosti:

— Acelaşi model ca ultima dată e bine?

Ultima dată fusese un Wilson Combat Tactical Supergrade, pistolul favorit al lui Dox.

— Acelaşi model ca ultima dată ar fi mai mult decât bine. Plus încărcătoare suplimentare, muniţie şi un toc de centură. îţi mulţumesc, Tom. Nu am timp acum să discut condiţiile, aşa că deocamdată să zicem doar că-ţi sunt dator.

— Nu-mi eşti dator, suntem prieteni.

Dox râse, uşor surprins de cuvintele acelea.

— Ei bine, acum chiar mă simt ca un rahat.

— Nu, nu trebuie să te simţi aşa. Nu ştiu niciodată ce se-ntâmplă, până nu forţez niţel lucrurile. Dacă ai într-adevăr nevoie de astea, se face. Pe de altă parte, am vorbit serios în privinţa puştii. Atât de repede, pur şi simplu nu pot.

— Nu-ţi mai face probleme. Te cred.

— Te pot ajuta şi cu altceva?

— Aşa sper. O să-ţi spun ce ştiu eu despre situaţie, ceea ce, cunoscându- ţi pasiunea pentru aventurile colegilor tăi din aşa-zisa comunitate de informaţii, ar trebui să aibă o valoare pentru tine. în acelaşi timp, dacă ai idei, să ştii că mi-ar putea fi de mare ajutor.

Din păcate, Kanezaki fusese sărac în idei, în mod necaracteristic. El îi cunoştea pe jucători - toţi îi ştiau pe Graham şi OGE şi de fapt ar fi fost surprinzător dacă însuşi Kanezaki n-ar fi apelat ocazional la serviciile lor. Dar partea cu implicarea Serviciului Secret continua să fie o cutie neagră. Cu toate acestea, când Dox îi spuse ce s-ar fi

putut întâmpla în realitate cu Boeingul 737, el păruse stupefiat şi Dox ştia din experienţă că reacţia fusese autentică. Kanezaki îi asigură că va căuta să afle tot ce putea, iar asta însemna destul de mult, fiindcă atunci când îşi afunda nasul în pământ reuşea de cele mai multe ori să descopere o trufa gustoasă.

Dox străbătu terminalul până găsi un telefon public. Aparatele continuau să fie disponibile în majoritatea aeroporturilor mari, dar în tot cazul erau o specie pe cale de dispariţie în epoca omniprezentelor telefoane mobile. „Profită cât există", cum se spune. El şi Labee aveau să pună la punct ceva mai sigur, odată ce apărea ocazia de a vorbi faţă în faţă.

Gândul acela făcu să-i tresară puţin inima.

„Hei, te afli aici din motive întemeiate, nu?"

Se opri o clipă şi privi prin terminal. Peste tot văzu oameni normali, cu problemele lor normale, grăbindu-se cu bagajele spre cine ştie ce locuri.

De ce se afla el aici?

Ştia că dorea s-o vadă pe Labee. Indiferent de circumstanţe, ştia asta.

Dar chiar mai mult, dorea s-o protejeze. Dorea să omoare pe oricine ar fi fost pe urmele ei. Dorea ca ea să fie în siguranţă. La dracu', mai mult decât doar în siguranţă! Atât de fericită, împlinită şi tihnită cât era cu putinţă.

Iar dacă Dox putea să facă ceva în privinţa asta, atunci n-avea să-l deranjeze nici chiar posibilitatea să n-o mai vadă niciodată.

Acum zâmbi, ştiind că era perfect adevărat. Dorea totuşi pur şi simplu s-o vadă. Adevărul unei afirmaţii nu anula adevărul celeilalte.

Pescui nişte fise din buzunar şi formă numărul. Două ţârâituri, apoi:

— Alo?

— Labee, scumpo. Cred că n-o să obosesc niciodată să-ţi aud glăsciorul minunat.

— Cari?

— Cine altul?

— Eşti... ăsta-i un prefix de Seattle?

— Păi ţi-am spus că vin.

— Ştiu, totuşi...

— Şi m-am temut că, dacă mai vorbim o dată, o să-ncerci să-mi faci vânt.

— Da, s-ar fi putut s-o fac.

Dox simţi totuşi că femeia zâmbea.

— Şi tocmai de-aia am venit *pronto.* Ai trăit ca o fugară, aşa cum am discutat?

— Da.

— Bun. întâmplător însă, eu ştiu că asta-i mai dificil şi mai obositor decât îşi dau seama oamenii obişnuiţi, ba chiar mai mult decât îşi dau seama majoritatea poliţiştilor afurisiţi. De aceea mă gândeam c-aş putea fi de ajutor.

— Ai vorbit cu prietenul tău?

— Da. El crede că ar trebui să părăseşti oraşul şi sunt de acord.

Urmă o pauză şi Dox crezu că femeia va protesta. Labee spuse însă:

— Şi eu cred la fel.

— Serios? Bun, asta-i excelent.

— Pari surprins.

— De ce aş fi surprins? Doar nu te-ai împotrivit vreodată când eu am sugerat ceva.

Ea râse. Numai puţin, dar cu Labee puţin însemna întotdeauna mult.

— Momentul e cam aiurea, pentru că am un caz important. Nu Child's Play, ci altceva. Şi pur şi simplu detest... detest să renunţ la el. Dar până şi locotenentul meu crede c-ar trebui să plec. De altfel, sunt suspendată administrativ, aşa că bănuiesc c-o pot face.

— Eu sunt acum la aeroport. Ce-ar fi să vii încoace şi să plecăm imediat?

Nu avea să fie prea încântat de conversaţia pe care urma s-o aibă cu Kanezaki: *îmi pare rău că n-am mai apărut în Seattle pentru pistolul pe care te-ai chinuit atât să mi-l procuri, dar ai putea să-l redirecţionezi spre Coasta de Estl* De asta se putea ocupa însă şi mai târziu.

— Trebuie mai întâi să trec pe-acasă, să-mi iau nişte lucruri.

— Exclus! „Acasă" este ultimul loc în care ar trebui să te duci.

— Ştiu, totuşi sunt nişte lucruri fără de care nu pot pur şi simplu să călătoresc.

Dox bănuia că ea se referea la arme. Era pe punctul de a argumenta şi de a-i spune că se vor ocupa de asta pe drum. Totuşi n-ar fi fost o idee rea ca Labee să aibă paşaportul asupra ei. Şi în plus...

— Fii atentă, spuse el. Ce ar fi să efectuez eu o recunoaştere mai întâi? Iar dacă locul e curat, te anunţ, vii, îţi iei lucrurile şi am şters-o.

— Şi dacă nu-i?

— Atunci o să fac eu curăţenie. După care tu vii, îţi iei lucrurile şi am şters-o.
— Şi după ce persoane te vei uita, mă rog?
— După cineva care să semene mult cu mine, deşi probabil nu va fi nici la fel de arătos şi nici la fel de competent. Principalul este că ei nu mă cunosc şi vor fi cu ochii-n patru după tine. Iar aşa ceva e uşor de observat, chiar şi de o primată antediluviană ca mine.
— Mi-am dat seama cam de mult că nu eşti nici pe jumătate atât de antediluvian pe cât îţi place să-i laşi pe alţii să creadă.
Lui Dox îi plăcu că ea cunoştea termenul. Lui îi plăcea să utilizeze cuvinte mai rare din dicţionar, tocmai pentru a-i zăpăci pe oameni. Să le spună că participa la întâlnire fortuit, după care să râdă când ei îşi cereau scuze şi-l asigurau că nu-l forţaseră defel. încă nu găsise niciun cuvânt cu care să-l pună în încurcătură pe John, dar nici nu avea de gând să abandoneze încercarea.
Zâmbind larg, spuse:
— Ah, asta-i din cauză că tu eşti poliţistă. Un om obişnuit n-ar şti niciodată. Dar, hei, măcar tu ştii că sunt o primată, antediluviană sau nu.
Femeia tăcu şi Dox ştiu că se gândea la propunerea lui de a-i cerceta casa. Ideea era bună, aşa că ezitarea ei trebuia să fi fost doar rezultatul încăpăţânării înnăscute şi al reticenţei generale de a accepta ajutor, indiferent cât de logic sau de bine intenţionat ar fi fost.
De aceea, fu plăcut surprins când ea zise simplu:
— Bine. Mai întâi mergi tu în recunoaştere.
Dox ştia că Labee n-ar fi acceptat ajutor de la oricine, ceea ce-l făcu să se simtă străbătut de un val de recunoştinţă şi duioşie. Alungă iute sentimentul acela. Trebuia să se focuseze.

— în regulă, spuse el. Cât de departe e locuinţa ta de aeroport?
— La vreo jumătate de oră.
— în Seattle?
— Da. în Georgetown. La sud de centru, la nord de aeroport.
— Perfect. Dă-mi adresa şi fa-mi o descriere amănunţită a terenului din jur. Eu trebuie să ridic un cadou pe care mi l-a lăsat K., după care voi merge direct acolo şi te sun imediat ce sunt sigur că totul e satisfăcător. Tu să stai prin preajmă - dar nu prea aproape - şi să fii pregătită să intri, să-ţi iei lucrurile şi să ieşi îndată ce te anunţ.

Capitolul 22
BEN

— Salut, Ben, spuse Oliver Graham, când ieşi dinapoia biroului masiv, purtând cămaşă apretată şi cizme de cowboy. Intră! Curtis, eşti amabil să ne aduci nişte cafea proaspătă? Nu-i nici ora nouă şi am terminat prima cană.
— Da, domnule, rosti Curtis.

Răspunsul scurt şi prompt era condiţionat, sau în tot cazul confortabil, pentru cineva despre care Ben ştia că fusese puşcaş marin.

Treven intră în cameră. Era mobilată ca un fel de living: covor gros, fotolii masive tapiţate cu piele, mahon peste tot, iar prin ferestrele din nord, înalte cât peretele, se vedea panorama crestelor verzi ale munţilor Catawba. Existau o mulţime de antichităţi scumpe, majoritatea datând din Războiul Civil, printre care o sabie Thomas Griswold de ofiţer din cavaleria confederată, excelent întreţinută, şi o puşcă cu levier model Henry 1860. Singurul indiciu că locul făcea parte din sediul unei corporaţii şi nu era un club îl constituia peretele pe lângă care musafirii trebuiau să treacă în drum spre fotolii şi pe care era imposibil să nu observi zecile de fotografii înrămate ale lui Graham alături de prinţi şi potentaţi cu feţe recunoscătoare.

De fapt, nu numai cabinetul lui Graham avea tuşa aceasta de club privat, ci toată clădirea. Anterior, ea făcuse parte dintr-o fermă de cai şi Graham nu întreprinsese nimic pentru a-i modifica atmosfera generală după ce o cumpărase şi o transformase în sediul OGE. Ba chiar în grajduri continuau să existe cai, iar pe unul dintre ei, un armăsar arab negru pe nume Charon, Graham îl călărea de câteva ori pe săptămână, dimineţile, ca parte dintr-un program eclectic de menţinere a formei fizice. în copilăria sa din Texas, bărbatul călărise şi păstrase obiceiul, ca şi cel de a purta cizme. Lăsând la o parte concesiile respective, tot ce era legat de el şi de obiectele din jurul lui anunţa răspicat apartenenţa la vechea aristocraţie de pe Coasta de Est a Statelor Unite, chiar împinsă la extrem. Nimic din toate astea nu era pe gustul lui Ben - care, de fapt, recunoştea că nu avea gusturi anume. Totuşi el presupunea că, dacă nu eşti de-al locului şi vrei să laşi o impresie bună, trebuie să-i imiţi pe cei din jur, ba poate chiar să-i depăşeşti.

— Haide, haide, zise Graham şi-l bătu pe umăr. *Mi casa tu casa.* Ia zi, care-i problema? Telefonul acela de dimineaţă a fost destul de enigmatic.
— N-am vrut să spun prea multe prin telefon.

— Da, mi-am dat seama. Ei bine, locul ăsta e perfect pentru o conversaţie între patru ochi. De două ori pe zi e verificat de trei echipe diferite împotriva microfoanelor sau a altor drăcii electronice. Ce se- ntâmplă în OGE rămâne în OGE. Desigur, cu excepţia rezultatelor bune pe care le lăsăm în urma noastră. Haide - ia loc.

Până ajunseră la fotolii, Curtis se întoarse. Aşeză o carafa pe măsuţa pentru cafea, se răsuci băţos şi ieşi. Ceştile, farfuriile, frişca şi zahărul aşteptau deja.

Graham se aşeză în fotoliul orientat spre centrul încăperii, aşa că Ben luă loc pe sofaua cu panorama superbă. Soarele era acum deasupra piscurilor şi, văzuţi în pâclele de după ploile recente, munţii Blue Ridge îşi justificau numele - „creste albastre".

— Serveşte-te, spuse Graham. Eu o să-ncerc să mai amân câteva minute. Mi se pare încă prea devreme să încep cana a doua.

Ben îşi umplu o ceaşcă şi sorbi. Da, Graham era doar cu puţin mai vârstnic decât el, însă câştigase deja o avere. într-adevăr, pe timpuri făcuse parte din SEAL, ceea ce nu era puţin lucru, totuşi singurele lui misiuni de luptă peste hotare - Haiti şi Balcani - nu fuseseră cine ştie ce. în plus, Graham plecase din armată de numai trei ani, când tatăl lui murise, iar el preluase compania de maşini-unelte, utilizându-şi contactele din armată şi unele momente bine alese pentru a o transforma în ceea ce devenise OGE. Cu toate acestea, el era bossul şi Ben avea nevoie de slujbă, aşa că, deşi cafeaua nu-i spuse mare lucru, îşi aminti să aprobe apreciativ din cap.

— Aseară am avut o vizită ciudată, rosti el, şi m-am gândit că ar trebui să ştii despre ea.

în următoarele douăzeci de minute îl informă pe Graham despre tot ce se întâmplase. Ştia că cel puţin unele dintre lucrurile pe care i le spuseseră Hort şi tovarăşii lui erau adevărate - imediat cum se crăpase de ziuă, trecuse cu maşina pe lângă casa lui Hort şi văzuse că locul era păzit de poliţia statală. întrebase ce se petrecuse şi un poliţist îi spusese că fusese un incendiu. Mass-media locală anunţase la fel: un incendiu de proporţii la locuinţa legendei locale, colonelul Scott „Hort" Horton, cu flăcări atât de puternice, încât pompierilor voluntari nu li se permisese să se apropie. Colonelul era dat dispărut şi se credea chiar că murise. Ben însă ştia ce era mirosul acela - fum de lemn, desigur, dar pe de altă parte nimic nu semăna cu izul de napalm dimineaţa ori cu efectele unui atac cu rachete. în plus, el se oprise într-un local din Coleman Falls, unde auzise vorbindu-se despre elicoptere şi explozii, şi speculându-se că fostul colonel fusese ucis de ruşi.

După ce Ben termină, Graham se lăsă pe spate şi-şi încrucişă cizmele de cowboy pe un taburet scund. Clătină încet din cap, ca şi cum toată povestea aceea l-ar fi întristat.

— Ei bine, rosti el după câteva clipe, mă bucur că ai venit la mine, Ben. Ai procedat corect. Mai vrei cafea?

Părea atât de calm, încât Ben nu avea habar ce gândea. însă după o asemenea relatare şi după asemenea afirmaţii, calmul în sine părea artificial. Ben speră că nu spusese prea multe. îşi reaminti că existau, de asemenea, riscuri şi dacă spuneai prea puţine.

— Nu, mulţumesc, răspunse el, nu mai vreau. Oricum, nimic din toată povestea asta nu-i treaba mea, decât dacă vrei tu să fie. M-am gândit doar că tu...

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva, Ben. Tu crezi ce ţi-au zis oamenii aceia? Vreau să spun - noi detonăm acum avioane? Şi ne implicăm în muşamalizări de pornografie infantilă?

întrebarea era periculoasă.

— Cu toată sinceritatea, domnule, povestea asta pare deasupra nivelului meu ierarhic. Şi, după cum am spus, nu-i treaba mea.

Graham aprobă din cap.

— Ăsta este un răspuns cu adevărat sincer. Sper totuşi că „deasupra nivelului meu ierarhic" nu va mai fi mult timp o problemă. Vorbesc foarte serios. Ţi-am mai spus-o, mă uit la tine, şi la alţi câţiva ca tine, şi văd viitorul acestei companii.

Ben aprobă din cap. Dorea să creadă că era adevărat. Dar unde voia Graham să ajungă?

Graham îşi coborî tălpile pe podea, se aplecă în faţă şi luă recipientul cu cafea.

— Eşti sigur că nu mai vrei deloc?

— Poate doar o jumătate de ceaşcă.

Graham zâmbi şi-i umplu ceaşca până sus, apoi zise:

— Ce dracu'!

îşi umplu şi ceaşca sa. Sorbi şi scoase un mormăit prelung.

— Asta-i o varietate peruviană, cumpărată de la Ritual Coffee Roasters din San Francisco. Nu mă mai satur de cafeaua lor. în fiecare lună cumpăr câte zece kilograme şi tot abia dacă îmi ajunge. Tu eşti din California, nu-i aşa?

Era interesant să-l audă pomenind de Ritual Coffee. Ben asocia cafeneaua aceea cu Sarah, o altă relaţie ratată, la care prefera să nu se gândească.

— Da, zise el şi încuviinţă din cap.

— E un loc bun. Eu am fost instructor în Coronado. Poţi să crezi ce vrei, dar hipioţii se pricep la cafea.

Ben aşteptă; simţea că celălalt încerca să-l facă să vorbească prin tăcerile sale şi era decis să nu-i intre în joc. El transmisese faptele. Orice altceva nu putea decât să creeze şi mai multe probleme.

— Oricum, urmă Graham, uite cum stă treaba. Da, Hort şi cu mine neam mai dondănit de-a lungul anilor. Iar cu Rain am stat de vorbă şi n-aş zice c-a mers chiar bine. Aş fi preferat ca toţi să fi lăsat lucrurile pur şi simplu aşa. însă dacă ei doi, iar acum împreună cu amicul lor Larison, formează un fel de grup secret, povestea se schimbă complet. Şi dacă te mai abordează şi pe tine - unul dintre oamenii mei -, atunci mi se confirmă că am o problemă reală.

Bazându-se pe cele aflate de la Hort, Larison şi Rain, Ben nu credea că Graham minţea în totalitate. Pe de altă parte, acesta nici nu recunoştea că încercase deja să-i omoare pe cei trei.

— Ce ar trebui eu să fac, urmă Graham, ştiind că trei specialişti în asasinate au pornit pe urmele mele? Să ridic din umeri şi să încerc să trăiesc în condiţiile astea? Vreau să zic - ei aşa ar face? Tu aşa ai face?

Ben simţi că ultima întrebare nu fusese retorică.

— Nu, răspunse el.

— Bineînţeles că nu. Ar fi o prostie. Ar fi suicidar. Din cauza propriilor lor amăgiri şi fantezii paranoice, m-au adus într-o poziţie în care aş fi preferat să nu fiu. însă negarea... ştii şi tu ce se spune despre negare.

Ben încuviinţă din cap, văzând în ce direcţie mergeau lucrurile, totuşi nedorind să arate ce gândea el de fapt despre asta.

— Nu are valoare de supravieţuire.

— Exact! Iar când supravieţuirea devine un joc cu sumă zero... ce opţiuni mi-au mai lăsat ei?

Ben sorbi din cafea. El nu avea să ofere nimic, ci Graham trebuia să-i ceară.

După o clipă, Graham spuse:

— Ce părere ai despre Paris?

Nu era întrebarea la care se aşteptase. Cel puţin nu credea asta.

— Paris? repetă el.

— Ca mediu operativ, vreau să spun.

Ben ridică din umeri, neînţelegând de ce vorbeau despre aşa ceva.

— Depinde de detalii. însă DGSI-[ii]ca şi celelalte servicii secrete şi de securitate franceze sunt bune. Iar după atentatele din noiembrie 2015 au mai multă mână liberă ca oricând.

— Eu nu mă gândeam la forţele lor de securitate.

— Dar la ce?

— La Rain, bineînţeles. La Hort şi Larison.

— Scuze, dar nu-nţeleg. Ce legătură au ei cu Parisul?

— Săptămâna viitoare voi fi acolo pentru dezvoltarea afacerii. Multe întâlniri şi multe mese, stropite din belşug. Francezii nu-s proşti. Ei încheie mai multe contracte pentru livrări de arme, folosind restaurantele cu trei stele Michelin şi şampania Domaine Leroy Musigny Grand Cru, decât o fac ruşii, folosind cele mai râvnite curtezane din lume. Bineînţeles, eu am o echipă excelentă care mă însoţeşte pentru protecţie imediată, formată din foşti membri ai Agenţiei de Contrainformaţii şi Securitate pentru Apărare şi, ca o ironie a sorţii, ai Serviciului Secret. Ei focusează pe toate tiparele cunoscute. Dar în clipa asta doresc pe cineva care să ştie să se uite nu doar după tipare. Doresc pe cineva care să se uite după ceva foarte specific.

— După Rain şi compania.

— Exact.

— Crezi că te vor ataca în Paris?

— Sunt convins de asta. Pentru că tu le vei spune că te vei ocupa de protecţia mea acolo.

Ben nu răspunse. Era sfâşiat între admiraţia pe care i-o trezea propunerea abilă a lui Graham şi refuzul de a face parte din tot rahatul acela.

— Te-ai prins ce vreau să spun? întrebă Graham.

— Aşa cred. Vrei să le spui tipilor ălora că m-am răzgândit. Că vreau să- i ajut. Să le ofer informaţii-cheie şi un om dinăuntru. în felul ăsta, o să ştiu ce plănuiesc ei, o să-ţi spun ţie şi o să poţi preveni totul.

— Da, asta-i ideea. Acum fa-mi o evaluare SWOT. Puncte tari? Puncte slabe? Oportunităţi? Ameninţări?

Ben privi pentru o clipă munţii şi sorbi din cafea, încercând să ignore felul în care stomacul părea să i se ridice în gât.

— Totul se rezumă la întrebarea dacă ei vor fi convinşi. Dacă vor mirosi o capcană, nu vor apărea. Sau vor introduce capcana în propriile lor planuri tactice. însă dacă n-o vor mirosi, vor intra direct în ea şi n-o vor vedea declanşându-se.

— De acord! Prin urmare, ne trebuie cineva care să le poată vinde convingător ideea. Cum era replica lui George Burns? „Sinceritatea - dacă o poţi simula, ai reuşit". Tu o poţi face, Ben? Poţi simula suficient de bine ca să fii convingător?

Stomacul lui Ben îşi continuă traiectoria neplăcută.

— Ei vor dori să ştie de ce o fac, de ce mi-am schimbat părerea.

— Şi tu ce le vei spune?
Ben văzu răspunsul. Nu-i plăcea, dar îl văzu.
— Că m-am mai gândit la ce mi-au spus ei. La importanţa acţiunii. La eroarea pe care o comit eu.
— Şi asta va fi suficient?
Ben şovăi, apoi spuse:
— Nu.
— Şi atunci ce le vei mai spune?
El nu era sigur dacă ar fi trebuit să spună mai multe. Nu avea încredere în propriile lui motive.
„La dracu'!"
— O să le spun că mi-am dat seama că mănânci rahat. Că mă duci pur şi simplu de nas cu o momeală de tot râsul de felul: „Tu eşti viitorul acestei companii".
— Şi crezi cu adevărat asta?
— Nu sunt sigur.
— Din nou, un răspuns onest. Voi fi şi eu onest la rândul meu. Nici măcar nu contează. Ştii ce contează de fapt?
— Nu.
— Loialitatea. Oamenii care dovedesc loialitate faţă de mine sunt răsplătiţi. Oamenii care nu dovedesc sunt trataţi diferit.
— Mi se pare rezonabil.
— Cum a zis Sonny Barger? „Tratează-mă bine şi te voi trata şi mai bine. Tratează-mă rău şi te voi trata şi mai rău".
Pe Ben începuseră să-l plictisească aforismele second-hand ale lui Graham. Nu spuse nimic.
— Tu te afli la o răspântie, Ben. Ştiu cum te simţi într-un asemenea loc. Şi eu am fost acolo. Dar o răspântie este în acelaşi timp o oportunitate. Ştii de ce?
— Pentru că poţi să apuci în altă direcţie, fără să te murdăreşti pe pantofi?
Graham izbucni în râs.
— Aşa ceva. O persoană înţeleaptă mi-a spus odată: „Dacă doreşti ceva ce n-ai avut niciodată, trebuie să faci ceva ce n-ai făcut niciodată". Asta-i răspântia despre care vorbesc.
Ben aprobă din cap. Graham îi privi ceaşca.
— Ţi-o umplu?
— Da.
— Ce ţi-am zis? Chestia asta provoacă dependenţă.
Graham umplu ceaşca lui Ben, apoi propria lui ceaşcă. Amândoi rămaseră tăcuţi. Ben îşi dădu seama că celălalt nu avea să întrebe, ci el trebuia să ofere.
— O să-i sun, rosti după un timp.
Graham sorbi din cafea.
— Şi-i poţi convinge?
— Da.
— Şi o să-i convingi?
— Da.
— Spune-o.
„Eu n-am cerut asta", gândi Ben. „Eu n-am vrut asta. Voi, idioţilor, m-aţi adus aici. Este din cauza voastră, nu din cauza mea".
Se uită la Graham.
— O să-i conving. Mă vor crede.
— Şi ce se va-ntâmpla după aceea?
Ben încuviinţă din cap, imaginându-şi.
— Vor intra drept în capcană.

Capitolul 23
DOX

Dox intră pe site-ul securizat. Kanezaki nu-i lăsase deocamdată niciun fel de informaţii pe baza cărora să poată acţiona, dar exista o veste bună privind arma: pachetul avea să fie livrat într-un local numit AII City Coffee. Căută adresa online şi nu era departe de mansarda lui Labee. Nu pentru prima dată, Dox trebuia să-i dea lui Kanezaki notă maximă pentru ceea ce făcea. Din cauza videocamerelor şi a agenţilor de securitate, aeroportul în sine ar fi fost un loc prea „fierbinte". Şi în funcţie de locul către care se îndrepta Dox, centrul oraşului putea fi inutil de departe. Un local mai periferic, frecventat de obicei de foarte mulţi iubitori de cafea aflaţi în trecere, părea perfect, iar fotografiile şi descrierile on-line pe care le găsi îl convinseră de asta. O sumedenie de persoane care stăteau singure la mese,

absorbite de laptopuri şi văzându-şi de treburile lor; un amestec excelent de tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, hipsteri şi muncitori. Nu era genul de local în care ar fi fost uşor să ieşi în relief, să fii observat sau ţinut minte de cineva. Folosi telefonul prin satelit pentru a-i expedia un SMS lui Kanezaki în care-l anunţa să-l aştepte la ora - se uită la ceas - zece şi jumătate. După un minut primi răspunsul: „Femeie cu bentiţă, cu *Seattle Times.* întreab-o dacă localul e unic sau dacă face parte dintr-un lanţ. Răspuns: «E unul şi numai unul»".

Putea să plece. Dox ieşi din clădirea terminalului, fericit că-şi adusese jacheta din *fleece*| dimineaţa era rece, plumburie şi ceţoasă. Nu-i plăcea s-o recunoască, dar era posibil ca sângele să i se fi subţiat după atâta timp petrecut la tropice. Şi în ciuda unor antrenamente şi misiuni din trecut în condiţii de temperaturi foarte scăzute, pe care le rezolvase perfect şi fără probleme, se obişnuise să transpire zilnic, nu să tremure de frig. îşi puse o căciulă de lână pe care o cumpărase din aeroport - un fes cu moţ în culorile bleumarin, verde şi cenuşiu ale echipei de fotbal Seattle Seahawks. în mod uzual, n-ar fi purtat ceva atât de distinctiv când era în toiul unei operaţiuni, dar simţea că aici orice ţinea de Seahawks făcea parte din peisaj.

Se aşează la coada pentru taxiuri - dacă foloseai Uber sau Lyft, puteai la fel de bine să-ţi legi de picior un emiţător - şi după douăzeci de minute stătea în faţa unei cafenele Starbucks, la cinci sute de metri de AII City. Cândva, i-ar fi dat şoferului adresa finală, pentru că - hai să fim serioşi! - ce taximetrist şi-ar fi amintit sau i-ar fi păsat unde-l lăsase? Trebuia totuşi să admită că, după ce lucrase atâţia ani alături de John, tacticile lui erau superioare, sau poate mai degrabă paranoia îi sporise. Intră în Starbucks, folosi toaleta, apoi merse pe jos spre AII City, profitând de oportunitate ca să se familiarizeze cu împrejurimile. Zona era definiţia utilizării mixte: industrie uşoară, blocuri de apartamente, căsuţe modeste. Pentru o singură familie şi câteva magazine şi restaurante, unele atent întreţinute, altele destul de ponosite, majoritatea arătând vechi de minimum un secol. îi plăcea să vadă cartierul în care locuia Labee şi nu fu surprins că femeia prefera să trăiască la periferie, nu în centru, ţinând oraşul la distanţă, aşa cum făcea şi cu oamenii.

Apoi zări şi AII City Coffee, faimos în toată lumea, care ocupa cea mai mare parte din colţul parterului unei clădiri vechi din cărămidă, cu un singur etaj, fiind încadrat de un magazin pentru discuri vechi şi un atelier de sticlărie.

Intră, uşa se închise în urma lui şi în clipa când simţi aroma cafelei îşi dădu seama cât de multă nevoie avea să bea o ceaşcă. Zburase cu clasa I şi dormise, dar acum începea să simtă diferenţa de fus orar.

Se apropie de tejghea. Un *barista* de douăzeci şi ceva de ani, acoperit de tatuaje, cu tunsoare pompadour şi barbă Grizzly Adams îl întrebă:

— Cu ce te pot servi?

Dox încuviinţă apreciativ.

— Cafea, neagră şi multă.

— Deci, *largel*

— Aş lua cu castronul, dac-ai avea aşa ceva. Pentru că n-ai, atunci, da, *large.*

Tânărul râse.

— Imediat.

în timp ce i se pregătea cafeaua, Dox se întoarse şi examină localul, înăuntru erau zece-douăsprezece persoane, majoritatea stând singure la mese, şi avu nevoie de un minut s-o descopere pe curieră, pentru că - frăţioare! - nu era deloc cum se aşteptase. îşi închipuise că va fi o femeie albă sau poate asiatică, la vreo treizeci de ani, cu aspect sportiv, poate cineva identificabil ca fost militar sau membru al comunităţii de informaţii. Dar cu părul prins în bentiţă, răsfoind un ziar *Seattle Times* deschis în faţa ei pe masă, cu ochelari de citit cocoţaţi pe vârful nasului, era o negresă durdulie, ce părea destul de vârstnică pentru a avea doi nepoţi şi cu o expresie atât de dulce şi de blândă, încât Dox se întrebă dacă nu cumva chiar îi avea.

Achită cafeaua şi se aşeză la masa de alături, în aşa fel încât stătea cu spatele la ea. Sorbi o dată - „Oh, da, mulţumesc, Doamne" -, apoi se întinse şi privi înjur ca şi cum ar fi admirat interiorul.

— Iertaţi-mă, doamnă, rosti după aceea încetişor, aplecându-se spre ea. îmi cer scuze fiindcă vă întrerup din lectura matinală a ziarului, dar îmi puteţi spune dacă localul acesta e unic, sau face parte dintr-un lanţ?

Femeia se întoarse şi-l privi peste rama ochelarilor.

— E unul şi numai unul, dulceaţă, răspunse ea cu un surâs însorit. îţi place cafeaua?

„Putem începe".

— Da, doamnă, chiar îmi place.

Ea se întoarse mai mult spre Dox şi din aceeaşi mişcare luă din poală o sacoşă de pânză şi o lăsă pe podea lângă scaunul lui. Dacă n-ar fi fost pregătit pentru aşa ceva, mişcarea nu i-ar fi atras în niciun fel atenţia. La naiba, bătrânica era chiar bună!

— Mă bucur să aud asta, spuse ea, şi ridică paharul de carton pe care-l ţinea. Eu una prefer un *latte* - cafeaua nu-mi mai cade bine la stomac, dar prezenţa laptelui o face tolerabilă. Oamenii uită adesea să aprecieze lucrurile mărunte, nu crezi?

— Da, doamnă, din experienţa mea este o meteahnă larg răspândită, deşi nu mai puţin deplorabilă pentru asta.

— Ei bine, îmi pot da seama că dumneata nu eşti aşa. Şi ţi-o spun - asta mă bucură.

Se întoarse, împături ziarul, îl băgă într-o sacoşă de pânză identică cu cea aflată acum pe podea lângă scaunul lui Dox, apoi puse tot acolo şi ochelarii de citit. Se sculă şi ridică spre bărbat paharul cu *latte,* parcă într- un toast.

— A fost o plăcere să stau de vorbă cu dumneata, tinere. Şi oricât de mult mi-ar plăcea să mai zăbovesc, trebuie să-mi recuperez nepoţii.

— Pun prinsoare că aşa este. Şi, dacă nu vă supăraţi că v-o spun, cred că sunt norocoşi că vă au pe dumneavoastră.

Bătrânica zâmbi.

— Şi mie îmi place să cred asta. Dar a fost frumos din partea dumitale s- o spui. Să ai grijă de dumneata, ai înţeles?

— Cu siguranţă acum îmi va fi mult mai uşor, doamnă, şi pentru asta vă sunt recunoscător.

Ea părăsi cafeneaua şi porni pe trotuar, trecând prin faţa ferestrelor cu pas încet, artritic.

„La naiba", îşi spuse Dox. „Sper să pot fi şi eu la fel de bun la vârsta ei".

Bineînţeles că una era să transmiţi un pachet şi cu totul altceva să nimereşti centrul unei monede de la cinci sute de metri distanţă în semiîntuneric şi alte condiţii adverse. Una dintre abilităţi era ceva mai dificilă şi se pierdea mai uşor decât cealaltă.

Ei bine, el se mai confruntase şi altă dată cu efemeritatea vieţii. Probabil că ocazii similare aveau să se mai ivească. Dar nu azi. Azi era rândul altcuiva. Al celui care o vâna pe Labee.

Când o sunase pe femeie de pe aeroport, Dox o descususe amănunţit despre locuinţa ei, iar acum, judecând din punctul de vedere al inamicilor, întrevedea trei posibilităţi primare. Una era poziţionarea cuiva, sau chiar a doua persoane, lângă intrarea în clădire. însă Labee îi spusese că, în afară de mansarda ei - pe care proprietarul i-o închiriase ieftin, pur şi simplu pentru a avea un poliţist deasupra magazinului -, locul era dedicat exclusiv industriei. Acolo funcţiona un atelier de dezmembrări auto, o secţie pentru reciclarea metalelor şi un atelier mecanic, iar toate acestea determinau în timpul zilei multă activitate în jurul clădirii. în plus, existau multe videocamere de supraveghere antifurt, mai ales în zona intrării, care erau semnalate prin indicatoare. Prin urmare, n-ar fi fost un loc convenabil în care să aştepte un asasin. A doua posibilitate era ca asasinul să aştepte chiar în mansarda femeii, aflată la nivelul al treilea, într-un spaţiu dedicat depozitării. Labee îl asigurase însă că aşa ceva era imposibil, deoarece contramăsurile ei erau formidabile. Ca atare, a treia posibilitate devenea cea mai probabilă - un lunetist.

Pe drumul cu taxiul spre AII City, Dox petrecuse o vreme cu nişte aplicaţii de hărţi online şi se gândise că, dacă el ar fi fost lunetistul angajat pentru jobul acesta, i-ar fi plăcut poziţia. Intrarea în clădirea lui Labee se afla pe malul estic al râului Duwamish. Malul opus era industrial - şlepuri, depozite de containere şi cimitire de maşini, multe dintre ele părând acoperite de vegetaţie, ba chiar dezafectate. Undeva printre toate caroseriile acelea metalice, garduri şi buruieni, trebuia să existe o poziţie camuflată situată mai sus, cu linie directă de foc spre intrarea în clădirea femeii. Dacă OGE avea un lunetist pe statul de plată - şi din moment ce atacaseră locuinţa lui Horton cu ditamai elicopterul înarmat, de ce n-ar fi avut? -, acolo s-ar fi pitit acesta.

îşi puse rucsacul pe umăr şi se duse la toaletă, ca să verifice dacă pachetul conţinea ceea ce se aşteptase - da, aşa era, un Combat Tactical Supergrade încărcat, trei încărcătoare suplimentare şi un toc de centură. Putea să treacă la treabă. îşi prinse tocul şi vârî pistolul în el, îl acoperi cu jacheta, după care se verifică în oglindă şi fu mulţumit că proeminenţa nu era evidentă. încărcătoarele suplimentare le distribui în buzunarele pantalonilor cargo. Ieşi din cafenea, aruncă sacoşa într-o pubelă la câteva străzi depărtare de AII City şi continuă drumul pe jos; în urma documentării online, ştia că mai avea vreo trei kilometri până la destinaţie.

Traversă râul pe podul First Avenue South, care în sine ar fi oferit acces bun la clădirea lui Labee, însă era nepotrivit din alte puncte de vedere, întrucât nu aveai unde te ascunde, iar traficul auto era destul de intens. Cineva suficient de abil şi de răbdător - ca Dox, de pildă - ar fi putut găsi o modalitate de a se instala în structura de zăbrele din oţel ce susţineau podul pe dedesubt. Dar potrivit indicatoarelor rutiere blestemăţia era un pod basculant, aşadar apărea un important factor dezastruos ce ar fi făcut ca lunetistul diabolic de isteţ care se pitise acolo să fie ridicat brusc în aer şi rotit cu nouăzeci de grade deasupra râului la înălţimea de treizeci de metri. Ca atare, podul era tăiat de pe listă. Posibilitatea cea mai bună ar fi fost pe celălalt mal al râului, într-o parte a oraşului numită South Park. Distanţa ar fi fost mai mică şi obstacolele mai puţine. Iar părţile în mişcare ar fi fost reduse la număr, literal şi figurat vorbind.

Dox traversă podul mergând pe jos, cu respiraţia ridicând aburi în aerul rece şi umed, apoi continuă pe trotuarul acoperit cu crăpături din care se ridicau fire de iarbă şi buruieni, pe lângă o curte cu gard din plasă de sârmă plină ochi cu butoaie din oţel. Traficul auto era destul de susţinut, dar nu se prea vedeau pietoni, cu excepţia câtorva boschetari. Vegetaţia de sub podul ce rămăsese în urma lui era presărată de corturi şi prelate - adăposturi de oameni ai străzii. în orice altă ocazie, Dox i-ar fi milostivit cu câţiva dolari, dar nu amesteca umanitarismul cu afacerile.

Trecu pe lângă muncitorii de pe un şantier, ajunse la un semafor şi văzu strada pe care o căuta: South Holden. Coti la stânga pe ea şi apoi din nou la stânga, pe Second Avenue South. Merse pe lângă resturile unui adăpost solitar al unui om al străzii - o saltea zdrenţuită, o prelată sfâşiată, cenuşă de la un foc pentru gătit -, dar ocupantul său nu se zărea pe nicăieri.

După porţiunea pavată, strada deveni acoperită cu pietriş. La douăzeci de metri mai departe, pe partea dreaptă, Dox văzu containere de transport, stivuite câte două, trei şi patru pe înălţime. Dacă vreunul dintre ele ar fi fost deschis, ar fi reprezentat o ascunzătoare aproape perfectă. Asta era. Ăsta era locul!

Simţi un impuls scurt de adrenalină şi-şi dădu seama că ceea ce începuse ca un exerciţiu de tipul „să eliminăm posibilitatea asta" se metamorfozase în ceva mult mai concret. De acum el nu mai evalua posibilităţile din propria lui perspectivă, ci mai degrabă din cea a lunetistului pe care-l vâna, un individ despre care era convins că trecuse recent exact pe aici, evaluând tactic drumul, aşa cum o făcea el. Şi care chiar acum era poziţionat undeva la nici cincizeci de metri depărtare, ghemuit şi urmărind intrarea în clădirea lui Labee printr-o lunetă de înaltă calitate, cu ritmul bătăilor inimii sub şaizeci pe minut, un individ care avea să tragă un glonţ în creierul femeii cu precizie şi calm, aproape cert fără să ştie niciodată motivul asasinatului său, după care avea să se îndepărteze
netulburat şi nu avea să fie găsit niciodată.

De data asta adrenalina nu mai era doar un firicel, ci un jet. Dox se opri o clipă şi se uită peste apa cenuşiu-verzuie. Clădirea lui Labee era vizibilă printr-un pâlc de copăcei chirciţi. De aici nu-i putea zări intrarea, ci doar acoperişul şi nivelul al treilea. Dar din vârful stivelor de containere, ar fi putut vedea totul.

Răsuflă lent şi egal. După o clipă, îşi regăsi calmul. Continuă să meargă, privind în acelaşi timp containerele. Nu zări nimic, însă nu era de mirare, deoarece containerele erau închise pe latura dinspre stradă. Dacă unele dintre ele ar fi fost deschise, asta ar fi fost pe latura dinspre râu, cu vedere spre clădirea lui Labee. Locul cel mai bun pentru un lunetist ar fi fost în ele, pe ele sau între ele.

Dox merse mai departe, încercând să decidă modul cel mai bun prin care să se apropie de containere. În clipa aceea zări altă posibilitate. Drept în faţă, în interiorul unui teren înconjurat cu gard din plasă de sârmă, se aflau mai multe conducte metalice largi, fiecare lungă de cinci metri şi cu diametrul de un metru, stivuite pe patru niveluri, câte patru ţevi pe un nivel. Erau roşii de rugină, iar scurgerile de ploaie creaseră un şanţ în pământ împrejurul lor. Indiferent care le fusese scopul, nu mai ajunseseră să fie utilizate niciodată şi se părea că se decisese că mutatul lor ar fi costat mai mult decât abandonarea lor aici. Un capăt era orientat spre copaci şi buruieni dese, iar capătul opus era deschis spre râu.

„Unde te-ai instala - în containere sau în ţevi?"

Pe măsură ce se apropia de teren, decise că ţevile ar fi oferit o linie de vizare cel puţin la fel de bună, plus o intimitate substanţial superioară. Erau înconjurate de maşinării defecte: o bandă transportoare prăbuşită, rămăşiţele unui tractor, un morman de piese de motoare. Cineva agăţase de gard o plăcuţă *Trecerea interzisă*, care ruginise şi atârna strâmb, într-un singur şurub. Şi cu toate că poarta era închisă cu lanţ şi gardul acoperit cu sârmă ghimpată, ici-colo existau găuri suficient de mari prin care să te poţi strecura înăuntru. Pe ansamblu, arăta exact ca un loc pe care n-ai da nici doi bani. Dacă se strecura printr-o gaură din acelea cu un sac de dormit şi ceva provizii, un bărbat putea să aştepte într-o conductă zile întregi, dacă ar fi fost nevoie, cu ţeava puştii retrasă de la margine, practic invizibil pentru orice trecător care ar fi privit în direcţia lui.

Dox ar fi putut continua să meargă pe strada care cotea la stânga, până ajungea în spatele acelui teren. Dar astfel ar fi trecut prin faţa conductelor, ceea ce ar fi însemnat: A, să avertizeze pe oricine din interiorul vreuneia asupra unei posibile probleme, şi B, să treacă direct prin linia de foc a lunetistului. Niciuna dintre variante nu-l atrăgea.

De aceea preferă să se întoarcă pe drumul pe care venise, până ajunse în parcarea unui atelier cu firma Bob's Automotive Repair. Merse pe aleea de acces până la parcarea din spate, despre care bănuia că ducea la alt teren, apoi la altul. Putea fi necesar să sară câteva garduri, dar, dacă totul mergea bine, în câteva minute se aştepta să ajungă la conducte venind din spatele lor.

însă partea cu „dacă totul mergea bine" nu ţinu mult. Tocmai ajunsese la gardul de pe latura de nord a terenului, când auzi pe cineva strigând din atelier:

— Te pot ajuta cu ceva?

Ceea ce, în experienţa considerabilă a lui Dox în asemenea situaţii, era modul politicos de a întreba: „Alo, tu ce dracu' faci acolo?"

Ridică ochii şi văzu ieşind din atelier şi îndreptându-se spre el un bărbat chel, care ţinea în mână o cheie masivă cu clichet şi purta o salopetă neagră cu un ecuson pe care scria „Bob".

Dox se opri şi flutură din mână.

— Scuze dac-am deranjat! strigă el, cu cel mai bun accent yankeu de care era în stare. Mi-e cam jenă s-o spun, dar taică-meu a fugit din nou din căminul de bătrâni, şi-n ultimele trei rânduri, l-am găsit dormind prin zona asta. L-ai

văzut cumva? Un tip voinic, mai solid ca mine, da mai bătrân, evident. Are o barbă albă, dar rară, şi răspunde la numele Bill, deşi în rest a cam uitat totul.

— Nu, zise Bob, n-am văzut pe nimeni de felul ăsta. Ai anunţat poliţia?

— Da, i-am anunţat de fiecare dată când a fugit. Şi nici n-am mai avut vreo veste de la ei. Bănuiesc c-au cazuri mai serioase decât un moş care-a fugit din cămin, aşa că m-am obişnuit să plec eu după el şi să-l găsesc. Am un schimb de haine în rucsac şi nişte pantaloni curaţi pentru orice eventualitate. îţi zic - nu-i uşor să ai grijă de ai tăi, când îmbătrânesc.

Bob privi înjur.

— Dar de ce vine tocmai aici? A lucrat prin zonă, sau aşa ceva?

Pentru o clipă Dox se întrebă dacă mecanicul acesta era autentic. Totuşi salopeta, petele de vaselină de pe palme şi pur şi simplu aerul general pe care-l degaja îl convinseră că ideea aceea era inutil de paranoică. Şi totuşi, nu cumva încerca să-l prindă cu minciuna, determinându-l să precizeze detalii? Probabil că nu, dar nici nu avea rost să rişte.

— Nu, dar am impresia că el şi cu mama se-ntâlneau pe-aici când îi făcea curte, aşa cum se făcea pe atunci, fără să ştie părinţii lor. Câteodată, el uită că ea a murit de mult şi cred că-n mintea lui se-ntoarce în vremuri mai bune. Din unele puncte de vedere, mă bucur pentru el, fiindcă au avut o căsnicie fericită. Pe de altă parte însă, nu-l pot lăsa pur şi simplu să bântuie aşa şi să răcească. Oricum, îmi cer scuze din nou dacă te-am deranjat. Vreau doar să trec prin terenurile astea şi să mă uit dac-a lăsat cumva vreo urmă.

Se întoarse şi sări gardul, înainte ca Bob să-i poată răspunde. Simţea că fusese convingător, dar, pe de altă parte, mecanicul fusese suficient de suspicios ca să-l ia la întrebări, ceea ce însemna că putea să fie, de asemenea, tipul de om care să aprecieze că era de datoria lui civică să informeze poliţia de orice evenimente suspecte.

Dox străbătu iute următoarele două terenuri, sărindu-le gardurile fără alte probleme, după care începu să înainteze mai silenţios şi furişat, menţinându-şi direcţia perpendiculară spre conducte, astfel încât să nu poată fi văzut din capetele lor. Ar fi vrut să meargă mai repede, dar posibilitatea existenţei unor sârme declanşatoare de alarme sau eventualele probleme ce ar fi putut apărea dacă ar fi călcat pe crenguţe sau pe frunze uscate îl făceau să fie precaut. Ajunse la mijlocul conductelor şi înaintă prudent în lungul lor, îndepărtându-se de apă, până aproape de deschiderile lor dinspre copaci.

„Care dintre ele? Bineînţeles, ai vrea să fii cât mai sus. în dreapta, fiindcă unghiul e niţel mai bun. Dar nu chiar în extremitatea dreaptă, pentru că, dacă ai fi chiar la margine, te-ai simţi mai puţin sigur".

Apoi simţi un iz specific. Miros de sânge. Se uită atent pe jos şi văzu o adâncitură în buruienile din partea unde conductele se deschideau spre copaci. Solul de acolo era umed şi cu pete întunecate.

Instantaneu ştiu ce se întâmplase cu misteriosul locuitor al sălaşului pustiu de om al străzii. Amărâtul văzuse pe cineva furişându-se aici, probabil noaptea târziu, şi venise să cerceteze. Sau poate crezuse că era alt om al străzii şi dorea să împartă resurse, sau dorea pur şi simplu tovărăşia altui om. Iar apoi se alesese cu beregata retezată.

Dintr-un motiv necunoscut, care depăşea până şi dorinţa lui de a o proteja pe Labee, Dox îşi ieşi din minţi văzând ce se întâmplase cu sărmanul om al străzii. Instinctul şi experienţa îl determinară să-şi înfrâneze sentimentul acela. Ulterior putea să tolereze toate sentimentele de pe lume şi de altfel ştia prea bine că aşa va face. Avea însă o misiune de îndeplinit şi trebuia să se concentreze asupra acţiunilor necesare pentru a o duce la bun sfârşit.

Aşează cu grijă pachetul pe sol. Scoase pistolul Wilson. Inspiră adânc şi expiră. Era momentul să înceapă treaba.

Mişcă fulgerător capul şi se uită în interiorul celei mai apropiate conducte aflate la nivelul solului. Era goală.

Repetă mişcarea pentru cea mai apropiată ţeavă de la nivelul al doilea. Goală.

Cea de deasupra era prea sus ca să se poată uita de pe pământ. Trebuia să suie.

înaintă silenţios, până ajunse în faţa conductei de la nivelul solului pe care tocmai o verificase. Se lăsă pe vine şi privi în ţeava din stânga ei. Mirosul îl anunţă chiar înainte să fi văzut corpul omului străzii cu capul dat mult pe spate şi beregata larg căscată. Probabil că lunetistul îl târâse înăuntru, trăgându-l de călcâie din celălalt capăt.

Dox nu se mai gândi deloc la asta. Ridică fulgerător capul ca să privească în ţeava aflată deasupra celei în care se afla mortul. Era goală.

Puse grijuliu un picior pe partea de sus a conductei în care era boschetarul mort, îi testă rezistenţa, apoi se ridică încet, cu mâna liberă pe partea de sus a ţevii de pe al doilea nivel, ca să nu-şi trădeze prezenţa dacă ar fi fost cineva pitit în conducta de deasupra ei. Ţinând pistolul în dreptul capului, se înălţă până ce ochii îi ajunseră imediat deasupra marginii inferioare a ţevii de la al treilea nivel şi - bingo! - acolo era: un lunetist îmbrăcat complet în negru, care se contura însă perfect pe deschiderea din capătul opus al conductei. Poziţia clasică, pe burtă, cu picioarele desfăcute, cu puşca sprijinită pe un suport; înapoia lunetei, bărbatul era în mod evident relaxat şi simultan alert. Dox îl privi o clipă, surprins şi dorindu-şi câteva momente să examineze motivul surprinderii sale. Se aşteptase ca insul să fie într-o conductă cu un nivel mai sus, asta era, dar oricât de mult ar fi dorit să intre în mintea lui, nu avea capacităţi parapsihice şi trebuia să fie de acord că întotdeauna existau şi variaţii.

„Totuşi, de ce nu-i în conducta cea mai de sus? Unghiul ar fi fost mai bun şi..."

îl auzi. Sau poate că „auzi" nu era tocmai termenul corect, ci era ceva mai subtil, subconştientul lui care aplica un şablon construit dintr-o experienţă îndelungată pentru ceva altfel aproape imperceptibil care se afla în stânga lui şi mai sus. Era imposibil să spună ce fusese, pentru că, de fapt, fusese mai puţin decât un sunet şi mai degrabă... ceva nelalocul său. Ceva furişat. Şi nenatural. Şi cu intenţii rele.

în clipa aceea Dox înţelese totul, nu în cuvinte, ci în limbajul instant al supravieţuirii...

lunetistul la nivelul trei, observatorul la nivelul patru şi în stânga lunetistului, pentru a aborda orice probleme dintr-o poziţie superioară şi pentru a sili în acelaşi timp un intrus dreptaci să tragă peste propriul lui corp, o echipă care făcea rotaţie, unul la puşcă pentru a trage în ţintă şi celălalt atent la securitatea din spate, schimbându-şi locurile periodic între ei pentru a împiedica oboseala, iar dacă te apropiai de conducte dinspre unul din capetele deschise, nu din lateral, ai fi fost mort de acum

... totul simultan, fără să pună nicio întrebare, fără să fie surprins, fără nimic altceva decât nevoia de a reacţiona *imediat.*

Folosindu-se pentru stabilitate de priza de pe conducta de pe nivelul al doilea, Dox se lăsă să cadă ghemuit pe conducta cea mai de jos, ridică pistolul, îl duse de-a curmezişul corpului şi trase trei gloanţe în faţa pe care o văzu ieşind din deschiderea conductei de la ultimul nivel, în stânga sa. Individul dispăru, însă Dox ştiu că nu-l nimerise, unghiul fusese prost şi el nu încercase decât să mai câştige o secundă. Dacă ar fi sărit pe sol, ar fi fost complet expus unui trăgător care beneficia de acoperire, camuflare şi poziţia mai înaltă. Aşa că el trase din nou, pur şi simplu focuri menite să-l împiedice pe individ să revină în joc cât timp Dox nu avea o poziţie bună, şi continuă să tragă în timp ce se căţără cu disperarea unei maimuţe pe conducte, pe lângă deschiderea conductei în care se afla lunetistul, dar atât de iute, încât bărbatul dinăuntru nu avu timp să scoată un pistol şi să tragă în el. Ajunse la conducta cea mai de sus şi se târî peste ea, tocmai când observatorul izbuti să tragă el însuşi două focuri, iar gloanţele şuierară atât de aproape, în ciuda unghiului greu, încât Dox le simţi practic atingându-i gambele, când îşi trase picioarele.

„Dumnezeule atotputernic, ăsta-i un ţintaş dat dracului!"

Sări în picioare, aruncă încărcătorul aproape gol, bägă altul nou şi privi cu atenţie înjur, căutând un unghi favorabil. Nu văzu nimic.

„Rahat, poate c-ar fi trebuit să te fi băgat în conducta lunetistului, în loc să te sui aici, dar acum e prea târziu".

Probabil că şi lunetistul avea un pistol - Dox ar fi avut cu certitudine -, ceea ce însemna că peste vreo secundă şi jumătate Dox avea să se confrunte cu doi inşi obişnuiţi să acţioneze în echipă, care îl puteau ataca dinspre oricare capăt al conductelor, separat sau împreună.

Şansele nu erau deloc bune, totuşi exista una.

Ridică piciorul şi izbi cu talpa în partea apropiată a conductei din stânga celei în care se afla observatorul, care era ultima de pe nivelul cel mai de sus. Se auzi un *bum*| metalic puternic şi conducta se legănă, dar nu căzu.

La naiba, probabil că între conducte fuseseră puse pene pentru a le fixa. în regulă, ori o faci, ori ai mierlit-o. Dox se retrase trei paşi, după care sprintă înainte şi sări în aer, trăgându-şi ambele picioare spre corp, după care le destinse, lovind conducta cu toată puterea. Iar conducta se mişcă de la locul ei, se urni şi apoi căzu. Dox aterizä în fund, dar se ridică fulgerător chiar înainte să fi auzit cum ţeava izbeşte solul scoţând un bufnet surd ca o notă de bas... la timp pentru a-l zări pe observator, care încerca să-l localizeze. Trase trei gloanţe şi bărbatul se retrase în conducta sa. Dox se dădu înapoi cât putu de mult, după care porni în fugă, iar când sări îl zări iarăşi pe observator care tocmai îndrepta pistolul spre el...

Călcâiele sale loviră în flancul conductei observatorului, iar glonţul acestuia îşi ratä de departe ţinta. Conducta se rostogoli spre margine, dar nu căzu de sus. Observatorul dispăru pentru o clipă, având probabil probleme cu păstrarea echilibrului, după ce fusese răsturnat în conducta ce se rostogolea. Dox se retrase încă o dată, imaginile mişcându-se cu încetinitorul acum în vederea lui plină de adrenalină, în mod clar totul dura prea mult, observatorul avea să-şi adapteze tactica şi de data asta avea să-l lovească în plin, aşa că sări, iar observatorul apăru într-adevăr din nou, dar acum Dox era cu o jumătate de secundă înaintea lui şi tocurile cizmelor lui izbiră conducta, iar observatorul nici măcar nu avu timp să apese pe trăgaci înainte ca ţeava să cadă de sus, cu bărbatul ieşit pe jumătate prin capătul ei şi urlând în timpul prăbuşirii.

Conducta o lovi pe cea căzută anterior, cu genul de dangăt metalic care crăpase Clopotul Libertăţii. Capul şi trunchiul observatorului ricoşară brutal în urma impactului şi, înainte ca el să fi avut posibilitatea să-şi revină, Dox îl ţinti cu Wilsonul şi-i trase două gloanţe în faţă.

„Bun, şi acum... ?"

Să repete operaţiunea în partea opusă? Ar fi trebuit să mai răstoarne două conducte doar pentru a ajunge la cea în care se afla lunetistul, ceea ce i-ar fi luat mult timp. în plus, lunetistul îi înţelesese tactica şi avea să reacţioneze...

„Cum?"

Ei bine, era cât se poate de sigur că n-avea să aştepte ca şi ţeava în care se afla el să fie aruncată peste margine. O imagine se ivi brusc în mintea lui Dox: lunetistul ieşea din conductă prin capătul dinspre râu, cu un pistol în mână şi având tot timpul de pe lume să se apropie silenţios şi să ţintească cu grijă în timp ce Dox sărea inutil pe ţevi...

Dox se mişcă iute spre deschiderea conductelor dinspre copaci şi privi peste margine. Nimic.

„La dracu', în care dintre ele este? Stă locului sau se mişcă? Amândoi sunt pricepuţi. Tu ce ai fi făcut?"

Nu avea timp să gândească mai departe de atât. Dacă lunetistul era priceput, şi era, fără doar şi poate, atunci ar fi plecat din locul unde fusese surprins. într-un fel sau altul.

în regulă! Dox se întinse pe burtă pe conducta cea mai de sus din partea îndepărtată, acolo de unde trântise deja două conducte pe sol. Lăsă capul în jos şi-l retrase aproape imediat, iar în clipita cât privise nu zărise nimic, nimeni nu ieşea prin deschiderile dinspre copaci. Cu mâna liberă se prinse de marginea conductei celei mai de sus şi trecu peste ea, astfel că tălpile i se sprijineau pe partea de sus a conductei aflate la nivelul solului.

Deplasându-se în lateral cu paşi adăugaţi, într-un mers care părea a fi al unui porumbel după o doză de LSD, Dox întinse iute capul spre dreapta, văzu că ţeava din partea aceea era goală şi că nimeni nu încerca să se caţăre pe lângă ea, apoi grăbi pasul în direcţia respectivă şi repetă procesul. Totul continua să se mişte cu încetinitorul, deşi probabil că nu trecuseră mai mult de două secunde înainte de a ajunge la deschiderea conductei care fusese ascunzătoarea lunetistului. O examină fulgerător - era goală.

îl cuprinse teama. „Unde dracu' e?"

îşi imagină totul cu o clipă înainte să se întâmple. Da, el se gândise că tipii ăştia erau buni, iar ei gândeau la fel despre Dox - mai ales lunetistul, care înţelesese ce se întâmplase cu partenerul său observator. Ca atare, lunetistul nu recursese la manevra inteligentă, care ar fi fost de aşteptat, şi anume să urce, ci o executase pe cea riscantă: sărise jos. Dacă Dox ar fi rămas sus pe conducte, lunetistul ar fi fost într-o poziţie extrem de proastă, însă acum Dox înţelese că individul gândise mai inteligent şi-i dădea deja ocol, pe când el se ţinea agăţat de partea laterală a unei stive de conducte ruginite, ca un copil prostuţ pe echipamentul de căţărat cel mai stingheritor din lume...

Nu stătu pe gânduri. Dacă ar fi facut-o, şi-ar fi dat seama că riscul era prea mare şi ar fi şovăit. îşi dădu pur şi simplu drumul să cadă pe spate în buruieni, cu tălpile spre direcţia dinspre care simţea, dintr-un motiv pe care nu l-ar fi putut lămuri, că va sosi lunetistul. Dacă intuiţia fusese greşită, avea să moară.

Dar nu se înşelase. Bărbatul apăru de după stiva de conducte, cu pistolul ţinut cu două mâini, cu ţeava ridicată, orientată spre locul unde se aştepta să-l vadă pe Dox agăţat de ţevi. Atâta doar că Dox nu mai era acolo. Era întins pe spate, cu genunchii ridicaţi şi sprijinind pe gleznele sale încrucişate cel mai grozav Wilson Combat Tactical Supergrade providenţial. Lunetistul înţelese greşeala comisă şi, pentru o fracţiune de secundă, Dox văzu frică şi oroare pe chipul lui când încercă să se adapteze situaţiei. Era însă prea târziu. Dox îi trase trei gloanţe în piept. Individul se clătină spre înapoi, slobozi două focuri ce-şi ratară mult ţinta, se împiedică de ceva şi căzu pe spate, iar pistolul îi zbură din mână.

Dox sări în picioare şi se apropie de el, cu Wilsonul ţinut la nivelul bărbiei şi aţintit spre capul lui. Păşi încet, grijuliu să nu se împiedice de orice s-ar fi putut afla prin iarbă şi-i răsturnase adversarul, apoi, când ajunse lângă el, îi aţinti pistolul drept spre faţă. Privi iute în jur şi verifică dacă erau singuri.

— Medic..., bolborosi şuierat lunetistul. Cheamă... un medic.

— Sigur că da, încuviinţă Dox fără să schimbe deloc poziţia armei. Imediat după ce-mi spui toate chestiile despre care ştii că mă interesează.

Lunetistul păru să capete puteri la posibilitatea sosirii unui medic. Ochii i se zbătură în orbite, apoi focalizară asupra lui Dox.

— Cine eşti tu? îl întrebă.

— Nu, domnule, ai înţeles complet greşit. Aici o singură persoană pune întrebări, iar persoana aceea nu eşti tu. Cu cine lucrezi? Spune-mi şi-o să chem paramedicii mai repede decât poţi tu spune: „Ajutor, zac într-o baltă de sânge şi mor din cauza unor răni în piept".

Bărbatul încuviinţă, părând că ar vrea să-şi anunţe dorinţa de cooperare.

— OGE.

— Da? Şi de ce te-au trimis?

Lunetistul şuieră o clipă, după care spuse:

— S-o omor pe femeie.

— Da, idiotule, asta mi-am dat seama şi singur. Te întreb - de ce tocmai pe ea? De ce vrea OGE ca ea să moară?

— De unde dracu' să ştiu? Rahat, eu sunt doar un contractor.

Din păcate, părea extrem de veridic. Individul nu era decât un asasin plătit. De ce să-i fi destăinuit cineva orice informaţii care nu-i erau necesare?

Ei bine, oricum nu mai avea mult timp la dispoziţie. Se trăseseră destule focuri de armă. Chiar dacă Bob nu anunţase autorităţile, era imposibil ca poliţia să nu apară dintr-o clipă în alta.

Probabil că tăcerea lui îl neliniştise pe lunetist, pentru că tuşi stins şi rosti:

— Haide, nenică. îmi dau seama că-nţelegi. Oricine-ar fi ea, nu-i decât un contract.

Dox îl privi.

— Da? spuse el. Ei bine, ghinionul tău, prostovane, fiindcă pentru mine nu-i doar un contract.

îl împuşcă în frunte.
Bărbatul tresări şi rămase nemişcat. în orice alte circumstanţe, Dox ar fi savurat momentul, dar acum trebuia să se grăbească. La dracu', cum avea să ajungă la locuinţa lui Labee? Din hărţile pe care le studiase, ştia că de aici putea să meargă până la pod pe mal, ca să nu se întoarcă pe drumul pe care venise. Pe de altă parte, podul reprezenta o distanţă mare şi expusă pe care ar fi trebuit s-o parcurgă un bărbat care corespundea descrierii făcute de mecanicul auto Bob, cu palmele acoperite cu reziduuri de praf de puşcă şi ale cărui amprente aveau să coincidă cu cele de pe tuburile de cartuşe şi încărcătorul pe care poliţiştii aveau să le găsească în scurt timp la locul unor crime.
Dox auzi prima sirenă de poliţie, apoi o a doua şi gândi: „Ei bine, n-o să te mint, dar situaţia arată cam naşpa pentru eroul nostru".

Capitolul 24
GRAHAM

După plecarea lui Treven, Graham îi ceru lui Curtis să închidă uşa şi să nu-l deranjeze decât pentru urgenţe excepţionale.

Se aşeză apoi pe sofa şi privi spre munţii Blue Ridge. îi plăcea panorama. Nu doar pentru frumuseţea ei, ci şi pentru felul în care-l ajuta să se focuseze pe tabloul de ansamblu. Grijile mai puţin parohiale. Lucrurile ce aveau să dăinuie.

„Treven", gândi el. „Ce păcat..."

Bărbatul era un operator excepţional. Antrenat şi experimentat, deţinând reflexe excelente şi judecată de luptă în mediul urban.

Un războinic, fără doar şi poate. Dar în esenţă, un agent solitar, nu un lider. Şi - ce Dumnezeu! - nici pe departe priceput să-i convingă pe alţii. Ideea că Treven ar fi putut convinge un grup de supravieţuitori cinici ca Hort, Larison şi Rain... ei bine, ar fi fost de râs, dacă n-ar fi fost atât de tristă.

Indiferent ce le-ar fi spus Treven, ei nu-l vor crede niciodată. Vor presupune că era o capcană.

Ceea ce nu însemna totuşi că eforturile sale ar fi fost inutile. Nici pe departe. Hort şi compania nu vor renunţa să mai vină după Graham, dacă vor bănui că Treven le întindea o cursă. Ei o vor ocoli, pur şi simplu. Iar aceea, desigur, avea să fie adevărata cursă.

Pentru moment, era deranjat de faptul că Treven părea să creadă că Graham ar fi fost realmente în stare să detoneze un avion de pasageri doar ca să acopere o reţea de pornografie infantilă. Ba se simţea chiar insultat. Ce fel de valori credea Treven că are? Graham n-ar fi făcut niciodată ceva atât de monumental pentru o mizăaşa de mică.

Suspină şi-şi umplu o ceaşcă cu cafea. Era în regulă. De fapt, nu era vina lui Treven. Individul pur şi simplu nu înţelegea că mizele erau mult, mult mai mari.

Capitolul 25
DOX

Dox urmă o potecă pe sub podul First Street South, printre tufişuri şi buruieni înalte. După ce fu suficient de camuflat pentru a nu fi văzut de pe stradă şi se simţi în siguranţă pentru moment, începu să tremure. Se ghemui pe vine şi respiră egal şi constant, până se potoli. După aceea scoase din rucsac telefonul prin satelit şi o sună pe Labee. Femeia răspunse imediat.

— Eşti bine? Am primit semnalări de focuri de armă şi poliţiştii au pornit într-acolo.

— Sunt foarte bine, scumpa mea. Vestea proastă e că doi tipi te aşteptau de pe malul celălalt al râului: un lunetist şi un observator. Vestea bună este că ei sunt morţi acum. Vestea proastă e că eu nu pot ieşi de aici, pentru că, ai dreptate, se aud sirene de jur-împrejur şi ar fi mai bine dacă poliţaii locali nu m-ar vedea plecând de la locul unor crime.

Două echipaje de poliţie trecură cu sirenele urlând pe podul de deasupra.

— Unde eşti? întrebă ea.

— Ghemuit prin tufele de lângă o tabără a oamenilor fără adăpost sub podul First Street South. Pe malul vestic al podului, lângă un pârâiaş, dacă asta-nseamnă ceva pentru tine.

— South Park. Highland Parkway Southwest. Ştiu exact unde eşti.

— Ei bine, asta-i grozav, pentru că, dacă m-ar întreba cineva, mi-aş descrie situaţia actuală ca fiind de tipul „necesită salvare".

— Ajung acolo în zece minute.

— Zece minute? Nu c-aş fi nerecunoscător, dar crezusem că vei fi undeva în apropiere.

— Da, sunt în apropiere, dar mai întâi trebuie să trec pe acasă.

— Dumnezeule, indiferent de ce ai avea nevoie, nu poate fi chiar atât de important! K. îţi poate face rost practic de orice armă ai nevoie...

— Nu-i o armă.

— Da' ce-i atunci? Uite care-i treaba, eu mă aşteptasem doar la un lunetist dincolo de râu, dar am găsit doi. N-am nicio certitudine că la tine acasă nu va mai fi cineva. Poate chiar înăuntru. Cel puţin, lasă-mă să vin cu tine.

— Pe tot perimetrul clădirii sunt videocamere. Nu putem risca să fii înregistrat pe ele.
— Puţin îmi pasă. De ce...
— O să-ţi explic mai târziu. Stai acolo şi nu te mişca. Sosesc în zece minute. Poate chiar mai repede.
— La dracu', Labee, vrei să m-asculţi măcar un minut?
Femeia închisese însă telefonul.
— La naiba! rosti el cu glas tare. De ce trebuie să fie atât de încăpăţânată?
Auzi paşi prin tufişurile din stânga sa. Apropierea lor nu avea nimic silenţios - ba chiar, paşii erau de-a dreptul zgomotoşi -, dar întrucât era surescitat de întâlnirea anterioară atât de apropiată cu moartea, sări în picioare şi băgă mâna sub jachetă, pe patul pistolului.
Nu era totuşi nicio problemă, ci doar un ins bătrân şi slăbănog, care trebuie să fi fost unul dintre cei care dormeau în corturile de sub pod. Avea părul alb, era aproape complet ştirb şi pielea de pe faţă îi era la fel de cafenie şi zbârcită ca tutunul uscat la soare.
— Salut, prietene, i se adresă bătrânul cu un accent mexican. Mi s-a părut c-aud pe cineva pe-aici.
— Salut şi ţie, răspunse Dox lăsând Wilsonul şi băgând telefonul înapoi în rucsac. Prietena mea şi cu mine am avut o discuţie mai aprinsă şi a trebuit să fac o plimbare să mă răcoresc niţel. îmi pari un om care a dobândit înţelepciune de-a lungul anilor. Poţi să-mi spui de ce sunt femeile atât de dificile? Vreau să zic, eu le iubesc, totuşi... de ce?
Bătrânul strânse din umeri.
— Pentru că ele sunt oameni. Nu femeile sunt dificile, ci oamenii.
Dox îl privi perplex. încercase să arunce nişte vorbe cu care să-l distragă pe mexican şi nu se aşteptase să primească în schimb o înţelepciune reală. Trebuia să-i fie ruşine fiindcă îl subestimase.
— Ei bine, domnule, spuse el, trebuie să recunosc că ideea asta e profundă. Noi doi nu ne cunoaştem de multă vreme; dar mi-ai oferit ceva profund la care să mă gândesc şi-ţi sunt recunoscător.
Bătrânul îi zâmbi, sclipitor, deşi dezvelise aproape numai gingii.
— închipuie-ţi doar cât de dificili părem noi pentru ele. E greu să te pui în pielea altuia. Poate că n-am învăţat eu multe, dar pe asta cu siguranţă am învăţat-o.
Dox aprobă din cap, simţindu-se simultan umil şi impresionat.
— Uite ce-i, zise el, sper că n-o să consideri întrebarea asta ca o impoliteţe din partea mea, dar dacă eşti cumva temporar în pană de bani, ar fi plăcerea mea să-ţi împart puţin din norocul meu, ca mod prin care să-ţi mulţumesc că mi-ai deschis ochii.
Bătrânul se îndreptă puţin de spate şi clătină din cap.
— Nu e nevoie s-o faci.
La naiba cu demnitatea lui de a refuza un act caritabil de care avea în mod vădit nevoie!
— Ştiu asta, domnule, dar mi-ar face plăcere. Ai fi atât de amabil să-mi satisfaci acest capriciu?
Urmă o tăcere scurtă, apoi bătrânul încuviinţă din cap.
— Bine.
Dox îşi scoase teancul de bani din buzunar şi numără zece bancnote de câte douăzeci de dolari.
— Sper că asta va mai uşura situaţia, spuse el.
Bătrânul privi banii cu ochii holbaţi. După aceea se uită la Dox şi aprobă din cap.
— Mulţumesc.
Dox clătină încetişor din cap.
— îmi pare rău că nu pot face mai mult, dar cred că s-ar putea să am nevoie de ceea ce a rămas.
Se auziră şi mai multe sirene. Bătrânul înclină uşor capul spre un umăr, parcă ascultând cu atenţie.
— Sirenele astea de poliţie... Urechile mele nu mai sunt ca odinioară, dar mi s-a părut c-am auzit focuri de armă. Cred că nu m-am înşelat.
Dox îşi suprimă un zâmbet. Urechile mexicanului fuseseră cu siguranţă suficient de bune ca să-l audă vorbind la telefon mai devreme.
— Da, şi eu le-am auzit. Am crezut că sunt focuri de artificii, dar poate că ai dreptate, cu atâţia poliţişti care aleargă prin jur.
— Ei nu-şi fac decât datoria. îţi spun însă, eu mi-am făcut obiceiul să nu stau de vorbă cu ei. Poliţiştii îşi fac treaba lor, eu mi-o fac pe a mea. O să fii bine?
Dox aprecie mesajul bătrânului - atât subtilitatea, cât şi aparenta lui sinceritate.
— Mulţumesc pentru grijă, domnule, dar voi fi bine. De fapt, chiar prietena mea va apărea probabil dintr-o clipă în alta ca să mă ia cu maşina.
— Te va ierta?
— Cred că mai degrabă am iertat-o eu pe ea, dar... poate că ai dreptate. Ar trebui să mă gândesc la asta, ţinând seama de ceea ce ai împărtăşit azi cu mine.
Bătrânul îi oferi din nou surâsul lui luminos şi ştirb.

— Principalul este să nu te temi să-i spui că o iubeşti. Dragostea învinge cu adevărat întotdeauna.
— Nu, nu, nu-i deloc ceva de felul ăsta. Vreau să spun că eu ţin foarte mult la ea, desigur, dar... e complicat.
Bătrânul mexican îi zâmbi din nou, de data asta cu un aer cunoscător.
— Oamenii sunt complicaţi. Deocamdată mulţumesc pentru ajutor.
După aceea îi făcu o plecăciune scurtă şi dispăru printre tufele din care
îşi făcuse apariţia.
Dox scuturã din cap, încercând să şi-l limpezească. Doi bătrâni misterioşi în aceeaşi zi, ambii filosofi. Asta îl făcea să fie mai puţin îngrijorat faţă de propria-i îmbătrânire. Ce dracu', pentru moment el era fericit să fie pur şi simplu în viaţă!
După câteva minute văzu o maşină încetinind şi înaintând cu viteza melcului pe stradă. Un jeep. Se târî prin tufăriş şi văzu că era ea. Labee.
Dox începu să meargă cu pas energic, fără să fugă, dar în niciun caz agale. Femeia îl zări şi deschise prompt portiera din dreapta ei. După ce Dox sui, ea accelerã lin.
— Labee, scumpo, rosti Dox, copleşit de vederea ei.
Aproape că uitase cât de frumoasă era şi bănuia că asta se datora tocmai faptului că încercase s-o uite. Nu era fardată, purta părul strâns în coadă la spate, avea blugi şi o jachetă tip *fleece* - nu se străduise deloc să fie atrăgătoare şi totuşi exista în ea ceva care-l putea ameţi.
Labee se întinse şi-l strânse uşor de genunchi - Dox ştia prea bine că aşa ceva era un gest major de afecţiune din partea ei -, dar în acelaşi timp păstră ochii pe stradă.
— Ce s-a-ntâmplat? Eşti bine?
— Ţi-am spus, sunt bine. Dar tu? Ai trecut pe acasă?
— Da.
— Probleme?
— Nu, indiferent ce probleme au existat, te-ai ocupat tu deja de ele.
Văzând că Labee era în siguranţă, bărbatul se înfurie brusc pe ea.
— Ei bine, atunci să ştii c-ai avut noroc! Ce dracu' era atât de important, încât aveai neapărată nevoie de el, cu riscul să cazi într-o ambuscadă acolo?
Ea îl privi şi se încruntă.
— Să nu faci asta.
— Ce să nu fac? Cum crezi că m-am simţit, ascunzându-mă în tufişuri după ce mi-ai închis, imaginându-mi că vei da peste ştii tu cine?
— Probabil la fel cum m-am simţit eu când nu aveam nicio veste de la tine şi erau raportate focuri de armă.
Asta îl făcu să bată în retragere.
— Ăsta-i felul tău de a spune că ţii la mine?
Labee îl privi iarăşi şi el nu-şi putu da seama dacă era iritată sau se străduia să nu zâmbească. Poate că ambele.
— Oricum, spuse Dox, dacă filosoful ăla bătrân nu m-ar fi distras, mi-aş fi ros unghiile de nervi.
— Care filosof bătrân?
— Nu contează.
— Te-a văzut cineva?
— Da, la dracu', m-a văzut cineva. Numitul Bob de la Bob's Automotive Repair şi cu mine suntem practic amici de-acum. Plus nişte muncitori care mă văzuseră anterior plimbându-mă prin zonă. Şi, da, desigur, filosoful bătrân cu care am flecărit până acum, aşteptându-te pe tine.
Femeia aprobă din cap.
— Exact de asta nu puteai să vii la mine acasă. Una este ca poliţia să capete o descriere de la martori oculari, dar cu totul altceva este să aibă imagini video pe care să le arate martorilor.
Dox căzu pe gânduri. în mod obişnuit, el ar fi avut grijă de toate astea fără ca măcar să se gândească în mod conştient. Nu era pentru prima dată când îşi dădu seama că grija lui pentru Labee îl făcea să uite de sine. Trebuia să fie cu ochii în patru la tendinţa asta. Mort, nu i-ar mai fi fost de prea mare ajutor. Deşi gândul că femeia i-ar fi putut duce dorul îi conferea un sentiment plăcut.
— Ai dreptate, recunoscu el. Dar, la naiba, corpurile alea pe care le-am lăsat nu vor fi o problemă pentru tine? Vreau să zic că, ţinând seama de circumstanţe, e evident c-au avut o legătură cu tine, nu? Doi morţi, o puşcă de lunetist, linia de vizare peste râu spre casa ta... nu m-am gândit la asta până acum, dar nu vei deveni un soi de suspectă?
— Când au fost trase focurile de armă, eu mă găseam într-un local numit
Hangar Café, la vreun kilometru şi jumătate de casă. Merg frecvent acolo şi-l cunosc pe proprietar, Justin. Am folosit cârdul de credit. Iar după aceea am fost înregistrată cu etichetă temporală de videocamerele din jurul clădirii mele. N-aş fi putut avea nimic de-a face cu împuşcăturile. Cel puţin, nu în mod direct.

Dox zâmbi.

— Te-ai gândit la toate astea din timp, aşa-i?

— Tu ce crezi? îl privi ea scurt.

— Sper că nu ţi s-a părut că am vorbit condescendent. Am fost sincer admirativ.

— Am fost pur şi simplu precaută. Dar ai dreptate, departamentul de poliţie Seattle va asocia corpurile alea cu necunoscuţii care încearcă să mă asasineze.

— Şi asta-i bine sau rău?

— Nu sunt sigură. Bănuiesc că-i bine, deoarece chiar în clipa de faţă sunt investigată ca poliţist implicat în omucideri şi deocamdată e destul de clar că am fost în legitimă apărare fără echivoc. Dar în acelaşi timp este şi rău, pentru că... pur şi simplu nu doresc genul ăsta de atenţie.

— Ştii, majoritatea poliţiştilor voştri ar fi putut spune: „E rău, fiindcă înseamnă cu siguranţă că nişte oameni cu destule capacităţi doresc neapărat să mă omoare".

— Da, şi asta.

Dox nu insistă, dar glumise numai pe jumătate. Era ciudat că pe Labee o preocupa mai mult atenţia acordată de alţii decât faptul că putea fi omorâtă.

— Oricum, continuă el după câteva secunde, sper că ceea ce ai luat de acasă a meritat toate firele de păr alb pe care mi le-ai scos.

— A meritat, aprobă ea.

— Ar fi extrem de indiscret din partea mea să întreb ce poate fi mai important decât culoarea în general tinerească a părului meu?

— Laptopul pe care l-am folosit în investigaţia Child's Play. Plus un caz. Un violator în serie din afara oraşului. Operează în parcuri. De două ori în Seattle în ultimele săptămâni şi în curând va face următoarea victimă. Probabil când va ploua. Există un şablon şi mă apropii de o cale prin care să-i dejoc intenţia. Notiţele mele despre caz erau în mansardă.

O parte din Dox dori să spună: „Te-ai întors acolo. Ţi-ai pus viaţa în pericol. Pentru nişte notiţe".

Dar pe de altă parte, se potrivea cu tot ce ştia despre Labee. Oricum, cu tot ce simţea el. Şi cu tot ce admira.

De aceea, zise doar:

— Să ştii că, dacă pot, mi-ar face plăcere să te ajut cu asta.

Ea îl privi din nou, încuviinţă o dată scurt din cap, apoi reveni cu privirea la stradă. Dox avu senzaţia că femeia se străduise brusc să-şi stăpânească lacrimile. Era unul dintre lucrurile care îl mişcau atât de mult la ea. Labee era una dintre femeile cele mai dure pe care le cunoscuse vreodată - unul dintre oamenii cei mai duri - dar în acelaşi timp avea foarte multă empatie şi era mult mai sensibilă decât şi-ar fi dat mulţi seama.

— Bine, rosti el. Eşti pregătită să pornim într-o călătorie?

Labee îl privi şi-i zâmbi scurt.

— Unde mergem?

— Prietenul despre care ţi-am povestit - apropo, se numeşte John Rain, deşi preferă ca numele să nu-i fie folosit nici chiar în convorbiri telefonice criptate, într-atât e de paranoic - se află în prezent în zona DC. împreună cu alţi prieteni pe care cred c-ar trebui să-i întâlneşti. în plus, Kanezaki e tot acolo şi e dispus să dea o mână de ajutor. Una peste alta, nu mă pot gândi la un grup mai sigur alături de care să fii.

Spera să aibă dreptate. Dorea să creadă asta. Dar oricât de buni erau John, el şi toţi ceilalţi, nu dispuneau pur şi simplu de resursele necesare pentru a doborî avioane, a trimite elicoptere înarmate cu rachete sau pentru a deplasa lunetişti pe tabla de joc ca şi cum n-ar fi fost decât simpli pioni. Dox mai trecuse prin situaţii neplăcute, unele chiar al dracului de neplăcute, dar asta i se părea cea mai groaznică. Poate din cauza acţiunilor de care era capabilă OGE. Poate din cauza faptului că de data asta ţinta nu era el.

Ei bine, indiferent de capacităţile lor, el spera că merita să moară pentru asta. Pentru că avea să omoare mulţi indivizi înainte de a îngădui să i se întâmple ceva lui Labee.

Capitolul 26
RAIN

în noaptea de după vizita la Treven, în uşa camerei noastre de motel s-au auzit două ciocănituri lente, urmate de alte trei ciocănituri rapide. Horton şi Larison s-au plasat imediat înapoia paturilor duble, cu pistoalele în mâini. Eu am avut misiunea ceva mai puţin plăcută de a sta lângă uşă.

— Cine este? am întrebat.

— Tu cine dracu' crezi c-ar fi? s-a auzit inconfundabilul accent texan. I- ai mai spus altcuiva să vină pe la miezul nopţii şi să ciocănească în stilul ăsta?

M-am întors şi i-am privit pe Horton şi Larison. Amândoi au încuviinţat din capete.

Am deschis uşa şi era într-adevăr Dox, ţinând în mâini o cutie de carton şi rânjind larg; lângă el se afla o asiatică de vreo treizeci şi cinci de ani, cu o expresie bănuitoare pe chip.

Femeia i-a văzut imediat pe Horton şi Larison cu armele în mâini şi s-a încordat.

— E-n regulă, a spus Dox. Ei sunt prietenii mei. Sunt pur şi simplu precauţi, la fel cum am fi şi noi. Atâta doar că ei sunt mai puţin fermecători ca mine.

Au intrat, iar eu am închis şi am încuiat uşa. Horton şi Larison s-au ridicat şi au coborât armele.

— Ei bine, John Rain, a rostit Dox, de pe chipul căruia nu dispăruse zâmbetul larg. A lăsat cutia jos şi apoi şi-a îndreptat spatele. Haide, vino- ncoace!

M-a cuprins în una dintre îmbrăţişările lui de urs, cu care mă obişnuisem, dar despre care nu credeam că-mi vor plăcea vreodată atât de mult cât îi plăceau lui.

— Şi Larison! a continuat mergând spre el. N-o să te mint, la-nceput n- am crezut că voi spune asta vreodată, dar să ştii că mă bucur într-adevăr să te văd.

Larison a fost îmbrăţişat şi el, ba chiar a răspuns la gest, e drept, bătându-l stângaci cu palma pe Dox pe spate şi rostind „gata, gata", când gestul se prelungise prea mult.

— Şi domnul colonel, a urmat apoi Dox, strângându-i mâna lui Horton. A curs ceva apă pe sub pod de când nu ne-am mai văzut. Mă bucur că pentru prima dată stăm toţi pe acelaşi mal, dacă-mi este permisă o metaforă prelungită.

— Şi eu mă bucur să te văd, fiule, a răspuns Horton. După cum văd eu lucrurile, apa aceea a rămas de acum mult în urma noastră.

— E elegant din partea dumitale să spui asta, colonele, ţinând seama de toate cele petrecute.

Horton a încuviinţat din cap.

— De ce să nu-i spunem pur şi simplu Fosta Neplăcere şi să ne concentrăm asupra viitorului? Viaţa e scurtă. Haide să găsim o cale prin care s-o prelungim.

— Amin! a exclamat Dox şi apoi a arătat cu mâna spre femeie. Ea este prietena mea, Livia Lone. Livia, ei sunt, în ordine: John Rain, Daniel Larison şi colonelul în retragere Scott Horton. Nu ţi-ai fi dat însă seama.

A arătat spre fiecare dintre noi în timp ce făcea prezentările.

— Sunt exact oamenii pe care i-ai dori de partea ta când ai ajuns în bucluc. Şi, domnilor, sper că mă veţi crede când vă spun că acelaşi lucru se aplică şi Liviei, pentru că, dacă n-ar fi adevărat, nu m-aş afla aici.

Urmară o serie de strângeri de mâini şi politeţuri, însă toţi continuau să se simtă ezitanţi, precauţi, neîncrezători.

— Bun, spuse Dox. Livia şi cu mine am adus nişte aripioare şi două six- pack de Dos Equis de la un local ceva mai sus pe şosea. Ne-am gândit că poate voi n-aţi prea ieşit şi haleala nu strică nimănui. Auziţi, da' ce-i locul ăsta, până la urmă? Recepţionera mi-a spus că-i un lac pentru răcirea unui reactor nuclear - serios?

Horton, care sugerase să ne întâlnim aici, i-a povestit detaliile. Motelul se numea Lake Anna Lodge şi se afla pe malul lacului cu acelaşi nume. în 1972, statul construise un baraj pe râul North Anna, ca să creeze un lac de acumulare pentru răcirea reactoarelor nucleare pe care intenţiona să le amplaseze în regiune. Câteva aşezări mici apăruseră pe malul estic, care era deschis publicului, pentru îmbăiat, sporturi nautice şi pescuit. Zona aceea publică a devenit cunoscută ca „partea rece", deoarece „partea fierbinte" privată era încălzită de reactoarele ce circulau apa în vederea răcirii miezurilor lor. Şi pentru că peştii preferau apa mai caldă, utilizatorii autorizaţi ai părţii private se aleseseră cu locuri de pescuit mai bune.

A fost interesant faptul că Horton ştia atât de multe din istoria locală. Era evident că iubea zona. Şi era evident, de asemenea, că el simţea că sentimentul era cumva reciproc. M-am întrebat cum ar fi fost asta. Situaţia cea mai apropiată de o asemenea noţiune ar fi fost Tokio, totuşi dragostea
aceea n-a fost niciodată reciprocă.

— Hmm, a spus Dox. Pescuit mai bun pentru şmecheri? Cred că aici există o metaforă.

A scos un six-pack din cutia de carton. Horton şi Larison au luat fiecare câte o bere. Livia a refuzat. La fel şi eu.

— Eşti prea obosit? m-a întrebat Dox, după ce a golit jumătate din berea sa. Ce aţi făcut voi? Aţi dormit în schimburi?

— Bineînţeles, am răspuns.

De fapt, întrucât toţi eram încă surescitaţi după atacul asupra casei lui Horton şi, probabil chiar şi acum, nu complet încrezători unii în alţii ca să facem mai mult decât să picotim în aceeaşi cameră, mă îndoiam că Horton sau Larison dormiseră mai bine decât mine, chiar dacă încercaserăm să ne odihnim pe rând.

— Bun, nu-ţi face griji - Livia şi cu mine vom face la fel. Ea a aşteptat afară, în timp ce am plătit pentru o cameră. Da, cu cash. S-a întors spre femeie. John este şi paranoic şi micro-manager. Economisesc timp dacă-i pot intui întrebările. Auziţi, sper că şi voi aţi făcut la fel - că numai unul s-a înregistrat la recepţie şi a ieşit după cumpărături.

— Ăla am fost eu, a răspuns Larison.

Deoarece Horton era negru, iar eu pe jumătate asiatic, Larison ar fi fost cel mai puţin notabil dintre noi şi de aceea fusese desemnat ca interfaţă cu publicul.

— Aha, a spus Dox, asta explică de ce aveţi camera asta discretă în spate, orientată spre pădure, nu spre şosea. Şi eu am făcut la fel.

— Ce maşină aveţi? am întrebat, ca să ştiu care dintre automobilele din parcare erau ale noastre şi care putea reprezenta o problemă.

El a rânjit larg.

— Simţisem c-o să-ntrebi şi asta. Am închiriat un microbuz, pentru eventualitatea în care va trebui să călătorim toţi laolaltă. E un Nissan roşu, aşezat cu botul în afară în capătul parcării. E bine?

Am aprobat din cap.

— Bine, a urmat Dox, haide să ne-aducem la zi în ceea ce pare a fi problema noastră comună: Oliver Graham şi OGE. După aceea, eu va trebui să dorm niţeluş. Am plecat din paradis acum o zi şi jumătate, am omorât doi oameni azi în Seattle şi de atunci nu m-am bucurat decât de un pic de moţăială în avion.

Chiar şi pentru Dox, asta era foarte multă pălăvrăgeală. M-am întrebat dacă proceda aşa ca s-o destindă pe Livia, care era remarcabil de tăcută. Simţeam însă că nu tăcea fiindcă ar fi fost neliniştită, ci mai degrabă ca urmare a unei reţineri înnăscute. Ceva din aspectul ei părea acordat mai degrabă tăcerii, privitului şi ascultatului, decât vorbitului. M-am întrebat cum se puteau înţelege ea şi Dox, apoi am zâmbit, pentru că mi-am dat seama că aceeaşi întrebare fusese probabil pusă despre Dox şi mine.

în timp ce am mâncat aripioare şi s-a băut bere, de către ceilalţi trei, şi apă, de către mine şi Livia, ne-am informat reciproc despre toate. Din păcate, când am ajuns la sfârşit, tot nu ştiam mai multe decât la început. OGE proteja ceva, cel mai probabil un fel de reţea de pornografie infantilă în Serviciul Secret. De asemenea, părea probabil că OGE opera şi pentru altcineva - poate pentru Serviciul Secret, poate pentru Departamentul pentru Securitate Internă, poate pentru FBI, sau poate chiar pentru o combinaţie a lor. Şi, bineînţeles, în momentul acesta era motivată să-şi ascundă propria implicare. Resursele pe care le cheltuise în tentativa de a reduce la tăcere pe oricine care ştia despre reţea ori despre rolul jucat de OGE în muşamalizare sugerau un nivel ridicat de motivare şi o probabilitate redusă ca micşorarea numărului participanţilor să-l determine pe Graham să-şi înceteze acţiunile.

Livia ne-a spus că aştepta să primească informaţii de la o sursă din Divizia de Investigaţii a Departamentului pentru Securitate Internă, în care avea suficientă încredere, cel puţin pentru culegerea de date. Vorbise cu sursa respectivă înainte de plecarea din Seattle, informând-o despre Graham şi lunetişti. Sursa îi spusese că investiga o pistă. Asta era bine, pentru că deocamdată nu aveam absolut nimic de la Kanezaki. Şi cu toate că Horton era convins că Treven avea să-şi schimbe părerea, eu apreciam că era excesiv de optimist.

— Telefonul meu e închis şi pus într-o cuşcă Faraday, a spus Livia, aşa că nu ştiu dacă sursa mea a încercat să mă caute. L-a privit pe Dox. Telefonul tău prin satelit?

Dox s-a uitat la mine, anticipând obiecţia.

— E criptat, mi-a zis el. Da, Graham poate trimite un elicopter spre noi, dar nu are şi avioane de cercetare şi alarmare îndepărtată. Iar să şofez optzeci de kilometri ca să găsesc un local fast-food cu conexiune wi-fi prezintă unele riscuri, dintre care principalul în clipa de faţă este adormirea la volan. Situaţia poate să evolueze rapid şi avem nevoie de informaţii. Haide să le obţinem.

învăţasem cu mult timp în urmă, pe când lucrasem cu Dox, că într-un parteneriat existau momente când trebuia să cedezi puţin. Părea că acesta era unul dintre acele momente. Am aprobat din cap.

— Rahat, a înjurat Dox, nu mai fi aşa de încruntat.

I-a întins telefonul Liviei, care s-a apropiat de fereastră pentru un semnal mai bun.

— Până acum am avut noroc, a urmat Dox. Ambuscada pregătită pentru Livia la sala unde preda, atacul cu elicopterul asupra casei colonelului şi echipa de lunetişti pe care am anihilat-o în Seattle. Totuşi Graham are mai multe resurse decât noi şi, mai devreme sau mai târziu, unul dintre atacurile astea va avea succes. Ne trebuie informaţii bune şi o ştiţi şi voi.

— Nu te contrazic, am spus.

— Mă contraziceai din ochi.

— Am voie să contrazic din ochi.

El a izbucnit în râs.

— Cred că ai dreptate. Iar după ce termină Livia, unul dintre noi ar trebui să-l sune pe amicul K. şi nu doar pentru a vedea dacă are ceva informaţii noi. Livia are pistolul de serviciu şi văd că nici alţii n-au plecat de acasă neînarmaţi, dar eu mă simt practic dezbrăcat fără o armă ca lumea. K. n-o să fie deloc încântat când va auzi, pentru c-a trebuit s-o arunc pe cea de care mi-a făcut rost în Seattle înainte de a veni cu avionul aici. Dar o să găsesc eu o modalitate prin care să mă revanşez faţă de el.

— Ar trebui să-mi verific căsuţa vocală, a spus Horton. Cred că voi vă înşelaţi în privinţa lui Ben. El se luptă cu conştiinţa lui, aşa cum a făcut dintotdeauna. Dar va porni pe calea cea bună.

— Mă-ndoiesc, a comentat Larison.

— Mai bine speră să te-nşeli, a replicat Horton, fiindcă vom avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putem căpăta.

Capitolul 27
LIVIA

— Hei, rosti Livia imediat ce Little răspunse. Eu sunt.
— Livia! La dracu', am tot încercat să dau de tine.
Ceva părea să nu fie în regulă. Ea apăsă telefonul mai tare pe ureche, alungându-şi un fior de nelinişte.
— Am fost pe drum. Totu-i bine?
— Ştiu c-ai fost pe drum. Ai zburat din Seattle la aeroportul Dulles din Washington.
Fiorul se preschimbă într-un junghi. Livia se uită spre bărbaţi. Toţi ascultau cu atenţie - mai ales Rain.
— De unde ştii?
— Din înregistrările Serviciului Vamal. Pe care oricine din Departamentul pentru Securitate Internă le poate accesa instantaneu. Ce cauţi aici?
— Urmăresc nişte piste.
— N-o să ai niciodată încredere în mine, aşa-i?
— Nu mai multă decât ar trebui.
Urmă o pauză şi Livia simţi că bărbatul se străduia să-şi diminueze frustrarea pe care i-o crea. N-ar fi fost prima dată.
— Bănuiesc că nu contează, rosti el în cele din urmă. Am informaţii pentru tine. Unde ne putem întâlni?
— Prefer prin telefon.
Livia observă că Rain o privea cu atenţie. în mod evident, îl neliniştea ideea că legătura ei propusese o întâlnire personală.
— Scuză-mă, Livia, dar m-am cam săturat de aiurelile tale. Am riscat mult pentru tine, am descoperit informaţii esenţiale despre chestia cu care te confrunţi şi nu mai vreau să mă tratezi fără respect şi să-ţi impui numai condiţiile tale. Şi gândeşte-te cu mare atenţie în cazul în care vrei să-mi închizi din nou telefonul, pentru că de data asta n-o să te mai sun înapoi.
„La naiba!" Pe de o parte, Livia nu credea că întâlnirea cu Little ar fi o problemă. Ştia însă că pentru Rain ar fi, poate şi pentru ceilalţi. Şi indiferent de părerea lor, detesta faptul că Little îi dăduse pe faţă cacealmaua. Detesta senzaţia că el o controla.
— Revin în cinci minute, îi spuse.
— Bine.
Livia închise şi încercă să găsească o satisfacţie în faptul că nu capitulase, ca şi în acordul bărbatului ca ea să nu-i dea un răspuns imediat.

Fusese însă doar un paliativ. Ştia că Little câştigase. încercă să se focuseze asupra fondului - asigurarea lui că avea informaţii valoroase.

Se uită către Rain, ştiind că el urma să aibă obiecţiile cele mai mari.

— Spune că are informaţii, rosti Livia, şi că trebuie să mă-ntâlnesc cu el.

însă nu-i răspunse Rain, ci Cari.

— De ce ar fi necesară o întâlnire? Te-am asigurat că telefonul e criptat. Poate spune şi prin telefon orice ţi-ar putea spune faţă în faţă.

— N-avem timp să povestesc tot trecutul nostru comun. Până acum informaţiile lui au fost solide. Am destulă încredere în el ca să ne-ntâlnim.

— Bine, cedă Cari, e decizia ta. Dar dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să vin şi eu. Nu poate strica să-ţi asigure cineva spatele.

Deşi era încordată, Livia nu putu să nu aprecieze grija cu care se exprimase. Nu ştia dacă bărbatul o făcea în mod conştient sau dacă avea pur şi simplu o intuiţie excelentă, însă Cari ştia să nu-i spună ei ce trebuia să facă, iar când el o dădea în bară găsea mereu un mod instantaneu de a rezolva treburile. Şi poate că la un anumit nivel abordarea lui era manipulatoare, însă conta cel mai mult felul cum o făcea să se simtă. Ca şi cum o înţelegea, fără să fie vreodată autoritar.

Rain clătină din cap.

— Nu-mi plac întâlnirile în general şi în mod special nu-mi plac întâlnirile inutile care sunt propuse de altcineva.

— Nu mai trebuie să vină nimeni, rosti Livia. O să ascult ce are de spus şi o să vă povestesc totul. Dar nu voi decideţi dacă mă-ntâlnesc sau nu cu el. Asta nu-i ceva negociabil.

Rain îşi arcui sprâncenele, aparent uşor surprins. Foarte bine! Mulţi bărbaţi plecau pur şi simplu de la premisa că ei dirijau situaţiile. Livia învăţase că modul cel mai eficient de a scăpa de ei era să le-o spună clar şi răspicat.

Dădu să replice, dar Cari îl opri.

— Staţi aşa - toată lumea, staţi aşa. Haideţi să nu-ncepem să ne contrazicem şi să stricăm munca în echipă chiar înainte să fi început. Toţi avem aceeaşi problemă şi aceleaşi obiective. Dar, pentru că suntem persoane diferite, uneori susţinem tactici diferite. Asta nu-i rău, ba chiar e bine. înseamnă că ne putem pune minţile laolaltă, ne putem verifica reciproc ideile în condiţii de presiune şi putem să acţionăm împreună mai inteligent decât dacă am acţiona singuri.

Larison îl privea pe Cari zâmbind, şi Livia avu impresia că el îl mai văzuse şi în alte ocazii netezind asperităţi - şi că fie aprecia asta, fie era amuzat de tentativă, fie ambele.

Cari se uită la ea:

— Aşadar, Livia spune că are încredere în informaţiile şi în intenţiile sursei ei. Şi fiindcă ea este singura care o poate face, este logic să ne încredem în judecata ei în această privinţă. Dar în acelaşi timp, Livia, nu există niciun motiv pentru care tu să nu te duci la întâlnirea aceasta într-un mod calculat, pentru a diminua orice riscuri posibile. Ţi se pare raţional?

Liviei nu-i plăcu - ea se pricepea perfect la crearea unui cadru de lucru care să sune rezonabil pentru un suspect, dar care să fie conceput de fapt pentru a-l restricţiona. Nu întrevedea însă niciun mod de a respinge propunerea lui Cari, aşa că încuviinţă din cap fără chef.

Cari se întoarse către Rain.

— John, eu nu ştiu pe nimeni mai priceput ca tine în aranjarea unei întâlniri în aşa fel încât tipul cel cumsecade să plece după aceea la fel de sănătos cum a sosit. Poţi să faci ceva în privinţa asta?

Rain îi oferi o aprobare din cap ce părea la fel de reticentă ca a Liviei.

Cari se uită la Horton.

— Colonele, dumneata pari să ştii terenul local ca pe propriul buzunar. Poate că ne-ai putea sugera un loc pe care să-l putem controla - un loc unde John şi inimitabilul domn Larison să poată asigura o supraveghere sau ceva de felul ăsta.

Horton surâse, recunoscându-i evident intenţia.

— Parcul Naţional Lake Anna de aici ar fi ideal. La începutul traseului pentru drumeţie există o parcare mare, iar după vreun kilometru, pe traseu, e un camping. în sezonul ăsta şi la mijlocul săptămânii, ar trebui să fie pustiu.

Privi spre Rain cu o expresie care aştepta comentarii.

Rain se uită la Horton, apoi la Cari, şi Livia avu impresia că bărbatul era exasperat, dar nu găsea nicio cale de ieşire. Să fi fost un tip obsedat de control? Poate că da. Ei bine, cine se aseamănă se adună.

— în regulă, răspunse Rain după o secundă. Livia, dacă îi spui sursei tale să vă întâlniţi la camping, Larison şi cu mine ne-am putea poziţiona la începutul traseului. Aşa vedem când soseşte şi dacă mai apare cineva.

Cari zâmbi.

— Da, este o idee foarte bună.

Rain îl fulgeră din ochi.

— Nu-nflori situaţia.

Zâmbetul lui Cari se lăţi şi mai mult.

— Nici vorbă de aşa ceva, dar pur şi simplu îmi place când se înjghebează un plan.

— Spune-i că întâlnirea va avea loc în parcarea de la Cooper Vineyards, la ora nouă mâine dimineaţă, cu două ore înainte de deschidere, rosti Horton. Localitatea Louisa, statul Virginia. Când va ajunge acolo, îi vei telefona din nou şi-i vei spune locul real de întâlnire, care va fi Parcul Naţional, aflat la douăzeci de minute distanţă. El va intra în parc şi va merge pe Cabin Road până la parcare. îşi va lăsa acolo maşina şi va merge pe jos pe Fisherman's Trail. Tot traseul este marcat perfect, iar zona este des împădurită. Există destule locuri în care John şi Daniel să se instaleze pe traseu din timp. Dox şi cu mine te putem însoţi la întâlnirea în sine.

— Mai e ceva, îi atenţionă Livia. Cari, sursa mi-a spus că ştie că am sosit cu avionul în DC, graţie înregistrărilor Controlului Vamal. Ceea ce- nseamnă că te-a putut urmări şi pe tine. Bilet cumpărat în ultima clipă... chestii din astea... Ne-ar putea asocia pe noi doi.

— „Cari"? întrebă Larison.

Cari îl privi, apoi se uită la ceilalţi.

— Altcineva n-o să-mi mai zică aşa.

Livia nu-şi dădu seama dacă glumise sau nu. Şi nimeni nu mai întrebă nimic.

— Oricum, urmă Cari după un moment, în prezent călătoresc cu acte false, graţie Creştinilor în Acţiune. într-adevăr, pentru cineva destul de isteţ şi cu destule informaţii la îndemână, şi stratul acela de protecţie poate fi perforat, dar nu-mi pasă. Sunt dorit pentru multe lucruri infame, de către inşi încă şi mai infami. Faptul că sunt un asociat cunoscut al vostru ar fi cel mai mic dintre delictele mele. Cât despre voi, dacă-ntreabă cineva, puteţi nega pur şi simplu că mă cunoaşteţi. în tot cazul, n-aţi fi primii care au procedat aşa.

Asta era o uşurare. Femeia spera că nu făcuse o gafa, spunându-i „Cari" de faţă cu ceilalţi. îşi dădu seama că ar fi trebuit să observe că el îi spunea „Livia" când nu erau singuri.

îl sună pe Little şi-i relată planul. Se aşteptase la o oarecare împotrivire sau cel puţin la un comentariu despre paranoia ei, dar nu avu parte de nimic de felul acela. Se părea că bărbatul nu fusese complet sigur că ea va ceda şi nu dorea să forţeze lucrurile mai mult decât o făcuse deja.

— Mai vreau să dau un telefon, îi rugă Livia după ce termină. Şefei mele. Mi-a spus să plec din oraş, dar ţinând seama de cei de care s-a ocupat Cari vizavi de locuinţa mea... trebuie să ştiu ce se-ntâmplă. Şi, de asemenea, ca s-o anunţ că n-am păţit nimic.

îi telefonă lui Strangeland. Imediat ce-i auzi glasul, locotenentul întrebă:

— Iisuse, Livia, unde eşti? Eşti bine?

— Sunt OK. Am plecat din oraş, aşa cum m-ai sfătuit.

— Azi-dimineaţă, pe celălalt mal al râului, vizavi de mansarda ta, au fost găsite două corpuri. Lunetişti, după cum se pare. Ambii ucişi prin împuşcare. Livia, te rog... dacă ai vreo legătură cu asta, spune-mi. E clar că cineva-i pe urmele tale din cauza operaţiunii Child's Play şi va apărea ca alt caz de legitimă apărare. Nu însă şi dacă tu fugi. Trebuie să reiasă că eşti curată.

— Şefa, eu părăseam oraşul când am auzit raportări despre focuri de armă. Dar n-am avut nicio legătură cu asta.

— Te rog, spune-mi c-o poţi dovedi.

— Am fost în Hangar Café şi am stat de vorbă cu Justin, proprietarul. Am plătit cu card de credit. De acolo am fost la mansarda mea să-mi iau nişte lucruri. Cel puţin şase lucrători din clădire m-au văzut. în plus, sunt şi videocamere. După aceea am plecat la aeroport. Am avut telefonul cu mine, aşa că toate astea pot fi coroborate cu înregistrările antenelor-relee de telefonie mobilă. Dacă împuşcăturile despre care am auzit au fost pe celălalt mal al râului, mi-ar fi fost imposibil să fiu acolo. Aşa că, da, pot să dovedesc că n-am fost implicată.

Urmă o pauză lungă.

— Livia, dă-mi voie să-ţi spun două chestii. în primul rând, aşa de multe dovezi - martori multipli, plăţi şi chitanţe cu cârduri de credit, imagini înregistrate de videocamere de supraveghere, date de la antenele-relee - le pot atrage atenţia unora ca fiind prea bune ca să nu fi fost planificate din timp. în al doilea rând, data viitoare când cineva îţi pomeneşte de cele întâmplate - cineva ca detectivul Phelps sau ca şefa mare -, ar trebui să te prefaci niţel mai surprinsă şi mai îngrijorată. înţelegi - ceva de felul: „Poftim? Lunetişti peste drum de casa mea, care au fost ucişi? Doamne
Dumnezeule!" Ai priceput?

Livia nu răspunse. îşi dădu seama că, întrucât se petrecuseră atât de multe, ea se focusase excesiv asupra dovezilor şi insuficient asupra interpretării rolului.

— Acestea fiind spuse, urmă Strangeland, mă bucur că n-ai păţit nimic. Nici măcar n-o să te-ntreb unde eşti. De fapt, probabil că e mai bine să nu ştiu.

Livia zâmbi, uşurată.

— Ceva noutăţi de la Phelps?

— Da. N-a comentat cu privire la tărăgănarea anchetei lui, dar cred că nu va avea nimic împotrivă. Ipoteza actuală este că la academia de arte marţiale a mai existat o persoană - un şofer, pentru că toate vehiculele din cartier pe care le-am verificat sunt la locurile lor.

Livia îşi pusese şi ea întrebarea asta. Dacă atacatorii avuseseră o maşină, ar fi lăsat-o undeva în apropiere, poate cu dovezi înăuntru.

— Ghinion, rosti ea.

— Da. Vestea bună e că înregistrarea video din parcare corespunde relatării tale.

în momentul acesta, aspectele asociate meseriei ei de poliţist i se păreau foarte îndepărtate. Strangeland avea totuşi dreptate. Era o veste bună.

— în privinţa potrivirilor ADN, continuă Strangeland, baza de date a Departamentului Apărării n-a găsit niciuna. Desigur, asta nu dovedeşte nimic, pentru că personalul militar poate solicita distrugerea mostrelor personale la părăsirea serviciului. Există totuşi şi ceva ce pare relevant, întâmpinăm tot felul de bariere din partea FBI-ului cu privire la accesul la SAIAD. De obicei, izbutim să ne mai strecurăm pe acolo pentru cazurile prioritare. însă nu şi acum. De data asta, ne obligă să respectăm toate procedurile oficiale.

SAIAD era Sistemul integrat automat de identificare a amprentelor digitale, o gigantică bază de date a FBI-ului, cu amprente de civili şi infractori.

Livia căzu pe gânduri.

— Deci concluzia probabilă...

— Este că atacatorii tăi sunt în sistem. Şi că FBI-ul ştie asta. Şi că FBI- ul nu vrea ca noi să ştim. Ceea ce sugerează mai departe că, indiferent cine altcineva mai poate fi implicat în încercarea de muşamalizare a operaţiunii Child's Play, FBI-ul face parte din ea.

— Deloc liniştitor.

— Mda, şi eu am probleme să procesez concluzia asta. Oamenii noştri lucrează acum la cazul lunetiştilor din South Park, iar bănuiala mea este că nici acolo nu se va găsi vreo maşină şi că se vor poticni de aceleaşi aiureli birocratice din partea FBI-ului. Nu poţi totuşi să ştii niciodată. Poate c-o să avem noroc cu baza de date a

Departamentului Apărării - oamenii pleacă întruna din armată şi nu se sinchisesc - sau uită - să solicite distrugerea mostrelor personale. Sau poate că le solicită, dar Departamentul nu apucă s- o facă, ori rătăcesc hârtiile, sau cine ştie ce altceva. Tu ce veşti ai - vreun progres?

Din modul precaut în care se exprimase şefa ei, Livia simţi din nou că putea fi îngrijorată de cele auzite la telefon. Poate că toţi erau paranoici. Ei bine, nu fără motiv.

— Aşa cred, rosti ea. Voi afla mai multe mâine dimineaţă. Mă mai poţi acoperi o vreme?

— Eşti încă suspendată administrativ. Phelps va dori să-ţi pună întrebări despre lunetiştii ucişi, dar îl pot determina ca pentru moment să se concentreze asupra dovezilor fizice. Iar şefa mare... Cred că şi ea îţi va acorda un respiro. Vreau să spun că două atacuri asupra ta în locuri despre care se ştia că le frecventai înseamnă deja prea mult. Nu cred că cineva ar putea contesta faptul că trebuie să te dai la fund pentru o vreme.

Toate astea erau practic veşti bune, totuşi pe Livia o neliniştea atenţia căpătată. Având destule piste pe care să le investigheze, Phelps putea descoperi ceva.

„încetează! Eşti OK. Cunoşti fiecare unghi mort din acoperirea videocamerelor de supraveghere a clădirii. N-ai fost niciodată înregistrată venind sau plecând noaptea. Ţi-ai lăsat de fiecare dată telefonul în mansardă. Phelps nu are ce să investigheze şi nu are ce să descopere".

Ştia că toate astea erau perfect adevărate, însă sentimentul dăinuia.

— Mersi, şefa.

— Mai e nevoie să-ţi spun să mă ţii la curent?

— Nu.

— Pot să iau legătura cu tine?

— îmi ţin telefonul închis. Dar te sun eu.

— Bine. Nu mă face s-aştept prea mult. Am şi aşa destule fire albe în păr.

Strangeland întrerupse legătura şi Livia îi restitui telefonul lui Cari.

— Totul e bine la serviciu? întrebă el.

Femeia privi telefonul, ca şi cum ar fi vrut să-şi confirme că vorbise într-adevăr. De fapt, avea nevoie de o clipă de răgaz. încrederea lui Strangeland în ea, riscurile pe care era dispusă să şi le asume... toate produceau un haos clocotitor de emoţii pe care nu le putea aborda chiar acum.

Izbuti să le alunge în fundul minţii şi răspunse:

— Destul de bine.

El aprobă din cap.

— Iar acum, dacă nimeni n-are nimic de obiectat, îl voi suna pe domnul K. Poate că el are vreo informaţie utilă. Şi chiar dacă n-are şi voi ajunge în alt schimb de focuri, intenţionez să fiu înarmat aşa cum se cuvine. John, presupun că eşti de acord?

Rain încuviinţă din cap.

— Colonele, ceva sugestii pentru alt loc potrivit de întâlnire?

— Aş zice Lake Anna Winery, din Spotsylvania, Virginia. Toate vinăriile au activitatea redusă în perioada asta a anului, mai ales dimineţile.

Cari tastă nişte cifre pe telefon şi se apropie de fereastră pentru o recepţie cât mai bună.

— Salut, spuse el după câteva clipe. Apoi: Da, totu-i OK. Acum sunt aici cu John. Vestea proastă însă este că scula aia de care mi-ai făcut rost se găseşte acum pe fundul unui râu al cărui nume nu-l pot pronunţa. Vestea bună este că mi-a salvat viaţa şi a redus cu doi numărul oponenţilor.

Altă pauză.

— Da, o să-ţi povestesc totul în detaliu, plus alte câteva chestii pe care le-am aflat. Dar ce-ai zice dacă am face-o chiar direct, ca să mai schimbăm niţel procedura? Pentru că suntem în zona ta şi aşa mai departe.

Altă pauză.

— Da, am dat de nişte necazuri, nu trebuie să fii agent CIA ca să ştii asta. Şi de aceea aş fi recunoscător pentru încă două scule ca acelea pe care ai fost aşa amabil să mi le împrumuţi ultima dată. Dă-mi voie să te scutesc de tot deranjul de a-mi spune cât de greu va fi. Am realmente nevoie de ajutorul ăsta şi mă voi achita realmente faţă de tine. Vreau să zic, ce dracu', dacă nu vrei să ştii tot ce-am aflat despre o reţea de pornografie infantilă care operează din interiorul Serviciului Secret şi o muşamalizare care implică prăbuşirea unui avion de pasageri - perfect, noi n-o să te împovărăm cu nimic în plus.

Altă pauză.

— Bine atunci. Ce ai zice de parcarea unui locşor numit Lake Anna Winery, din Spotsylvania, Virginia? Pentru tine, e-n linie dreaptă pe l-95, iar dacă o fixăm la răsăritul soarelui, nici măcar n-o să ai probleme de trafic.

O pauză.

— Ha-ha, „grijuliu" e porecla mea! Mersi, *amigo.* Apreciez efortul, vorbesc foarte serios.

închise telefonul şi rosti:

— Bun, totu-i pregătit.
— Vreau şi eu să dau un ultim telefon, spuse Horton. Vreau să-mi verific căsuţa vocală, să văd dacă Ben a lăsat vreun semn.
Cari se uită la Rain şi, nezărind nicio obiecţie, îi întinse telefonul.
Livia se simţea fascinată de relaţia dintre cei doi. Pe de o parte, Cari improviza şi era în mod evident încântat să-l tachineze pe Rain. Pe de altă parte, cel puţin în unele aspecte, el părea să se supună implicit judecăţii celuilalt. Indiferent care ar fi fost relaţia lor, era clar că se cunoşteau de multă vreme şi ştiau perfect când să insiste şi când să accepte.
Ea se întrebă de ce Cari nu-i menţionase că Rain era parţial asiatic. Sigur că da, nu era relevant, totuşi o luase prin surprindere. Se întrebă dacă bărbatul crescuse în Statele Unite. Engleza lui era nativă, totuşi ceva din el nu părea tocmai... relaxat. Iar asta o făcea să se întrebe dacă nu era posibil ca şi Rain să fie un outsider, ca ea.
— Treven e o fundătură, rosti Larison.
— Cine-i Treven? întrebă Livia.
— Cineva cu care am lucrat eu, răspunse Horton, apropiindu-se de fereastră şi tastând numărul. Pe care l-am instruit şi antrenat personal, la fel cum am făcut cu Daniel. Şi despre care cred că vrea să revină în grup.
După câteva secunde de ascultare, surâse.
— Mi-a telefonat. Aşa cum v-am zis c-o va face, cinici neîncrezători ce sunteţi.
începu să tasteze alt număr şi Rain interveni:
— Te deranjează dacă-l pui pe speaker? Va fi mai eficient.
Livia se gândi că Horton va obiecta pentru că fusese singurul căruia Rain îi interzicea o conversaţie privată. Cu certitudine, ea ar fi obiectat.
însă fostul colonel reacţionă plin de tact.
— Da, rosti el, este o idee bună. Şi în acelaşi timp o practică bună pentru noi toţi de acum înainte.
Termină de tastat numărul. Un ţârâit, apoi se auzi glasul unui bărbat.
— Da.
— Ţi-am primit mesajul, fiule, spuse Horton.
Urmă o pauză lungă. Treven întrebă:
— Ceilalţi sunt acolo?
— Da.
Altă pauză.
— Graham va fi în Paris peste două zile. Ştie că-l vânaţi. M-a numit la conducerea securităţii lui personale. Pentru că eu vă cunosc feţele şi vă cunosc metodele. Asta-i ocazia voastră, dacă o vreţi.
— Da? îl întrebă Larison. Şi ce anume a cauzat convertirea ta?
Pe Livia n-o surprinse reacţia aceea. Indiferent cine ar fi fost Treven, Larison îşi făcuse deja clară antipatia faţă de el. Se părea că exista un trecut comun al celor doi - poate invidie profesională, ţinând seama de faptul că Horton spusese că-i antrenase pe amândoi, sau poate altceva. în plus, dintre cei patru, Larison i se părea cel mai agresiv. Ceva din fiinţa lui radia pericol, ca un şarpe încolăcit, şi se întrebă cum ajunsese Cari să-l cunoască.
— Nu vreţi informaţiile? reacţionă Treven. Nicio problemă din partea mea. Ocupaţi-vă singuri de Graham.
— Mă gândesc, spuse Cari, că poate speakerul telefonului nu-i chiar aşa de eficient cum i s-a făcut reclamă.
— Dox? întrebă Treven.
— Exact. Cum eşti, Treven?
— Sunt OK. Acum, dacă tu sau oricare altul aveţi să-mi spuneţi ceva, spuneţi-o. Am treabă.
— Eu cred, rosti Horton privindu-l fix pe Larison, că Daniel a vrut să-ţi mulţumească.
— Nu, interveni Larison, n-am vrut deloc aşa ceva. Treven, acum două zile ai spus că nu mai avem despre ce vorbi. Că dacă mai revezi pe vreunul dintre noi, se va ajunge la chestii letale. De aceea, te întreb: ce anume te-a făcut să te răzgândeşti? Şi fa-mi o favoare: nu te mai comporta ca şi cum întrebarea mea îţi ofensează onoarea sau alt rahat de felul ăsta. Dacă ai fi în
locul meu, şi tu ai vrea să ştii fix acelaşi lucru. Sau ai fi vrut să ştii, dacă ai avea jumătate de creier.
— Da, concluzionă Cari. Vorbitul pe speaker este interzis de-acum înainte.
— Motivele mele nu sunt treaba voastră, răspunse Treven. în curând voi avea detaliile pentru Paris. Dacă vreţi să vi le transmit, cereţi-le. Dacă nu vă interesează, nu-i problema mea.
întrerupse legătura.
Horton se uită la Larison.
— Ce dracu', Daniel...
— Haide, Hort, replică celălalt, ştii bine că am dreptate.
— A fost o întrebare corectă, interveni Cari, dar mă pot gândi la câteva feluri diferite în care puteai s-o fi formulat.

— Nu contează cum a fost formulată, spuse Rain.

Ceilalţi bărbaţi îl priviră, aşteptându-l în mod evident să continue. O dată în plus, Livia fu surprinsă de deferenţa lor. Horton era colonel, sau cel puţin fusese cândva, şi-l antrenase pe Larison, totuşi Rain, în felul lui discret, părea să fie la conducere. Nu prin rang sau poziţie, aşadar ca urmare a unei... recunoaşteri implicite. Se întrebă ce i-ar fi putut determina pe un colonel şi, mai ales, pe un individ ca Larison să-l accepte în calitate de conducător într-o astfel de situaţie?

— Contează doar, urmă Rain, dacă informaţia e demnă de încredere. Dacă Treven nu poate garanta asta, atunci, Horton, cu tot respectul, ceea ce spune poate fi la fel de bine o capcană sau o informaţie utilă.

— Probabil cea dintâi, adăugă Larison.

— Am o idee, rosti Cari. Colonele, de ce nu te întâlneşti chiar dumneata cu Treven mâine dimineaţă? Ulterior putem să examinăm - şi eventual să respingem - orice ne-ar spune el, dar ne poate fi de ajutor să beneficiem de mai multe informaţii pe care să le evaluăm, chiar dacă nu va face altceva decât să ne furnizeze mai multe minciuni pe care să fim nevoiţi să le descâlcim. Iar eu îl voi suna din nou pe K. şi-i voi spune că Graham pleacă la Paris, ca să verific dacă informaţia asta e adevărată. Poate că, pe lângă ceea ce ştie deja, K. ne poate da ceva ce-am putea utiliza pentru coroborare. Vi se pare raţional?

Larison şi Horton se uitară la Rain. Rain aprobă din cap.

— Bine, continuă Cari. Mă bucur că avem un plan. Pentru că eu am o
întâlnire mâine dimineaţă devreme şi am nevoie neapărată de câteva ore de somn.

— O să ne întâlnim împreună cu amicul tău K., spuse Horton. John are dreptate. Conversaţiile private vor duce la suspiciuni.

Cari îl privi pe Rain. Rain strânse din umeri.

— Nu-i ca şi cum K. nu ne-ar fi făcut niciodată surprize.

Capitolul 28
LIVIA

Livia şi Cari plecară spre camera lor, femeia cercetând atentă parcarea şi pădurea din spatele acesteia în timp ce mergeau, cu mâna pe patul Glockului. Noaptea era tăcută şi nu se auzeau decât greierii în iarbă şi vântul prin copaci, nici măcar zgomotele vreunui trafic auto îndepărtat. Cele trei automobile pe care le văzu fuseseră acolo când sosiseră ea şi Cari, iar capotele erau umede de rouă.

în unele momente, situaţia fusese încordată cu ceilalţi, dar ea se obişnuise. Iar acum, când erau separaţi, se simţea din nou neliniştită, departe de casă şi ieşită din mediul ei. Era mulţumită că se afla cu Cari.

Bărbatul descuie uşa şi dădu s-o deschidă, dar ea îl opri.

— Lasă-mă să văd, îi spuse şi scoase pistolul.

El deschise larg uşa. Lumina era aprinsă şi uşa de la dulap deschisă, exact aşa cum le lăsaseră la plecare. Livia înaintă, ţinând Glockul sus. Până când Cari închise şi încuie uşa după ei, ea verificase camera de baie. El se uită sub paturi, totul era în regulă.

— Ei bine, rosti Cari, aşezându-se pe un pat şi descheindu-şi cizmele, ce părere ai de gaşcă?

Livia se aşează pe patul de vizavi, continuând să se simtă încordată.

— Par un pic... iritabili.

— Ha! Ar fi trebuit să ne fi văzut ultima oară. A fost aproape un miracol că nu ne-am omorât între noi.

— Tu şi Rain?

— Nu, nu cu John. Noi doi am depăşit genul ăsta de prostii de mulţi ani şi de atunci am lucrat bine împreună, deşi el are uneori tendinţa spre micro- management. însă ultima dată Horton a fost în cealaltă tabără, iar Larison este ca nitroglicerina - trebuie să-l manevrezi cu foarte multă grijă. Şi celălalt ins despre care ai auzit, Treven, este şi el dificil şi ambivalent în privinţa loialităţilor.

Ea încuviinţă din cap. Bărbatul îşi scoase cizmele şi flexă degetele.

— Te simţi bine? o întrebă. Au fost cam multe, ştiu, chiar pentru o tipă dură ca tine.

— Mă simt niţel... nu ştiu cum să zic. Ruptă de realitate. Ba chiar ca şi cum totul ar fi suprareal.

— Cred că-nţeleg, dar pe partea cu plus, uite că suntem aici, împărtăşind pericole şi aventuri, din nou într-o cameră de hotel, împreună... e ca pe timpuri.

Livia zâmbi.

— Nici măcar să nu te gândeşti.

El îi răspunse la zâmbet.

— E prea târziu pentru aşa ceva. Dar o să-ncerc.

— Perfect.

— Hei, am promis doar c-o să-ncerc.

Ea nu se putea opri să surâdă. Nu cunoscuse pe nimeni care s-o facă să surâdă precum Cari. Poate Sean, dar de atunci trecuse multă vreme.

— Oricum, urmă el scoţându-şi ciorapii, te deranjează dacă stai tu prima de veghe? Nu-mi place să te rog asta, dar am ajuns de-acum la patruzeci şi opt de ore de nesomn şi-n pericol de halucinaţii. Nu-mi trebuie mai mult de o oră sau două, doar cât să mă deconectez.
— Nu mă deranjează deloc. E-n regulă dacă fac întâi un duş rapid? Am avut o zi lungă.
— Sigur că da. Aş putea face şi eu unul după ce termini, ori s-ar putea s- adorm instantaneu, şansele sunt cincizeci-cincizeci. îmi laşi pistolul cât eşti la duş?
Ea îi întinse Glockul, ţinându-l de ţeavă.
— Hei, îi spuse după aceea, nu trebuia să-ţi spun „Cari" în faţa celorlalţi? Tu mi-ai spus Livia, aşa că...
— Nu contează. Probabil că vor face doar mişto de mine. Mai ales Rain, fiindcă el n-are prea multe ocazii, aşa că atunci când înhaţă una - Dumnezeule! - e nemilos. Oricum, nu-i vreo chestie de securitate. Dox nu-i decât o poreclă, un pseudonim, dacă vrei, şi cu excepţia alor mei nimeni nu-mi mai spune acum Cari. Mai exact, ai mei şi cu tine.
Livia încuviinţă din cap.
— îmi place să-ţi spun aşa.
Nu adăugă faptul că-i plăcea că nimeni nu mai avea dreptul s-o facă.
— Şi mie-mi place. Şi-mi place că te ştiu ca „Labee". Dar m-am gândit că vei prefera să fii numită „Livia" în faţa celorlalţi.
— Da, aşa-i. Doar tu să-mi spui „Labee". OK?
El aprobă din cap.
— Haide, du-te şi fa duşul ăla, până nu-ncep să spun chestii pe care o să le regreţi, da?
Ea îl privi şi, în mod neaşteptat şi ciudat, dori să-l atingă. Să-i atingă doar mâna sau faţa. Ceva.
Totuşi sentimentul era atât de neobişnuit, încât o alarma. încuviinţă din cap şi porni spre baie.
Sub duş, încercă să pună laolaltă tot ce se întâmpla, tot ce simţea. Renunţă însă iute. Erau pur şi simplu prea multe. Din cazurile la care lucrase, Livia ştia că uneori trebuie să te retragi şi să nu te gândeşti la nimic pentru o vreme. Şi să reexaminezi problema după aceea din alt unghi.
Ea verificase mai devreme starea vremii în Seattle. Oraşul se găsea în mijlocul unei perioade neobişnuit de secetoase, totuşi n-avea să dureze veşnic. Ea trebuia să termine cazul ăsta rapid, nu numai ca să poată reveni cu atenţia la violatorul din parcuri, ci şi ca modalitate de a reporni operaţiunea Child's Play.
Lucrurile ar fi putut merge şi mai prost. La urma urmelor, cu numai o zi în urmă fusese practic singură. Acum era cu Cari şi cu ceilalţi, şi toţi aveau acces la surse la care un poliţist nici n-ar fi visat. Cu numai o zi în urmă, ea nu avusese decât o idee vagă despre cine s-ar fi putut găsi în spatele atacului de la academia de autoapărare. Acum ştiau despre implicarea OGE.
Cât despre Cari, singurul lucru pe care Livia îl ştia cu certitudine era că el o făcea să se simtă în siguranţă.
Deşi, dintre toate lucrurile înspăimântătoare care i se întâmplaseră, acesta i se părea cel mai tulburător.

Capitolul 29
RAIN

Potrivit planului, ne-am întâlnit cu Kanezaki în parcarea de la Lake Anna Winery. Dox îl atenţionase că nu vom fi doar noi trei. Şi cu toate că, într- adevăr, Kanezaki fusese nemulţumit de uşoara schimbare de plan, ocazia de a-şi extinde reţeaua neoficială şi secretă de informatori şi oameni de acţiune era prea bună ca s-o ignore.

Kanezaki stătea lângă o Toyota Camry gri, când am sosit noi cinci - Larison, Horton şi cu mine în maşina închiriată de mine şi Larison pe aeroportul Dulles; Livia şi Dox în microbuz. Ajunsesem de mult să accept că pentru mine Kanezaki nu reprezenta o ameninţare şi acum eram în stare să-l admir pentru că învăţase că cel care soseşte primul la o întâlnire este, de asemenea, şi cel mai probabil să plece de acolo pe picioarele sale.

Am coborât din maşină în faţa unei clădiri ce părea un fost hambar. Aerul dimineţii era destul de rece, făcând vizibil aburul răsuflării, totuşi cerul era deja albastru spre răsărit, iar zorii începuseră să se strecoare printre vârfurile copacilor din spatele clădirii. De jur-împrejur se vedeau câmpuri verzi, păduri şi se auzeau cântecele păsărilor, iar briza aducea miros de pământ şi de iarbă proaspăt tăiată. Era o dimineaţă tipică pentru statul Virginia şi mi s-a părut că pot înţelege ataşamentul lui Horton faţă de regiune.

Am pornit spre Kanezaki şi paşii ne-au răsunat pe pietriş în liniştea zorilor.

— Salut, Tom! a strigat Dox. în carne şi oase, şi mai chipeş ca oricând.

Kanezaki a întins o mână pe care Dox i-a strâns-o, iar în acelaşi timp l-a tras spre el pentru obişnuita îmbrăţişare de urs.

După ce i-a dat drumul, i-am strâns şi eu mâna.

— Am auzit că acum tu eşti bossul cel mare, i-am spus.

A zâmbit, ceea ce l-a făcut să semene mai mult cu puştiul începător din CIA pe care-l cunoscusem cu atâţia ani în urmă, şi mai puţin cu operatorul experimentat - şi mai stropit de sânge - care devenise.

— Nu tocmai. Sunt doar şef de divizie.

Am aprobat din cap.
— Tatsu ar fi mândru.
Tatsu fusese un prieten al meu, un poliţist formidabil din *Keisatsuchd* poliţia japoneză. înainte de a muri răpus de cancer, se ataşase de Kanezaki, pe care-l tratase ca pe fiul pe care nu-l avusese niciodată. Iar afecţiunea aceea, o ştiam, fusese reciprocă.
— Mulţumesc, a răspuns Kanezaki. îi duc dorul.
Livia, care fusese remarcabil de reţinută în noaptea trecută la motel, a fost surprinzător de prietenoasă cu Kanezaki.
— Am senzaţia că ar trebui să-ţi spun K., a remarcat ea când au dat mâna.
El a surâs.
— Mi s-a spus şi mult mai rău.
— îţi mulţumesc pentru tot ajutorul, a surâs şi ea. Pentru cel de acum, desigur, dar şi pentru cel dinainte.
M-am întrebat dacă femeia înţelegea că ajutorul acela nu era o favoare. Şi că, la un moment dat, Kanezaki avea probabil să solicite o formă de ajutor la schimb.
Şi întâlnirea cu Larison a fost caldă. Cei doi ajunseseră să se respecte reciproc, în timpul cât eu şi Larison facuserăm parte din detaşament - pe care Kanezaki îl susţinuse în mod esenţial.
Faţă de Horton a fost însă mai rigid. Horton îşi dăduse probabil seama că el ne ajutase pe mine, pe Dox şi pe Larison în cursul a ceea ce el prefera să numească Fosta Neplăcere. Iar Kanezaki ştia, bineînţeles, că faptele de eroism politic ale lui Horton din perioada aceea fuseseră mânjite, ca să folosesc un eufemism.
După ce s-a terminat cu saluturile, Kanezaki i-a întins lui Dox o geantă de sport.
— Sper că acum nu va fi ca atunci, la şcoală, când a fost nevoie să aduc pentru toţi, a spus el.
Dox a luat geanta şi i-a tras fermoarul.
— Nu, unii copii şi-au adus gumele lor de mestecat. Doar John şi cu mine suntem mai dezbrăcaţi. A privit înăuntru şi a zâmbit. Mulţumim, Moşule, ne bucurăm de fiecare dată când Crăciunul vine mai devreme!
A scos dinăuntru un toc de pistol de tip centură elastică, cu care eu m-am încins pe sub cămaşă, în timp ce Dox l-a întrebat pe Kanezaki:
— Ceva noutăţi despre Graham?
Agentul CIA a aprobat din cap.
— Pista cu Parisul a fost de mare ajutor. Şi pare reală.
Dox mi-a întins un Wilson Combat .45. Am verificat magazia şi l-am vârât în toc.
— „Reală"... în ce sens? am întrebat.
— Graham şi-a rezervat bilet la avion acum mai bine de o lună, a continuat Kanezaki. Clasa întâi, dus-întors, de la Dulles de la Gaulle. Aşa că, dacă prezenţa lui în Paris nu este decât o cursă, ar însemna s-o fi pus în mişcare chiar înainte să ia legătura cu tine. Ceea ce pare improbabil.
Horton l-a privit pe Larison.
— Ce ţi-am spus?
— Asta nu înseamnă coroborare, am ripostat eu, uitându-mă la fostul colonel. Graham nu-i atât de prost încât să ne dea o informaţie despre care am fi putut confirma că a fost „preparată" ieri. El ar fi ţesut informaţia falsă într-un context deja existent. La fel cum ai fi procedat şi tu.
— La fel cum *ai procedat* tu, a adăugat Larison, privindu-l pe Horton.
— Hei, a intervenit Dox iute, nu uitaţi că trebuie să ne focusăm pe viitor.
Nu mi-am luat ochii de la Horton.
— Trebuie să abandonăm orice subiectivism. Fiecare dintre noi are motivele lui să creadă ori să nu creadă. Să le lăsăm la o parte şi să evaluăm tiparele. De acord?
— Tot ce vreau să spun, a rostit Horton, este că mie mi se pare OK. Ai însă dreptate, nu este nimic final.
Am revenit la Kanezaki.
— De ce tocmai Parisul?
— Graham îşi dezvoltă afaceri în toată Europa şi în Orientul Mijlociu, în prezent a intrat chiar în Beijing şi Moscova, dar Parisul pare a fi o atracţie pentru el. Merge acolo de câteva ori pe an. Ai putea spune că iubeşte oraşul.
Era clar că dorea să muşc nada, aşa că l-am satisfacut.
— Bun, şi care-i atracţia specială?
— Din câte îmi pot da seama, ar fi mai multe chestii. în primul rând, dezvoltarea afacerilor, de care am amintit deja. în al doilea rând, el are o colecţie de vinuri de Burgundia care valorează un milion de dolari şi obişnuieşte să-şi rezerve nişte zile, ca să facă unele achiziţii când este în Franţa. în al treilea rând, pare să îndrăgească hotelul Ritz, pentru că trage
acolo de fiecare dată.
— Cu bănetul ăla, a intervenit Dox, şi cu atâta timp pe care-l petrece la Paris, de ce nu-şi cumpără mai degrabă un hogeac şmecher?

— Asta întreabă-l pe el, a replicat Kanezaki. Bănuiala mea este că-i place comoditatea şi prestigiul oferite de Ritz. Hotelul îi ţine totul pregătit, iar când ajunge, apartamentul lui este deja gata, cu hainele spălate şi călcate, frigiderul plin cu brânzeturile lui favorite şi o selecţie de vinuri care îi este asigurată în mod special. Locuieşte întotdeauna în unul dintre apartamentele de prestigiu, de obicei Mansart de la ultimul etaj, cu „panorama magică a acoperişurilor Parisului", la şapte mii de euro pe noapte.

— Interesant, a spus Dox. Dacă el vede acoperişurile Parisului, atunci şi acoperişurile Parisului îl văd pe el.

— De unde ştii toate astea? am întrebat.

— Dumnezeule, nu-l întreba, a chicotit Dox. E pur şi simplu o ocazie pentru el să se simtă superior pentru „sursele şi metodele" personale.

Kanezaki a zâmbit.

— Ei bine, în cazul ăsta n-aş divulga nimic din ceea ce n-a apărut deja în mass-media, pe baza dezvăluirilor lui Snowden, lucruri despre care s-a speculat, de asemenea, în mod corect în unele romane cu spioni mai informate. în principal, este vorba despre plăţi făcute cu cârduri de credit şi localizări ale telefoanelor mobile. Chestii de felul ăsta. Dar dacă vreţi să aflaţi despre programele care ne asigură acces la tot ce cumpără o persoană altfel decât cu cash şi la toate locurile unde se duce şi cu cine se întâlneşte, cu excepţia cazului în care persoana respectivă şi toţi cei care-i sunt asociaţi nu şi-au lăsat telefoanele acasă, şi tot ce caută ea pe internet, şi tot ce ştie şi cu cine interacţionează prin intermediul reţelelor sociale...

A făcut o pauză, în mod evident, pentru efect dramatic. Dintr-un motiv necunoscut, Livia îl privea cu multă atenţie. Poate că ea nu ştia despre programele acelea sau poate că nu-şi imaginase cât de exhaustive puteau fi. M-am întrebat dacă era oripilată de prima ei întrezărire a unei situaţii despre care majoritatea civililor preferă să pretindă că nu există.

— ... atunci, a urmat el, va trebui să spun doar că programele acelea fie sunt secrete, fie nici măcar nu există.

— Ce v-am zis? a pufnit Dox.

— Nu te plânge, a continuat Kanezaki. încă nici n-am ajuns la partea cea mai bună.

Dox a rânjit larg.

— întotdeauna îmi place când există o parte cea mai bună.

— Graham are o amantă pe nume Dominique Deneuve. Patruzeci şi unu de ani, fost model. Vine cu ea la întâlnirile de afaceri.

— De ce? a întrebat Larison.

Kanezaki a ridicat din umeri.

— Unor bărbaţi le place să-şi discute afacerile în prezenţa unor femei frumoase. în Japonia asta este o practică uzuală - în trecut, în casele de gheişe, iar în prezent în cluburile de animatoare. John îţi poate spune mai multe. Iar unii dintre clienţii cu care Graham cinează în Paris provin din Orientul Mijlociu, unde blondele sofisticate sunt considerate femeile cele mai dezirabile.

— Interesant, a spus Horton. Acum câţiva ani am participat alături de Graham la o întâlnire de afaceri în Londra. Apoi la alta, în Bruxelles. în ambele ocazii a avut la braţ câte o blondă remarcabilă.

Dox mi-a aruncat o privire.

— Deci îi plac blondele, a murmurat el, ca şi cum ar fi reflectat la ceva.

I-am ignorat privirea. Kanezaki a aprobat din cap.

— în mod cert, aşa pare.

Dox a continuat să mă privească. Eu am continuat să-l ignor.

— Oricum, a urmat Kanezaki, prezenţa lui Graham în Paris pare autentică. Dar nu pot spune dacă informaţia voastră despre prezenţa lui acolo este o „scurgere" sau dacă el vrea ca voi s-o ştiţi întrucât a pus la punct o cursă.

— Poate că nici nu contează, a răspuns Larison. îl suim pe Dox pe unul dintre acoperişurile acelea, dotat cu echipamentul cuvenit, şi problema s-a rezolvat.

Am clătinat din cap.

— Doar o parte din problemă. Mă îndoiesc că Graham este mai mult decât un „muşchi".

Larison s-a întors spre Horton.

— Elicopterele înarmate sunt genul de „muşchi" cu care aş prefera să nu lupt.

— Dacă se va ajunge la aşa ceva, am intervenit. Mai întâi informaţiile, şi abia apoi acţiunile. Tom, mai ai şi altceva cu care am putea lucra?

— S-ar putea. Lui Graham îi place barul Hemingway din hotel. Bea întotdeauna Martini „murdar". Şi foloseşte separeul privat al restaurantului pentru a primi oaspeţi.

— Ai putea face rost de programul lui? a întrebat Horton.

— Mă străduiesc, a spus Kanezaki, totuşi e mai simplu să pun laolaltă chitanţe de plăţi făcute cu cârduri de credit, localizări de telefoane... acţiuni ce au avut loc deja, care au fost deja consemnate. Pentru ceea ce nu s-a

întâmplat încă, trebuie să intru în alte reţele. Devine mai degrabă o operaţiune inter-agenţii, aşa că-mi vine mai greu să operez fără să-mi las amprentele.

— Bun, rosti Horton, aşa cum aţi observat, punctul cel mai slab este Dominique Deneuve. Presupunând că ea este într-adevăr o civilă şi că-l însoţeşte permanent pe Graham, atunci, la un moment dat, ar trebui să ne poată conduce la el.

— Ai făcut o treabă excelentă, Tom, l-a lăudat Dox. Îţi suntem toţi recunoscători. Şi nu mai trebuie să ne spui, o să te anunţăm imediat cum înţelegem despre ce-i vorba şi care-i lanţul ierarhic. De asemenea, cândva, dacă vei dori ca un om rău să fie îndepărtat fără ca urmele să ducă spre voi, ştiu că nu vei ezita să ne telefonezi.

Kanezaki a aprobat din cap, probabil încântat că nu mai trebuia să negociem în privinţa aspectelor acelora.

— Trebuie să fiţi atenţi, ne-a avertizat el. Graham are mulţi prieteni puternici, atât în guvern, cât şi în afara lui. Să nu credeţi că genul de programe pe care le-am utilizat eu ca să compilez toate informaţiile astea nu-i este accesibil şi lui, într-un fel sau altul. Şi că veni vorba, trebuie să plec. Mi-am închis telefonul când am plecat de dimineaţă. Vreau să-l activez înainte să înceapă să se întrebe cineva pe unde sunt.

Am aşteptat să plece, apoi am plecat şi noi, tot în vehicule separate. Neam oprit la un McDonald's drive-thru, am cumpărat cafea şi mic dejun, după care am continuat drumul spre Parcul Naţional. Contactul Liviei avea să apară în curând şi doream să beneficiez de timp suficient ca să-mi ocup poziţia cu Larison, pentru eventualitatea în care Little n-avea să vină singur.

Capitolul 30
LARISON

Larison şi Rain erau întinşi pe burtă sub copacii de pe o culme din Parcul Naţional Lake Anna şi priveau parcarea de dedesubt. Larison era mulţumit că lucra din nou doar cu Rain. Avea încredere în intenţiile şi în capacităţile lui - ceea ce nu putea spune despre altcineva. Bănuia că Dox se apropia destul de mult de aceleaşi calităţi, dar, deşi începuse să-i placă lunetistul masiv, Dox rămânea prea îndrăzneţ şi prea exuberant pentru ca Larison să se simtă sută la sută confortabil alături de el. Siguranţa tăcută şi planificarea meticuloasă a lui Rain erau mai pe placul lui. în plus, putea spune că, precum el însuşi, Rain se simţea ca un outsider, detaşat şi înstrăinat de lume, însă tot căutând un fel de conexiune. Ei bine, el stabilise una cu Larison, pe care Larison nu avea s-o uite.

Ceilalţi trei se aflau la aproape un kilometru mai departe pe traseul de drumeţie, aşteptând să apară contactul Liviei, agentul B.D. Little din Divizia de Investigaţii a Departamentului pentru Securitate Internă. Livia îl descrisese ca fiind negru, de vreo patruzeci şi cinci de ani, cam de 1,90 m înălţime şi 100 de kilograme, cu conformaţia unui fost jucător de fotbal american, purtând probabil ochelari şi costum, astfel încât puteai spune imediat că reprezenta o instituţie federală de aplicare a legii. întrebarea era dacă avea să fie însoţit de cineva sau, mai îngrijorător, urmat de cineva.

Deşi Little se aştepta ca întâlnirea să fie la vinărie, Rain dorea să ocupe cât mai repede poziţia din parc. Larison nu avea nimic împotrivă, întotdeauna era bine să ai timp să simţi atmosfera şi ritmul vieţii dintr-un loc. Aşa era mai uşor să detectezi disonanţele.

Priviseră în tăcere locurile de aproape douăzeci de minute, când Rain spuse:

— Cum merge... cu tine şi Nico?

Larison se încordă. El ştia că Rain şi ceilalţi cunoşteau relaţia lui, dar în acelaşi timp prefera ca ei să pretindă că habar n-aveau. însă... în orice alt context, ar fi fost o întrebare normală, nu? Ba poate chiar ar fi părut nepoliticos să nu întrebe. Poate că asta şi făcea Rain. Se comporta pur şi simplu... normal.

Nu era totuşi sigur cum să răspundă. După o pauză prelungă, răspunse:

— Bine.

Amândoi tăcură din nou, privind parcarea. Trecu un minut. Rain spuse:

— Eşti norocos.

Rain părea neobişnuit de vorbăreţ. Şi mai ales despre un subiect nu tocmai confortabil. Larison încercă să desluşească misterul acela, dar nu reuşi. Până la urmă, rosti:

— Tu... n-ai pe cineva?

— Nu mai am.

— Ce s-a-ntâmplat?

— E o poveste lungă.

Larison îşi privi ceasul.

— Mai avem cincisprezece minute.

Rain suspină.

— Ne-am certat prosteşte. însă aceea n-a fost cauza, ci doar un simptom. Ea lucra tot în domeniu şi nu dorea să se lase de meserie.

Larison încercă să se gândească la ce să răspundă. înainte de a fi putut zice vreun cuvânt, Rain adăugă:

— Tu cum ai reuşit să faci să funcţioneze relaţia cu Nico? Cu un civil?

Larison căzu pe gânduri.
— Tocmai de aceea funcţionează. Viaţa asta de rahat... Nico e atât de inocent, încât aproape că mă face şi pe mine să mă simt iarăşi inocent.
Iisuse, chiar spusese chestia aia? Nu se gândise la ea, ci cuvintele îi ieşiseră pur şi simplu de pe buze. Era însă prea târziu să le mai ia înapoi.
— Aş vrea să fi putut simţi şi eu aşa, rosti Rain, dar nu pot. Nu cu ea.
Larison râse scurt, auzindu-l.
— Eu nu spun că asta durează. Tu şi cu mine nu ne vom simţi niciodată inocenţi. Nu tocmai. Ar trebui să fii mulţumit dacă ea te face să te simţi bine. Iar tu să faci la fel pentru ea.
Tăcură din nou. După un minut, Rain continuă:
— Oricum, probabil că-i prea târziu.
— De ce nu te duci s-o vezi? Unde e?
Rain îl privi cu o expresie tristă.
— La Paris.
Larison avu nevoie de o secundă să stabilească conexiunile.
— Ia stai - de aceea te-a privit aşa Dox, când Kanezaki şi Hort vorbeau despre blonde?
Rain încuviinţă din cap fără un cuvânt.
— Ai spus că lucrează tot în domeniu. Nu ne-ar putea ajuta?
— Eu... fir-ar să fie! Nu vreau să vorbesc despre asta. Larison izbucni în râs.
— Auzi, nimeni n-o să mă confunde vreodată cu vreun psihiatru, dar - la dracu'! - sigur că vrei să vorbeşti despre asta, tu ai deschis subiectul.
— De-acord, însă nu...
Se opri brusc şi arătă cu degetul spre parcare.
Un sedan negru tocmai intrase. Se opri. Din el coborî un bărbat care se potrivea perfect descrierii făcute de Livia.
— Little, spuse Larison. Rain aprobă în tăcere.
— Bun. O să vorbim despre chestia cealaltă mai târziu.
— Nu-i necesar.
— Cum vrei. Probabil că nu sunt persoana cea mai potrivită care să ofere sfaturi inimilor frânte şi ştiu că te temi că Dox te va lua peste picior pentru asta. Pe de altă parte, opinia mea... dacă are vreo valoare pentru tine... Vorbeşte cu cineva. Dacă joci cartea greşit, regretele vor fi prea mari.
Priviră amândoi cum Little citi indicatorul de la începutul traseului, apoi dispăru în pădure.
Rain se uită spre Larison.
— Cred că s-ar putea să fii mai bun decât crezi în materie de sfaturi. Larison râse din nou.
— O să-mi păstrez jobul de până acum. Pentru orice eventualitate. După un minut, un alt sedan negru sosi în parcare. Se opri vizavi de
maşina lui Little. Din el coborâră doi bărbaţi voinici în costume cenuşii. Fără cravate. Porniră cu pas energic spre începutul traseului de drumeţie. Rain surâse larg.
— Unul dintre semnele mele favorite de filaj, remarcă el. Larison aprobă din cap.
— Vestimentaţia la mijloc de drum.
— Exact. Tipii ăştia îl urmăresc pe Little, dar nu ştiu unde ar putea să ajungă. Poate într-un cartier comercial, poate la un dineu. Poate într-un mall. Aşa că se îmbracă la capătul inferior al protocolarului pentru unele medii, şi la capătul superior al neprotocolarului pentru altele.
— Totuşi nu fuseseră pregătiţi pentru o excursie prin pădure. Rain îi studie pe cei doi bărbaţi.
— Părerea ta este că îl filează pe Little, nu că lucrează împreună cu el?
— Da.
— De ce?
Larison căzu pe gânduri. Era greu de explicat, totuşi ştia că el şi Rain vedeau exact acelaşi lucru.
— După cum mergea, Little pare să fie poliţist, nu operator pe teren. Habar nu avea ce poate fi în urma lui, indiferent că ar fi fost vorba despre ostili sau despre oamenii lui. Iar dacă bărbaţii ăştia ar fi fost cu el, nu l-ar fi urmat atât de aproape. El le-ar fi spus unde va fi şi ei puteau rămâne mai în spate şi abia apoi să pornească la drum. Pe când ăştia... au pierdut o clipă contactul vizual şi asta nu le-a plăcut. Aşa că au iuţit pasul.
Rain încuviinţă din cap.
— De acord.
Larison înţelese ce implica „de acord". Nu mai trebuia adăugat nimic.
După câteva minute, Little apăru de după un cot al potecii şi trecu pe lângă poziţia lor. Larison nu se putea închipui vreodată mergând pe un traseu marcat prin pădure şi urmând instrucţiuni primite de la cineva. Decât dacă ar

fi fost un sinucigaş şi ar fi vrut să termine pentru totdeauna socotelile cu viaţa. îşi reaminti că Little era un bun anchetator, cum spusese Livia, dar în mod clar nu era nici măcar poliţist de stradă.

Imediat după ce Little trecu pe lângă ei, cei doi ocupară poziţii în spatele unor copaci de o parte şi de cealaltă a traseului.

Filatorii lui Little îşi făcură apariţia de după cotul potecii. Niciunul nu avea vreo armă în mână.

„Bun".

Larison şi Rain ieşiră simultan din adăposturile lor, cu armele ridicate.

— Nici măcar să nu clipiţi, rosti Larison, altfel aţi terminat-o fix în locul ăsta.

Amândoi încremeniră, cu ochii lărgiţi, cu braţele uşor depărtate de corp şi tremurând sub efectul tensiunii provocate de semnalele contradictorii ce le asaltau creierul: să înlemnească ori să ducă mâna la arme.

— Uşurel, îi atenţionă Rain. Nu vrem decât să vă punem nişte întrebări. Dacă răspundeţi la ele, puteţi pleca nestingheriţi de aici. Orice altceva înseamnă instantaneu un glonţ în cap. E clar?

— Ce dracu-i asta? spuse unul dintre bărbaţi, gândindu-se că putea scăpa cu o cacealma.

însă limbajul lor corporal transmitea cu totul altceva. Erau speriaţi şi furioşi, dar în niciun caz nu dovedeau genul de reacţie pe care ar fi avut-o un civil, dacă ar fi fost oprit de două persoane care-l ameninţau cu arma pentru a le răspunde la întrebări.

— Asta a fost ultima voastră întrebare, zise Rain. Restul vor fi ale noastre. E clar?

Cei doi bărbaţi încuviinţară din capete. Larison era convins în proporţie de nouăzeci la sută că Rain le oferea doar o speranţă deşartă. Nu te puteai aştepta ca oamenii să coopereze, dacă ar fi ştiut că vor muri oricum. Dar chiar dacă Larison se înşela, era lipsit de importanţă. Faptul că el supravieţuise atâta vreme se datora în bună parte înverşunării lui de a ucide pe oricine ar fi putut după aceea să-l caute ca să-i vină de hac. Treven reprezenta singura excepţie. Şi Larison ştia bine că era excepţia ce confirma regula.

— Veţi face acum exact ce vă spun eu, ordonă Rain. Mâinile deasupra capului. Mai sus. Braţele complet întinse. Răşchiraţi degetele. Bun. Acum întoarceţi-vă cu spatele. Bun. Acum, ţinând braţele sus, vă aşezaţi încet - *foarte* încet - în genunchi. Bun. Acum coborâţi braţele drept înainte şi vă întindeţi pe burtă. Dacă mâinile vi se apropie cât de puţin de corp, nu veţi primi niciun avertisment, ci direct un glonţ în ceafa. E clar?

Cei doi încuviinţară din capete şi se întinseră încet cu faţa în jos pe pământ. Larison se întrebă dacă Rain vorbise serios când spusese că va discuta cu ei, sau nu voia decât să-i ofere lui Little timp să se îndepărteze suficient pe potecă pentru a nu auzi împuşcăturile. Era greu de spus cu Rain. Larison îl văzuse vorbind cu oameni pe care-i omorâse după o clipă, fără variaţiuni notabile de comportament.

— Bun, continuă Rain. Acum întindeţi braţele în lateral, de-o parte şi de alta. Palmele spre cer şi ridicate de la pământ. Acum depărtaţi picioarele. Cu călcâiele spre interior şi vârfurile spre exterior. Acum întoarceţi amândoi capul la dreapta. Obrazul stâng lipit de pământ. Bun. Acum puneţi încet -*foarte* încet - mâna stângă între omoplaţi cu palma în sus.

Cei doi se executară. Rain se apropie de cel din stânga. îşi puse talpa stângă pe sol în stânga capului bărbatului, apoi aşează genunchiul drept sub încheietura mâinii lui şi i-o împinse în sus pe spinare ca într-un lacăt de luptă. Bărbatul icni. Cu mâna liberă, Rain îi apăsă capul ferm în pământ, imobilizându-l. Mai obişnuit cu omorârea oamenilor decât cu restricţionarea lor, Larison păşi în faţa celor doi, pentru a-i putea împuşca în cap nestingherit.

Rain îşi apăsă ţeava pistolului în ceafa bărbatului.

— De ce-l urmăreaţi pe omul acela?

Niciunul dintre cei doi nu răspunse.

Rain se uită la Larison şi încuviinţă din cap.

— O să jucăm un joc care-mi place mult, anunţă Larison. Se numeşte: „Cine nu răspunde primul la întrebare moare".

Rain privi arma lui Larison şi clătină din cap, apoi se uită la bocancul său şi aprobă scurt. Larison răspunse prin acelaşi gest.

— De ce-l urmăreaţi pe omul acela? repetă Rain.

Niciunul nu răspunse.

Larison înaintă un pas, ridică talpa şi călcă apăsat cu tocul pe gâtul bărbatului, de parcă ar fi încercat să frângă un vreasc. Braţele individului se ridicară simultan. Cartilaje şi vertebre se rupseră. Corpul se zbătu şi Larison mai izbi odată cu talpa, ca să fie sigur. Şi încă o dată. După a treia lovitură, degetele bărbatului continuau să mai zvâcnească, dar corpul rămăsese nemişcat.

— La dracu', rosti Larison, de fapt voi doi aţi fost la egalitate. Va trebui să mai joc o dată.

Bărbatul pe care Rain îl ţinea cu braţul imobilizat la spate începu să gâfâie.

— Maica mă-sii! spuse el.

— Ia-o uşurel, îl sfătui Larison. Acum eşti singurul jucător. Ai o şansă mai bună să câştigi.

— Nu ştiu de ce-l urmăream, rosti iute bărbatul. Aşa ni s-a spus.
Rain îi aruncă lui Larison o privire de felul „Stai aşa, că înregistrăm progrese".
— Cine v-a spus?
— OGE.
— Ştim despre OGE, spuse Rain. Ce vrea Graham de la bărbatul ăla?
— V-am spus, nu ştiu. Ni s-a cerut doar să-l urmărim. Să vedem cu cine s-ar putea întâlni. Iisuse, cine sunteţi voi? De ce faceţi asta? E o greşeală? Noi doar l-am urmărit, n-am făcut nimic altceva.
— Cum îl urmăreaţi? întrebă Rain.
Trecu peste faptul că bărbatul încălcase politica lui „Doar noi punem întrebări". Oricum nu conta, de fapt.
— Cineva de la sediu e conectat la telefonul lui, răspunse bărbatul. Ne dă instrucţiuni pas cu pas.
— Cine de la sediu?
— Nu-i ştiu pe toţi de la sediu, da? E o operaţiune mare. Acolo sunt oameni care fac doar chestia aia. Sau care cunosc oameni care fac chestia aia. Sau altceva. Şi care trimit datele la cei de pe teren, ca mine. Eu încerc realmente să vă ajut. Cred că nu-i decât o greşeală, da?

Rain se uită spre Larison şi ridică întrebător sprâncenele. Larison clătină din cap - nu mai aveau ce afla de la individ.

Fără alt cuvânt, Rain ridică pistolul şi lovi cu patul lui în artera carotidă a bărbatului. Insul se înmuie. Rain puse mâna cu arma pe umărul lui drept, ţintuindu-l de sol, duse mâna liberă sub bărbia lui şi-i smuci capul spre spate în diagonală, ca şi cum ar fi tras de mânerul demaror al unei drujbe. Se auzi un trosnet puternic şi gâtul se rupse. Rain se ridică şi se retrase un pas, cu pistolul pregătit, dar nu mai era nevoie - moartea fusese instantanee.

Percheziţionară cadavrele şi luară telefoanele mobile, portofelele şi două pistoale SIG Sauer P229 cu încărcătoarele de rezervă. Pe Rain nu-l interesau pistoalele, avându-l pe cel de la Kanezaki, dar Larison avea grijă mereu să-şi înmulţească diversele ascunzători pentru arme, aşa că le luă pe amândouă, îndepărtară corpurile de lângă potecă şi le acoperiră cu frunze. Aveau să fie găsite în scurt timp, dar „scurt timp" avea să însemne timp suficient.

Capitolul 31
RAIN

După o oră, noi cinci plus Little stăteam în microbuz, în spatele unui supermarket de la periferia comitatului Spotsylvania. Din parcare, Larison îl sunase pe Dox utilizând telefoanele prin satelit şi-i povestise cele întâmplate. Trebuia ca Little să-şi abandoneze imediat telefonul şi toţi să revină imediat în parcare, ca să plecăm urgent de acolo.

Spre meritul său, Little şi-a păstrat calmul când l-am luat la întrebări. A susţinut că nu ştiuse că era filat şi l-am crezut. Sigur că da, văzusem atât comportamentul lui pe traseu, cât şi pe al urmăritorilor. Dar în plus, dacă OGE ar fi ştiut că el era pe punctul să se întâlnească cu noi, probabil că n-ar fi trimis doar doi indivizi - care nu avuseseră nici măcar armele scoase când eu şi Larison îi interceptaserăm.

— Unde sunt ei acum? a vrut el să ştie.
— Nu mai reprezintă o ameninţare, a răspuns Larison.

Sosită din partea unuia cu aspectul său, afirmaţia putea fi interpretată într-un singur fel.

— Dumnezeule, a zis Little, i-aţi ucis?
— Ei nu mai reprezintă o ameninţare, am repetat eu. Ceea ce este bine, fiindcă în ultimele zile Livia a fost atacată de patru indivizi, noi ceilalţi de doi indivizi plus de un elicopter înarmat, iar acum alţi doi erau pe urmele tale. Crezi că bărbaţii ăia veneau după tine ca să aibă grijă să nu păţeşti ceva în pădure? Au lăsat cumva să se creadă că-i consideră intangibili pe cei din forţele de ordine?

Little n-a răspuns.

— Aşa că, ce-ar fi dacă ai zice doar „mulţumesc", a preluat Larison, şi ai fi fericit că-ţi credem povestea că nu ştiai că erai urmărit?
— Ajunge! a intervenit Livia. Little, trebuie să ne punem toţi minţile la contribuţie ca să aflăm motivul pentru care erai urmărit. Din cauza faptului că noi doi am vorbit la telefon şi ei au stabilit în felul acela o conexiune între noi?

Little a tăcut o clipă, cu maxilarele încleştate. Ştiam că îşi aduna gândurile. Indiferent de experienţa pe care o avea, aceasta nu implica luarea de decizii de felul celei pe care o luaserăm eu şi Larison în pădure şi pe baza căreia acţionaserăm imediat după aceea. Acesta era un ins care credea că înota confortabil în ocean, deşi apa era întunecată şi turbulentă, iar acum afla ce fel de creaturi pândeau în adâncuri.

în cele din urmă, el a expirat prelung.

— Poate fi asta, a spus, dar sunt aproape sigur că-i altceva. Cred că problema vine de la FBI. Nu ştiu însă „de ce".

Livia a ridicat o mână, invitându-l să continue.

— Uite cum am gândit eu, a zis Little. După ce am vorbit cu tine prima dată, m-am întrebat: „Cum ajungi să ai şase prădători pedofili în Serviciul Secret?" Şi nu mă refer la cei banali, pe care-i găseşti pe toate drumurile, ci la cei

mai nenorociţi - la specialiştii în *hurtcore*. Statistic vorbind, şase înseamnă foarte mult pentru o organizaţie relativ mică.

Nimeni n-a comentat nimic, aşa încât Little a urmat:

— Bun, să zicem, pur şi simplu, că sunt într-adevăr atâţia. Improbabil, da, însă bănuiesc că nu imposibil, deoarece statisticile nu sunt distribuite egal. Dacă aruncăm o monedă de o mie de ori, nu va fi cap, stemă, cap, stemă şi tot aşa până la sfârşit. Putem obţine şi serii improbabile - de cinci ori stemă la rând, sau poate chiar de zece ori. Perfect, să admitem deci asta - să admitem că, oricât de improbabil ar părea, în Serviciul Secret există şase prădători pedofili.

A făcut o pauză şi văzând că nu existau întrebări, a continuat:

— Dacă aşa stau lucrurile, trebuie să fi existat o indicaţie preliminară a existenţei unei probleme. La un moment dat, cineva a fost surprins utilizând un computer de la serviciu ca să acceseze pornografie infantilă, sau o victimă a depus o plângere, sau a răzbătut la lumină o infracţiune anterioară. Ceva... *Ceva!* Nu poate să existe doar o pânză care să fie imaculată pe o parte, iar pe cealaltă parte să ascundă şase pederaşti prădători pedofili şi toate nemerniciile lor. Nu! Aşa ceva este practic imposibil. Bun, dacă un angajat federal comite un delict federal major, procedura de operare standard cere raportarea delictului către Departamentul de Justiţie. Ca atare, m-am îndreptat într-acolo. Am stat de vorbă cu un tip de la arhivă pe care-l cunosc şi am întrebat despre mai multe chestii, ca să camuflez natura interesului meu real. Iar când am zis la un moment dat: „Ah, şi încă ceva... în ultimii vreo cinci ani au existat acuzaţii de pornografie infantilă la adresa vreunui agent al Serviciului Secret?", ştiţi ce mi-a răspuns?

Am tăcut toţi.

— „Interesant", mi-a spus tipul, „eşti al doilea care mă-ntreabă chestia asta. Se-ntâmplă ceva pe-acolo?" L-am întrebat cine fusese primul şi-n clipa aia a devenit neliniştit, gândindu-se poate că spusese deja prea multe. A zis că nu era autorizat să dea alte informaţii şi că, oricum, rapoartele respective fuseseră trecute la „secret". Asta însemna că, pentru a le accesa, ar fi trebuit să trec printr-o procedură inter-agenţii diabolică, ba poate chiar să fiu nevoit să solicit mandat judecătoresc. Şi chiar după aceea ar fi fost perfect posibil să descopăr că rapoartele fuseseră cine ştie cum rătăcite sau distruse.

— Cine s-a interesat de asta înaintea ta? a întrebat Livia. Şi ce a descoperit?

Little a privit-o drept în ochi.

— Ai auzit vreodată de J.J. Arrington?

— Da, a răspuns ea. Este şeful DIC. Şefa mea i-a telefonat, pentru că agenta Smith era şefa CVIC şi-i raporta lui.

— DIC? a repetat Dox. CVIC?

Livia a încuviinţat din cap.

— DIC este Divizia de Investigaţii Criminalistice a FBI-ului. Iar CVIC este programul FBI-ului „Crime Violente împotriva Copiilor", care face parte din DIC. S-a uitat la Little. Ce-i cu Arrington?

— Eu mă gândisem deja la el ca fiind o persoană interesantă, deoarece era superiorul imediat al lui Smith şi practic răspundea de grupul operativ comun Child's Play. Apoi, când arhivarul de la Departamentul de Justiţie mi-a spus că altcineva se interesase de agenţi din Serviciul Secret care fuseseră raportaţi pentru a fi investigaţi şi posibil acuzaţi de pornografie infantilă, am ştiut că trebuia să fie cineva din justiţie, dacă respectivul avusese acces şi apoi obţinuse secretizarea rapoartelor. Nu era neapărat necesar să fi fost Arrington, dar cu siguranţă ar fi putut fi. Şi pentru că tu mi-ai povestit despre OGE, m-am întrebat dacă nu putea exista vreo legătură între Arrington şi Oliver Graham.

A făcut o pauză pentru a obţine un efect teatral şi, cu toate că abia aşteptam să aud şi restul, nu l-am putut învinui pentru reprezentaţia dramatică. Fusese inteligent şi meticulos, şi în mod evident sesizase şabloane pe care noi nu le observaserăm.

Larison a fost mai puţin răbdător.

— Ce dracu-ai găsit? a întrebat el.

— Că ei doi au un trecut comun, a spus Little. Au făcut parte din aceeaşi unitate, SEAL Team 8. S-au instruit şi antrenat împreună în Coronado şi au fost amândoi trimişi la operaţiunile „Uphold Democracy" din Haiti şi „Noble Anvil" din Kosovo.

Dox a izbucnit în râs.

— Dumnezeule, de ce nu vrea cineva să m-angajeze pe mine să botez acţiunile militare americane? M-aş pricepe mult mai bine. Operaţiunea „A mea-i mai mare". Operaţiunea „Nu, tu nu!" Operaţiunea...

— Care-i interesul lui Arrington? am întrebat, înainte ca Dox să se ambaleze şi mai mult. Înţeleg că Child's Play este un scandal din Serviciul Secret şi că Departamentul pentru Securitate Internă şi mai ales Serviciul Secret în sine ar dori să-l muşamalizeze, dar de ce i-ar păsa FBI-ului? De ce i-ar păsa lui Arrington?

— Asta nu ştiu, a răspuns Little. Arrington face parte din Departamentul de Justiţie, aşa că avea acces la toate dosarele alea şi de aceea ştie acum cine din Serviciul Secret a fost raportat justiţiei, fiind bănuit de implicare în

pornografie infantilă. Dar, aşa cum am spus, rapoartele respective au fost secretizate. Şi aş fi gata să pun prinsoare că ele nici măcar nu mai există.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva, a rostit Larison, aplecându-se spre el. Tu-ţi rişti gâtul mult în chestia asta. Ai putea fi raportat, poate chiar acuzat. Care-i interesul tău, de fapt?

Confruntaţi cu atmosfera de pericol emanată de Larison, majoritatea oamenilor s-ar fi tras înapoi, însă Little s-a aplecat la rândul său spre el, mijind ochii.

— Nu te priveşte câtuşi de puţin, aproape că a scuipat el.

— Gata! s-a răstit Livia spre Larison, pe tonul de comandă pe care-l deprinsese probabil ca poliţistă pe stradă. Eu îi cunosc motivele şi am încredere în ele. Iar dacă ai o problemă cu asta, atunci ai o problemă şi cu mine.

A urmat o pauză prelungă şi încordată. Am crezut că Dox va spune ceva amuzant ca să dezamorseze situaţia, dar n-a facut-o. S-a mulţumit să-l privească pe Larison, iar în expresia lui nu exista pic de amuzament. Prietena lui făcuse o declaraţie de principii şi el avea s-o urmeze, indiferent unde ar fi dus asta.

în cele din urmă, Larison s-a lăsat pe spate. A încuviinţat din cap şi a spus:

— Bine.

în mod bizar, nu părea deloc stânjenit că bătuse în retragere. Părea... confortabil. Satisfăcut. M-am întrebat dacă nu cumva, în mod conştient sau nu, el căutase nu atât informaţii, cât mai degrabă o dovadă a materialului din care era croit Little... şi poate şi Livia. Eu cunoscusem asemenea oameni, în primul rând pe Jake „Nebunu" dintr-un trecut atât de îndepărtat, încât părea altă viaţă. Existau oameni care-i puteau respecta doar pe cei câţiva pe care nu-i puteau înspăimânta şi mi-am dat seama că Larison făcea parte din categoria respectivă. M-a surprins că nu-i înţelesesem mai devreme trăsătura aceea de caracter şi am bănuit că explicaţia era evidentă: eu făceam parte dintre acei puţini.

— Oricum, a spus Livia, corespunde. Locotenentul meu mi-a spus că DPS a încercat să capete acces la Sistemul integrat automat de identificare a amprentelor digitale al FBI-ului, pentru a vedea dacă poate găsi amprentele celor doi atacatori ai mei de la academia de arte marţiale. în mod uzual, accesul la sistemul acela este rutinier, însă de data asta s-au ciocnit de o mulţime de bariere. Pare ca şi cum cineva din FBI, poate Arrington, anticipează că s-ar putea să afle şi altcineva ceea ce a aflat el şi şterge pistele pe care le-a urmat.

— Nu mă-ndoiesc că FBI-ul este în spatele acţiunilor, am rostit. Cel mai probabil, prin Arrington. Dar, o dată în plus, întrebarea este de ce. Din experienţa mea cu cooperarea inter-agenţii, este mai probabil ca FBI-ul să facă floricele de porumb şi să chicotească pe seama scandalului din altă agenţie federală, decât să-ncerce să-l muşamalizeze.

— Asta-i adevărat, a încuviinţat Horton. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Cu excepţia cazului în care scandalul depăşeşte ca mărime o singură agenţie federală.

Capitolul 32
RAIN

Am pornit spre nord, către o localitate numită Culpeper: Horton, Larison şi cu mine în maşina închiriată, iar Livia şi Dox în microbuzul din faţa noastră. L-am lăsat pe Little să plece cu telefoanele şi portofelele morţilor, ca să vadă ce putea afla din ele.

Larison l-a sunat pe Kanezaki cu telefonul lui prin satelit, aplecându-se înainte de pe bancheta din spate şi ţinând telefonul sus, pentru ca toţi să putem fi auziţi şi să auzim.

— Tom, am început eu, avem ceva pentru tine. Ai auzit vreodată de un anume J.J. Arrington?

— Glumeşti? a replicat el. Arrington e implicat în asta?

De pe scaunul din dreapta mea, Horton mi-a aruncat o privire.

— Pare promiţător, a comentat el.

— A lucrat în CIA, a continuat Kanezaki, dar era complet dus cu mintea şi am izbutit să-l punem în braţele FBI-ului. A fost şeful contrainformaţiilor în CIA şi făcea praf departamentul ăla cu teoriile conspiraţiilor. După el, totul era controlat de Rusia, CIA fusese infiltrată, Kremlinul avea *kompromat* despre toţi politicienii americani... chestii de astea. Vorbesc serios, în lumea asta nu există nimic care să aibă cea mai măruntă importanţă geopolitică despre care Arrington să nu creadă că este un complot pornit din Kremlin.

— Şi cum a ajuns FBI-ul să-l accepte? a vrut Horton să ştie.

— Recunosc, a spus Kanezaki, că nu le-am dat şi evaluarea lui psihologică. Dar când la ei s-a eliberat poziţia de director al contrainformaţiilor, am convins FBI-ul să-l ia ca expert veteran, schimb încrucişat, cooperare inter-agenţii, chestii de astea. Şi pe el l-am convins să plece la FBI ca fiind ocazia unei libertăţi mai mari de a acţiona pe plan intern, unde - evident, nu-i aşa? - Kremlinul intervenea în modul cel mai îngrozitor. Oricum, el ştia că zilele în CIA îi erau numărate şi a fost încântat de transfer. însă după şase luni FBI-ul şi-a dat seama că n-avea ce să caute în preajma contrainformaţiilor şi a fost mutat la conducerea Diviziei de Investigaţii Criminalistice, unde nu putea să facă rău.

Larison a râs.

— Probabil că FBI-ul vă iubeşte mult acum.

— Crede-mă, a răspuns Kanezaki, şi ei ne-au tras-o de multe ori la fel de rău.

— Una dintre chestiile aflate recent, a zis Horton, este că Graham şi Arrington au un trecut comun.

— Aşa-i, a spus Kanezaki. Acum că ai zis-o, mi-am amintit că Arrington a fost în SEAL. Cum s-a-ntâmplat - au fost colegi de operaţiuni?

— Exact.

— Aşadar, a urmat Kanezaki, concluzia ar fi că Arrington este creierul dinapoia evenimentelor actuale, pe când Graham este doar cel care întreprinde acele acţiuni ce pot fi negate în mod plauzibil?

Horton a încuviinţat din cap.

— Aş zice că aşa par lucrurile.

— Eu tot nu-nţeleg, a spus Kanezaki. De ce i-ar păsa lui Arrington de un scandal din Serviciul Secret? Vreau să vă zic că tipul nu-i vreun altruist. N- ar avea absolut niciun interes să protejeze de scandal altă agenţie. Dimpotrivă, ar căuta o modalitate prin care să exploateze scandalul acela.

— Exact asta-i şi întrebarea noastră, a rostit Horton. De ce i-ar păsa lui Arrington? însă ideea asta cu exploatarea... e interesantă. Mă întreb în ce fel ar proceda el. Ce ar dori unul ca Arrington din partea Serviciului Secret? Aici nu mi-e clar.

Larison se uită la fostul colonel.

— Asta-i simplu. Ai spus-o chiar tu. Nu-i vorba doar despre Serviciul Secret.

Kanezaki ne-a asigurat că va continua să scotocească şi am terminat convorbirea. Am mers mai departe şi, puţin mai târziu, i-am urmat pe Dox şi Livia în parcarea unui Walmart, la marginea localităţii Culpeper. Am intrat toţi, ca să ne ducem la toaletă şi să cumpărăm de mâncare, iar la întoarcere ne-am strâns în microbuz. Horton i-a pus la curent pe Dox şi Livia cu cele aflate de la Kanezaki.

— O să vorbesc cu locotenentul meu, ne-a asigurat Livia. Mă-ntreb dacă şefa Best a ajuns vreodată să ia legătura cu Arrington şi ce i-a spus el.

— Poate că lansez o ipoteză cam îndrăzneaţă, a afirmat Larison, dar dacă suntem rezonabil de siguri că Arrington este creierul dinapoia acţiunilor astea, indiferent ce scop ar avea ele, şi că Graham nu-i decât muşchiul, atunci i-am putea pune capăt instantaneu, dacă-l eliminăm pe Arrington.

Ideea lui avea avantaje şi dezavantaje, şi am vrut să mă gândesc la ele înainte de a spune ceva.

Livia însă n-a aşteptat, ci a replicat:

— Apreciez realmente implicarea voastră, a tuturor, dar cred că scăpaţi din vedere ceva foarte important.

Nimeni n-a spus nimic, aşa că ea a continuat:

— Totul are în centru reţeaua de pornografie infantilă ce operează din Serviciul Secret. Chiar dacă-i eliminăm pe cei care încearcă să muşamalizeze lucrurile - cei care au prăbuşit un avion şi au încercat să ne omoare şi pe noi -, vom distruge oare reţeaua?

Nici acum nimeni n-a spus nimic. Larison o privea de parcă vorbea în altă limbă. Horton se uita la ea cu respect. Iar Dox... pe chipul lui zăream o expresie pe care n-o mai văzusem niciodată. Ca şi cum ar fi fost gata să facă orice pentru ea.

— Ai dreptate, am rostit, încercând să ţin seama de toate reacţiile diferite pe care le văzusem şi în acelaşi timp să le articulez pe ale mele. Dar... aici pot exista nişte nepotriviri între ceea ce putem face pentru a distruge reţeaua respectivă şi ceea ce trebuie să facem pentru a ne proteja pe noi.

— înţeleg asta, a răspuns ea, şi-ţi spun doar atât: dacă eşti dispus să laşi un grup precum Child's Play să continue să exploateze copii doar pentru a te proteja pe tine, atunci nu eşti prieten cu mine. Şi cu toate că-ţi sunt recunoscătoare pentru ajutor, am terminat cu tine.

Dox m-a privit şi mi-am dat seama că nu era dispus să încerce să întindă o punte peste ruptură, sau măcar să caute s-o netezească cu o glumă, aşa cum proceda de obicei.

Rahat! Aveam să ne separăm. Şi asta tocmai când se părea că faceam un progres real.

— Dacă tu vezi vreun mod prin care le putem face pe ambele, am spus, aş fi încântat să-l aud.

Toţi au tăcut, din nou. Dox a rostit brusc:

— Am o idee.

„Slavă Domnului", m-am gândit.

El s-a întors către Livia:

— Livia, fiecare dintre noi a avut parte de suficiente orori. Pe de altă parte, ştiu că ceilalţi nu cunosc ceea ce mi-ai descris în cursul zborului împreună, despre imaginile şi videoclipurile cu care face trafic Child's Play. Şi pe care le produce. I-ai spus *hurtcore*, nu?

— Da, a încuviinţat încruntată femeia.

Dox a încuviinţat şi el.

— De ce i se spune aşa?

— Pentru că scopul este de a cauza atât de multă durere, încât copilul este distrus. El rămâne în viaţă, dar e schilodit psihic. Pentru cei care se excită din aşa ceva, nu-i suficient să domine un corp, ci trebuie să distrugă şi sufletul.
Dox ne-a privit pe toţi, după care a revenit la Livia.
— Şi le-ai putea descrie acestor domni unele dintre postările de pe site- ul acela, aşa cum ai făcut pentru mine?
Livia s-a uitat la noi toţi, pe rând.
— Pot face mai mult de-atât.
A scos un laptop din geantă, a găsit o conexiune wi-fi a magazinului, după care a început să tasteze de zor, spunând:
— O clipă... trebuie să fac asta printr-un VPN, altfel va părea suspect pentru cei cu privilegii de administrator ai site-ului. FBI-ul a stopat operaţiunea, dar eu mai am încă datele false pentru conectare, aşa că... da.
Gata! Bun. Bun. Bun.
Ultimele trei cuvinte au fost rostite aproape ritualic, aidoma cuiva care încerca să se calmeze. A expirat sonor, a întors laptopul spre noi şi a apăsat butonul „Play".
Horton şi-a ferit ochii aproape imediat. Nici Larison n-a rezistat mai mult de câteva secunde, ceea ce a însemnat poate o secundă mai puţin decât am putut eu suporta. Am ridicat o mână şi am spus:
— Ai exemplificat foarte clar. Te rog, opreşte-l.
Livia a apăsat un buton şi copilul din videoclip s-a oprit în mijlocul ţipătului. Ea s-a uitat la mine, cu nările dilatate şi ochii arzători.
De-a lungul vieţii mele, întâlnisem mulţi ucigaşi. Şi brusc, instantaneu, am înţeles.
Femeia aceasta nu era doar o poliţistă.
— Ai vrut să se oprească, şi s-a oprit, a rostit ea şi tonul vocii i-a crescut. Dar n-a fost decât un videoclip. Voi n-aţi făcut altceva decât să vă uitaţi. însă copiii din videoclipurile acelea *nu apucă să spună. „Opriţi-vă".*
Ochii i s-au umplut brusc de lacrimi şi i-a şters furioasă cu dosul palmei. A expirat prelung, apoi încă o dată.
— Deci orice plan pe care l-aţi avea şi care nu implică distrugerea reţelei ăsteia nu are treabă cu mine.
A urmat o tăcere prelungă. Larison a vorbit primul:
— Nu m-ar deranja... să fac ceva în privinţa asta, a asigurat-o el.
Horton s-a uitat la Livia şi a aprobat din cap. Dox m-a privit.
— John?
Pentru o clipă, m-am simţit ruşinat că ignorasem problema. Şi nu doar pentru copiii pe care monştrii aceia din Child's Play îi terorizau. Ci şi pentru mine. Nu încercasem oare să-l conving pe Treven de ideea de a câştiga nişte bile albe pentru karma? Oare chiar vorbisem serios în privinţa asta? Sau totul nu fusese decât o abureală?
— Ştii deja răspunsul, am spus eu.
— Mă scuzaţi un minut, a rostit Livia.
A deschis portiera şi a coborât. Dox a şovăit, apoi a zis:
— Mă-ntorc imediat.

Capitolul 33
LIVIA

Livia merse către peretele clădirii. Auzi cum cineva coborî în urma ei din microbuz - Cari, fără doar şi poate -, dar nici nu-l aşteptă, nici nu se întoarse să se uite.
Ocoli colţul clădirii şi continuă să meargă, apoi se opri şi se rezemă de perete. închise ochii şi răsuflă adânc. în microbuz, existase un moment în care-i venise să vomite. Aici însă, în umbra clădirii, era răcoare şi linişte, şi se simţi mai bine aproape imediat.
îl auzi pe Cari venind de după colţ. Deschise ochii şi-l privi.
— Hei, strigă el, dacă preferi să fii singură, nu-i nicio problemă. Voiam doar să verific.
Pentru oricare altul, răspunsul ar fi fost cu certitudine: „Da, pleacă". însă Cari ştia despre trecutul ei. El cunoştea... o cunoştea pe ea.
Livia îi surâse fără putere.
— Mulţumesc că ai venit să vezi ce-i cu mine. E drăguţ din partea ta s-o faci.
Apoi ochii i se umplură din nou de lacrimi şi întoarse capul, furioasă. în majoritatea timpului se controla perfect, după care însă se întâmpla ceva mărunt ce ameninţa s-o dezintegreze.
— Dacă tu ai fi fost altcineva, spuse Cari, acesta ar fi momentul când te- aş lua în braţe şi te-aş ţine strâns.
Ea râse şi-şi şterse ochii.
— Ar fi o idee proastă.
— Te-ar deranja teribil dacă aş face-o oricum? Doar ca să fiu sigur?
Livia nu ştia ea însăşi ce voia - de la bărbat sau de la altcineva. Pentru a mia oară îşi dori să poată fi pur şi simplu normală.

Cari se apropie şi-i mângâie obrazul cu dosul degetelor.
— Ştii, îi spuse, n-am mai văzut pe nimeni, niciodată, preluând controlul bandei ăleia de ucigaşi şi asasini aşa cum ai facut-o tu. Te rog să nu crezi c- o spun pe un ton condescendent, dar să ştii că m-ai făcut foarte mândru. Vreau să zic că Larison te priveşte cu respect acum. Iar Larison este pur şi simplu îngerul morţii şi după ştiinţa mea nu respectă absolut pe nimeni.
Livia râse din nou, şi mai lăcrimă. Degetele lui rămaseră pe obrazul ei.
— Labee?
— Da? răspunse ea, trăgându-şi nasul.
— Cred c-ar fi mai bine să aplici asupra mea una dintre aruncările alea de judo. Pentru că, dacă n-o s-o faci, n-o să mă pot opri şi-o să te sărut.
Ea clătină din cap.
— E o idee proastă.
— Pentru că suntem în parcarea unui Walmart? Cele mai bune idile se petrec în astfel de locuri. Am citit asta undeva.
Livia râse.
— N-ai citit nicăieri.
— Ba am citit. Bine, am scris-o eu mai întâi şi abia apoi am citit-o. Dar prima parte nu se pune.
Ea râse iarăşi. îi plăcea cum o făcea Cari să râdă. Dar în acelaşi timp o întrista.
— îmi pare rău că sunt atât de... ciudată, rosti şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.
Cari scutură din cap.
— Ba nu, nu eşti ciudată. Eşti frumoasă.
Apoi se aplecă şi o sărută foarte uşor. Pe Livia n-o deranj ă. Ba chiar îi plăcu. îi plăcea mirosul lui. Iar asta nu făcu decât s-o deruteze şi să plângă şi mai tare.
Bărbatul se trase înapoi.
— Chiar aşa de rău a fost?
Purta însă pe chip un surâs ştrengar, simulând expresia unui prostovan, şi ea ştiu că glumea.
— A fost plăcut, îi spuse.
— Serios? Cred cu toată sinceritatea că ăsta-i lucrul cel mai grozav pe care l-am auzit vreodată.
Livia se întinse şi-i mângâie uşor obrazul cu degetele. Gestul în sine i se păru straniu, dar ei îi plăcea când i-l făcea Cari.
— Ai grijă, o avertiză el şi zâmbi. M-aş putea obişnui cu asta.
Cuvintele acelea o întristară din nou.
— Nu cred că ar trebui să te obişnuieşti.
— Dacă n-ai nimic împotrivă, o să-mi asum riscul, spuse bărbatul şi o sărută iarăşi, uşor, ca înainte, dar ceva mai prelung.
Livia se simţi excitată, însă sentimentul acela îi amplifica deruta, fiindcă nu era defel cum îi plăcea ei. îi plăcuse ce se petrecuse între ei doi pe plaja aceea din provincia thailandeză Rayong, când erau fugari şi abia se ştiau unul pe celălalt, iar ea deţinuse controlul complet.
Acum se desprinse din sărutare.
— Ar trebui... ar trebui să ne-ntoarcem, îi spuse.
— Da, ai dreptate, rosti Cari repede. Iartă-mă.
— Nu, nu-i vorba despre tine, nu-i asta. Atâta doar că mă simt niţel... copleşită.
— Am înţeles. Iartă-mă dacă am fost prea insistent, dar când sunt în preajma ta mă simt şi eu niţel copleşit.
Tăcură pentru o clipă. Livia coborî ochii, ferindu-se să-i întâlnească pe ai lui, temându-se de ceea ce ar fi putut zări în ei sau de ceea ce ar fi putut să simtă.
— Uite ce-ţi propun, spuse Cari. Haide să amânăm conversaţia asta pentru data viitoare când vom ajunge într-o parcare Walmart romantică. Deocamdată să ne-ntoarcem la microbuz. Am o idee despre cum putem căpăta informaţiile necesare pentru a distruge atrocitatea asta de Child's Play şi în acelaşi timp să-i ucidem pe toţi nemernicii din spatele ei. însă lui John n-o să-i placă.
— De ce?
— Va implica o colaborare cu o femeie din Paris. O veche iubire de-a lui. Şi vreau să-ţi spun că, oricât ar nega el, flăcările acelea sunt încă arzătoare.

Capitolul 34
RAIN

Larison, Horton şi cu mine am examinat avantajele şi dezavantajele de a-l ataca mai întâi pe Graham sau pe Arrington. în concordanţă cu viziunea lui generală despre lume, Larison continua să prefere retezarea capului - aşadar atacarea lui Arrington. Horton opta pentru atacul din flanc, ceea ce însemna Graham.

— Avem mai multe informaţii despre Graham, le-am atras atenţia.
— Dintre care unele pot fi nesigure din cauza lui Treven, a ripostat Larison. în plus, noi nici măcar n-am început să ne concentrăm pe Arrington. Poate că el se dovedeşte o ţintă mai slabă.
— Fost SEAL, a început Horton să enumere, fost director de contrainformaţii CIA, actualmente în FBI, implicat în operaţiuni extrem de dubioase şi conştient de existenţa unor ostili potenţial formidabili. Toate astea ţi se par că denotă un personaj slab?
Larison a aprobat din cap.
— Ai dreptate, dar în absenţa informaţiilor tot nu ştim.
în unul dintre geamuri s-a auzit un ciocănit. Era Dox. Horton a glisat portiera.
— Totu-i bine? a întrebat el.
Livia a încuviinţat din cap şi a suit în microbuz.
— Totu-i bine.
Dox a rămas afară.
— Hei, John, a strigat el, putem discuta ceva un minut?
Larison l-a privit bănuitor. Dox a clătinat din cap.
— Nu-i nimic necurat, *amigo*. Dacă ar fi fost, de ce aş fi cerut o discuţie privată de faţă cu toată lumea?
Larison n-a răspuns, însă nici n-a părut încântat. Pe de altă parte, când părea el încântat?
Am coborât şi l-am urmat pe Dox după colţ, până lângă peretele complexului comercial.
— Totu-i bine cu Livia? am întrebat.
— Da, e-n regulă. Abuzurile comise asupra copiilor o afectează mai mult decât pe majoritatea oamenilor.
Am aprobat din cap, simţind că aş fi fost indiscret dacă aş fi pus mai multe întrebări. în plus, totul era clar acum şi se potrivea cu ceea ce văzusem deja.
— Este o femeie impresionantă, am spus.
— Partenere, încă n-ai văzut-o cu adevărat în acţiune. Ştiai că-i şi campioană la judo? în colegiu a făcut parte din lotul olimpic lărgit. Fac pariu că ţi-ar da de furcă serios, dacă v-aţi lua la trântă.
— Eu nu m-aş băga la pariul ăsta.
— Bun, uite care-i treaba. Aţi discutat pe cine să atacăm mai întâi, nu-i aşa? Pe Graham sau pe Arrington?
M-am întrebat unde voia să ajungă. Aveam o idee, dar nu-mi plăcea defel.
— Da, despre asta am discutat.
— Evident, fiecare dintre ei prezintă avantaje şi dezavantaje. Din mai multe motive, eu optez pentru varianta care poate fi descrisă pe scurt ca „îl radem mai întâi pe Graham". în primul rând, pentru că există informaţii bune de la Kanezaki despre distracţiile pariziene ale domnului Graham.
Mi-am dat seama că avusesem dreptate în privinţa direcţiei în care se îndrepta Dox. N-am spus nimic.
— Aşa că ştii unde vreau să ajung, a urmat el.
Am clătinat din cap.
— Haide, nenică, e evident. Dacă noi dorim doar să-l ucidem pe Graham, după cum i-a descris Kanezaki camera de hotel, atunci probabil că-i pot transforma capul în proverbialul norişor de ceaţă sângerie. Pe de altă parte, dacă am căuta o ocazie să-l interogăm - dacă vrem informaţii, şi cred că aşa este -, atunci vorbim despre Delilah.
Am clătinat iarăşi din cap.
— Nu.
— Ea ne-ar putea ajuta realmente, a continuat Dox. Şi o ştii prea bine. Iar dacă nu vrei să profiţi de asta, pur şi simplu dintr-o mândrie rănită nelalocul ei, atunci ar trebui cel puţin să recunoşti că apărarea egoului tău e mai importantă pentru tine decât protejarea genului de copii pe care Livia ni i-a arătat în videoclip. Ca să nu mai amintesc de protejarea Liviei înseşi. Nu pot spune că privesc chiar cu indiferenţă situaţia, pe de o parte fiindcă nu-i ceva ce ţi-aş face eu vreodată, dacă rolurile ar fi inversate.
— La dracu', chiar vrei să joci cartea asta?
Ştiam însă că avea dreptate.
— Haide, nenică, n-o să avem niciodată o mână mai bună. O specialistă Mossad în „capcane cu miere", şi-n plus Graham are o slăbiciune la blonde. L-ar putea juca pe degetul mic după primul dintre cocteilurile acelea Martini care-i plac, şi o ştii prea bine.
— Nu, am repetat.
— De ce dracu' nu vrei? Acum ea e chiar în Paris.
N-ar fi trebuit să fiu surprins. Delilah locuise în Paris ultima dată când noi doi fuseserăm împreună. Totuşi, nu ştiu de ce, crezusem că plecase de acolo.
— Ai luat legătura cu ea? am întrebat.
Dox a ridicat din umeri.
— Am mai vorbit când şi când.

Iisuse! Mai întâi cu Larison, acum cu Delilah.
— De ce? am întrebat.
— Fiindcă suntem prieteni, idiotule! Prietenii păstrează legătura. N-o să te mint, fiindcă te pricepi să-i citeşti pe oameni, dar uneori tu presupui că toţi sunt fix ca tine, totuşi lumea nu funcţionează aşa. Majoritatea oamenilor nu preferă să treacă luni de zile fără să vorbească cu alţi oameni. Aşa ceva e neobişnuit. Nu spun că-i ceva greşit în asta, ba chiar deloc. Spun doar că n-ar trebui să fii surprins să afli că oamenii din viaţa ta care ţin la tine ţin, de asemenea, şi unii la alţii, şi este posibil să mai şi vorbească la răstimpuri între ei.
Uneori detestam să vorbesc cu el. Nu pentru că spunea tâmpenii. Aşa ceva ar fi fost doar iritant. Ci pentru că avea nişte intuiţii atât de afurisite. Iar asta era intolerabil.
Mi-am ferit ochii, nedorind să întreb. Dar el a continuat să aştepte, tăcut şi răbdător ca un lunetist.
în cele din urmă am oftat şi am spus:
— Ea e bine?
— Da. îţi duce dorul.
— Ţi-a spus ea asta?
— Bineînţeles că nu. E prea mândră. Hmm, oare de ce asta-mi sună atât de familiar?
— Atunci cum ştii?
— Cum ştiu cât de mult îi duci tu dorul, deşi refuzi s-o recunoşti? Pur şi simplu, auzind cum vorbeşti chiar acum. La fel e şi ea. Amândoi suspinaţi unul după celălalt şi pretindeţi din răsputeri că nu-i adevărat, încât ar fi de-a dreptul comic... dacă n-ar fi trist. Chiar nu ştii asta? Dumnezeule, trebuie să-ţi conduc eu toată viaţa personală?
Amândoi am tăcut câteva clipe. Ştiam că el încerca să folosească din nou tăcerea ca pe o armă împotriva mea şi mi-am dat seama că probabil va reuşi. Am încercat să scap din cursa aceea, spunând:
— Ce este între tine şi Livia?
— Sentimentele mele pentru ea sunt pure, însă relaţia noastră e complicată. Şi poţi să râzi de mine dacă vrei, dar va trebui s-o faci mai târziu, pentru că deocamdată nu te las să schimbi subiectul.
Am clătinat din cap.
— N-o să râd de tine. îmi pare rău c-am facut-o mai devreme, când tu ai spus „fata mea". Nu mi-am dat seama că era ceva serios.
— Da, aşa este. Iar uneori doare. La fel cum e cu tine şi Delilah.
O vreme am tăcut iarăşi amândoi.
— Bine, am rostit. Telefonează-i.
— Nu, partenere, tu să-i telefonezi.
— Tu ai ţinut legătura cu ea.
— Perfect adevărat, dar acum tu vei corecta situaţia.
Am clătinat din cap.
— Nici măcar nu ştiu ce să-i spun.
El m-a bătut cu palma pe umăr.
— Haide-haide, eşti inteligent. O să te gândeşti tu la ceva.
Ne-am întors la microbuz. Imediat după ce am intrat. Dox a spus:
— Bun, uite cum stă treaba. Noi avem un om în Paris: o agentă a Mossadului pe nume Delilah, foarte experimentată şi capabilă, blondă şi răpitor de frumoasă, exact cum îi place lui Graham. Acesta ar putea fi pentru noi un avantaj care să schimbe complet jocul. Singura complicaţie este că ea şi John au fost cândva împreună şi flacăra pasiunii reciproce nu s-a stins de tot. Eu ştiu însă că ei sunt profesionişti şi vor găsi o modalitate să rezolve asta.
M-am uitat la el, oripilat şi scos din sărite. Dox s-a mulţumit să ridice din umeri.
— Nenică, a continuat el, tu ai fost cel care a spus să vorbim la telefon pe speaker. Acum toţi ştiu de ce am vrut să discut cu tine mai întâi separat şi vor înţelege de ce vei fi agitat vizavi de întâlnirea cu Delilah.
— Mersi, am spus. A fost frumos din partea ta.
El a rânjit larg.
— Pentru asta sunt prietenii!
— Dacă... fosta ta prietenă, a rostit Horton, este atât de bună pe cât am auzit, ne-ar putea oferi o cale prin care să-l interogăm pe Graham, nu doar să-l ucidem.
Dox a aprobat din cap.
— Exact asta i-am spus lui John.
— Uite ce-i, am rostit, haideţi să nu ne pripim, da? I-am spus lui Dox că- i voi telefona, totuşi nu ştiu cum o să reacţioneze. S-ar putea să mă trimită dracului.
Dox a clătinat din cap.

— N-o să facă asta. în niciun caz când îi vei explica despre ce-i vorba. Şi chiar dacă o va face, ceea ce nu cred, eu tot continui să susţin operaţiunea din Paris. Mai ales dacă cineva îmi poate face rost de o puşcă cu lunetă şi echipament pentru vedere pe timp de noapte... pentru orice eventualitate.

— Şi eu am contacte în Paris, a spus Horton privindu-mă. Oameni cu care am lucrat îndeaproape. în DGSE-{— DGSI, GIGN{-\.. ba chiar şi câţiva foşti legionari. Ei ar trebui să ne poată face rost de tot ce avem nevoie în mod rezonabil, inclusiv aparatură de comunicaţii. Aşa că, pe partea de echipamente, aş zice că suntem rezolvaţi.

— Kanezaki ne-a spus că Graham şi-a rezervat biletul de avion de o lună, zise Larison. Asta înseamnă că, dacă Parisul este o cursă, el a gândit planul abia acum. Deci dacă vom face asta, trebuie să ne mişcăm imediat. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât el va dispune de mai mult timp să-şi poziţioneze forţele.

Dox m-a privit întrebător. După o clipă, am oftat şi am încuviinţat reticent din cap.

Ura-ura, a strigat el. Plecăm la Paris

!PARTEA A III-A

Capitolul 35

LIVIA

Livia şi Rain luară un taxi de la aeroport, deoarece ajunseseră la Paris înaintea celorlalţi. Prea multe bilete cumpărate în ultima clipă la aceeaşi cursă ar fi trezit suspiciuni şi, în plus, toţi ştiau prea bine că OGE doborâse recent un avion doar pentru a-i reduce la tăcere pe doi dintre pasagerii săi. Nu părea înţelept să ofere cuiva o ţintă unică.

în Paris, unde feţele turiştilor asiatici erau etichetate în general ca fiind de „chinezi", ar fi părut firesc ca Livia şi Rain să călătorească şi să se cazeze împreună în hoteluri, putând acţiona ca un fel de paravan pentru restul. Cari, Horton şi Larison ar fi fost un grup mai puţin obişnuit, aşa că numai unul dintre ei avea să rezerve a doua cameră de hotel necesară, iar ceilalţi doi urmau să apară ulterior, separat. Dintr-un exces de precauţie, aveau să schimbe hotelurile zilnic, creând o serie ad-hoc de case conspirative mereu în schimbare.

Cari avusese dreptate în privinţa micro-managementului - Rain îi pusese pe toţi să creeze şi să repete o poveste, paravan detaliată despre felul cum se cunoşteau între ei şi motivul pentru care se aflau în Paris, întrebându-i întruna despre amănunte, până se declarase mulţumit. Pe Livia n-o deranjase asta. Deşi era poliţistă şi n-ar fi fost de aşteptat din partea ei să fie familiarizată cu conceptul de acoperire pentru acţiune, ea fusese instruită în această privinţă de experţi din CIA şi FBI, atunci când lucrase cu brigada anti-găşti din DPS. Şi, desigur, avea multă experienţă practică din vânarea violatorilor pe cont propriu, nu ca parte a forţelor de ordine.

Ei îi plăcea de Rain. Spre deosebire de Horton, care emana o încredere de uncheş, de Larison, care era primejdios în mod făţiş, şi de care, căruia îi plăcea să-i distragă pe oameni cu flecăreala, Rain avea o imobilitate despre care Livia simţea că era acoperirea perfectă pentru calităţile formidabile despre care îi povestise Cari. Rain nu avea empatia răbdătoare a lui Cari - deşi, sincer vorbind, ea nu mai cunoştea pe nimeni care s-o aibă -, dar era un bun ascultător, iar modul în care lua în seamă cu respect ideile tuturor anula ocazionalele lui critici şi împotriviri. Din felul în care o privea uneori, Livia simţea că bărbatul vedea mai mult decât i-ar fi plăcut ei. în acelaşi timp însă, ea simţea că n-o judeca deloc pentru asta şi - slavă Domnului! - nici n-o compătimea. O întrebase foarte puţine despre ea, în afară de informaţiile fireşti, totuşi nu dintr-o lipsă de interes, ci mai degrabă din respect pentru intimitatea Liviei. Iar asta spunea multe, de asemenea, despre legătura lui cu Cari, deoarece Rain nu părea un ins care să aibă obiceiul de a se încrede în alţii bazându-se exclusiv pe recomandările unor terţi.

Amândoi dormiseră în prima jumătate a zborului; când Livia se trezise, îl văzuse citind o carte în japoneză şi folosise momentul pentru a încerca să-l descoasă, întrebându-l câte ceva despre trecut. Platitudinea răspunsurilor lui îi reamintise cum tratase ea însăşi întrebări similare şi îi sugerase existenţa unor traume similare în copilărie, sau cel puţin a unei suferinţe îngropate. Rain îi spusese că volumul din care citea era o culegere de haiku scrise de poetul Basho, care trăise în secolului al XVII-lea. Glumise că folosea poeziile ca ajutor pentru adormit, dar citise cartea după ce se trezise din somn, nu înainte, iar concentrarea pe care Livia i-o zărise atât în postura corpului, cât şi în expresia chipului sugera că pentru Rain poezia nu era nici pe departe soporifică.

Ea îl întrebase despre experienţa lui în judo; Cari îi povestise despre Kodokan, care era o Mecca a tuturor practicanţilor serioşi. Rain recunoscuse că se antrenase acolo multe decenii, totuşi susţinuse că nu avea nici pe departe experienţa ei competiţională. îi spusese că abordase judoul fiind interesat mai degrabă să-l aplice în luptă, iar metodele şi tehnicile care-l preocupau, şi care includeau o serie de prize la gât ce fuseseră în mare parte pierdute pentru sportul modern, l-ar fi îngrozit pe Jigoro Kano, fondatorul „căii line". Livia îi spusese că, după ce vor termina cu porcăria actuală, spera să practice împreună şi ca el să-i arate unele dintre modurile în care folosea judoul în afara *tatami*-ului. Bărbatul o privise îndelung, lăsând senzaţia neplăcută că vedea mai multe decât dorise ea să dezvăluie. Apoi însă momentul acela trecuse şi Rain o asigură că se va bucura de ocazia respectivă, menţionând politicos speranţa că Livia îi va oferi posibile perfecţionări ale metodelor concepute de el.

Rain urmări cu mare atenţie locurile din aeroport, ceea ce era perfect logic - dacă informaţia lui Treven făcea parte dintr-o cursă, aeroportul Charles de Gaulle era un potenţial loc îngust, de „sugrumare". Totuşi plecarea lor a fost

lipsită de evenimente şi după douăzeci de minute în care a privit întruna în oglinzile retrovizoare ale taxiului şi s-a întors să privească în urmă, bărbatul a părut să se relaxeze. îşi lăsaseră bagajele la cală, aşa că erau măcar înarmaţi cu cuţite. Livia avea un Somico Vaari cu lamă fixă, pe care îl purta asigurat într-un buzunar al pantalonilor cargo, şi un cuţit Bowie de purtat la gât, realizat de un designer pe nume Fred Perrin, asupra căruia îi atrăsese atenţia Cari. Rain avea un cuţit Emerson cu buton. Ea se simţea totuşi expusă fără pistolul de serviciu, pe care Larison îl depozitase alături de alte arme de foc în una dintre ascunzătorile lui înainte de a decola din Washington. Totuşi nu avea să se mai simtă aşa mult timp, dacă încrederea lui Horton era justificată.

îi telefonase lui Strangeland înainte de îmbarcare, dar Arrington nu dăduse niciun semn. Potrivit şefei Best, cineva din Divizia de Investigaţii Criminalistice explicase că Arrington era preocupat de pierderea unui agent senior şi a unui contractor valoros, care fuseseră la bordul avionului ce se prăbuşise şi de aceea era mai inabordabil ca de obicei. Strangeland era de acord că declaraţia aceea era cel puţin stranie. De obicei FBI-ul nu se sinchisea să ofere motive atunci când neglija forţele de ordine locale. Iar Strangeland era nemulţumită - şi îngrijorată - că Best tot n-avea să insiste, în pofida întârzierilor cauzate de SAIAD în privinţa amprentelor. Locotenentul simţea că Best fusese iritată din cauză că Livia folosise suspendarea administrativă pentru a pleca din oraş şi ca atare agenţii SWAT ai şefei mari n-o mai puteau supraveghea.

— Cum e vremea pe acolo? întrebase Livia.

Verificase şi online, desigur, totuşi dorea să audă cu urechile ei.

— Senin, răspunse Strangeland. Nu-ţi mai face griji de violatorul din parcuri, da? Deocamdată ai un obiectiv mai important. Trebuie să te concentrezi.

Livia îi povestise tot ce aflase şi fusese uşurată când locotenentul nu întrebase de unde avea toate informaţiile acelea. N-ar fi vrut s-o mintă.

Ea vorbise, de asemenea, cu Little. Telefoanele şi portofelele luate de Rain şi Larison confirmaseră că cei doi bărbaţi pe care-i uciseseră erau din OGE. Nicio altă informaţie utilă.

Dimineaţa de toamnă era însorită şi răcoroasă şi ea fu încântată să vadă oraşul. Nu fusese niciodată la Paris şi, în ciuda situaţiei în care se găsea acum, era încântată şi zâmbi larg când trecură pe lângă Arcul de Triumf, apoi din nou când zări Sena. Rain îi explicase că, în perioada când locuise aici împreună cu Delilah, femeia de la care sperau că vor primi ajutor acum, îi plăcuse să exploreze cele mai bune baruri pariziene, dintre care multe se aflau în hoteluri. Ca atare, pornind de la interesul faţă de baruri, el devenise şi un fel de expert în hotelurile din capitala Franţei. Cel la care se gândea acum se numea L'Hôtel şi era în Saint-Germain-des-Prés. Mai spusese că se găsea la doar doi kilometri de cartierul lui Delilah, însă pe celălalt mal al Senei. Livia se întrebă dacă Rain dorea să pună fluviul între el şi Delilah din respect, de teamă sau mai degrabă simbolic. Se gândi că poate despica ea prea mult firul în patru. Poate că, pur şi simplu, lui îi plăcea hotelul, ori barul acestuia, ori cartierul. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, era curioasă să afle mai multe lucruri despre Delilah.

Rain îi ceruse taximetristului să-i lase la alt hotel - o precauţie cu care Livia era familiarizată - şi după ce taxiul plecase, ei merseseră pe jos cu gentile de voiaj la adresa reală. în timp ce Rain vorbea la recepţia din holul micuţ, Livia făcu câţiva paşi în hotel şi-i plăcu imediat. Un spaţiu central cilindric se înălţa pe cinci-şase niveluri, înconjurat de balcoane la toate etajele şi având în vârf un dom de sticlă, prin care razele soarelui pătrundeau până la parter. Era compact, dar fără să lase senzaţia de înghesuială, şi vechi fără să degaje bătrâneţe. Văzu barul care-i plăcea lui Rain şi se întrebă ce anume despre bărbat i-ar fi putut dezvălui plăcerea aceea. Era intim, cu locuri pentru cel mult zece-doisprezece clienţi. Avea plafonul jos, iluminare discretă şi, cu toate că transmitea senzaţia de intimitate, era primitor fără să bată la ochi. Se întrebă dacă fusese unul dintre locurile în care lui îi plăcuse să vină cu Delilah şi se gândi că era posibil.

Avură noroc şi Rain izbuti să obţină un apartament care, deşi se numea „grand junior", se dovedi a fi destul de mic. Era totuşi luminos şi confortabil, cu tapet înflorat eclectic şi o cadă superbă, cu picioare în formă de labe de leu; părea cumva definitoriu european, deşi Livia nu avea cine ştie ce bază pentru impresia aceea. Desigur, ar fi fost foarte strâmt pentru toţi cinci şi ulterior trebuiau să facă rost de încă o cameră. După cele petrecute în parcarea de la Walmart, ea se simţea neliniştită la gândul altei nopţi cu Cari. Nu pentru că el ar fi putut face ceva, ci fiindcă nu era sigură
de propria-i reacţie.

— Mai avem ceva timp până sosesc ceilalţi, zise Rain după ce terminară de examinat camera. Vrei să ne plimbăm niţel prin cartier?

— Da, mi-ar plăcea, încuviinţă Livia.

Ieşiră din hotel. Era interesant: înăuntru, când Rain tratase cu personalul hotelului, postura i se schimbase, devenind mai rigidă, cumva oficială. Livia chiar îl văzuse îndoindu-se uşor din mijloc când vorbise, un manierism care i se păruse o combinaţie între o încuviinţare din cap şi o plecăciune, şi simţise că acela era un element al personalităţii lui japoneze. Dar imediat cum ieşiră pe stradă, postura aceea dispăruse.

Rain o conduse într-o scurtă plimbare pe străduţe înguste, în lungul cărora se înşiruiau galerii de artă şi magazine de antichităţi, apoi pe un pod numit Pont des Arts peste Sena, cu Luvrul pe malul celălalt, şi cu panorame spectaculoase ale Parisului la stânga şi la dreapta. Intrară după aceea pe o stradă îngustă numită Rue de Buci, animată de pietoni care se bucurau de soarele de la sfârşitul dimineţii şi mărginită de mesele de pe trotuare, unde clienţii savurau cafea şi produse de patiserie ce arătau delicios. Aerul era bogat în arome: pâine abia coaptă, ceaiuri, pui la rotisor cu rozmarin. Cu excepţia celor văzute în filme şi la televizor, Livia nu avusese niciodată parte de aşa ceva şi pentru o clipă rămase pur şi simplu cu gura deschisă, privind totul. Apoi însă, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se pomenea izbită de un val de fericire, bucurie sau încântare, urmă imediat o reacţie de tristeţe. Prima dată când gustase îngheţată, primul ei orgasm, iar acum prima ei vizită la Paris... orice ar fi făcut pentru prima oară o ducea cu gândul la Nason, la tot ceea ce suferise surioara ei, la tot ceea ce-i fusese luat şi la tot ceea ce „păsăruica" Liviei nu avea să mai facă, să mai vadă ori să mai aibă niciodată.

Ajunseră la un restaurant pe colţ, numit Bar du Marche.

— Haide să ne aşezăm la masa aceea, propuse Rain, arătând una aflată sub o copertină în culori luminoase, alb cu roşu. De obicei este aglomerat.

Comandă cappuccino pentru Livia, aşa cum dorise ea, iar pentru el luă un espresso şi un coşuleţ cu pâine. De îndată ce începu să vorbească în franceză cu chelnerul, Livia văzu din nou transformarea aceea interesantă - un personaj care diferea în mod subtil de ceea ce văzuse ea anterior. Iar faptul că se concentră asupra acestui aspect o ajută să se scuture de poverile trecutului.

— Vorbeşti foarte bine franceza, îi spuse după plecarea chelnerului.

Ştia că în general complimentarea bărbaţilor era un mod excelent de a-i determina să vorbească - anchetatorii numeau asta „gâdilarea egoului" - şi se întrebase dacă nu l-ar fi putut determina să se destăinuie puţin.

El ridică din umeri.

— Am trăit aici mai bine de un an. Şi tot ce am făcut în perioada aceea a fost să studiez limba, să mă uit la filme franţuzeşti şi să flecăresc cu barmanii.

Nicio menţionare a lui Delilah, despre care Livia bănuia că jucase un rol important în dezvoltarea lui. Se aşteptase ca Rain s-o sune imediat ce aterizaseră - aveau cu ei telefonul prin satelit al lui Cari dar poate că el dorea mai întâi să sosească toţi.

— Totuşi, continuă ea, accentul tău pare foarte autentic. Probabil că ai un talent înnăscut pentru limbile străine.

— Să fiu sincer, nu ştiu. Dar tu? Vorbeşti franceza cât de cât?

— *Un peu.* Am studiat-o în ultimul an de liceu.

— Doar atât?

Era interesantă iscusinţa cu care el inversase direcţia conversaţiei, astfel încât focusarea era acum asupra ei. Ei bine, Livia îi asigurase deschiderea. Şi, oricum, uneori trebuie să oferi un pic ca să câştigi un pic.

Ea încuviinţă din cap.

— Când am ajuns în State, nu vorbeam deloc engleza, aşa că a trebuit să mă concentrez asupra ei.

— De unde ai sosit?

— Nu ţi-a spus Cari?

Rain zâmbi, probabil pentru că ea îi spunea „Cari".

— El nu mi-a spus aproape nimic despre tine - doar că eşti o poliţistă din Seattle care se ocupă de delicte sexuale, că te descurci bine - un compliment pe care Dox nu-l acordă cu uşurinţă - şi că i-ai salvat viaţa în Thailanda.

Livia încuviinţă din cap. Oricât de apropiaţi ar fi fost aceşti doi bărbaţi, Cari trata treburile ei ca fiind doar ale ei. Asta n-o surprindea. Ba chiar o făcea să se simtă... recunoscătoare.

— Şi el mi-a salvat viaţa, rosti ea.

Rain nu răspunse, aşa că Livia reveni la întrebarea lui.

— Am crescut într-un sătuc de pe dealurile din provincia thailandeză Chiang Rai.

— Şi în State unde te-ai stabilit?

— într-o aşezare numită Llewellyn. în statul Idaho.

Unde n-avea să mai revină niciodată.

— Trebuie să fi fost un adevărat şoc cultural.

Ea aprobă din cap.

— Aşa a fost.

După aceea rămaseră tăcuţi. Alţii poate că ar fi insistat, dar Rain - aşa cum Livia o văzu clar - simţea că nu trebuia s-o facă. Se întrebă din nou ce fel de copilărie avusese el. Dar dacă l-ar fi întrebat, atunci n-ar mai fi putut obiecta când el i-ar fi pus o întrebare similară.

Chelnerul le aduse cafelele şi coşuleţul cu pâine. Schimbă câteva cuvinte cu Rain, chicoti, apoi se îndepărtă.

— Ce-a spus? întrebă Livia.
— Voia să ştie de unde sunt.
Ea râse. Printre asiaticii din Statele Unite circula un fel de glumă - albii îi întrebau mereu de unde erau, ca şi cum ar fi fost o specie exotică, străină, care nu s-ar fi putut naşte şi înmulţi în America, la fel ca toate celelalte.
— Şi ce i-ai răspuns?
— Că-mi place să pretind că sunt parizian.
Livia râse din nou.
— Pot să te-ntreb ceva?
— Sigur că da.
Ea puse în cappuccino două linguriţe pline vârf cu zahăr brun, amestecă bine şi gustă.
— Uau! exclamă după aceea. E bună! Şi Seattle este recunoscut pentru prepararea cafelelor.
Rain sorbi din espresso şi aşteptă.
— M-aş putea înşela în privinţa asta, spuse Livia, dar am observat că aici te porţi diferit. în hotel păreai un străin. Nu un american, ci, mai degrabă... un japonez, cred. Iar când am mers pe aici şi acum, când ai vorbit cu chelnerul... din nou, n-ai fost ca un american. Dar nici ca un japonez. Poate că de aceea te-a întrebat chelnerul.
El aprobă din cap şi sorbi iarăşi din espresso, iar Livia înţelese că n-avea să răspundă la o întrebare implicită. Nu era sigură dacă asta se datora disciplinei sale, unei reticenţe înnăscute sau ambelor.
— Oare doar mi-am imaginat asta? continuă ea. Şi, presupunând că nu mi-aş fi imaginat, care-i explicaţia?
Rain puse ceaşca de espresso pe masă şi luă un croasant.
— Pentru mine a început ca un joc, îi spuse. Cu mult timp în urmă. Mă uitam la oameni şi încercam să văd dacă pot ghici de unde erau. Apoi mă întrebam pe ce mă bazasem în presupuneri. Pe haine? Pantofi? Ochelari? Accesorii? Tunsoare? Postură, limbaj corporal, mers, expresie? Dacă eşti destul de atent, poţi observa nişte chestii extraordinare.
Livia se simţi fascinată.
— Aşadar, erai atent la detalii.
El încuviinţă din cap.
— După care am încercat să le imit. Să văd dacă-i pot păcăli pe alţii. Născoceam poveşti despre trecutul meu - părinţii mei fuseseră foarte bogaţi. Sau părinţii mei fuseseră săraci. Crescusem acolo. Sau crescusem dincolo. Apoi vedeam dacă pot să joc convingător rolul asumat.
— Era un joc?
— Păi, ţinând seama de chestiile în care eram implicat, era un joc cu miză mare. Cred că ştii şi tu cum poate Dox să dispară uneori pur şi simplu, deşi este un tip voinic, nu?
Livia aprobă din cap. Văzuse într-adevăr asta în Thailanda, când Cari îi împuşcase pe ultimii doi bărbaţi pe care-i urmărise ea.
Rain rupse o bucată din croasant.
— El e mai priceput decât mine la asta. Eu mă pricep mai degrabă să mă contopesc cu restul lumii. Să devin parte din decor. Le ofer oamenilor... ceea ce se aşteaptă să vadă. Iar oamenii nu observă sau nu-şi amintesc lucrurile pe care se aşteptau să le vadă.
Pentru o secundă, Livia îşi aminti cum crescuse ea în casa Lone. Cum făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru ca Fred Lone să n-o vadă. Stătea cu ochii plecaţi. Respira neauzit. Pretindea că era un scaun.
însă nimic din toate acelea nu avusese succes.
Bărbatul începu să mestece bucăţica de croasant pe care o rupsese, apoi surâse.
— Este absolut... delicios. în Tokio există mâncăruri minunate, dar ţi-ar fi tare greu să găseşti un croasant exact ca ăsta.
Ea abia dacă îl auzi.
— Ceea ce ai spus despre imitare... crezi că-i ceva ce poate face oricine?
— Nu aş spune chiar „oricine", însă... cei care se pricep să joace teatru. Cred că este ceva de felul ăsta.
Livia încuviinţă din cap. Se întrebă de ce oare ea nu descompusese niciodată situaţiile în felul pe care tocmai îl descrisese Rain. Ştia că făcea unele dintre lucrurile despre care vorbise el, totuşi nu chiar atât de sistematic.
— Aşadar trebuie să fii un fel de... cameleon?
— Da, rosti bărbatul, dar este mai mult decât atât. Un cameleon se schimbă doar la suprafaţă. Lucrul despre care vorbesc eu trebuie... să provină din interior. Pentru că, dacă se schimbă doar suprafaţa, atunci apar neconcordanţe. Trebuie să simţi toate astea, trebuie să fii convins de ele. Trebuie să pară reale. în interiorul tău continuă să existe o parte care cunoaşte adevărul, dar partea aceea este perfect izolată în adânc. Ea nu atinge absolut nimic altceva.
Livia ştia totul despre izolarea perfectă în adânc. Se întrebă dacă Rain se simţea vreodată atât de... diferit pe cât se simţea ea. Ca şi cum ar fi fost complet separată.
Ca şi cum ar fi fost distrusă emoţional.

Şi se întrebă de ce el îi spunea aşa de multe. Cu certitudine, nu-l mai auzise niciodată vorbind atât. Oare bărbatul simţea o conexiune? Oare simţea dragonul dinlăuntrul ei? Oare putea să vadă ceea ce alţii treceau cu privirea, pentru că o creatură înrudită sălăşluia în el?
Rain muşcă iarăşi din croasant, apoi termină de băut espresso-ul, zâmbind uşor, încântat de plăcerea pe care i-o producea.
— îţi place mult aici, nu-i aşa? spuse ea.
întrebarea păru să-l ia prin surprindere. Dădu să răspundă, apoi se opri şi zise doar:
— Da.
Ea se întrebă dacă ceea ce iubea Rain la Paris era legat de Delilah. Iar asta ar fi însemnat că era bine să abandoneze subiectul. Dar în loc s-o facă, întrebă:
— Ce-ţi place?
Chelnerul apăru. Rain mai comandă un espresso, apoi făcu semn spre cappuccino al Liviei.
— Mai bei unul?
Ea îl privi pe chelner şi rosti:
— *Oui. Un cappuccino, s 'ii vous plaît.*
Rain râse.
— Ai şi învăţat deja.
Tăcură amândoi. Dacă bărbatul nu dorea să răspundă, era în regulă, Livia nu avea să insiste mai mult decât o făcuse deja.
însă după un moment el continuă:
— O prietenă care iubeşte Parisul mi-a spus cândva: „Nu există multe lucruri pe care noi oamenii trebuie să le facem. Trebuie să mâncăm, trebuie să bem, trebuie să facem dragoste. Iar punctul de vedere al francezilor este - de acord, dar trebuie să facem toate astea foarte bine".
Pe ea o încântă ideea aceea şi, înainte de a se fi putut controla, se gândi din nou la Nason. Clipi iute, oprindu-şi lacrimile, şi râse pentru a-şi camufla reacţia, dar ştia că Rain o văzuse oricum.
— Scuză-mă, îi spuse. Atâta doar că am avut de-a face... cu multe.
El încuviinţă scurt din cap şi Liviei îi plăcu că nu făcuse nimic altceva ca s-o liniştească. Fusese o reacţie atât de minimalistă, încât părea autentică. Şi, desigur, respectuoasă.
— Pot să te mai întreb ceva? zise ea.
Bărbatul zâmbi.
— Eşti la fel de politicoasă şi când îi interoghezi pe suspecţi?
Livia râse.
— Nu, dar pe tine nu te interoghez.
Ceea ce nu era complet adevărat. Rain nu răspunse, aşa că Livia continuă:
— Prietena aceea era Delilah?
Chelnerul le adusese cafelele şi se îndepărtă. Rain rosti:
— Da.
Livia îl privi.
— Mulţumesc că ai fost de acord să iei legătura cu ea.
Rain aprobă din cap.
— Ar fi trebuit s-o fi făcut de mult timp. Aşa că îţi mulţumesc că mi-ai oferit un motiv. Să sperăm că va reuşi.
Sorbi din espresso.
— Pot să te întreb ceva?
„Plătitul cu aceeaşi monedă este oribil", gândi Livia.
— Bineînţeles.
— Care-i treaba cu tine şi cu Dox?
Ei nu-i plăcu întrebarea. Şi cu toate că nu era chiar corect, după ce Rain fusese destul de deschis faţă de ea, replică:
— De ce întrebi?
Pe Rain nu-l irită faptul că ea refuza să-i răspundă şi contracarase prin propria-i întrebare. Se mulţumi să soarbă din espresso. Era foarte... răbdător, îşi dădu Livia seama. Avea un autocontrol perfect. Nu se putea să nu-l admire.
— Eu îl cunosc pe Dox de mult timp, rosti bărbatul. El iubeşte femeile. Pur şi simplu, le iubeşte. Cu toate acestea, nu l-am văzut niciodată purtându-se aşa cum se poartă cu tine.
Livia clătină din cap, neştiind ce să răspundă.
— Dox este unul dintre tipii cei mai duri pe care i-am cunoscut vreodată, continuă Rain. Sigur că da, îi place să facă bufonerii şi toate celelalte, dar a trecut prin chestii urâte care i-ar fi frânt pe cei mai mulţi oameni, din toate punctele de vedere. Lui însă n-au făcut decât să-i crească cheful de viaţă. Dar asta nu-i decât ceea ce se vede la suprafaţă. Ştii cum este... Vânătăile urâte sunt în adânc. Acolo unde nu le poate zări şi şti nimeni.

Livia aprobă din cap. Da, ăsta era unul dintre lucrurile pe care le cunoştea foarte bine din proprie experienţă.
— Yeats are o poezie, urmă Rain, intitulată „Poetul doreşte hainele cerului". O ştii?
— Nu, clătină Livia din cap.
El ridică ochii scurt, apoi rosti:
— „De aş avea hainele împodobite ale cerului
Cusute cu rază de soare şi de argint,
Albastrele, ştersele şi negrele haine
Ale nopţii, ale luminii şi ale penumbrei,
Aş întinde hainele sub picioarele tale;
Dar eu, săracul de mine, n-am decât vise;
Mi-am întins visele sub picioarele tale.
Calcă uşor, căci păşeşti peste visele mele"-{M\
Se opri şi sorbi din espresso. Livia aşteptă, apoi spuse:
— Este o poezie frumoasă.
El încuviinţă din cap.
— Şi mie-mi place.
— Alta dintre cele pe care le citeşti ca să adormi?
— Ai grijă cu el, o avertiză Rain. Nu este un ins indestructibil. Cel puţin, nu cu tine.
Livia se simţi ca paralizată. în mod uzual, cineva care-i spunea ce să facă sau ce să nu facă o împingea să replice prompt, opunându-se. Cu Rain însă lucrurile nu stăteau la fel. El nu încerca s-o domine. Arăta doar că îi păsa de prietenul său.
Problema era că şi Liviei îi păsa, atâta doar că nu ştia cum. Sau ce să facă în privinţa aceea.
în acelaşi timp, era interesant că Rain n-o critica pentru că-l implicase pe Cari în povestea asta. Părea să considere situaţia înţeleasă de la sine. Era ca şi cum el accepta riscul de a fi omorât ca pe un simplu cost potenţial al desfăşurării unei afaceri. Grijile lui nu erau legate în principal de corp, ci de suflet.
— Nu vreau ca el să păţească ceva, spuse Livia. Şi... nu vreau nici eu să păţesc ceva.
Rain zâmbi incredibil de trist.
— Ar fi bine - nu-i aşa? - dacă în chestiile astea ar exista nişte garanţii.
îşi termină espresso-ul şi se ridică.
— Cred că asta-i o tranziţie la fel de bună ca oricare alta, rosti el. Mă- ntorc în câteva minute.
— Unde te duci?
Bărbatul scoase din rucsac telefonul prin satelit al lui Cari.
— Probabil să păţesc ceva.

Capitolul 36
DELILAH

Delilah savura un cappuccino în La Caféothéque, un loc care-i plăcea, nu departe de apartamentul ei din Le Marais. Cafeneaua era cea mai plăcută dimineaţa, când clienţii erau puţini şi ea putea să zăbovească la una dintre mesele din lemn, lângă o fereastră, şi să citească oricât de mult ar fi vrut. Mai erau câteva pe care le vizita uneori - Le Peloton, Strada Café, Le
Barbouquin in Belleville şi, desigur, când avea chef de o plimbare, Dose din Cartierul Latin şi mai ales Numéro 220, totuşi La Caféothèque era favorita ei şi-i plăcea din ce în ce mai mult să-şi înceapă dimineţile acolo.

Pe timpuri trebuise să fie atentă în privinţa rutinelor predictibile, dar în prezent securitatea nu mai era o grijă aşa de importantă. Ea continua să figureze pe statul de plată al Mossadului; teoretic, nu părăsise serviciul, teoretic era tot israeliană. însă ei nu doreau ca Delilah să mai revină acasă şi nu-i putea învinovăţi pentru asta. Da, fusese o agentă bună, participase la operaţiuni de prindere ori eliminare a multor finanţatori ai teroriştilor şi a altor facilitatori. în acelaşi timp însă ea cauzase destule probleme. Pentru o vreme existaseră excese şi reproşuri, ba chiar şi ameninţări, dar toate păreau să fi dispărut acum, înlocuite de un soi de pace îngheţată.

Ceea ce nu era rău, pe ansamblu. Acoperirea sub care trăia Delilah, a unei fotografe franceze de modă, era validată de clienţi reali şi referinţe reale. Cheltuielile ei erau minime. Avea o slăbiciune pentru unii designeri de modă francezi, iar când călătorea, trăgea la hotelurile cele mai bune. însă acelea erau singurele ei extravaganţe. Apartamentul îi era confortabil, dar modest. Nu avea automobil şi nici nu-şi dorea. Suma lunară pe care o primea de la Mossad intra în totalitate într-un fond de pensii, ceea ce era amuzant, pentru că practic ea era deja la pensie.

Asta n-o deranja totuşi deloc. Era realistă. Trecuse de-acum de patruzeci de ani şi, deşi continua să atragă multe priviri, de-a lungul timpului devenise mai degrabă o chestiune de manieră şi sofisticare, ce putea fi gestionată, decât de frumuseţe primară, care era o forţă elementară. Din unele puncte de vedere, era o uşurare. Cu zece ani în urmă, n-ar fi putut citi o carte într-o cafenea, fără să fie întreruptă de şase-şapte bărbaţi. în prezent, distragerile erau mai puţine.

Bănuia că putea fi recunoscătoare pentru felul cum se derulase situaţia: pacea îngheţată, suma lunară primită de la Mossad, ca şi securitatea şi libertatea de care se bucura. în acelaşi timp însă era greu să nu simtă şi amărăciune. Ea se culcase cu inamici - literalmente şi în repetate rânduri - şi o făcuse cu succes. Iar răsplata primită fusese suspiciune şi antipatie; bărbaţii din Mossad o considerau pătată, mânjită şi, în esenţă, o târfa. Un rău necesar folosit pentru binele mai mare, care putea fi după aceea abandonat la o dată de expirare neprecizată.

Sorbi din cappuccino şi zâmbi, ştiind că gândul acela era o prostie. Ce iar fi plăcut - o poziţie în management, la sediu? Ar fi preferat mai degrabă să fie prinsă ca într-o cursă într-un birou fără ferestre din Tel Aviv, decât să fie liberă, aici, într-un oraş pe care-l iubea mai mult decât pe oricare altul? Ultima dată când fusese în patrie, pentru înmormântarea tatălui ei, se simţise ca o extraterestră. Şi deoarece mama îi murise încă şi mai devreme, iar unicul ei frate fusese ucis în Liban pe când Delilah era fetiţă... de ce să mai revină acolo? Parisul era acum căminul ei şi femeia era o ţară în sine, cu un singur locuitor.

John menţionase odată parabola unui înţelept taoist, care se trezise dintr- un vis în care el era fluture şi se întrebase dacă nu cumva era, de fapt, un fluture ce se visa om? Asta fusese în una dintre nopţile acelea petrecute în apartamentul ei, după ce făcuseră dragoste şi se lăsaseră cuprinşi de lenevie; ferestrele mari erau larg deschise şi briza le răcorea pielea înfierbântată. John îi mai spusese că el se simţea ca un ucigaş care se deşteptase dintr-un vis ademenitor în care era un tânăr inocent, eteric, fără greutate. Dar, continuase el, când era alături de Delilah... imaterialitatea aceea i se părea uneori reală. El îşi ferea întotdeauna privirea când îi spunea asemenea lucruri, de parcă ar fi fost stânjenit, ori ruşinat, ori s-ar fi temut să vadă cum putea ea să reacţioneze. Şi Delilah asculta şi-l liniştea cu o atingere, sau cu o sărutare, iar uneori făceau din nou dragoste. Iar acum nopţile acela deveniseră un vis.

Delilah ştia prea bine că încă îl mai iubea. Nu crezuse că ar fi fost capabilă de aşa ceva, mai ales după toate câte făcuse în anii ei de activitate cu Mossadul. Ba chiar, fusese şocată de asta atâta vreme, încât o negase pur şi simplu. Iar când în cele din urmă o recunoscuse faţă de John, fusese bine. Ei doi trăiseră împreună, aici, în Paris. El se schimbase. Paranoia păruse să i se diminueze, reflexele de luptă începuseră să se destindă.

Cu toate acestea, nu putuseră găsi o cale de mijloc. Nu existase niciodată o situaţie echilibrată. De îndată ce John simţise că ieşise din activitate, începuse să exercite presiuni asupra ei să facă la fel. Iar Delilah nu putuse. Nu era încă pregătită pentru aşa ceva. Detesta munca aceea, îi ura pe oameni, dar ştia că ceea ce făcea ea ducea la salvarea de vieţi. îi explicase lui John că fratele ei murise pentru asta. Delilah nu avea de gând să demisioneze doar pentru că unii colegi erau răutăcioşi.

După care John îi dăduse un ultimatum, se certaseră prosteşte şi el plecase. Iar Delilah nu avea nici cea mai mică intenţie să-l implore să revină.

în plus, asta nu însemna că ea nu avea parte de distracţii. Continua să-l vadă pe Kent, câteodată. Bărbatul era întotdeauna dispus să lase totul şi să se întâlnească undeva cu ea, dacă Delilah dorea companie. însă chiar asta era o parte din problemă. El era prea ataşat. Kent era un jucător, Delilah o ştia, care probabil că avea şase-şapte femei cu care se vedea atunci când călătorea în misiunile lui oficiale pentru MI6. Ciudat însă, pe ea n-o deranja asta. Ba chiar ar fi dorit ca el să se îndrăgostească de una dintre femeile acelea. Ar fi fost o cale simplă şi elegantă prin care relaţia lor tot mai fragilă să ajungă la un sfârşit demn.

Şi totuşi îi ducea dorul lui John. Aproape că cedase psihic şi-i telefonase după operaţiunea aceea dezastruoasă cu Fatima. Nu exista nimeni altul cu care să poată discuta, nimeni altul care să înţeleagă. Cu certitudine, nu Kent, care participase la operaţiune. Povara aceea despre care spusese John... Delilah avea acum propria-i povară şi cele petrecute cu Fatima aveau să fie veşnic parte din ea.

Ecranul telefonului i se aprinse. îl privi şi văzu că numărul apelantului era ascuns. Ea nu primea multe telefoane. Să fi greşit cineva numărul? Aproape că-l ignoră, dar apoi, fără vreun motiv anume, răspunse:

— *Aloi*

Urmă o clipă de tăcere. Apoi glasul lui John:

— Bună, Delilah.

Ea încremeni pur şi simplu. John o sunase? Era cu adevărat el? Fusese de parcă ea l-ar fi chemat printr-un gând întâmplător.

Tulburată, dar dorind cu disperare să nu se trădeze, Delilah rosti:

— Eşti... totu-i bine?

— Da, da, totu-i bine. Mă rog, complicaţiile obişnuite, dar... mă bucur să-ţi aud vocea.

Ea dori să spună acelaşi lucru, dar n-avea s-o facă. în loc de asta, având grijă să păstreze un ton neutru, întrebă:

— De ce ai telefonat?

Tăcerea de acum fu mai lungă.

— îmi pare rău, rosti John.

— Pentru ce?

Delilah fu mulţumită că tonul mirat pe care-l folosise păruse autentic. în acelaşi timp însă era cu adevărat neliniştită. Ce-l determinase pe John s-o caute? Şi să-şi ceară scuze?

— Pentru multe, zise bărbatul. Pentru... mai multe decât aş putea să explic într-o simplă convorbire telefonică.
Ea îşi dădu seama că inima îi bubuia. îşi spusese de foarte multe ori că, dacă John îi va telefona, ea îi va dovedi că nu-i păsa. Că el n-o făcuse să sufere, că ea trecuse mai departe.
Dar în loc de aşa ceva, se auzi spunând:
— în cazul ăsta, ar trebui să-ţi ceri scuze în alt mod.
O pauză de câteva clipe. John rosti:
— Vrei să zici... că ar fi bine să ne vedem?
— Nu ştiu. Tu ce crezi?
— Eu cred că da. Vreau să spun că mi-ar plăcea. Dacă şi tu ai fi de acord.
— Da, mi-ar plăcea să-ţi ceri scuze în persoană.
Bun! Acesta părea să fie echilibrul corect între receptivitate faţă de deschiderea lui şi o demonstraţie că ea continua să controleze cumva situaţia.
— Delilah, mai este ceva.
Tulburarea ei crescu brusc la nivelul fricii. John avea cancer... sau altceva?
— Ce s-a-ntâmplat, John?
— Am nevoie de ajutorul tău.
Delilah ar fi izbucnit în râs, dar era prea furioasă pe sine. îşi făcuse griji că el era pe moarte sau altceva de felul acela.
— Ah, sigur că da, replică ea.
— Nu din cauza asta te-am sunat. Nu tocmai. Ceea ce vreau să spun este că ar fi trebuit să te sun de mult.
— însă acum ai sunat doar pentru că ai nevoie de ajutorul meu.
— Una nu are legătură cu alta, însă... da. Şi eu, şi Dox avem nevoie de tine. Şi o femeie cu care este el implicat. Poate că am putea vorbi şi despre asta în persoană. Dar mai întâi poate că am putea vorbi doar despre... ce idiot am fost eu.
Delilah simţi un val iritant de speranţă şi-l alungă imediat.
— Dacă vom vorbi despre faptul că tu ai fost un idiot, va fi o discuţie lungă.
— Sper că aşa va fi.
— Asta vom vedea.
— Ne putem întâlni oriunde vrei. Sunt în Paris.
— Eşti în Paris?
— Da.
— De când?
Ea n-ar fi vrut să arate că-i păsa, dar întrebase fără să-şi dea seama.
— De acum o oră. Am sosit cu avionul azi-dimineaţă.
Pe Delilah o înfurie uşurarea pe care o simţise auzind că el nu se afla în Paris de mai multe săptămâni fără s-o fi anunţat, dar nu-şi putea înfrâna sentimentul acela.
— Oriunde îţi convine, urmă John. Nu sunt departe de cartierul tău.
Cunoscându-l pe el, asta însemna probabil Cartierul Latin sau Saint-
Germain. O clipă Delilah se gândi să-i spună unde se afla ea chiar acum şi că, dacă dorea, putea să vină direct aici. Dar... poate că ar fi fost mai bine să meargă mai întâi la apartament, să-şi schimbe hainele şi să se fardeze. Nimic evident sau exagerat, bineînţeles. Nu dorea să pară că încerca să arate bine pentru John. Ştia totuşi ce să facă pentru a arăta bine fără să fi părut că încercase. Şi de ce să nu fi arătat bine? El trebuia să vadă ce pierduse.
— Mai ţii minte locul ăla care-mi plăcea? întrebă ea, recurgând reflex la referinţe indirecte, deşi nu-i asculta nimeni. Cu salonul din spate lambrisat în lemn negru - despre care tu spuneai că-i refugiul tău favorit?
Localul se numea La Palette şi se afla în Saint-Germain.
— Da, îl ţin minte.
— Ne vedem acolo peste o oră.
— Delilah.
— Da?
O pauză.
— Mulţumesc.
— Nu vreau mulţumirile tale, spuse ea, şi închise telefonul.
După aceea rămase nemişcată o vreme, uitându-se la trecători. Se simţea bizar. O străbăteau valuri amestecate de furie, speranţă, teamă şi confuzie.
Dar predominantă era furia. Furie pe John, fiindcă o rănise. Furie pe ea, fiindcă îl lăsase s-o facă. Furie pe vulnerabilitatea pe care o simţea în urma unui singur telefon idiot şi după atâta vreme.
El nici măcar n-o sunase pentru că i-ar fi fost dor de ea, pentru că i-ar fi

părut rău, pentru că ar fi vrut-o înapoi. Nu tocmai. Sau chiar dacă simţise într-un fel toate sentimentele acelea, ele nu fuseseră îndeajuns. De fapt, pusese mâna pe telefon doar pentru că avea nevoie de un ajutor.

Delilah i-ar fi telefonat înapoi dacă ar fi putut. I-ar fi spus că, gândindu- se mai bine, era preferabil să nu se mai vadă. Ea se întâlnea cu alt bărbat şi nu dorea să-şi complice relaţia aceea.

însă asta putea să i-o spună şi direct, când se vedeau. Poate că ar fi fost chiar mai bine. Să i-o spună şi apoi să plece.

Dar ce ar fi simţit ea după aceea dacă necazul necunoscut în care se afla John se sfârşea prost?

Şi ce era cu Dox? Delilah ştia că, dacă ar fi avut vreodată nevoie de el, lunetistul ar fi sosit în graba mare. Atunci cum putea ea să nu facă la fel?

Speră că nu-şi găsea pur şi simplu justificări. Că nu născocea motive pentru a-l vedea pe John, când, de fapt, ar fi trebuit să se ţină naibii departe de el.

Nu credea totuşi că era vorba despre justificări. Indiferent dacă dorul de ea ar fi fost suficient sau nu pentru a-i telefona, John nu i-ar fi solicitat niciodată ajutorul dacă problema n-ar fi fost serioasă. Iar orice problemă care era atât de serioasă încât inşi ca John şi Dox să n-o poată rezolva singuri trebuia să fie într-adevăr foarte gravă.

Ei bine, peste o oră avea să afle mai multe. Până atunci nu putea să decidă ce să facă, nu? Poate că John nu avea nevoie doar de ajutorul ei. Poate că el avea nevoie de Delilah şi în alt mod, mai bun.

Şi dacă ea se înşela? Şi dacă John nu dorea decât un fel de favor profesional, după care Delilah nu avea să mai audă niciodată de el?

Atunci avea să-l ucidă. **Capitolul 37**

RAIN

Larison a sunat imediat cum au ieşit din vama de pe aeroportul Charles de Gaulle. Totul era perfect.

— Bine, am spus. Nici noi nu avem probleme. Iar hotelul pe care l-am menţionat este bun. Dox şi Livia ar trebui să stea acolo.

Camera era bună şi văzusem că femeii îi plăcuse. Viaţa e scurtă. Trebuia să-i lăsăm să se bucure de ea, dacă puteau. Noi ne mulţumeam şi cu ceva mai spartan.

Sau poate că a doua cameră avea să fie doar pentru Horton şi Larison. Poate că eu aveam să stau până la urmă la Delilah. Am încercat să nu sper la aşa ceva, dar puteam să mi-o imaginez foarte clar. Patul cu cadru simplu din lemn. Cearşafurile albe. Ferestrele mari, cu perdelele fluturând spre interior, sunetele traficului îndepărtat aduse pe aripile brizei. Senzaţia de mişcare înăuntrul ei, picioarele ei încrucişate la spatele meu, răsuflarea ei fierbinte pe obrazul meu. Atingând-o aşa cum ştiam că-i place să fie atinsă. Sunetele pe care avea să le scoată. Cuvintele pe care avea să le spună. Felul în care avea să-mi sărute după aceea transpiraţia de pe umeri. Felul cum avea să se uite în ochii mei fără să fie nevoie să spună nimic şi cum eu aveam să mă minunez cât de bine mă cunoştea şi cât de mult mă accepta aşa cum eram şi cum, după toate greşelile pe care le comisesem şi după toate ororile pe care le abătusem asupra altora sau le suferisem chiar eu, mai puteam să fiu recompensat în felul acela.

Revenit în Paris, alternam între încântarea faţă de un oraş pe care ajunsesem să-l iubesc şi regretul pentru cât de prost fusesem, cât timp irosisem şi cum probabil pusesem capăt irevocabil legăturii cu ea. Tokio era prea ticsit cu fantome pentru mine. Nu ştiusem cât de multă nevoie avusesem de Paris pentru clocotul de viaţă al metropolei.

— Hotelul pare în regulă, a spus Larison, şi Hort a stabilit deja o întâlnire cu unele dintre contactele lui locale. Chiar acum ne-ndreptăm într- acolo. Deocamdată însă nu avem nicio veste de la Treven.

— Nu-i nimic. îmi place că am ajuns aici cu mult timp înainte. Ai spus-o chiar tu, este mai puţin probabil ca în felul ăsta Graham să aibă timp să-şi poziţioneze forţele. Va trebui să avem multă grijă în privinţa armelor de foc. Am văzut agenţi de securitate care examinează bagaje în puncte de control. Efectele evenimentelor din noiembrie 2015. N-am văzut şi percheziţii corporale, însă bagajele sunt clar deschise.

— în regulă, le voi transmite celorlalţi.

— Perfect, atunci sugerez să ne întâlnim în locaţia primară la ora cincisprezece.

Locul pe care-l conveniserăm din timp era lângă Grande Galerie de l'Évolution, care se întindea pe lângă sera cu vedere spre Jardin des Plantes. Acolo exista o bibliotecă din interiorul căreia puteam zări pe oricine ar fi încercat să se apropie prin grădină. Bineînţeles, aveam, de asemenea, locaţii prestabilite pentru retrageri, ca şi trasee de rezervă. Indiferent dacă telefonul era sau nu criptat, nu doream să fim nevoiţi să transmitem mai mult decât era necesar pe calea undelor şi, în plus, telefoanele se pot pierde, sau pot să nu aibă semnal, sau pot să apară multe alte probleme pentru care soluţia este întotdeauna pregătirea din timp cu o multitudine de elemente.

— în regulă pentru mine, a spus Larison. Veşti de la Delilah?

— Acum merg să mă-ntâlnesc cu ea.

— împreună cu Livia?

— Nu, ea a vrut să mai hoinărească. Să se aclimatizeze. N-a fost niciodată la Paris.

— Aşadar, eşti singur.

— Da.

— Bine. Deşi o ştii deja, vreau să-ţi spun că toţi se bazează pe tine.
— Grozav.
— Am glumit. De fapt, nu chiar complet.
— Cred că ai petrecut prea mult timp cu Dox.
— Apropo, el îţi urează succes.
— Bine, trebuie să-nchid.
— Mai zice să nu fii un idiot. Să-i spui că ţii la ea. Auzi, nu te enerva - nu fac decât să transmit un mesaj.
Am întrerupt legătura. Trebuia să fi ştiut că Larison nu-l va domoli pe Dox, ba chiar îi va cânta în strună.
La Palette avea mesele de pe trotuar în majoritate pline, însă salonul din spate, care-mi plăcuse atât de mult, avea un singur client: o femeie vârstnică, elegant îmbrăcată, care avea în faţă o ceşcuţă de cafea şi o carte deschisă; judecând după vestimentaţie şi postura degajată, am presupus că era una dintre proprietarele galeriilor din preajmă, care îşi savura espresso- ul de dimineaţă înainte de deschiderea buticului ei. Am intrat şi am ocupat masa de colţ din spate, încântat de senzaţia că locul acesta mă aşteptase. Vocea lui Billie Holiday se auzea încetişor din difuzoare ascunse. Acustica era discretă. Şi era o penumbră plăcută, chiar şi în această dimineaţă însorită - toţi pereţii erau lambrisaţi în lemn întunecat, plafonul era ocru, iar mesele şi scaunele aveau nuanţe maronii liniştitoare. Când vremea era frumoasă, mesele de afară reprezentau o atracţie mult mai mare pentru turişti şi parizieni deopotrivă, totuşi mie îmi plăcea La Palette mai mult pe
dinăuntru.

Ritmul servirii la masă în Paris ar putea trezi perplexitate japonezilor, iritare americanilor şi ar fi pur şi simplu de neînţeles pentru cineva obişnuit cu, să zicem, viteza aproape supranaturală din Hong Kong. De data asta însă am fost încântat că niciun chelner nu m-a deranjat prea repede. Era primul meu moment de solitudine de când revenisem aici şi, cu toate că mă încântase reacţia Liviei fată de oraş, ca şi ceea ce dezvăluise reacţia aceea despre ea, eram mulţumit să pot fi în sfârşit singur.

într-un fel, era logic. Petrecusem singur cea mai mare parte a timpului cât locuisem aici, ceea ce, bănuiesc, făcea ca solicitările pe care i le adresasem lui Delilah să fie şi mai greu de înţeles. Privind retrospectiv, echilibrul dintre noi doi fusese chiar bun: ea trebuise să călătorească pentru diverse misiuni, iar eu avusesem nevoie să fiu singur un timp. Atunci ce oare mă împinsese să insist întruna pe lângă ea, până când ceva se rupsese? Oare încercasem să sabotez lucrul cel mai bun de care avusesem parte de mult timp? Eram atât de autodistructiv?

Poate că aveam să-l întreb pe Dox ce credea el despre asta. Deocamdată fusesem reticent, temându-mă de exactitatea intuiţiilor lui, totuşi nişte intuiţii exacte m-ar fi putut ajuta. Medicamentele nu trebuie să aibă gust bun - pentru aşa ceva există bomboane. Medicamentele trebuie să-ţi redea sănătatea.

Ciudat... Fusesem singur de multă vreme, iar peste vreo oră aveam să fiu din nou cu Delilah, chiar dacă pentru scurt timp şi nu în cele mai plăcute circumstanţe. Aşa că, pentru moment, am savurat pur şi simplu refugiul acela semiobscur al unui salon din spate, o mică relicvă din trecutul meu recent. Mă simţeam ca pisica lui Schrodinger. Delilah avea fie să vină, fie să nu vină. Avea fie să mă accepte la ea, fie să mă dea afară. Avea fie să mă ierte, fie să-mi zică adio! Iar în spaţiul acela îngust, ca de purgatoriu, s-a furişat un sentiment, un soi de tristeţe pentru eul meu mai tânăr şi toate alegerile lui teribile, ca şi regretul că nu-i puteam spune tot ce ştiam acum şi nu-l puteam ajuta pentru binele nostru al amândurora să facă alegerea corectă, alături de durerea că aşa ceva era imposibil, că orbirea tânărului era ireparabilă, că greşelile lui erau imuabile şi consecinţele ireversibile. Apoi am surâs, gândindu-mă la mono no aware, „tristeţea de a fi om", conştient de ironia de a fi călătorit tocmai până la Paris ca să simt ceva atât de esenţial japonez.

A trecut o jumătate de oră. Proprietara galeriei a plecat. Au sosit alţi clienţi, toţi părând localnici de un fel sau altul. Am comandat o omletă cu ciuperci şi un fresh de portocale, şi le-am terminat pe amândouă. Am mai băut un espresso. După o oră, Delilah nu apăruse.

Poate că ar fi trebuit să-i fi dat numărul telefonului prin satelit. Poate că intervenise ceva şi ea nu mă putuse contacta. Poate că ar fi trebuit s-o sun din nou. M-am întrebat de ce alesese localul acesta şi nu unul din cartierul ei, Marais. întotdeauna îmi plăcuse malul stâng al Senei mai mult decât îi plăcuse ei; oare alegerea fusese o încercare ca să mă simt eu bine? Sau era un mod prin care spusese „Te voi ţine departe de cartierul meu, de viaţa mea"? Sau înţelegeam ceva complet greşit?

în cele din urmă, ea a apărut cu mai bine de o jumătate de oră întârziere. A rămas o clipă în cadrul uşii, lăsându-şi probabil ochii să se acomodeze după lumina soarelui de afară. Purta blugi şi cizme din piele întoarsă, o combinaţie care-mi plăcuse mereu la ea. Şi un bolero din piele. Avea părul despletit, iar frumuseţea nu-i era doar mişcătoare, ci părea o dojană usturătoare.

M-a văzut şi a pornit spre mine. M-am ridicat, cu inima bubuind.

— Bună, John, a rostit Delilah. Mă bucur să te văd.

Indiferent la ce anume mă aşteptasem, nu fusese asta.

— Şi eu mă bucur să te văd, am rostit.

Aş fi vrut să adaug „tare mult", însă mi-am spus că n-ar fi sunat prea bine.

Pentru o clipă am rămas amândoi cumva stânjeniţi, apoi am făcut semn spre masă.

— Vrei să iei loc?

Alesesem masa din colţ, astfel încât să putem sta unul lângă altul, pe două laturi perpendiculare ale mesei, şi să putem vedea amândoi intrarea în acelaşi timp.

Ea a încuviinţat din cap.

— Sigur că da.

Ne-am aşezat. Din apropiere, şi fără soarele de afară ce-i conturase trupul, am putut zări câteva riduri noi. Nu mi-a păsat. Arăta mai frumoasă ca oricând, dureros de frumoasă.

Erau multe lucruri pe care aş fi vrut să i le spun: „Mi-ai lipsit. îmi pare rău. Sunt un idiot".

„Te iubesc".

Dar n-am rostit niciunul dintre ele.

— Aşadar, a întrebat ea după o tăcere prelungită, cu ce vrei să te ajut?

„Spune-i, idiotul dracului! Spune-i!"

însă n-am facut-o. în loc de asta, în următoarele patruzeci de minute, am informat-o despre tot ce se întâmplase, culminând cu sosirea noastră azi- dimineaţă la Paris.

După ce am terminat, Delilah a spus:

— Nu sună deloc bine. îi ştiu pe cei din OGE. Mossadul se foloseşte de ei.

— Se pare că toată lumea se foloseşte de ei.

— Exact. Aparent, Graham nu are inamici, ci doar clienţi. Unii dintre ei, destul de puternici.

— Mă ştii pe mine. Eu îi irit doar pe cei mai buni.

Crezusem că măcar va zâmbi la replica asta, însă n-a facut-o. A spus:

— Şi ce speri tu că aş putea face pentru voi?

Eram oarecum conştient de faptul că încă n-ar fi trebuit să discutăm despre plan, că în cazul de faţă abordarea „afacerile mai întâi" era greşită. Şi totuşi afacerile erau terenul mai familiar, subiectul mai puţin încordat, şi n-am ascultat glasul interior care-mi spunea că înţelegeam incorect totul.

— încă nu sunt sigur, am răspuns. Nu voi putea propune ceva clar, până nu vom avea mai multe informaţii detaliate de la Treven. însă ideea generală este că, dacă l-ai putea atrage pe Graham într-un loc unde să nu fie însoţit de bodyguarzi, ar fi pentru noi o oportunitate să-l interogăm. Cu informaţiile pe care le avem, probabil că l-am putea ucide indiferent de protecţiile cu care s-a înconjurat şi este perfect posibil să se ajungă la asta. Pe de altă parte, noi avem nevoie de fapt de informaţii. De ce doreşte Arrington să acopere o reţea de pornografie infantilă? La ce foloseşte el informaţiile? Pe cine implică asta, de fapt? Dacă nu ştim toate astea, este posibil ca simpla ucidere a lui Graham să nu pună capăt ameninţării. Şi nu va dezintegra reţeaua.

Delilah a întors capul, privind într-o parte, şi a răpăit cu degetele pe tăblia mesei. După aceea a spus:

— De când ai început să lupţi împotriva pornografiei infantile?

Mi s-a părut o întrebare şi în acelaşi timp o provocare, dar m-am gândit puţin, după care am răspuns:

— Atunci când a ajuns drept în faţa ochilor mei. Şi când am înţeles că mă găsesc într-o poziţie din care fie pot face în privinţa asta, fie pot pretinde că nu-mi pasă.

— Am înţeles.

— De ce m-ai întrebat?

— Voiam doar să mă asigur că ştii perfect clar de ce faci totul.

— Dacă ai fi văzut videoclipül pe care ni l-a arătat Livia, ai fi înţeles.

— Mi-ar face plăcere s-o cunosc. Pare o femeie cu totul specială.

— Da, cred că este.

— Ai încredere în ea?

— N-am cunoscut-o de suficient de mult timp ca s-o pot spune, însă Dox are încredere în ea.

— El este un tip a cărui încredere se câştigă mai uşor decât a ta.

— Vrei să spui că el este veriga slabă a lanţului?

— Spun că femeia asta pare să fi atras patru persoane - şi acum, posibil, o a cincea - într-un război pe care-l poartă. Războiul ei.

— Ţi-am spus, Graham a încercat să mă omoare chiar înainte ca eu să fi auzit de Livia.

— Dar voi aveţi mai multă nevoie de ea, sau ea de voi?

— Aş spune că este reciproc. Informaţiile ei ne-au ajutat să-l descoperim pe Arrington. Până atunci, ştiam că Graham era probabil doar partea cu muşchii, însă nu ştiam pentru cine lucrează.

— Informaţiile ei pot fi verificate?

Am privit-o atent pe Delilah.

— Mi-a scăpat ceva?
— Asta încerc şi eu să-nţeleg.
— De ce eşti atât de... cinică în privinţa asta?
— Mă îngrijorează încă şi mai mult dacă tu crezi că întrebările mele sunt cauzate de cinism.
— Dox o cunoaşte pe Livia. A spus că ea i-a salvat viaţa. Şi am avut ocazia s-o observ îndeaproape şi în condiţii de presiune. Nu a existat nimic care să nu concorde cu ceea ce-mi spusese el sau ceva care să mi se pară suspect. De aceea, repet - mi-a scăpat ceva?
Ea a tăcut câteva clipe, după care a continuat:
— Eu mi-am făcut carieră din a-i determina pe bărbaţi să aibă încredere în mine. Să creadă orbeşte absolut tot ce doream eu să creadă. Iar acum tu- mi povesteşti despre efectul acestei femei asupra lui Dox şi despre războiul în care v-a implicat pe voi. Cum pot să nu mă-ntreb dacă nu cumva voi patru sunteţi la fel de naivi ca toţi bărbaţii care au fost atât de siguri în privinţa mea?
Am privit-o fix.
— Eu am fost sigur în privinţa ta.
A clătinat din cap.
— Nu, n-ai fost. Ai plecat. Şi tu ai fost singurul bărbat care ar fi trebuit să fie sigur în privinţa mea. Dumnezeule, ce ironie a sorţii! Mă apucă ameţeala.
— Eu am fost sigur în privinţa ta, am repetat.
— Atunci de ce ai plecat?
— Pentru că nu voiai să renunţi la meseria ta, la activitatea ta. La viaţa asta.
— Viaţa asta, a repetat Delilah ridicând tonul. Viaţa asta în care acum, pentru că-ţi convine ţie, încerci să mă readuci?
Câţiva clienţi ne-au privit, după care au revenit la conversaţiile lor. M- am uitat la ea.
— îmi pare rău.
Ea a clătinat din cap cu o expresie neîncrezătoare pe faţă.
— John, ai avut la dispoziţie ani de zile în care să-mi telefonezi şi să-mi spui asta. Ani de zile. Şi chiar azi dimineaţă, mi-ai fi putut-o spune. Dar n- ai facut-o. Tot ce am auzit până în clipa asta îmi arată că te afli aici dintr-un singur motiv, acela că te-ai împotmolit şi ai nevoie de mine ca să ieşi din încurcătură. Tu vrei toate beneficiile şi nicio responsabilitate. Şi ştii care-i partea cea mai proastă? Eşti atât de orbit, încât nici măcar nu-ţi dai seama de asta.
— Nu, nu-i adevărat...
— Nu mă contrazice când te critic. Crezi că-mi pasă ce-ţi spui tu că simţi în adâncul sufletului? Ce contează asta pentru mine? Pentru mine contează faptele tale, John, iar faptele tale sunt că mi-ai dat un ultimatum, că m-ai părăsit fără să priveşti înapoi, că te afli azi aici doar pentru că ai nevoie de ceva de la mine, iar dacă-ţi spui că ah, nu, tu mi-ai dus dorul, tu ai tânjit după mine, că ăsta-i motivul real pentru care te găseşti aici, atunci nu numai că mă minţi pe mine, ci te minţi chiar pe tine, pentru că nu poţi să recunoşti că în realitate eşti un nenorocit egoist şi manipulator, şi că ai
creat o ficţiune frumoasă ca să-ţi ascunzi adevărul urât şi jalnic.
Am privit înjur. Cei care se holbau la noi au revenit la discuţiile lor.
— Asta m-a durut, am rostit eu.
— Şi de ce mi-ar păsa mie de sentimentele tale?
— Dar ştii de ce este o durere tolerabilă?
Nu mi-a răspuns.
— Pentru că greşeşti.
Chelnerul a apărut, probabil ca să vadă ce se întâmpla. „Ei bine", am gândit, „iată un mod prin care să fii servit".
— Adu-mi un pahar de Syrah, a spus Delilah în franceză. Ba nu, mai bine o vodcă - Belvedere, foarte rece, simplă, fără niciun adaos.
— Două vodci, am completat eu.
Chelnerul ne-a privit o clipă, parcă îndoindu-se de înţelepciunea comenzilor noastre, apoi a încuviinţat şi s-a îndepărtat.
Delilah a clătinat din cap.
— N-a trecut decât o oră şi m-ai şi împins să beau.
— Pot spune că m-am împins şi pe mine.
— Exact, tu ai facut-o. Nu vezi cum în absolut toate chestiile astea, tu transformi problemele tale în problemele mele?
Nu mi-am putut da seama dacă glumea. Am decis că nu.
Ea a privit nervoasă spre fereastra interioară prin care se vedea salonul din faţă, unde se afla şi barul.
— Şi dacă ţi-aş spune că-i prea târziu pentru noi? m-a întrebat.

Mi-am ferit privirea, simţind cum o gheară îmi strângea pieptul.
— Atunci voi trăi veşnic cu tristeţea aceea. Şi nu voi înceta niciodată să- ţi duc dorul. Atât al tău, cât şi al vieţii pe care am avut-o împreună. Şi nu voi înceta nici să regret ce idiot am fost, ca să stric totul.
— Să ştii că n-o să mă faci să mă simt vinovată din cauza asta. Tu ai provocat totul. N-ai decât să trăieşti cu regretul de care spuneai.
Chelnerul ne-a adus paharele. Delilah l-a ridicat pe al ei şi, fără să se mai gândească la vreun toast, l-a golit pe jumătate. A închis ochii şi s-a cutremurat, o reacţie care mi-a reamintit - din păcate, ţinând seama de atmosfera tensionată - de felul cum arăta uneori când avea orgasm.
Am băut şi eu tot o jumătate de pahar. Trei espresso şi o vodcă, suprapuse peste diferenţa de fus orar şi somnul insuficient... Mai ales ţinând seama de circumstanţe, acesta era probabil un experiment ştiinţific pe care nu mi-aş fi dorit să-l întreprind. Totuşi nu mi-a păsat.
Am pus paharul pe masă şi am expirat prelung, iar arsura vodcii a început să mi se desfacă precum o floare în stomac.
— Nu încerc să te fac să te simţi vinovată, am spus.
Delilah a clătinat din cap.
— Idiotule, eu nici măcar nu mai sunt în activitate. Nu tocmai. Ceea ce ai spus că doreai... tot ce trebuia să faci era să aştepţi. Dar tu n-ai vrut să aştepţi. Cum e posibil ca un ins care are atâta răbdare în munca lui să fie atât de nerăbdător şi intolerant în viaţa personală?
— Nu ştiu, i-am mărturisit sincer.
— Dar trebuie să existe un răspuns. Căutai pur şi simplu o cale de ieşire, fiindcă te plictisiseşi?
— Nu.
— Atunci de ce ai facut-o? încercai să te sabotezi singur? Să ne sabotezi pe noi?
— Nu ştiu. Tot ce-ţi pot spune este că... toată răbdarea pe care mi-am dezvoltat-o în activitatea mea şi în viaţa mea... şi toată precizia, şi logica, şi autocontrolul... pur şi simplu nu funcţionează cu tine. Mi-aş dori să funcţioneze, dar nu se-ntâmplă aşa.
Pentru o clipă am tăcut amândoi. Delilah şi-a terminat vodca, a închis ochii şi s-a cutremurat din nou, apoi m-a întrebat:
— Şi dacă ţi-aş spune că am o relaţie?
Dintr-un motiv prostesc - teamă, negare sau narcisism -, nu anticipasem asta. Am simţit din nou gheara care-mi strângea inima.
— Te-aş întreba dacă este ceva serios.
— Şi dacă ţi-aş răspunde afirmativ?
Cândva, de mult, aş fi dorit să-l ucid pe bărbatul respectiv. Literalmente. Să elimin ameninţarea.
Dar, brusc, m-am simţit doar trist. Bineînţeles că ea avea o relaţie. Chiar crezusem că femeia aceasta plină de viaţă, cosmopolită şi superbă, va aştepta sperând să vină momentul când eu voi înceta să mai fiu bosumflat?
Mi-am terminat vodca.
— Atunci bănuiesc că aş spune că o meritam. Şi... aş încerca să fiu fericit pentru tine.
Am tăcut din nou amândoi.
— Este adevărat? am întrebat-o.
— Ce anume?
— Că ai o relaţie.
— Da.
„La naiba!"
— Şi... este serioasă?
Delilah a aşteptat câteva momente bune, după care a răspuns:
— Nu atât de serioasă cum a fost relaţia noastră.
Contururile salonului căpătaseră o patină plăcută. Conversaţiile din jurul nostru se transformaseră într-un fond sonor abia auzit. Mi-am dat seama că eram destul de ameţit. Şi poate că de vină era vodca, sau poate ultimele ei cuvinte, sau poate că pur şi simplu nu-mi mai păsa de exprimări indirecte, ori de protejarea mea, ori de demnitate sau de orice altceva. M-am uitat în ochii ei şi am rostit:
— Du-mă la tine-n apartament.
Ea a clătinat din cap.
— Dumnezeule, cât tupeu ai!
— Nu-mi pasă. Să facem dragoste. în dimineaţa asta. Pe patul tău. Cu lumina pătrunzând prin perdelele transparente. Aşa cum obişnuiam.
— Nu prea cred.
— De ce?
— în primul rând, sunt prea furioasă pe tine.

— Descarcă-ţi atunci furia asupra mea.
Ea m-a privit şi am văzut că ar fi dorit s-o facă. în măruntaiele mele, căldura se transforma în fierbinţeală. Am simţit un fior plăcut ceva mai jos.
— Nu cred că ai putea face faţă la atâta furie.
— Ai spus-o chiar tu. Este vina mea, aşa că ar trebui să-mi asum riscul.
Delilah a mai clătinat o dată din cap, a mijit ochii şi nările i s-au dilatat.
După aceea m-a prins de ceafa, m-a tras spre ea şi m-a sărutat cu pasiune, chiar sălbatic. La rândul meu, am sărutat-o la fel de violent, cu mâinile pe obrajii ei, strângând-o, ţinând-o aproape, hotărât să nu-i mai dau drumul niciodată.
Ea s-a desprins din sărutare şi m-a privit.
— Te urăsc, a rostit.
— Te iubesc, i-am răspuns.
în jurul nostru s-au auzit aplauze discrete. M-am uitat şi i-am văzut pe ceilalţi clienţi zâmbind şi aplaudând.
O doream atât de mult, încât nici măcar nu-mi păsa.
— Haide, am zis.
Am aruncat nişte euro pe masă, am prins-o de mână şi am tras-o în picioare.
După ce am ajuns pe trotuar, ea a rostit:
— Stai! Unde te-ai cazat?
— După colţ. în L'Hôtel.
— Haide acolo. Apartamentul meu este prea departe.
„Ce dracu'!" mi-am spus. „O să găsim altceva pentru Livia şi Dox". **Capitolul 38**
DELILAH
După ce au făcut dragoste, John a adormit aproape instantaneu.
— Să mă trezeşti într-o oră, da? a rugat-o el, întins pe spate în timp ce Delilah îl privea sprijinită într-un cot. Trebuie să mă-ntâlnesc cu ceilalţi.
Ea îl privi cum se străduia să ţină ochii deschişi, încercând şi nereuşind să nu simtă tandreţe.
— Ar trebui totuşi să dormi mai mult.
John clătină din cap.
— După întâlnire. Deşi nu ştiu unde voi locui. Pentru că suntem cinci, va fi aglomerat.
Delilah îl lovi uşor cu pumnul în umăr.
— Eşti un idiot.
El adormi peste o clipă.
Delilah setă o alarmă şi, pentru o vreme, picoti şi ea. Se simţea liniştită. Nu era furioasă pe sine pentru că cedase. Fusese prea bine ca să mai fie furioasă acum, atât de bine încât, pentru moment, nici măcar nu-i păsase ce însemna sau ce avea să urmeze după aceea.
„O să te gândeşti tu la ceva", îşi propuse. „Ţi-a spus cineva vreodată că va fi uşor cu un bărbat ca ăsta? Şi haide - fii cinstită. Nici tu nu eşti întotdeauna persoana cea mai uşor de tolerat".
Auzi o cheie intrând în broască, dar ei încuiaseră uşa pe dinăuntru. Cheia încercă din nou.
Delilah se ridică, luă un halat din baie şi se duse la uşă. Privi prin vizor
şi zări o asiatică atrăgătoare de vreo treizeci şi cinci de ani, în ţinută sport: pantaloni cargo şi cămaşă din flanel peste un tricou. Probabil că era Livia.

— Da? întrebă ea încet, dorind să se asigure.

— Ah, rosti femeia, evident derutată şi încercând să se adapteze situaţiei. Sunt... pot să revin.

Delilah zâmbi. N-o întrebase nimic.

Descuie uşa şi o deschise.

— E-n regulă, rosti ea încet. Este camera voastră. Scuze pentru intruziune. întinse mâna. Eu sunt Delilah.

Femeia încuviinţă din cap.

— Livia, spuse ea şi-şi strânseră mâinile. Dar, realmente, nu-i niciun deranj. Pot să revin mai târziu.

Delilah privi în spate. John continua să doarmă. în sine, asta era extraordinar. El fusese dintotdeauna unul dintre inşii cu somnul cel mai iepuresc pe care-i cunoscuse. Un somn atât de profund sugera un nivel extrem de epuizare.

Şi, mai bănuia ea, un nivel extrem de încredere.

— E-n regulă, o asigură Delilah. Oricum mi-a spus să-l trezesc în curând, ca să se întâlnească cu voi. Intră, probabil că vrei să te înviorezi după plimbare. Nu cred că va fi deranjat. Nu l-am văzut niciodată dormind atât de adânc.

— Pot să mă dau cu apă pe faţă şi la parter, rosti Livia. Voi doi... probabil aţi putea beneficia de ceva timp împreună.

— O să avem ocazia pentru asta şi mai târziu. Intră, nu vreau să mă simt ca şi cum te-aş împiedica să intri în propria-ţi cameră. Dacă vrei, foloseşte baia, iar eu mă voi îmbrăca aici.

Livia îşi luă geanta cu ea şi în mai puţin de zece minute redeschise uşa băii purtând alt tricou, cu părul ud şi pieptănat peste cap. Oglinda era aburită de la duş.

— Mulţumesc, rosti încet ieşind. Poţi intra, dacă vrei.

Delilah se gândi că era o femeie drăguţă. Nu tocmai frumoasă, dar asta se putea datora hainelor informe şi absenţei oricărui machiaj. Dacă îi păcălea pe Dox şi pe ceilalţi, atunci n-o făcea recurgând la aspectul exterior, deşi probabil că ar fi putut, dacă ar fi dorit. Totuşi, fără doar şi poate, în ea exista ceva... O forţă, sau o inteligenţă... în tot cazul, ceva ce putea fi definit prin intensitate. Ar fi fost interesant de văzut cum
interacţiona cu ceilalţi.

— Mulţumesc, spuse Delilah. Va dura numai un minut. N-ar trebui să stai prea aproape de pat, în eventualitatea în care el se trezeşte.

— Ce vrei să spui?

Odată Delilah comisese greşeala să-l trezească pe John scuturându-l de umăr. Reacţia lui fusese instantanee şi violentă. Se oprise totuşi cumva şi nu-i făcuse niciun rău, dar fusese îngrozit de ceea ce se întâmplase. Se învinuise pe sine, totuşi Delilah îşi dăduse seama ulterior că ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Din cauza genului de viaţă pe care o ducea John, o surpriză într-un moment de maximă vulnerabilitate din partea lui i-ar fi provocat, bineînţeles, un răspuns defensiv extrem.

Delilah se uită către el, apoi reveni cu ochii la Livia.

— Poate să facă urât când se trezeşte.

— Aha, zise tânăra, şi Delilah avu impresia stranie că ea ştia exact ce anume însemna asta şi ce o putea cauza. După aceea adăugă: Vii şi tu la întâlnire?

Delilah îl privi din nou pe John, apoi îi făcu semn Liviei s-o urmeze în baie. După ce intrară amândouă, închise uşa în urma ei.

— Scuze, rosti apoi, nu vreau să-l trezesc.

„Şi aş putea profita de ocazie pentru a te cunoaşte pe tine ceva mai bine".

— Sigur că da, spuse Livia.

— Să revenim la întâlnire. Da, cred că ar trebui să fiu prezentă.

Livia încuviinţă din cap.

— Rain şi Dox vorbesc cu mult respect despre tine.

Delilah şterse oglinda cu o lavetă. Ea şi John se iubiseră cu pasiune şi i- ar fi prins bine să-şi aranjeze machiajul şi părul. Nu voia totuşi să facă asta în faţa celeilalte femei.

Se întoarse către Livia.

— Şi John a vorbit cu mult respect despre tine. Mi-a povestit despre reţeaua de pornografie infantilă.

— Şi despre cei care încearcă s-o muşamalizeze.

— Mi-a spus că i-ai arătat un videoclip de pe site-ul ăla.

Livia o privi şi în ochi îi apăru o umbră de precauţie.

— Aşa este.

— Aş fi curioasă să-l văd şi eu.

— Dacă vrei, ţi-l pot arăta chiar acum.

— Nu, o putem face şi mai târziu.

— Eşti sigură? în asemenea situaţii e uşor să scapi din vedere miza.

Ce fusese asta - o provocare?

— Da, se pare că te-ai descurcat bine să-i menţii pe toţi focusaţi.

— Eu sunt doar o poliţistă din Seattle, rosti Livia, nu o agentă de spionaj care operează la nivel mondial. Dar întotdeauna apreciez când oamenii au curajul să spună ce gândesc de fapt. Tu nu?

Delilah o privi şi nu putu să nu simtă un fel de respect dublat de o măsură de reticenţă.

Se uită la uşa în spatele căreia se găsea John, probabil tot dormind pe pat.

— Sper să nu par insensibilă spunând asta, rosti ea, deşi, reformulez - nu-mi pasă cum voi părea. Singurul lucru de care-mi pasă este bărbatul de alături. Noi doi am parcurs împreună un drum dificil. Un drum improbabil. Pentru o vreme, l-am pierdut. Iar acum este din nou aici şi poate că vom avea altă şansă. Poate... Dar primul lucru pe care-l aflu este că el s-ar putea să-şi rişte viaţa în bătălia altcuiva. A unei persoane pe care n-o cunosc şi de care n-am auzit niciodată. Crezi că asta mă încântă? Crezi că asta mă face să-ţi fiu aliată? Că mă face să-ţi port recunoştinţă?

Livia nu răspunse şi Delilah continuă:

— înţeleg că există o ameninţare. Pentru voi toţi. Perfect, eliminaţi ameninţarea - cu asta se ocupă John. Dar nu complica misiunea. N-o transforma în ceva pentru care bărbaţii ăştia n-au nici experienţă şi nici vreo mică. Nu transforma propria ta bătălie în bătălia altuia.

Livia rămase tăcută. Respiraţia nu i se iuţi, culoarea feţei nu i se schimbă, ba nici măcar nu clipi. O dată în plus, Delilah simţi un respect reticent. Indiferent ce alte calităţi ar fi avut, femeia era dură.

în cele din urmă Livia vorbi:
— E trist că te gândeşti că violarea copiilor este bătălia mea. Că nu-i şi bătălia ta. Că nu-i bătălia tuturor.
— Am vrut să zic...
— Ştiu ce ai vrut să zici. Şi e-n regulă. Dacă nu te îngrijorează cruzimile şi depravările comercializate pe site-uri ca Child's Play, atunci asta e şi gata.
— Nu, n-am spus că nu mă îngrijorează. Am spus că ele nu sunt războiul meu. Multe din lumea asta mă îngrijorează şi totuşi nu mă războiesc cu ele. Iar eu chiar am fost în război. Am luptat într-un război adevărat. M-ai auzit însă pe mine cerându-ţi să mi te alături şi să lupţi în războiul acela?
— Eu nu vorbesc despre geopolitică. Eu vorbesc despre copii. După mine, toţi trebuie să lupte în războiul pentru protejarea copiilor de prădători.
— Nu. Nu şi John. El a luptat în destule războaie. Şi aproape c-a murit în ele.
— Uite ce-i, tu-l cunoşti mai bine decât mine. Dar după cum vorbeşti despre el, parcă ai crede că am folosit cine ştie ce vicleşug Jedi ca să-i înceţoşez mintea. I-am spus lui John - le-am spus tuturor - de la bun început că pentru mine asta nu-i o operaţiune prin care să-mi salvez doar pielea. Iar dacă pentru ei însemna numai atât şi dacă nu le păsa de cei care filmează şi comercializează materiale video în care copiii sunt violaţi şi torturaţi, atunci eu am ieşit din combinaţie. Mi-am pus toate cărţile pe masă şi n-am manipulat pe nimeni.
Delilah i-ar fi putut atrage atenţia că, în unele circumstanţe, punerea tuturor cărţilor pe masă putea fi metoda de manipulare cea mai puternică, însă care ar fi fost rostul? în mod evident, femeia era o fanatică.
— Şi încă ceva, urmă Livia. Dox, Rain, ei toţi - au făcut foarte multe pentru mine. Mai ales Dox. însă asta nu-i o stradă cu sens unic. Oliver Graham a încercat să-l ucidă pe Rain, folosind un elicopter şi rachete, înainte ca Rain să fi auzit măcar numele meu.
— Da, John a subliniat şi el acelaşi detaliu. Dar aceea a fost pentru că Graham voia să te lichideze *tine*. Iar John n-a fost de acord.
Livia zâmbi.
— Crezi că trebuia să fi fost de acord?
Delilah nu răspunse. îşi dădu seama că cealaltă o condusese către punctul acesta. Anticipase cu câteva mişcări înainte şi pregătise frumos scena.
— *Tu* ai vrea să fi fost de acord? întrebă Livia.
Adevărul era că o parte din Delilah dorea asta. Dar atunci, bănuia ea, John n-ar mai fi contactat-o niciodată. Şi ei n-ar mai fi beneficiat de această improbabilă a doua şansă.
Dar nu era numai atât. Să fi dorit ca John s-o fi ucis pe femeia aceasta, care părea complet nevinovată de orice, cu excepţia unui exces de bigotism... nu! Una era să simţi fiorul unei asemenea dorinţe, dar a-i ceda cu totul ar fi fost ceva pervers. Şi irevocabil.
— Cred că eşti o anchetatoare dată naibii, rosti Delilah.
— Da, mă descurc.
— De ce nu-mi arăţi videoclipül ăla?
— Nu trebuie să-l vezi. Mai ales dacă vei pretinde ulterior că l-am folosit pentru a te manipula.
— N-o să pretind nimic. Te voi ajuta. Nu pot să ignor o situaţie în care John şi Dox se confruntă cu riscuri.
— Mulţumesc.
— N-o fac pentru tine.
— Dar voi beneficia de pe urma ei.
— Alături de mulţi copii, presupun.
— N-am spus eu asta. Dacă aş fi facut-o, ai fi putut crede că exagerez pentru a-mi susţine cauza.
— N-ai spus-o pentru că n-ai vrut să mai insişti după ce mi-am anunţat acceptul. Oricum, arată-mi videoclipül. Ar trebui să ştiu despre ce-i vorba.
Livia scoase un laptop din geantă. îl aşează pe comoda din baie şi petrecu un minut configurându-l. Apoi îl întoarse astfel încât ecranul să fie spre Delilah şi rămase cu degetul deasupra butonului „Play".
— Eu l-am văzut deja de prea multe ori, îi spuse. Nu mai trebuie să-l revăd.
Apăsă pe „Play".
Pentru o clipă Delilah nu putu să creadă ceea ce vedea. Literalmente nu putu să creadă - convinsă că trebuia să fie altceva. Apoi înţelese că era efectul minţii ei, care încerca să se protejeze de oroare, căutând un mod prin care să creadă că vedea altceva decât ceea ce era în mod evident. Realitatea scenei o izbi ca un pumn în plex. Duse o palmă la gură, se împletici spre toaletă, se lăsă în genunchi şi vomită.
Livia apăsă pe „Stop" şi copilul încetă să mai ţipe. Delilah răsuflă adânc de câteva ori, după care vomită iarăşi, spunându-şi: „Dumnezeule, Dumnezeule..."
Stomacul i se convulsionă lent, după care păru să dobândească o stabilitate. Când fu sigură că n-avea să se repete, scuipă, se ridică şi trase apa.

— Bun, rosti ea. în mod clar ţi-ai demonstrat punctul de vedere. Cred că ai fost încântată.
Livia o privi şi, în mod foarte straniu, păru că se luptă să-şi stăpânească lacrimile.
— în videoclipurile astea nu există nimic care să mă-ncânte, spuse ea. Tot ce mă poate încânta este să-i pedepsesc pe cei care le-au realizat.
La uşă se auzi o ciocănitură.
— Totu-i în regulă acolo? întrebă John.
— Da, e perfect, răspunse Delilah. Eu şi Livia faceam cunoştinţă.
— Aha... Bun, bravo. După ce ieşiţi, mi-aş face un duş rapid.
— Da. Iar apoi ar trebui să plecăm.
Urmă o pauză. John întrebă:
— Vii cu noi?
— Da.
Altă pauză. Apoi:
— Mulţumesc.
Delilah se uită la Livia.
— Mă bucur să pot fi de ajutor.

Capitolul 39
RAIN

în conformitate cu planul, ne-am întâlnit în faţă la Grande Galerie de l'Évolution. Dox, Horton şi Larison aşteptau deja în capul scării, când noi trei am sosit prin grădină. De cum a văzut-o pe Delilah, chipul lui Dox s-a luminat într-un surâs de încântare şi el s-a grăbit să coboare treptele.
— Hei, a rostit, ceea ce pentru el era practic echivalentul muţeniei.
A strâns-o pe Delilah în braţe - plin de afecţiune, desigur, dar mai scurt şi mai respectuos decât cu tipicele lui îmbrăţişări sfarâmătoare de oase.
— Bună, Dox, i-a zâmbit ea. Să ştii că în Paris se practică mai degrabă sărutarea.
A simulat sărutarea pe ambii obraji.
— Cum să nu, putem face şi asta, a spus Dox şi s-a conformat prompt.
Delilah a râs. Ştiam că pe ea n-o deranjau îmbrăţişările - ba chiar
dimpotrivă. Comentariul fusese mai degrabă un memento de felul recomandării sfântului Augustin: „Când eşti în Roma, fa ca romanii". Nu avea însă norocul ăsta cu Dox.
Mă simţeam bine să fiu din nou alături de ei doi. Ba chiar mai mult decât doar „bine". Ce dracu' fusese în capul meu să plec de lângă nişte oameni ca ei, care-mi asigurau spatele? Trebuia neapărat să examinez problema asta. Şi să am grijă să nu se mai repete.
Horton i-a strâns mâna lui Delilah şi a rostit politicos:
— încântat de cunoştinţă, doamnă.
Larison i-a strâns şi el mâna, însă fără niciun cuvânt, ci doar cu o aplecare scurtă a capului. După ce prezentările s-au încheiat, el a spus:
— Am o propunere.
Toţi l-am privit.
— Oamenii lui Hort au adus cinci Beretta APX şi tocuri de tip centură, în plus, încărcătoare suplimentare. Hort are un set, iar eu şi Dox avem fiecare câte două şi am început să zăngănim când mergem. înăuntru, imediat lângă bibliotecă, este o toaletă. O singură cabină. Haideţi s-o folosim, unul după altul, ca să vă echipăm, pe tine şi pe Livia. Ca o căsuţă poştală rapidă, evitând orice expunere publică.
Am încuviinţat din cap spre Horton.
— Mă bucur că oamenii tăi au furnizat echipamentele.
— Numai parţial, a zis Dox. Ar fi fost bine să fi avut şi o puşcă.
— Ei bine, a intervenit Horton, dacă nu vrei pistolul...
Dox a clătinat din cap.
— Am înţeles, scuze. N-am vrut să par nerecunoscător, dar, repet, ar fi fost bine să dispunem de tot domeniul de opţiuni.
Larison a folosit primul cabina, lăsând un pistol Beretta pentru Livia, apoi Dox a repetat manevra pentru mine. Toţi am fost atenţi la cele două căi de acces spre bibliotecă, dar nu am fost urmăriţi de nimeni.
După ce am terminat cu distribuirea armelor, am făcut o plimbare pe aleile lungi, acoperite cu nisip şi pietriş, ale grădinii; de o parte şi de alta se întindeau şiruri simetrice de arbori, ale căror ramuri întrepătrunse ne fereau de soarele de deasupra. Băncile de pe alei erau ocupate cu turişti şi parizieni: pensionari ce moţăiau sau citeau, mame cu prunci, care sporovăiau, adolescenţi, care probabil chiuleau de la şcoală, fumând, râzând şi ţinându-se de mâini.
Dox a profitat de ocazie, trecându-şi un braţ pe după umerii mei.

— Sunt mândru de tine, fiule.
L-am privit scurt şi n-am spus nimic.
— Vreau să zic că din clipa în care v-am văzut pe voi doi, am ştiut că v- aţi sărutat şi c-aţi pus-o împreună.
Am rămas tăcut.
— Şi-i mulţumesc Domnului pentru asta, fiindcă pun pariu că nu te-ai mai culcat c-o femeie de ultima dată de când te-ai întâlnit cu Delilah. Nu multe femei sunt atât de caritabile ca ea, iar asta-i o realitate, să ştii. Eşti un tip norocos.
Tăcerea părea să nu funcţioneze, aşa că am rostit:
— Mersi.
El a chicotit.
— Bine, încetez să te mai zgândăr. Vorbesc serios, nenică, mă bucur pentru voi. Sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Singurul care nu şi-a putut da seama de asta ai fost tu.
— Crezusem că ai încetat să mă mai zgândări.
— Poftim? Asta nu-i zgândărire. Aşa ţi se pare, fiindcă adevărul doare.
Ne-am oprit lângă un pâlc des de copaci. Deoarece eram şase,
acopeream complet toate apropierile de poziţia noastră. însă grădina era liniştită - doar plimbăreţi şi visători se bucurau de după-amiaza însorită.
— Ben mi-a dat semn, ne-a anunţat Horton. El şi Graham sosesc mâine dimineaţă. A spus că vrea să ne-ntâlnim.
Am încuviinţat din cap.
— Voi ce părere aveţi?
Horton s-a uitat spre Larison.
— Ştiţi ce părere am eu.
— Eu cred că Treven mănâncă rahat, a spus Larison. De unde ştim că nu apare cu un alai de agenţi OGE?
L-am privit pe Horton.
— De ce nu vrea să vorbească doar la telefon?
Fostul colonel a ridicat din umeri.
— Tu ai fi vrut?
M-am uitat înjur, prin grădină, şi n-am văzut nicio problemă.
— în general, nu, dar aş prefera un telefon unei întâlniri faţă în faţă, dacă aş considera că poate fi inacceptabil de periculoasă.
— Dacă vă interesează, a rostit Horton, eu am avut aceleaşi reţineri şi i le-am spus lui Ben. El mi-a zis că dorea s-o facem faţă în faţă, însă dacă aveam o problemă în privinţa asta, era doar treaba noastră şi nu trebuia să ascultăm ce avea el de spus.
— Nu pot zice că-mi place cum sună, a opinat Dox.
Livia a încuviinţat din cap.
— Nici mie.
— Vă înţeleg cum simţiţi, a aprobat Horton, aşa c-o să vă fac o propunere. Pentru că sunt singurul care pare convins că Ben nu ne va trăda, mă voi întâlni doar eu cu el. Riscul va fi exclusiv al meu.
Larison l-a privit şi mi-am dat seama că nu era încântat de idee. Nu din cauza unui exces de grijă faţă de binele fostului colonel, ci pentru că el se încredea în Horton doar cu niţel mai mult decât în Treven.
— Mai există o posibilitate, a vorbit Delilah.
Toţi am privit-o şi ea a continuat:
— Noi suntem şase. Putem supraveghea traseul. Dacă apare vreo problemă, abandonăm operaţiunea chiar înainte ca domnul colonel Horton să fie pe poziţie.
— Te rog, spune-mi Hort, a zis Horton. Sau Scott, dacă preferi. N-am mai fost colonel de foarte mult timp.
Delilah a aprobat din cap.
— Hort, atunci. John, mai ţii minte Le Piano Vache, de lângă Panthéon?
Era un bar de jazz în care o dusesem - unul dintre locurile pe care le
descoperisem în cursul explorărilor mele pariziene. Am încuviinţat, începând să capăt o idee despre ceea ce intenţiona.
— Este o stradă îngustă, a urmat ea, şi există numai două căi de acces. Dacă ei se vor întâlni acolo, noi le putem supraveghea perfect pe ambele: cea dinspre Sainte-Barbe Bibliothèque, şi cea dinspre Rue de la Montagne Sainte Geneviève. Chiar pe colţ se află un restaurant micuţ, L'Écurie. Aş putea sta la o masă de pe trotuar, de unde să văd totul. Accesul dinspre Bibliothèque ar fi mai dificil, însă voi patru puteţi acoperi toată strada.
L-am privit pe Larison. După o clipă, el a rostit:
— Da, însă cu o modificare.
— Ascult, a spus Delilah.

— Abordarea operaţiunii este perfectă, însă dacă Treven nu vine singur, nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să mai lăsăm pe vreunul dintre ei să plece viu de acolo. Nu vreau să-nvăţ pe nimeni dintre cei prezenţi cum să se protejeze, dar pe mine nu mă poţi ataca decât o singură dată. Nu las niciun atacator să fugă. Nu acord a doua şansă.
Nu aveam nicio problemă cu asta. M-am uitat la Horton.
— Corect, a rostit el.
Am aprobat din cap.
— Spune-i... să vă întâlniţi pe latura sudică a Panthéonului la ora şapte seara. Pe latura aia sunt mai multe hoteluri cu vedere peste toată Place du Panthéon. N-ar trebui să fie greu să găsim o cameră. Iar dacă nu găsim, o să ne gândim la altceva. Tu vei fi acolo undeva, pe jos, iar altcineva o să fie sus în cameră şi o să supravegheze strada. Dacă Treven apare şi observatorul nu vede nicio problemă, ieşi din ascunzătoare. După aceea voi doi mergeţi pe jos la Piano Vache, iar noi vom fi deja amplasaţi pe poziţie pentru a vedea dacă vă urmăreşte cineva. Şi nu trebuie să ne facem griji să fim în bar înainte de sosirea voastră.
Horton a zâmbit.
— îmi place.
— Ora şapte seara este destul de devreme, am continuat eu. Barul nu va fi aglomerat. Acelaşi lucru e valabil şi pentru restaurantele din apropiere, aşa că Delilah nu va avea probleme să găsească o masă pe trotuar la L'Écurie. Voi veţi trece chiar pe lângă ea. Dacă din cine ştie ce motive nu va izbuti să găsească o masă, în apropiere sunt şi alte câteva locuri convenabile, deşi nu chiar la fel de bune. Ar trebui să mergem însă pe traseu - atât acum, cât şi mai târziu, pentru a observa orice modificări din timpul zilei de care poate fi necesar să ţinem seama. De asemenea, ştiu că nu toţi suntem familiarizaţi cu Parisul, aşa că va trebui să examinăm împreună trasee de scăpare, puncte de ieşire rapidă şi planuri de rezervă.
Dox a înghiontit-o pe Livia.
— Ce ţi-am zis?
Ştiam că mă tachina vizavi de micro-management şi nu-mi păsa.
— Mai bine s-o spunem acum, am rostit, decât s-o regretăm mai târziu.
Livia m-a privit şi a înclinat din cap spre Dox.
— Şi el practică micro-managementul.
— Nu-i adevărat, a replicat Dox. Eu ofer instrucţiuni adecvate care să fie examinate de colegii mei ce pot beneficia de pe urma lor.
— Ei bine, am spus, exact din aceleaşi considerente, haideţi să vedem terenul despre care vorbesc.
— înainte de asta, a rostit Livia, încă ceva. Am observat multe videocamere de supraveghere în tot oraşul.
Am încuviinţat din cap, mulţumit de intervenţia ei, pentru că tocmai mă pregăteam să atrag atenţia asupra lor, ceea ce ar fi însemnat alte glume despre micro-management.
— Da, am spus. Nu-i nici pe departe la fel de rău ca în Londra, dar ele există. Ce propui?
Ea a scos din buzunarul pantalonilor o şapcă cu cozoroc şi ochelari de soare.
— Am cumpărat astea pe când am colindat în jurul hotelului. N-ar fi rău să facem toţi la fel. Iar când ne vom apropia, unul dintre noi s-o ia înainte ca să vadă cum e monitorizat terenul în care vom intra.
Cândva eu beneficiasem de detectorul de videocamere pe care mi-l construise fostul meu prieten Haruyoshi „Harry" Fukasawa. însă dezvoltarea tehnologiei îl depăşise până la urmă, iar Harry nu mai era, din păcate, printre noi ca să implementeze actualizări.
— Este o idee bună, am spus. Nu-mi amintesc să fi existat videocamere în preajma barului, totuşi...
— Este posibil să se fi schimbat lucrurile de când ai fost ultima dată aici, a precizat Livia, iar dacă s-au schimbat într-adevăr, nu poate să fi fost decât în rău.
M-aş fi aşteptat ca un poliţist să aibă o părere mai bună despre videocamerele de supraveghere. în acelaşi timp însă n-am văzut niciun motiv să atrag atenţia asupra părerii mele.
— De acord, am spus. Pe drum ne vom opri în câteva magazine pentru turişti ca să cumpărăm şepci şi ochelari de soare pentru cei care nu le au deja. Şi ai avea ceva împotrivă dacă ai merge tu înainte în expediţia aceea de investigare? Se pare că ai ochiul bun pentru depistarea videocamerelor.
Piano Vache se afla la cincisprezece minute de mers pe jos. Delilah a luat-o înainte, cu Horton şi Larison. Nu m-a surprins că ea profita de ocazie ca să-i cunoască şi să se asigure că deveneam familiarizaţi unul cu altul. Dox, poate dându-şi seama de posibilitatea de a ne provoca daune reciproce, n-a mai făcut nicio glumă despre Delilah şi mine.
Delilah purta deja o eşarfa care-i acoperea părul şi ochelari de soare, iar noi am cumpărat şepci şi ochelari din magazine de pe drum. Când am ajuns la două minute depărtare de Piano Vache, aproape de locul unde se sfârşea Rue Descartes, am spus:
— Aici facem la stânga, după care Rue Laplace este a doua la dreapta.
Barul va fi pe partea dreaptă. Bineînţeles, cel mai relevant este ceea ce se găseşte în faţa barului, dar aveţi grijă să vă uitaţi şi pe străzile perpendiculare pe Rue Laplace.

L-am privit pe Dox, care a ridicat ambele braţe simulând predarea şi a rostit:

— Eu n-am zis nimic.

Noi ceilalţi am ocupat două mese într-un local numit Le Petit Café. Toţi au comandat cafele, dar mie îmi ajunsese cu cafeina pentru o zi, aşa că am comandat o orange pressée.

Livia a revenit după douăzeci de minute.

— E bine, a rosti ea încet, aşezându-se şi trăgându-şi scaunul mai aproape. Nu există nimic pe Rue Laplace, şi nici pe vreuna dintre străzile perpendiculare pe ea. Sigur că da, este posibil să fi ratat ceva, dar în cazul acesta înseamnă că era foarte bine ascunsă.

— Bun, am zis, haideţi atunci să explorăm direct zona. în echipe de câte doi. Ne întâlnim după aceea aici peste treizeci de minute, ca să ne comparăm observaţiile.

Ne-am întors după o jumătate de oră. Toţi erau destul de satisfăcuţi de teren şi de capacitatea noastră de a monitoriza căile de acces spre bar. Aveam o singură problemă şi am fost încântat că Larison a menţionat-o înaintea mea.

— Şi dacă Treven are asupra lui vreun transmiţător? a întrebat el. Poate fi orice: telefonul lui, un GPS banal sau un dispozitiv conectat la wi-fi. Iar într-un asemenea caz, nu mai trebuie să fie urmărit de nimeni. Pur şi simplu, ei sosesc la zece minute după ce a ajuns el pe poziţie.

— Nu cred, a răspuns Horton. Ce rost ar avea? Din punctul lor de vedere, în cazul cel mai bun m-ar rade pe mine. Voi însă aţi rămâne liberi şi aţi şti că Ben este trădător. Ei şi-ar dezvălui atuul aproape fără un câştig important. îţi apreciez grija, dar pentru că este riscul meu, de ce nu mă laşi pe mine să mi-l asum?

— Am altă idee, a spus Livia. Exact de cealaltă parte a străzii, la primul etaj, există o terasă. Cam pe la patru metri înălţime, cu un spalier pe colţ, un felinar stradal, un prag din beton... Aş putea s-o escaladez în cinci secunde şi aş fi bine acoperită şi mascată, la o poziţie înaltă direct deasupra intrării.

— Eşti maimuţă, sau ce? a întrebat Larison.

Ea l-a privit fix şi Larison a adăugat:

— A fost un compliment.

— N-am căutat doar videocamerele, ci şi locuri unde ne-am putea plasa noi, a spus Livia.

M-am uitat la Horton.

— Contactele tale locale pot face rost de veste antiglonţ?

— Poate că da.

— Căşti auriculare, microfoane-lavalieră? Horton a încuviinţat din cap.

— Nu cred că ar fi o problemă.

M-am întors spre Larison. După o secundă, el a ridicat din umeri.

— Tu hotărăşti, Hort. Tu eşti cel care are încredere în Treven.

Capitolul 40
DOX

Camera de hotel arăta bine, însă Dox ar fi preferat paturi separate, nu un singur pat dublu. Desigur, nu pentru că n-ar fi vrut să împartă un pat - literal şi în alt fel - cu Labee, totuşi voia ca ea să se simtă confortabil. Şi în ciuda nebuniei care se petrecuse în noaptea aceea în Rayong, când ei fuseseră stresaţi şi fugari, iar ea îl acceptase fiindcă avusese pur şi simplu nevoie, aşa bănuia Dox, femeia continua să-şi protejeze spaţiul intim.

Pe de altă parte, Dox nu era tocmai măcinat de regrete că circumstanţele conlucraseră pentru a impune situaţia. De fapt, probabil că oricum nu aveau să fie prea mult timp împreună în pat. Deşi Dox considera că era exagerat, John voia ca toţi să doarmă în schimburi, pentru cazul în care neglijaseră ceva din securitatea lor şi apăreau musafiri nepoftiţi la ore mici din noapte. John făcuse rost de încă o cameră în unul dintre hotelurile de lângă Panthéon, pe care urmau s-o utilizeze pentru contrafilaj. Iar apoi, Delilah spusese în faţa tuturor: „John, dar de ce nu stai tu la mine? Trei oameni ar fi înghesuiţi într-o cameră de hotel din Cartierul Latin". Dox fusese ispitit să facă o glumă, ceva de felul: „Ah, nu, tu-l ştii pe John, sunt sigur că ar prefera să stea aproape de restul echipei şi să supravegheze strada dinapoia draperiilor", sau poate ceva despre Delilah care ar fi lipsit echipa de un om, dacă l-ar fi luat pe John la ea. Nu zisese însă nimic, ci doar se uitase la femeie şi zâmbise, fiindcă era încântat că relaţia lor părea să fie în regulă deocamdată, şi spera să dureze. Iar ea îi răspunsese printr-un surâs subtil, însoţit de o clătinare discretă din cap, ca şi cum ar fi spus: „Ar fi bine să-ţi ţii gura aia mare". El continuase să zâmbească şi clătinase, de asemenea, din cap, parcă spunând: „Ah, nu, asta - niciodată!"

Dox făcu un duş, ceea ce fusese divin, apoi se îmbrăcă în unul dintre halatele elegante puse la dispoziţie de hotel, iar când reveni în cameră găsi luminile stinse şi pe Labee privind afară printre draperii. Lui i-ar fi plăcut să creadă că ea stinsese luminile pentru a crea o atmosferă romantică, dar ştia că o făcuse doar pentru ca silueta să nu-i fie văzută de pe stradă.

Se instală în scaunul pluşat din colţ şi suspină:

— Doamne, aveam nevoie de asta!

Livia aprobă din cap.
— Dacă vrei, poţi să te culci primul. Eu sunt destul de surescitată.
Vocea ei părea într-adevăr încordată - probabil din cauză că împărţea
camera cu el. Era în regulă. Dox se gândi să continue să vorbească până când ea avea să se mai destindă.
— Nu, e-n regulă, îi zise. Şi eu sunt încă tensionat. Ce părere ai despre Delilah? Mă bucur că voi două v-aţi întâlnit în cele din urmă.
Ea continuă să privească printre draperii.
— Delilah nu are încredere în mine, îi spuse. Crede că v-am manipulat pe toţi ca să vă atrag într-un război care nu-i al vostru.
— Hm, făcu Dox. Eu ţin mult la Delilah, dar nu cred că opinia asta a ei e corectă.
Livia se întoarse către el.
— Nu crezi că eu te-am manipulat?
— Tu mi-ai cerut o favoare, iar în dicţionarul meu asta nu-nseamnă „manipulare". Mai ales când persoana care te roagă ţi-a salvat viaţa.
— Da, însă favoarea a fost doar pentru a mă ajuta pe mine. Iar apoi ţi-am spus că nu vreau ajutorul tău dacă... înţelegi. Dacă nu implica distrugerea reţelei Child's Play.
— Sigur că da, bănuiesc că asta putea fi manipulare, dacă n-aş fi fost deja decis să te ajut în privinţa aceea. Sper să nu par egoist, dar când te-am ajutat să-i omori pe Sorm şi pe ceilalţi traficanţi din Thailanda, a fost lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat în anul ăla. Pe lângă faptul că te-am cunoscut, bineînţeles.
încercase s-o facă să zâmbească, dar nu obţinu efectul dorit.
— Şi ceilalţi? întrebă Livia. Crezi că pe ei i-am manipulat?
Dox căzu pe gânduri.
— Părerea mea, îi spuse, este că în acest context „manipulare" nu-i un termen util. Desigur, tu te aşteptai la un rezultat anume, dar n-ai făcut nimic rău pentru a-l obţine, nu-i aşa? Dacă eu îţi spun „Labee, eşti atât de drăguţă să-mi dai zahărul?" în loc de „Băi, Labee, dă-mi naibii zahărul ăla!", înseamnă că te manipulez? Sau am doar grijă să-ncerc să te conving să fii de acord cu ceea ce doresc?
Livia reveni cu privirea spre stradă.
— Eu îmi asum... multe riscuri în ceea ce fac, îi spuse şi Dox avu senzaţia că nu se referea strict la riscurile pe care şi le asuma ca poliţistă. Protejarea celor care nu se pot proteja singuri. Este... pentru mine e ceva foarte important.
— Ştiu. E unul dintre lucrurile pentru care te... respect atât de mult.
Dumnezeule, era atât de afectat de schimbarea fusului orar, încât aproape
că spusese „pentru care te iubesc", fără să fi avut niciun alt semnal important din partea creierului!
Dacă femeia observase, nu comentă nimic şi după o secundă reluă:
— Ceea ce ţi-am povestit în Thailanda... Sora mea... Toate se leagă de asta. însă cunoaşterea cauzei nu contribuie de fapt prea mult la schimbarea... obsesiei.
Dox o privi prelung, dar Livia continua să se uite concentrată prin crăpătura dintre draperii. Apoi el vorbi încet:
— Scumpo, cred că te subestimezi.
Livia îl privi şi el văzu că plângea. Dumnezeule, câtă suferinţă purta femeia asta în interiorul ei!
Totuşi ea nu fusese aşa înainte, când se întorcea cu spatele sau îşi ştergea ochii cât de discret putea. Şi înţelese că asta însemna ceva. însemna că Livia îi îngăduia lui s-o vadă în felul acesta.
— Te-ai gândit vreodată că poate ăsta-i pur şi simplu felul în care eşti tu? o întrebă. Nu complet, desigur, poate nu şi obsesiile tale. Dar pierderea lui Nason... nu cred că te-a purtat într-o direcţie opusă celei în care ai fi pornit oricum.
Faţa femeii se strânse pentru o clipă la menţionarea surorii ei. Dox bănui că era amintirea în sine şi, poate, faptul că nu era obişnuită să audă pe altcineva rostind numele acela.
— Ce vreau să spun, continuă el, este că eu cred că... pierderea lui Nason a intensificat probabil ceea ce exista deja în tine. Adică un instinct înverşunat, solid, de a-i proteja pe cei mai slabi. Iar asta înseamnă foarte mulţi oameni, pentru că tu eşti formidabil de puternică.
Glasul îi tremură înainte de a termina, făcându-l să se simtă stânjenit şi aproape să facă o glumă despre faptul că era probabil mai obosit decât îşi dădea seama. Apoi însă îşi spuse, la naiba, dacă ea nu se sfia să plângă în faţa lui, de ce ar fi trebuit el să se sfiască să plângă în faţa ei?
Livia apropie cele două draperii şi veni spre scaun. îngenunche şi-l atinse pe Dox pe obraz. El îşi puse palma peste a ei, iar femeia nu şi-o retrase.
— îmi place când faci asta, spuse el. Venind din partea ta, mi se pare întotdeauna un gest important.
— Aşa şi este.
— Te deranjează dacă fac şi eu la fel?
Ea îl privi mult timp în tăcere. Apoi rosti cu glas foarte încet:

— Poţi s-o faci, dacă vrei.
Dox o făcu. Doar cu dosul vârfurilor degetelor, cât putu mai uşor.
Livia îl privi drept în ochi, neîncercând să-şi ascundă lacrimile.
— îmi pare rău că sunt atât de distrusă emoţional, îi spuse.
— Mie nu-mi pare rău, răspunse Dox. Şi nu cred deloc că eşti distrusă emoţional. Mi-aş dori ca în lume să existe mai mulţi oameni buni ca tine. Şi, în plus, ţi-am mai spus să nu-ţi ceri niciodată iertare pentru aşa ceva.
Ea clătină din cap.
— Nu ştiu de ce eşti atât de bun cu mine.
„Haide, tu i-ai spus lui John să-i zică lui Delilah ce simte faţă de ea. Eşti prea fricos să faci şi tu la fel?"
Dar nu! Poate că-şi găsea justificări, însă asta era ceva diferit. Dacă devenea prea deschis faţă de Labee... ar fi facut-o pe ea să se simtă sub presiune.
— Hei, rosti Dox, mai eşti cu adevărat încordată?
Livia încuviinţă din cap.
— Bine, urmă el. Cred că aş putea dormi o vreme. Probabil nu mult, din cauza schimbării fusului orar, însă dacă nu mă trezesc singur, trezeşte-mă tu, imediat cum simţi că-ncepi să picoteşti.
Femeia repetă încuviinţarea din cap. Dox zâmbi.
— Mai întâi însă, trebuie să-mi faci o favoare.
— Sigur că da.
— Trebuie să mă culci.
— Să te culc?
— Adică să stai întinsă lângă mine un minut. Şi să mă atingi pe obraz, aşa cum faci tu. N-o să mint, dar îmi place realmente asta.
Ea clătină din cap.
— Cari, eşti un bărbat tare ciudat.
— Bănuiesc că aşa-i. N-o să neg că, în ciuda reputaţiei pe care o am în anumite cercuri - de mercenar dur, care nu trăieşte decât ca să fie plătit şi să facă sex -, am de fapt şi o latură sensibilă.
— Da, am observat asta.
— Ei bine, ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea s-o mulţumeşti, fie şi numai un minut.
Livia îl privi lung câteva clipe, apoi aprobă din cap.
Dox se strecură sub pătură, aşezat pe o parte, stând aproape de margine, astfel ca ea să aibă cât mai mult spaţiu la dispoziţie. Livia se aşeză în mijlocul patului, într-o poziţie care părea inconfortabilă.
— Sunt îngrijorat că de acolo s-ar putea să nu ajungi până la obrazul meu, rosti el.
Ea râse nefiresc, totuşi nu se clinti.
— Haide să-ncercăm altfel, spuse Dox. Ce-ar fi să te întinzi, cu faţa spre mine, *peste* pătură. Iar eu o să mă uit în ochii tăi şi-o să-ncerc să mă gândesc să spun ceva amuzant, care să te facă să râzi.
Livia zâmbi. Apoi se întinse pe o parte, cu faţa la el, dar la o distanţă destul de mare. Lui Dox însă nu-i păsă. Era minunat, pur şi simplu, să stea întinşi în acelaşi pat.
— Cât de rău e? o întrebă. Aşa - pe o scară de la unu la zece?
— O scară la care unu este rău, iar zece foarte rău?
Dox chicoti.
— Exact la asta mă gândisem.
— Poate... doi. Sau trei.
— Ei, să fiu al naibii, păi asta nu-i rău deloc. Mă gândisem c-o să zici opt, sau poate chiar nouă. Sigur, zece m-ar fi distrus, dar ştiu că tu n-ai zice niciodată asta, chiar dacă ar fi adevărat, totuşi - doi sau trei? Haide că mi-ai făcut noaptea fericită.
Livia râse. Dumnezeule, ce-i mai plăcea s-o audă râzând!
— Fii atentă la ce-ţi spun, urmă Dox. în seara asta mă simt deja ca un învingător, aşa că nici nu mai trebuie să-mi atingi obrazul dacă nu vrei.
Ea nu zise nimic. Rămase doar privindu-l. Apoi întinse braţul şi-i cuprinse un obraz în căuşul palmei.
Degetele îi erau calde şi atingerea era minunată.
— Asta nu duce totul spre un cinci sau mai sus, aşa-i? întrebă el.
Femeia clătină din cap.
— Grozav! Anunţă-mă dacă se înrăutăţeşte ceva. Dacă da, te poţi opri oricând.
Livia inspiră adânc, apoi expiră. Şi îl surprinse pe Dox, apropiindu-se de el, aplecându-se şi sărutându-l, foarte uşor. Apoi se retrase, deşi nu la fel de departe, astfel încât feţele lor se aflau la nici zece centimetri una de cealaltă.
— Uau, rosti el.
Ochii Liviei se umplură de lacrimi.

— Mi-e frică.
Dox dorea atât de mult s-o ţină în braţe, încât aproape că-l cuprinse ameţeala, dar ştia că trebuia să fie precaut.
— Să nu-ţi fie, îi spuse. Nu trebuie să facem absolut nimic şi regret dacă am cerut deja să facem prea multe.
— Să ştii că în colegiu am avut prieteni.
— Perfect. Indiferent cine ar fi fost, sunt fericit pentru ei.
— Vreau să zic că am învăţat să... înţelegi, să fac unele chestii pe care le doreau ei. Nu pe toate. Sunt unele pe care nu le-aş putea face... niciodată, însă nu mi-au plăcut. Mi-a plăcut numai cum am facut-o cu tine în hotelul ăla de pe plaja Rayong. Şi nu cred... nu ştiu dacă-mi va plăcea vreodată. Dacă voi putea. Aşa cum o fac oamenii normali. Sărutându-se. Şi... înţelegi. Chestii de-astea.
— Ia fii atentă la mine. în primul rând, nu există ceva „normal". Oricine ar încerca să te convingă de „normalitate" încearcă în acelaşi timp să te convingă de „anormalitate", iar asta-i un rahat şi jumătate. Pur şi simplu, nişte tipi plictisitori care încearcă să-i facă pe oamenii excepţionali la fel de plictisitori ca ei.
Livia râse puţin, dar ochii continuau să-i fie plini de lacrimi.
— Poate că există chestii tipice, urmă Dox, pentru că, la urma urmelor, cum ar putea să *nu* existe? Aşadar, bun, perfect, tu nu eşti tipică. Dar n-ai citit nota informativă? Tu ai trecut prin situaţii care i-ar fi distrus aproape pe toţi oamenii. Cum să fi putut rezista la ele şi să fi rămas totuşi tipică?
— Rain a spus... că şi tu ai trecut prin multe.
— Aşa a zis? Ce-a mai făcut - ţi-a zis să nu-ţi baţi joc de sentimentele mele delicate sau aşa ceva?
Ea încuviinţă din cap. Dox chicoti.
— E un prieten tare bun, trebuie să ţi-o spun. Cam taciturn uneori, însă are o inimă mare, cu toate că-i vine greu să-nţeleagă asta.
— De aceea te comporţi în felul ăsta cu mine?
— Nu ştiu. Cum mă comport cu tine?
— Păi... blând? înţelegător? Şi... răbdător.
— Ah, păi aşa sunt eu, pur şi simplu.
Livia râse.
— Sincer vorbind, reluă Dox, eu n-am trecut chiar prin atât de multe. John este pur şi simplu protector. Cândva am fost făcut prizonier de nişte tipi destul de periculoşi, inclusiv unul pe care-l botezasem „Unchiul Fester" şi care - recunosc - îmi mai provoacă şi acum coşmaruri uneori, deoarece avea de gând să mă castreze, când - slavă cerului! - John al meu a salvat situaţia.
— Oribil, spuse femeia. La asta te-ai referit când te-am sunat? Beleaua cu nişte persoane neplăcute la maximum?
— Da, despre ea era vorba şi a fost destul de urât. Nu l-am lăsat totuşi pe John să-l omoare pe Fester şi mi-am acordat mie satisfacţia aceea, chestie care în mod clar m-a salvat de multă terapie psihică ulterioară. Pe tine te-a ajutat să-i omori pe Sorm şi pe ceilalţi din Thailanda?
Ea tăcu mult timp. Apoi spuse:
— Pentru o vreme.
— îmi pare rău, Labee. Nu trebuie să ţi-o spun, dar lucrurile sunt cu totul diferite când eşti copil. Iar asta-i parte din motivul pentru care sunt fericit să te ajut cu Child's Play. Şi pentru care n-a fost necesară niciun fel de manipulare diabolică din partea ta. OK?
Femeia încuviinţă din cap.
— Iar acum, că m-ai sărutat, spuse Dox, te-ar deranja dacă te-aş săruta şi eu? Sigur că da, probabil n-o să fie la fel de bine ca ultima dată, fiindcă ăsta-i un hotel fiţos din Paris, iar aia era o parcare de Walmart, dar dacă ne apucăm de treabă cu aşteptări realiste, cred că ar putea fi ceva bun.
Livia râse şi lui îi plăcu din nou cum suna râsul ei.
Dox se aplecă spre ea şi o sărută. Foarte uşor, cu buzele abia depărtate, dar prelungi sărutarea aceea, iar femeia nu se împotrivi. Şi apoi chiar îl surprinse, deschizând puţin gura. Dox se temu că o făcuse doar pentru plăcerea lui şi aproape că zise ceva, dar poate că nu de aceea o făcuse, poate că era într-adevăr OK, iar atunci el n-ar fi vrut să strice momentul. Şi după aceea îşi dădu seama că gândea exagerat de mult şi încetă complet să se mai gândească, pentru că limba ei îi atinsese buzele şi simţi că-l încearcă ameţeala, şi deschise gura, lăsând limba lui s-o atingă pe a ei, iar atunci Livia se retrase de parcă fusese electrocutată sau aşa ceva şi se uită la el cu ochii larg deschişi.
— îmi pare rău, vorbi el repede. Am... a fost prea mult?
Ea clătină din cap.
— Nu.
Dox se temu să întrebe. Se temu de răspuns. Totuşi spuse:
— A fost... în regulă?
Livia încuviinţă tăcută.

— Vrei să... mai încercăm puţin?
Ea încuviinţă din nou. Apoi se aplecă spre bărbat şi, cu toate că tremura, îl sărută cu adevărat.
Sfârşiră prin a face mult mai mult decât doar „puţin". La un moment dat, Dox îşi dădu seama că nimeni nu mai stătea de pază. „La naiba", gândi el, ca de la mare depărtare. De fapt, nu crezuse nicio clipă că în noaptea asta ar fi trebuit să-şi bată capul cu atâtea măsuri de securitate. Şi se îndoia că John şi Delilah asigurau o strajă continuă şi vigilentă.

Capitolul 41
HORTON

Horton mergea pe Rue Descartes. Seara era răcoroasă şi uscată, iar trotuarele erau animate, ticsite cu clienţi care luau cina în localuri eclectice - chinezeşti, italieneşti şi vietnameze; cofetării, cafenele şi patiserii. Lui îi plăcuse dintotdeauna Parisul, dar de fiecare dată când fusese aici cu treburi oficiale locuise pe celălalt mal al Senei, în preajma Arcului de Triumf. Nevestei lui de pe atunci, care-l însoţea în unele deplasări, îi plăcea să facă shopping pe Champs-Elysees, iar unele dintre restaurantele în care ajunseseră, cu stele Michelin şi aparent faimoase, îi oferiseră cu certitudine experienţe delicioase. Pe de altă parte, pe acest mal al Senei exista un soi de simplitate primară care-i plăcea: străzile pietruite şi şerpuite, iluminatul discret, care uneori lipsea complet, şi scara generală mai redusă a tuturor lucrurilor. Era ca şi cum în călătoriile lui anterioare

îi fusese arătată o selecţie atentă din Paris, nu metropola în sine. Bănuia că ar fi trebuit să-şi fi dat seama de asta atunci, dar avusese prejudecăţi pe care gazdele fuseseră încântate să i le satisfacă. Acum însă ştia mai bine. Iar dacă aveau să supravieţuiască evenimentelor, cu siguranţă urma să revină şi să vadă oraşul cu alţi ochi.

— A apărut, îl auzi pe Larison.

Toţi purtau dispozitivele de comunicaţii pe care i le adusese legătura lui din GIGN: căşti auriculare şi microfoane-lavalieră. De asemenea, toţi aveau telefoane cu cartele preplătite, însă doar ca soluţii de rezervă. Din păcate, nu aveau veste antiglonţ, dar când era vorba despre un prieten care sustrăgea obiecte de inventar dintr-un arsenal sau dintr-o cameră cu dovezi, te mulţumeai cu orice primeai.

— E singur? întrebă Horton.

— Nu merge lângă altă persoană, răspunse Larison. Mai mult de atât nu pot spune.

— Horton, rosti Rain, ce-ar fi să porneşti spre el? Fără grabă, să avem timp să-l observăm mai întâi.

— Merg încet şi atent, spuse Horton.

— Dox, rosti Rain, e timpul pentru o trecere.

Livia luase una dintre motocicletele acelea cu două roţi în faţă, pe care o pornise fără cheie - o abilitate pe care Horton n-ar fi asociat-o în mod uzual cu un poliţist. Dox purta cască integrală şi lui Ben i-ar fi fost imposibil să-l recunoască.

— Am pornit deja, anunţă Dox. Sunt pe motocicleta mea cu trei roţi. Vă spun, vehiculul ăsta-i o ruşine în ochii Domnului.

— Am profitat de oportunitate, replică Livia. Era într-o fundătură
întunecată, fără videocamere.

— Nu contează că-i o ruşine, interveni Rain, contează doar că vehiculele astea sunt acum peste tot în Paris. Nu vrem să atragi atenţia, ci să te contopeşti cu alţii similari.

— Rahat, dacă voiai să mă contopesc, ar fi trebuit să-mi fi făcut rost de-o beretă. Sau de nişte ţigări Gauloise. Tolerez ruşinea asta doar pentru faptul că nu mă poate recunoaşte nimeni.

— Hm, făcu Rain. Aproape chiar asta-i ideea.
Dox râse.

— Da, da. în regulă, trec chiar acum pe lângă Treven. Deocamdată n-am văzut niciun individ dubios. Larison, mă poţi vedea?

— Da, prostovanul de pe o motocicletă cu trei roţi.

— Ce infamie! spuse Dox. Cum am ajuns pe monstruozitatea asta? Larison, tu ar fi trebuit să mergi pe ea şi eu să fi stat în camera aia de hotel.

— Să ştii că aş fi facut-o, răspunse Larison, dar am totuşi demnitatea mea.

— Ajunge, îi opri Rain. Dă un ocol Panthéonului. Dacă totul e curat, îl aducem pe Horton.
După două minute, Dox anunţă:

— N-am văzut nimic anormal. Dacă are însoţitori, sunt mult mai în urmă.

— Bine, încuviinţă Rain. Horton, poţi stabili contactul.
Peste trei minute, Horton intră în Place du Panthéon. Fu surprins că inima îi bătea atât de tare. El avea încredere în Ben, dar era oare obiectiv? Era posibil ca Daniel să fi avut dreptate?
Ben îl văzu imediat şi înclină din cap. Horton se apropie şi întinse mâna.

— Mă bucur să te văd, fiule. Mă bucur că ai telefonat.
îşi strânseră mâinile. Horton începu să se simtă mai calm.

— Doar tu ai venit? întrebă Ben.

— Da, s-a părut că în felul ăsta ar fi mai confortabil.
Era un răspuns suficient de vag pentru a avea o sumedenie de înţelesuri ce nu trebuiau recunoscute în mod explicit. Ben încuviinţă din cap.
— Bănuiesc că vom merge altundeva.
— Da, m-am gândit la un locşor. Ajungem imediat acolo, mergând pe jos.
Din nou nu se câştiga nimic din a recunoaşte scopul real al procedurii.
Porniră. După trei minute, Delilah anunţă:
— V-am văzut.
Cu coada ochiului, Horton o zări stând la una dintre mesele de pe trotuar, în faţa restaurantului L'Écurie, cu părul blond strâns sub o bentiţă lată, cu o pereche de ochelari eleganţi cocoţaţi pe nas, în timp ce butona telefonul mobil.
— Livia, spuse Rain, ar fi bine să te retragi pentru moment. în caz că el ridică ochii.
— Am facut-o deja, se auzi glasul femeii.
— Cum e treaba la tine, Livia? întrebă Dox.
Era evident că lunetistului cel voinic îi plăcea de poliţista tăcută. Asta nu părea să le afecteze însă concentrarea, aşa că Horton consideră că relaţia lor nu-l privea. Acelaşi lucru era valabil pentru Rain şi Delilah.
— E bine, răspunse femeia. în apartamentul din spatele meu continuă să fie întuneric. Dacă se aprinde vreo lumină, o să cobor. Deocamdată însă poziţia e perfectă. Aici sus e întuneric, dar pot vedea perfect intrarea în bar.
Horton şi Ben ocoliră colţul. Ben spuse:
— Ai ceva împotrivă dacă ne oprim aici pentru o secundă? N-am văzut pe nimeni care să mă urmărească înainte de a ne întâlni, dar mai bine să fim siguri.
— Şi eu voiam să sugerez acelaşi lucru, răspunse Horton, apoi adăugă pentru urechile lui Larison: Mă bucur că eşti atent în privinţa securităţii.
— Sau se preface că este, comentă Larison.
Aşteptară trei minute. De după colţ nu apăru nimeni pe urmele lor. Horton spuse:
— Dacă eşti de acord, cred că putem merge mai departe.
Ben aprobă din cap.
— Da.
— Aproape c-am ajuns. Bem o bere?
După un minut intrau în local. Rain spuse:
— OK, vom reduce la minimum conversaţiile. Dacă vedem ceva, anunţăm. Horton, tu procedezi la fel dacă ai nevoie de ceva.
— Mi se pare acceptabil, îi spuse Horton lui Ben, răspunzându-i în acelaşi timp lui Rain.
— Da, e frumos, încuviinţă Ben.
De fapt, lui Horton i se părea mai mult decât doar „frumos". Piano Vache părea simultan nepretenţios şi reprezentativ - pereţii erau acoperiţi cu afişe suprapuse ce anunţau concerte de muzică şi de jazz, dintre care unele datau din anii 1950, coloanele de susţinere din cele două săli ce comunicau între ele erau acoperite cu desene făcute cu creta, iluminatul era discret şi acustica perfectă. Decoraţiunile erau eclectice: un aparat de radio cu lămpi într-un colţ, o chitară atârnată de tavan, un pian vechi deasupra căruia trona un cap împăiat de vacă, de la care, bănui fostul colonel, îşi trăgea localul numele. Barul se afla la parter, dar avea un aer underground, ca şi cum ar fi fost un loc ascuns, secret sau frecventat numai de iniţiaţi. Rain avusese dreptate - ţinând seama de oră, era doar pe jumătate plin, în principal cu hipsteri şi studenţi. Se auzea un murmur plăcut de conversaţii, amestecat cu muzica pop franceză difuzată prin boxe - genul de fundal sonor care ar fi îngăduit unor interlocutori să vorbească în privat fără să ridice vocile. Nu le-a fost greu să găsească o masă liberă în spate, de unde să poată vedea amândoi intrarea.
— Bere? întrebă Horton.
Ben aprobă din cap.
— Da, o halbă - nu contează marca.
Horton se duse la bar şi reveni după un minut cu două halbe înspumate şi frapate. Le puse pe masă şi, chiar înainte să se fi aşezat, Ben luă una dintre ele şi sorbi.
„Nu foarte politicos", gândi Horton. Era totuşi lipsit de importanţă. Mama lui îi spusese mereu: „Doar pentru că cineva este bădăran, nu- nseamnă că şi tu trebuie să fii la fel".
îşi ridică halba.
— Santé.
— Noroc, mormăi Ben.
Băură, apoi rămaseră tăcuţi. După câteva secunde, Horton spuse:
— Ai vrut să ne-ntâlnim.
Altă pauză.
— Da, zise Ben. Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam să-i văd şi pe ceilalţi.

Horton aprobă din ea.
— Toţi suntem extra-prudenţi.
— Da.
Ben sorbi din bere, apoi oftă şi puse halba pe masă.
— Graham mă foloseşte, rosti el. Ca să vă întindă o cursă. Nu-mi place s-o recunosc, dar nu vreau să fiu un fraier nici în privinţa aia.
— Nu ştiu la ce te referi.
— Ar fi trebuit să-ţi spun despre o întâlnire pe care o va avea poimâine. Prânzul în Le Grand Vefour. Un restaurant fiţos din primul arondisment. Ar fi trebuit să-ţi spun asta ca şi cum ar fi o scurgere de informaţii, ca să faceţi o recunoaştere a locului şi apoi să încercaţi să-l atacaţi acolo. Atâta doar că n-aţi fi avut succes. El ar fi amplasat oameni care să aştepte recunoaşterea, aşa că ar fi fost de fapt o ambuscadă.
— De ce-mi spui toate astea, fiule?
Ben răpăi cu degetele pe masă.
— Nici eu nu ştiu de ce-o fac, Hort. Tu mi-ai tras-o. De ce n-ar trebui să ţi-o trag şi eu acum? Şi poate că-ntr-o zi o să ţi-o trag. Dar acum... N-am de gând să-l las pe Graham să mă exploateze. Dacă vrea să te omoare, poate s-o facă. Sau poate c-o să-l omori tu. Tot ce-ţi pot spune este să te gândeşti de două ori când vine vorba de Le Grand Vefour.
— Şi dacă noi nu vom apărea acolo, ce vei păţi tu?
— Nimic. Graham va bănui că aţi mirosit ambuscada şi că v-aţi ferit. Va fi dezamăgit. N-o să mă mângâie pe cap şi nici n-o să mă mai aburească cu alte promisiuni. Pentru mine nu va fi nicio diferenţă.
Horton şovăi, nedorind să-i rănească mândria, apoi întrebă:
— Cum merg lucrurile pentru tine acolo? Mă refer la OGE.
Ben îl privi fix.
— Ce-ţi pasă ţie?
— îmi pasă pentru că, parţial, este vina mea că ai ajuns acolo.
— Exact! Tocmai de aceea, dacă-ţi pasă, îţi pasă niţel cam târziu.
— Poate că-ţi putem găsi ceva mai bun.
— Haide, Hort, las-o moartă, da? Ai început să vorbeşti ca Graham.
— Uite care-i treaba, dă-mi ceva. Dacă nu va fi Le Grand Vefour, unde atunci?
— Nu ştiu. Graham mi-a spus că asistenţii lui încă lucrează la detaliile programului. Cred că-i o minciună şi că ideea este să-ţi ofer doar această informaţie, unică, strălucitoare şi irezistibilă. în tot cazul, eu nu ştiu altceva.
— Nicio altă întâlnire? Nu cunoşti alte locuri în care-i place să meargă?
— îi place în hotel. în mod special în bar. Dar asta n-o să v-ajute. în mare parte, motivul pentru care el trage întotdeauna la Ritz este securitatea de acolo, atât la interior, cât şi la exterior. Jumătate dintre oaspeţii hotelului sunt VIP-uri: celebrităţi, politicieni, prinţi saudiţi, genul ăla de persoane. Aşa că au videocamere de supraveghere peste tot. Agenţi de pază. Iar pe lângă aparatul de securitate al hotelului, Ministerul de Justiţie este practic alături, cu contingentul lui de pază înarmată. La astea se adaugă bodyguarzii lui Graham. I-am cunoscut şi sunt buni. Nici măcar să nu vă gândiţi să-l atacaţi acolo. Aţi avea mai mult noroc în seiful unei bănci.
Delilah vorbi:
— S-ar putea să avem o problemă.
Pulsul lui Horton crescu uşor. Sorbi din bere ca şi cum ar fi căzut pe gânduri, dorind să pună pauză conversaţiei ca să se poată concentra asupra actualizării de date sosite din exterior.
— Doi bărbaţi voinici, continuă Delilah, îmbrăcaţi pentru filaj - haine cenuşii, totul mediu, încălţăminte confortabilă -, care mi se par foşti militari sau poliţişti. Jachete voluminoase, bune pentru camuflarea armelor. Am văzut cum au intrat în al doilea restaurant la rând pe strada mea.
— Am pornit, spuse Larison. Ajung în trei minute.
— La fel, anunţă Dox. Anunţă dacă vrei să intrăm.
— Nu încă, rosti Rain. Delilah, cât de sigură eşti?
— Sunt sigură. Sunt mult prea concentraţi ca să pară că doar încearcă să găsească localul cel mai bun pentru cină. Tăcu câteva secunde, după care reluă: Tocmai au intrat în restaurantul meu. Hort, ar trebui să pleci. Când ieşi din bar, fa la dreapta. Şi ai grijă. Este posibil ca din direcţia aia să vină alţii.
— O să merg eu într-acolo, spuse Dox. în caz că ai vreo problemă.
— De acolo vin şi eu, rosti Larison.
Horton clătină din cap.
— Este lipsit de sens.
Ben se uită la el.
— Ce anume?
Horton îşi lăsă halba pe masă, simţindu-şi bătăile inimii iuţindu-se întruna.

— Fiule, ai adus pe cineva cu tine în seara asta?
— Nu.
— Am nevoie de adevăr.
— Asta sună de-a dreptul caraghios din partea ta.
— La dracu', spune-mi dacă ai adus pe cineva! Şi spune-mi de ce ai facut-o? Altfel lucrurile se vor înrăutăţi.
— De ce crezi c-aş fi adus pe cineva? Vine cineva?
— Da, vine cineva. Dar nu ştiu de ce. Ei vin după tine sau după mine? Sau după amândoi?
Ben se răsuci şi începu să cerceteze sala cu privirea, iar mâna dreaptă i se apropie de muchia mesei.
— Acum ies din restaurantul meu, anunţă Delilah. Au pornit pe Rue Laplace.
— îi văd, spuse Livia. Mă retrag pentru un minut, ca să nu mă observe.
— Hort, stai pe loc, rosti Delilah. Dacă ieşi acum, vei nimeri drept în ei.
— Treven are un emiţător? întrebă Larison.
— Nu cred, spuse Delilah. Dacă ar fi avut aşa ceva, ei n-ar mai fi intrat în toate localurile, ci s-ar fi dus direct la sursă. Părerea mea e că au avut filaj mobil pe grilă largă - au stat mult în spate şi s-au retras ori au cotit, în aşa fel încât nimeni n-a fost în urma lui Treven pe mai mult de un segment de stradă între două intersecţii. Acum el n-a mai apărut nicăieri de zece minute, aşa că au bănuit că s-a oprit undeva. Strâng năvodul şi merg dintr- un local în altul, ca să-l găsească.
— Horton, spuse Rain, ce vrei să facem? Este opţiunea ta.
— Rămâneţi afară, comunică Horton. Ben şi cu mine putem rezolva.
— Ce să rezolvăm? întrebă Ben, tot examinând sala. Cu cine vorbeşti? Cu Rain?
— Se uită pe fereastră acum, spuse Delilah. Aşa cum au făcut în ultimele trei restaurante. Aş zice că mai ai treizeci de secunde până intră.
— îi văd, vorbi Larison. Eu mă apropii pe celălalt trotuar. Şi se pare că... da, sunt destul de sigur, că mai sunt alţi doi în faţa mea care se apropie de bar.
Horton se uită la Ben.
— Dacă ai venit aici să mă omori, fa-o acum. Va fi mai puţin neplăcut, decât dacă aştepţi.
— Ce dracu' tot spui? întrebă Ben, atent în continuare la clienţii dinăuntru. Dac-aş fi venit aici să te omor, aş fi facut-o în întunericul din faţa Pantheonului. Sau în secunda când mi-ai spus că ai venit singur.
Horton îl crezu. Poate că era logic, totuşi, la un anumit nivel, el ştia că
era o dovadă de încredere. Nu-i păsa.

— Te cred, rosti el. Ascultă-mă, fiule, eu sunt înarmat. Bănuiesc că şi tu. Peste o secundă, mâna mea va dispărea sub masă. Odată ce va fi acolo, va ţine un pistol. Pistolul acela nu este pentru tine. Este pentru cei doi bărbaţi care tocmai au intrat pe uşă, dacă dovedesc intenţii ostile.

Ben îi zărise deja, iar mâna lui coborî sub masă, la fel ca a lui Horton.

— Ce dracu' vrei să faci? întrebă el, privind înainte şi înapoi, de la fostul colonel la cei doi bărbaţi.

— Eu nu vreau să fac nimic. Gândeşte-te la ceea ce mi-ai spus chiar tu adineauri. Dacă aş fi vrut să te ucid, de ce aş fi vrut s-o fac în felul ăsta complicat?

Cei doi bărbaţi ajunseră la uşa de legătură dintre săli. îi văzură pe Horton şi Ben. Unul dintre ei dădu să înainteze şi duse mâna spre interiorul jachetei. Celălalt îl opri însă, punându-i mâna pe umăr, şi-i spuse ceva. Apoi vorbi în mod vizibil către reverul jachetei sale.

— îi cunoşti? întrebă Horton.

Ben clătină din cap.

— Nu. Oricum, nu fac parte dintre agenţii de pază ai lui Graham. Poate că sunt francezi.

— Ne-au văzut, spuse Horton. Deocamdată este un punct mort. Cred că aşteaptă întăriri.

în cască, Horton auzi două împuşcături. Apoi glasul lui Larison:

— întăririle vor întârzia.

Bărbatul care vorbise ceva mai devreme în microfonul de la rever o făcu din nou. Fruntea i se încruntă. Vorbi iarăşi. O pauză, apoi vorbi insistent. Mult mai insistent. El şi partenerul său dispărură înapoia coloanei de susţinere. Poate că erau prudenţi la modul general; poate că fuseseră informaţi despre calităţile de ţintaş ale lui Ben. în tot cazul, Horton îşi dădu seama că el şi Ben greşiseră în alegerea mesei. El nu se gândise că se va ajunge la o asemenea înfruntare şi se concentrase mai puţin asupra acoperirii şi mai mult asupra detectării unei ameninţări înainte de a se apropia prea mult.

— La dracu', se auzi Dox. Trei motociclete, fiecare cu câte doi oameni, au intrat pe Rue Laplace dinspre Bibliothèque. Cred că cineva tocmai a chemat o urgenţă sau aşa ceva. Larison, ar fi bine să te ascunzi rapid.

— Au mai avut doi oameni de rezervă pe drum, îi explică Horton lui
Ben. Larison tocmai i-a lichidat. Dar alţi şase vor ajunge aici în mai puţin de un minut.
— Eu am ajuns la Delilah, spuse Rain. Livia, eşti pregătită?

— Cu ochii pe intrare.
— *Merde-*[1]—| spuse Delilah. Alte trei motociclete, tot cu tandemuri. Cu totul sunt doisprezece acum.
— Am pornit deja, spuse Dox şi motorul ambalat al motocicletei sale se auzi clar în căşti. Mă simt ca un idiot şi letal pe mizeria asta. Larison, nu ştiu unde te-ai pitit, dar o să mă vezi peste o secundă.
— Sunt chiar aici, anunţă Larison. Ia-mă!
Ben trebuie să-şi fi dat şi el seama de poziţia proastă pe care o ocupau la masă, deoarece spuse:
— Ei sunt acoperiţi, dar sunt laolaltă. Mă duc spre stânga şi tu mergi spre dreapta. Dar fii pregătit. Imediat ce-şi vor da seama că intenţionăm să-i atacăm simultan din flancuri, fie vor fugi, fie vor lupta.
— Am pornit, rosti Horton.
Plecară simultan de la masă. Aparent neanticipând manevra, cei doi bărbaţi aşteptară cu o secundă prea mult. Apoi cel din dreapta răcni:
— Tout de suite[1]—M
în aceeaşi clipă ieşi de după coloană, cu un pistol în mână.
Nici măcar nu apucă să întindă braţul şi Ben îl împuşcă de două ori în faţă. Zumzetul conversaţiilor de fundal se opri atât de brusc, de parcă cineva apăsase un uriaş buton „Stop" şi pentru o clipă se auzi doar muzica din boxele ascunse. După aceea cineva ţipă, apoi răsună alt strigăt şi clienţii începură să se ridice de la mese. Atacatorul din partea lui Horton se mişcă spre stânga, ca să-şi scoată braţul cu arma din spatele coloanei. Horton continuă să se deplaseze în lateral şi-i trase trei gloanţe în piept. Bărbatul slobozi două gloanţe, dar acestea îşi ratară mult ţinta, iar Horton continuă să se mişte, apropiindu-se, şi-i mai trase două gloanţe în cap, doborându-l.
Acum se declanşase haosul. Toţi săriseră de la locurile lor, zbierând şi alergând panicaţi spre ieşire. Părea că nimeni nu fusese atins de vreun glonţ rătăcit, totuşi fostul colonel nu putea fi sigur.
— Cred că poartă veste antiglonţ! strigă el. Microfonul său i-ar fi receptat şi transmis oricum cuvintele, dar era surescitat de adrenalină. Trebuie să trageţi în cap. în cap!
— Există şi alte posibilităţi? replică Larison şi Horton auzi în căşti două
împuşcături.
După care în exteriorul restaurantului începu o adevărată canonadă.
— Haide, spuse Horton, grăbindu-se către ieşire. Mai sunt doisprezece în faţă. Sau zece, mai degrabă - se pare că Larison tocmai a ucis doi.
Se apropiară de uşă, dar acolo fură nevoiţi să se oprească, fiindcă înghesuiala de la ieşire era imposibil de străpuns. Cei din spate încercau să treacă peste cei din faţa lor, călcându-i în picioare, pe când aceia, străduindu-se să scape de focurile de armă de pe stradă, se luptau să intre înapoi.
O fată de vârsta fiicei lui Horton se împiedică şi-i căzu în braţe, plângând isteric.
— Hort! strigă Ben şi trase două gloanţe.
Fostul colonel ridică ochii şi văzu un bărbat cu cască integrală de motociclist şi costum din piele, care izbutise să pătrundă în sală. Bărbatul se clătină, dar înghesuiala din spatele lui îl împiedică să cadă. Horton o împinse pe fată într-o parte şi trase. Dar nu mai era acelaşi ţintaş ca odinioară şi, din cauza mulţimii şi a tumultului, se temu să tragă în cap. Lovi însă în trunchi. O dată. încă o dată. Ben trase două gloanţe în vizorul căştii şi din interiorul acesteia ţâşni un jet roşu.
împuşcăturile de afară nu se opriseră, dar probabil că ocupanţii barului care ieşiseră reuşiseră să se disperseze în stânga şi în dreapta, pentru că, brusc, mulţimea dispăru; poate vreo duzină de rătăciţi rămăseseră înăuntru tremurând îngroziţi şi ascunzându-se sub mese. în mod reflex, Horton şi Ben trecură de la unul la altul, ţinând pistoalele cu ţevile în sus. Se auziră suspine şi gemete de teroare. Horton se uită prin uşă şi zări alt motociclist, care ridicase arma, aparent ochind-o pe Livia. Auzi focurile femeii atât prin uşă, cât şi în căşti, iar bărbatul căzu.
— Mergi, spuse Ben, întorcându-se să verifice spatele. Ajută-i pe ceilalţi. Eu o să...
Alt motociclist se ridică brusc dinapoia tejghelei barului. Probabil că se strecurase acolo, profitând de agitaţie, şi apoi aşteptase un moment favorabil.
— Ben! răcni Horton şi roti arma.
Trase în motociclist. îl lovi în piept. Apoi încă o dată. Un glonţ în cap. Şi încă unul, ca să fie sigur. Bărbatul se nărui pe podea.
în imaginaţia sa, în realitatea la care se aşteptase şi de care încă se agăţa, asta fusese tot ce se întâmplase.
Dar pe retine se întipărise altă succesiune de evenimente. Motociclistul trăsese înainte ca Horton să fi deschis focul. Ben se clătinase, făcând un pas înapoi.
Horton privi într-acolo. Ben era rezemat cu spatele de coloana de susţinere. Palma stângă îi era apăsată pe piept, iar peste ea era mâna cu pistolul.
Printre degete îi curgea sânge.
— La dracu'! zise Horton. La dracu'!

Alergă într-acolo şi întinse un braţ chiar înainte ca Ben să înceapă să alunece în jos. încercă să-l susţină, dar unghiul era inconfortabil şi picioarele bărbatului cedaseră deja. Nu putu decât să-l împiedice să alunece pe lângă coloană, într-o parte sau în alta, şi să-l stabilizeze în şezut la baza ei.
— Ben a fost lovit! urlă el, fără să-i mai pese dacă vreunul dintre clienţii ascunşi pe sub mese auzeau numele.
Se mai uită o dată prin sală şi, nevăzând vreun pericol, bâjbâi cu degetele tremurătoare după telefonul cu cartelă preplătită. Porcăria era dezactivată, din considerente de securitate. Apăsă butonul „On" şi aşteptă, în timp ce ecranul se lumină treptat...
„Haide, haide, haide dracului ODATĂ..."
— Intru, îl auzi pe Rain.
— Negativ! strigă Horton. Evacuează-i pe toţi. Sun un prieten. Un medic.
Iisuse, chiar era posibil ca un telefon să se activeze atât de încet? Coborî ochii spre Ben. Culoarea feţei acestuia nu arăta deloc bine. Pe podea se întindea una dintre cele mai mari băltoace de sânge pe care le văzuse Horton vreodată. Şi văzuse destule la viaţa lui.
— Ţin-te bine, fiule, ţin-te bine, spuse el şi-şi dădu seama că plângea. M-auzi? Am un prieten, e chiar aici, în Paris. A fost medic. A luptat în Legiune. L-am văzut rezolvând răni mai nasoale ca asta. Mult mai nasoale. O să fii bine, m-auzi?
Ben gemu, apoi murmură:
— Cândva te pricepeai mai bine să minţi.
— Nu te mint. Haide-odată, telefonul mă-tii!
— Am ajuns, îl auzi pe Rain în căşti. Nu trage.
Peste o clipă, Rain îngenunche lângă Ben. Se uită apoi la Horton, dar acesta îi evită privirea. Nu voia să vadă ce era în ochii lui.
Respiraţia lui Ben devenise extrem de scurtă şi întretăiată.
— O să fii bine, repetă Horton într-un reflex deprins pe câmpul de luptă.
Ben gemu.
— Cât de prost mă crezi?
Nu mai era nimic de spus. Fostul colonel luă mâna lui Ben şi o ţinu strâns. împuşcat în piept şi cu atâta sânge pierdut... de acum era o chestiune de secunde.
— Ce putem face? întrebă Rain.
— Plecaţi, rosti Ben cu glas împleticit. Poate c-acum o să mă credeţi.
— Eu te cred, spuse Rain. Şi dacă asta mai ajută la ceva, Hort te-a crezut mereu.
— Da? întrebă Ben.
Horton îl strânse de mână.
— Mereu, spuse el.
Pielea lui Ben devenise periculos de albă.
— Drace, murmură el.
— Ai pe cineva? întrebă Rain. Vrei s-anunţ pe cineva? Spune-mi. O să am eu grijă.
Ben îl privi.
— Fratele meu. Alex.
— Ce-i cu el?
— Spune-i... eu o să mă duc după Katie. Şi că... îmi pare rău c-am fost mereu aşa un idiot. Rahat! Nu pot să cred...
Apoi ochii i se închiseră şi capul i se lăsă moale într-o parte.
— O, nu, strigă Horton. Nu, nu, nu.
Simţi mâna lui Rain sub braţul său, strângându-l ca într-o menghină de fier.
— Haide, rosti Rain. Trebuie să plecăm. Acum.

Capitolul 42
RAIN

Peste o oră, toţi şase eram adunaţi într-un cerc strâns, pe scaune şi perne, în livingul din apartamentul lui Delilah din Marais. Draperiile erau trase, lumina era slabă şi, cu toate că exista un covor gros, toţi vorbeam încet, pentru a nu risca să atragem atenţia locatarilor din apartamentul de dedesubt.

Potrivit planului, ne reuniserăm în punctul de regrupare, un pasaj subteran întunecat şi acoperit de graffiti, situat la intersecţia dintre Rue Jean Calvin şi Rue Mouffetard. Dox şi Livia fugiseră pe motocicleta lui Dox. Delilah şi Larison se îndepărtaseră pe jos. Horton şi cu mine luaserăm una dintre motocicletele celor ucişi şi, fiind ultimii plecaţi de acolo, fuseserăm urmăriţi de două echipaje de poliţie. Horton trăsese focuri de acoperire, iar eu scăpasem de ei, gonind printr-o serie de străduţe. în cele din urmă, abandonaserăm motocicleta lângă un parc aflat mai spre nord, pe Rue Mouffetard, de unde continuaserăm drumul pe jos.

Am stat însă foarte puţin în punctul de regrupare. Se auzeau sirene peste tot şi Delilah a susţinut insistent că locul cel mai sigur avea să fie apartamentul ei. N-am vrut să accept - deja îi cauzaserăm destule probleme -, dar ştiam că avea dreptate. Relatările martorilor aveau să fie probabil fragmentare şi confuze, totuşi nu ne puteam baza pe asta. Trebuia să discutăm despre cele întâmplate şi ar fi fost riscant s-o facem în public sau în una dintre camerele noastre de hotel, unde ar fi trebuit să trecem prin faţa recepţiei şi a videocamerelor de supraveghere. De aceea, ne-am despărţit şi am mers fiecare separat spre locuinţa lui Delilah.

Poate că mi s-ar fi părut ciudat să revin în apartamentul ei cu un grup aşa de numeros, dar eram prea preocupat de cele întâmplate în Piano Vache ca să mai fiu afectat de asta. Important era doar faptul că ne aflam într-o clădire liniştită de pe o stradă liniştită. Nu existau videocamere de supraveghere şi am suit scara unul câte unul, fără să ne fi întâlnit măcar cu un vecin.

Horton părea impasibil, dar îmi dădeam seama că era zguduit. El îl antrenase şi-l modelase pe Treven, îi fusese mentor şi-l promovase, apoi îl urmărise cu mândrie justificată. în acelaşi timp însă relaţia lor avusese o trăsătură paternă complicată, cu Horton ca tată manipulator şi exploatator, dar în acelaşi timp protector şi grijuliu. El se lupta cu durerea, desigur, însă era o durere umbrită de vinovăţie.

A fost uşor să recapitulăm cum se întâmplase totul. Au fost de acord cu toţii cu estimarea iniţială a lui Delilah, care fusese consolidată de numărul agenţilor operativi care se îndreptaseră spre bar. întrucât fusese o echipă de şaisprezece indivizi, puteau să aibă permanent oameni pe străzile paralele şi perpendiculare cu poziţia lui Treven - ca un fel de plasă mişcătoare. Şi de fiecare dată când el se oprea, se întorcea sau schimba direcţia, plasa aceea se reconstituia în jurul lui. Iar după aceea, când devenise clar că nu se mai afla în mişcare, plasa începuse să se strângă.

înţelegerea celor întâmplate a fost mai degrabă o însăilare laolaltă a perspectivelor noastre diferite. întrebarea cea mai dificilă era: „De ce?" Eu fusesem de acord cu estimarea iniţială a lui Horton - că n-ar fi fost logic pentru Treven sau pentru oricare altul să folosească întâlnirea aceasta ca ambuscadă, fiindcă era improbabil ca mai mult de unul dintre noi să fi fost acolo. Şi întrucât eram un individ a cărui supravieţuire depinsese mereu de capacitatea de a mă pune în pielea inamicului şi de a-i prezice mişcarea următoare, am fost de-a dreptul stupefiat că de data aceasta mă înşelasem total.

în cele din urmă, Livia a fost cea care a venit cu revelaţia. Fără să se uite la nimeni anume şi vorbind atât de încet încât a trebuit să ne aplecăm toţi pentru a auzi mai bine, ea a spus:

— Cred că am avut noroc. Mă rog, noi ceilalţi, evident.

Am clătinat din cap, nefiind sigur ce voia să spună.

— Da, bine, dar...

— Vreau să spun, a continuat ea, este că ceea ce s-a-ntâmplat a fost aproape ceea ce trebuia să se-ntâmple.

Dox s-a uitat la ea.

— Ce vrei să zici?

Livia a aşteptat câteva clipe, ca şi cum ar mai fi pus unele lucruri cap la cap, apoi a spus:

— Cred că se plănuise ca Horton şi Treven să-i vadă pe primii doi şi, mai mult chiar, să-i vadă chemând întăriri. Mai cred că observarea lor în timp ce chemau întăriri trebuia să-i determine pe Horton şi Treven să-şi cheme şi ei întăririle.

Toţi au rămas tăcuţi, examinându-i afirmaţia. Eu am spus:

— Pentru că Graham ştia că în mod aproape sigur noi nu vom risca să trimitem la întâlnire mai mult de un om, cel mult doi.

Livia a aprobat din cap.

— Exact.

începusem să înţeleg.

— Dar în acelaşi timp putea fi destul de sigur că noi, restul, vom aştepta în apropiere. Iar dacă noi am fi crezut că ne înşelaserăm - şi că Horton şi Treven erau în pericol atunci urma să sosim în goana mare.

— De aceea erau aşa de mulţi, rosti Dox. Nu era doar plasa de filaj. Ei ştiau că, dacă lucrurile mergeau conform planului, ne atrăgeau pe toţi acolo.

înţelegeam acum, dar învăţasem că era mai bine să-i las pe alţii să contribuie cu observaţiile lor. Aşa că am rostit:

— Deci ce a mers prost?

Dox s-a uitat spre Larison.

— Ceva numit „îngerul morţii", am remarcat eu.

— Aşa-i, a spus Horton. Asta e. Ben şi cu mine trebuia să-l vedem pe primul dintre ei vorbind în microfon. La momentul acela m-am mirat, dar numai pe jumătate conştient, pentru că se întâmplau foarte multe şi foarte repede. Nu este însă necesar să apleci capul ca să vorbeşti în microfoanele astea, care sunt deja suficient de sensibile ca să prindă şi o şoaptă. Noi trebuia să-l vedem când chema întăririle. Iar dacă asta n-ar fi fost suficient pentru ca noi înşine să ne chemăm întăririle, atunci ar fi determinat-o sosirea următorilor doi operativi. însă ei n-au mai sosit. Mulţumesc pentru asta, Daniel.

Larison a încuviinţat o dată, scurt, din cap.
— Mai e ceva, a rostit Livia.
Toţi am privit-o. Eram foarte atenţi - în mod evident, femeia era un tactician excepţional -, însă în cazul lui Dox era mai mult decât atât. Era mândrie. Şi plăcere. Şi devoţiune.
Era dragoste.
Am sperat că pentru el avea să fie bine. în mod evident, Livia avea profunzimi întunecate. Iar Dox era atât de îndrăgostit, încât nu eram sigur dacă le vedea. Sau, chiar dacă le vedea, că înţelegea ce erau.
însă grijile aveau să fie abordate una câte una.
Livia ne-a privit pe rând.
— Ei n-au fost atât de buni, a spus ea. Cel puţin, nu toţi.
Larison a aprobat din cap şi am ştiut că şi el rămăsese cu aceeaşi impresie. Iar acum, când am examinat aspectul acela, mi-am dat seama că şi eu fusesem vag conştient de impresia respectivă. Fusesem însă atât de uşurat că scăpasem cu bine dintr-o ambuscadă serioasă cu doar o singură pierdere, încât emoţia îmi ocultase intuiţia.
— Cred că ai dreptate, am spus. Spune-mi însă ce ai văzut.
Ea a ridicat din umeri.
— Ei s-au panicat imediat ce lucrurile n-au mers conform planului. Majoritatea focurilor trase au fost pur şi simplu la întâmplare. Civilii care au ieşit din bar au avut noroc că au fost în spatele lor, fiindcă altfel ar fi fost mulţi răniţi. însă nu ne-au atins nici pe noi. Bun, o parte din asta se datorează faptului că i-am prins cu garda jos, cu Dox şi Larison sosind din flancuri, şi cu mine operând de sus. Dar am văzut lupte cu arme de foc între găşti. Iar tipii ăia - cel puţin cei din exteriorul barului, nu ştiu despre cei dinăuntru - erau amatori, nu profesionişti.
în clipa aceea mi-am dat seama că Livia, care ucisese patru atacatori, nu părea teribil de afectată de asta. Majoritatea poliţiştilor ar fi simţit că implicarea lor trecuse dincolo de o linie trasată foarte clar. Aparent, indiferent care ar fi fost poziţia ei faţă de limita respectivă, era obişnuită să opereze de ambele părţi.
— Cei dinăuntru au fost buni, a spus Horton, atâta doar că Ben a fost şi mai bun.
— Totuşi nu suficient de bun, a comentat Larison.
— Verifica să vadă dacă nu fusese rănit vreun civil! a şuierat Horton, ridicându-se pe jumătate de pe scaun. Probabil ultimul lucru din lume pe care te-ai sinchisi tu să-l faci vreodată!
— Poate că aşa-i, a răspuns Larison, privindu-l cu indiferenţă. în acelaşi timp însă, iată că eu sunt în viaţă şi pot fi criticat pentru ceea ce n-am făcut.
— Eşti un nenorocit de sociopat, aia eşti, a strigat Horton şi s-a ridicat în picioare. Şi-o să-ţi mai spun ceva...
— Nu, am rostit. Ajunge!
— El nu-i sociopat, a spus Dox încetişor, uitându-se la Larison cu o privire care ar fi înfiorat pe oricine. Este pur şi simplu grosolan. Şi insensibil la momentul nepotrivit. Iar eu unul aş aprecia dacă ar renunţa dracului la atitudinea asta.
A urmat o tăcere încordată. Horton a revenit la locul său. Larison l-a privit.
— Treven nu s-a numărat printre favoriţii mei, a rostit el. Dar... ceea ce am zis n-a fost corect din partea mea. îmi cer scuze.
Horton a încuviinţat din cap.
înţelegând probabil că ar fi fost util să avansăm cu discuţiile, Livia a spus:
— Delilah, ţie ţi s-a părut că primii doi erau foşti militari sau poliţişti.
Delilah a aprobat scurt.
— Nu pot să fiu sigură, bineînţeles, dar felul cum verificau localurile... degaja un aer de autoritate. Ca şi cum ar fi fost obişnuiţi să controleze încăperi ori să intre în case pentru a aresta suspecţi şi a ridica dovezi. Infractorii arată de parcă ar cerceta un loc. Poliţiştii şi militarii arată de parcă ar fi proprietarii lui.
— Prin urmare, a fost o combinaţie, a spus Horton. Câţiva profesionişti şi mulţi amatori. De ce?
— Este posibil ca resursele lui Graham să nu fie aşa de extinse aici, am sugerat eu. Poate că n-a vrut să-şi rişte propriii agenţi de securitate. Şi poate că profesioniştii pe care a reuşit să-i adune au dorit să fie şi câţiva dispensabili. în felul ăsta, ar fi avut de partea lor mai multă putere de foc, plus câţiva pioni pe care să-i sacrifice după cum era necesar.
— Au reuşit să mai aducă doi în timp ce noi ne ocupam de ceilalţi, a spus Larison. Poate că aceia erau profesionişti, pentru că încercau să-şi ajute camarazii. S-a uitat la Horton şi a adăugat: De asemenea, ei trebuie să fi fost buni, dacă l-au doborât pe Treven.
Din nou, am tăcut toţi.
Am căzut pe gânduri. Horton ne informase deja despre ce-i spusese Treven, totuşi ne lipsea ceva şi doream să recapitulez. Am vorbit:
— Treven ţi-a spus că „informaţia" despre prânzul din Le Grand Vefour avea rolul întinderii unei capcane.
— Da, a încuviinţat Horton.

— Bun, am reluat, dar acum pare că adevărata capcană a fost întâlnirea în sine.
Fostul colonel a încuviinţat iarăşi.
— De acord.
— Graham n-a avut încredere că Treven ne va convinge, am spus eu. Sau, chiar dacă a avut încredere în el, ştia că noi nu vom avea.
Toţi tăceau, aşteptând să vadă unde voiam să ajung. Nu eram foarte sigur nici eu însumi. Totuşi... simţeam ceva.
— Principalul este, am urmat, că Graham nu avea încredere în Treven.
Lui nu i-a păsat dacă noi aflam informaţiile pe care i le spusese lui Treven. Fie că nu i-a păsat, fie că dorea să le ştim.
Tăcerea celorlalţi s-a prelungit şi eu am continuat:
— Aşadar... ce nu ştia Treven? Ce nu ţi-a spus el? Ce i-a ascuns Graham, fiindcă nu voia ca noi să ştim?
— Ce-i asta, a întrebat Dox, o necunoscută despre care ştim doar că există, însă nu ştim ce poate fi?
Am aprobat din cap.
— Sper să nu avem asemenea necunoscute.
— Hotelul, a strigat Horton. El n-a spus nimic specific despre Ritz. Doar că lui Graham îi place barul şi că rezolvă multe afaceri direct din hotel. în acelaşi timp însă m-a avertizat să nu încercăm nimic acolo, fiindcă este prea multă securitate. Desigur, cei mai cinici dintre noi - şi s-a uitat la Larison - ar fi putut presupune că Ben a folosit un soi de psihologie inversă. La aşa ceva nu pot răspunde decât că Ben şi-a dovedit loialitatea într-o manieră tragică.
— De acord, am spus. Hotelul nu este o momeală. Aşa cum ai spus, Treven a oferit doar ceea ce ştia în general, nimic operaţional. Dincolo de care observaţia lui generală confirmă informaţiile mai detaliate ale lui Kanezaki.
— Pe de altă parte, a intervenit Dox, dacă Treven avea dreptate şi hotelul este într-adevăr o nucă foarte tare de spart, ne-am putea găsi acum într-o situaţie de tip plan-B. Mai ales că Graham este cu ochii-n patru după eşecul ambuscadei. Totuşi, oricât de atent poate fi, mă-ndoiesc că va rezista să arunce măcar o privire scurtă spre panorama oraşului văzut de sus din apartamentul lui fabulos. Aşa că, dacă unul dintre contactele lui Horton sau ale lui Kanezaki îmi poate face rost de o puşcă cu lunetă, sunt sigur că pot găsi un acoperiş convenabil în Paris de pe care să-i expediez salutările noastre.
— Kanezaki nu ne poate face rost de mai multe informaţii despre hotel? a întrebat Delilah.
M-am uitat la ea şi am sperat că ne putea ajuta, apoi m-am simţit vinovat de ideea aceea. Şi m-am simţit în acelaşi timp îngrijorat. Ea nu participase la acţiunea din Piano Vache şi nici măcar nu fusese înarmată. Acoperirea ei, şi tot ce-i oferea aceasta, era prea importantă. însă acolo s-ar fi putut întâmpla orice. Şi cu cât s-ar fi implicat mai mult, cu atât mai probabil ar fi devenit şi acel „orice".
— La ce te gândeşti? am întrebat.
— Ştim cât de mult apreciază Graham blondele, a spus ea. Şi mai ştim şi despre amanta lui, Dominique Deneuve. Indiferent ce afaceri ar derula Graham în hotel, ea ar fi, de asemenea, parte din ele, cel puţin potrivit informaţiilor lui Kanezaki, corect?
Am aprobat din cap.
— Ei bine, a urmat Delilah, ce s-ar întâmpla dacă doamna Dominique n- ar putea să-şi joace rolul obişnuit? Şi dacă domnul Graham s-ar întâlni apoi cu altă blondă?
— Delilah, a rostit Dox, cred că ai putea fi chiar mai diabolică decât eşti frumoasă.
Ea i-a surâs, însă doar scurt. După aceea m-a privit pe mine şi a spus:
— Există însă o complicaţie.

Capitolul 43
DELILAH

în seara următoare, Delilah era în barul Hemingway din Ritz. Ar fi preferat barul Ritz, care, în opinia ei, era mai bine iluminat şi infinit mai elegant, şi situat vizavi de acesta. Acum însă era vorba despre muncă, iar preferinţele ei nu contau. Conta doar faptul că, dintr-un motiv necunoscut, Graham era încântat de atmosfera deliberat masculină din barul Hemingway, cu lambriuri masive, trofee cinegetice şi referirile la romancier de pe toţi pereţii. Iar Kent, cu un aspect imoral în sacoul lui perfect din păr de cămilă şi sorbind din cocteilul Martini, arăta relaxat în cadrul acela. Totuşi relaxarea nu era decât o parte a rolului pe care îl avea de jucat, şi în care poate că intrase puţin prea bine. Fusese destul de încântat când Delilah îl sunase şi-l rugase s-o viziteze în Paris.
— Aş putea ajunge acolo mâine, propusese cu o urmă de lascivitate în accentul său altfel impecabil de britanic.
— Perfect, adăugase ea, exact atunci am nevoie de tine.
— Ai „nevoie" de mine? Hm, atunci taie ziua de mâine - sosesc chiar acum.
— Kent, nu-i vorba despre aşa ceva. Este ceva profesional - îi poţi spune o favoare profesională.
— Aha, am înţeles. Păi şi de ce n-aş putea să te ajut în treaba ta, indiferent care ar fi ea, după care să cinăm în hotelul meu?

Delilah nu-l lăsa niciodată să vină la ea când se afla în Paris, preferând să deţină controlul - şi, o ştia foarte bine, intimitatea mai redusă - prin limitarea timpului petrecut împreună în camerele închiriate de bărbat, departe de locuinţa ei.

— Nu pot. Am nevoie de tine doar pentru câteva ore, iar după aceea nu pot să te văd. Nu de data asta. îmi pare rău.

El tăcuse câteva clipe, după care spusese:

— E-n regulă. Mă bucur să te pot ajuta. Atâta doar, să nu-ţi ceri scuze, da? Nu-ncerca să mă faci să mă simt jalnic.

Delilah simţise un fior de regret, auzindu-l. Problema era că-i plăcea Kent. Era un tip inteligent, avea un farmec dezinvolt şi, cu toate că în unele privinţe putea fi egoist, în pat nu era deloc aşa. Totuşi nu însemnase niciodată pentru ea mai mult decât o oportunitate, în timp ce, într-o măsură tot mai mare, Delilah devenea pentru el o prioritate. Iar acum ea profita de dinamica aceea instabilă, în detrimentul lui.

Nu dorise să-i spună mai multe decât era necesar din punct de vedere operativ, totuşi trebuia să fie realistă. Kent era un profesionist; era posibil să se folosească de MI6 pentru a se interesa de VIP-urile care stăteau în Ritz, iar atunci ar fi înţeles că Graham era ţinta. Sau poate că l-ar fi recunoscut pe Graham fără niciun input al serviciului secret britanic. Ba chiar, de ce nu, era posibil ca el să fi lucrat cu Graham, caz în care operaţiunea ar fi fost compromisă înainte de a fi început.

Delilah prezentase ideea echipei şi toţi fuseseră de acord că, pentru o scenetă credibilă, era nevoie de un bărbat. întrucât Graham şi bodyguarzii lui îi cunoşteau pe ei toţi, asta însemna cineva din exterior. Kent, care era atât un profesionist în domeniu, cât şi un cunoscut personal al lui Delilah, s- ar fi potrivit de minune. Afilierea lui la MI6 reprezenta un risc, ca şi informarea lui asupra identităţii ţintei, însă alternativă era mai proastă.

Delilah îşi dăduse seama că lui John nu-i fusese uşor să accepte decizia. Fusese de acord cu ea, întrucât nimic altceva nu era acceptabil. însă ulterior,
după ce toţi se ghemuiseră pe cele două canapele sau pe podeaua din living, iar ea şi John rămăseseră singuri în dormitor, el o întrebase dacă acest Kent era bărbatul cu care avea o relaţie. Ea răspunsese afirmativ şi Rain se mulţumise să încuviinţeze din cap fără niciun cuvânt.

— Eşti gelos? întrebase ea.

— Tu ce crezi?

— Nu pot să spun în cazul tău. îţi ascunzi sentimentele prea bine. Sau, poate, nu ai deloc sentimente.

— Da, sunt gelos.

— E bine atunci. A trecut mult timp de când m-ai apreciat.

El clătinase din cap.

— Nu-i adevărat. Te-am apreciat mereu. Atâta doar că am fost prea idiot ca s-o dovedesc.

— Lasă dulcegăriile cu mine. încă nu te-am iertat.

John zâmbise.

— Mai există încă furie pe care trebuie s-o eliberezi?

Delilah se străduise să nu zâmbească, dar îi fusese imposibil.

— Vino-ncoace, idiotule, îi spusese şi făcuseră dragoste din nou, în tăcere, ca să nu-i deranjeze pe ceilalţi.
însă acum Kent era bosumflat şi cerea să ştie cum stăteau lucrurile între ei doi şi dacă aveau să se mai revadă după episodul acesta şi multe alte lucruri despre care Delilah nu dorea să vorbească, ba nici chiar nici să se gândească la ele.

Privi spre intrare. Ei doi stăteau unul lângă celălalt pe banchetele capitonate, în partea din spate a barului, de unde vedeau perfect ambele încăperi.

— Nu pot spune dacă asta face parte din rolul din seara asta, spuse ea, sau dacă vorbeşti serios.

— Poate că ambele. Poate că eu sunt un actor de „Metodă"-{—

— Numai să nu-ţi uiţi replicile.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Rolul ăsta pe care mi l-ai atribuit a-nceput să fie pentru mine ca o a doua piele. Dar tu? Eşti fermecătoare şi o ştii prea bine. Dar pentru mine, sau pentru ţinta ta?

Delilah purta o rochie midi din mătase neagră, mulată pe corp, cu mâneci scurte şi spate decoltat, peste care avea un şal auriu din caşmir, pentru aerul răcoros al serii. Ţinuta era vădit neprotocolară, cu minimum de
machiaj şi bijuterii: cercei Mansoor & Gore din aur şi opal, o brăţară *vintage* din aur ciocănit, ruj şi fard de ochi discret. Era mai mult decât ar fi ales ea pentru un bar, însă era important ca Graham să vadă cum ar fi putut arăta Delilah la o cină elegantă. Aşa că răspunsul era, da, bineînţeles că în seara asta se pregătise pentru Graham, iar Kent trebuia s-o fi ştiut. Delilah încă nu putea spune cât din ceea ce făcea el era real şi cât era doar pentru rol.

Un bărbat solid, în costum negru, intră în bar, se opri şi examină interiorul. Purta în ureche o cască cu fir. în mod evident era un bodyguard, dar al cui?

Ochii lui zăboviră pentru o clipă asupra lui Delilah, după care trecură mai departe. Era în regulă. Bodyguarzii o fixau mereu cu privirile. Niciodată însă nu vedeau ceea ce ar fi trebuit să vadă.

Bodyguardul rosti ceva în microfonul de la rever. După un minut, îşi făcu apariţia în bar Oliver Graham. Delilah nu avusese nevoie de niciun fel de cercetări speciale pentru a-l recunoaşte; bărbatul apărea suficient de frecvent la emisiunile de ştiri, acordând regulat interviuri despre plusul de eficienţă cu care Statele Unite şi-ar fi putut purta războaiele, dacă Pentagonul le-ar fi atribuit sectorului privat. Părea să aibă o condiţie fizică perfectă şi era îmbrăcat cu un blazer bleumarin de comandă, în carouri foarte mari, delimitate prin linii fine, de culoarea scorţişoarei. Delilah nu putea nega că era un bărbat atrăgător, cu linii masculine ale maxilarului şi pometilor, şi păr nisipiu ce începuse să capete reflexe argintii pe la tâmple, îl însoţea alt bărbat, mai vârstnic şi mai greoi, care părea că aparţine mediului corporatist, cu haina din material de calitate, dar atârnându-i fără viaţă pe umeri.

Barmanul îl zări şi spuse:

— Bine aţi revenit, domnule Graham, ne bucurăm mereu să vă avem aici.

— Salut, Colin, rosti Graham. Se apropie de el şi-i strânse mâna. Şi eu mă bucur să te văd.

— Ca de obicei?

— Pentru amândoi, da, mulţumesc.

Era interesant că Graham comandase şi pentru însoţitorul său. îi plăcea oare să se afle în control? îl încânta atât să-şi demonstreze cunoştinţele, cât şi să-şi manifeste familiaritatea? Delilah spera ca tovarăşului său să-i fie pe plac cocteilurile Martini, deoarece, din informarea lui John, ştia că în nouăzeci la sută dintre cazuri Graham cerea specialitatea barmanului - Martini „murdar" de treizeci de euro.

Graham şi însoţitorul lui se aşezară la o masă de colţ din apropierea barului, cam departe de Kent şi Delilah, totuşi acceptabil. Bodyguardul se poziţionă lângă uşă.

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse Delilah. Mă-ntorc imediat.

îl văzu pe Graham cercetând-o din cap în picioare când trecu pe lângă masa lui. Era mai subtil decât majoritatea bărbaţilor, totuşi nu atât cât probabil îşi imagina. în exteriorul barului erau alţi doi bodyguarzi. Şi era posibil ca Graham să fi poziţionat doi oameni în bar chiar înainte de sosirea sa - Delilah nu observase pe nimeni care să-i atragă atenţia, dar dacă erau profesionişti, i-ar fi fost extrem de greu. în regulă! Nu însemna că avea un răspuns final cu privire la agenţii care-l păzeau pe Graham în exteriorul hotelului, totuşi, dacă erau cel puţin trei în interior, probabil avea şi mai mulţi când se deplasa prin oraş. Mai ales ţinând seama de cele petrecute în Piano Vache şi ştiind că John şi ceilalţi se găseau undeva prin oraş şi-l vânau.

Graham o examină din nou când Delilah se întoarse, dar ea nici măcar nu privi în direcţia lui. Ştia că modul cel mai bun prin care să atragă bărbaţi puternici era să-i ignore. Ei considerau asta ca pe o provocare, uneori chiar ca pe un afront.

Se aşeză. Kent îşi terminase băutura. Cu glas cam tare, el rosti:

— A cam durat ceva.

— Ce tot vorbeşti? N-am lipsit nici cinci minute.

— Aşa ai făcut toată seara, urmă el, cu glasul la fel de ridicat. Şi am început să mă cam plictisesc.

De data asta, câţiva clienţi îi priviră.

— Chiar aşa? Ei bine, poate că nu eşti singurul care se plictiseşte.

— Perfect. O să fiu foarte încântat să te conduc până acasă.

— Ce-ar fi mai bine să pleci? Pot să ajung şi singură acasă.

— Am venit până aici ca să te văd, şi să fiu al dracului dacă o să-mi faci vânt, doar pentru a-i una dintre toanele tale.

De acum mai mulţi clienţi aruncau priviri spre masa lor. Inclusiv Graham, care se uita de-a dreptul atent.

— M-am simţit foarte bine, strigă Delilah, până când ai început să te porţi de parc-ai fi proprietarul meu. Ţi-am spus - poţi să pleci. Sunt mai mulţumită de una singură aici.

El se ridică şi-i întinse mâna.

— Haide!

— Nu.

Kent o prinse de încheietură.

— Am zis „haide"!

Ea îi aruncă paharul în faţă şi zise:

— *Cochon*[m]-|

în tot barul răsunară icnete şi murmure.

Kent se şterse pe faţă, apoi îşi scuturâ degetele de lichid. în clipa următoare, un chelner apăru lângă el.

— Domnul doreşte, poate, un taxi?

Delilah trebuia să recunoască abilitatea personalului din barul Hemingway - ştiau cum să-i spună unui client că era timpul să plece.

— Nu, răspunse Kent.
Luă un şerveţel textil de pe masă şi-şi şterse faţa şi palmele. După aceea scoase câteva bancnote de douăzeci de euro dintr-un buzunar şi le aruncă pe masă.
— Ştii ceva? spuse el. Oricum m-am plictisit de tine.
îi întoarse spatele şi ieşi.
Toţi priviră după el. Toţi, mai puţin Graham. El privea la Delilah.
Ea îi ceru scuze chelnerului în franceză şi-i mulţumi pentru intervenţia oportună. Bărbatul îi spuse că nu era nicio problemă şi o rugă să aştepte câteva clipe până schimba faţa de masă.
— în regulă, spuse Delilah, cred c-o să stau la bar.
Se ridică şi vorbi în franceză, adresându-se tuturor clienţilor care se prefăceau acum că nu se întâmplase nimic.
— îmi cer scuze dacă v-am deranjat seara.
După aceea repetă cuvintele în engleză. Se aşeză apoi la bar. Colin, barmanul, o întrebă:
— Doriţi ceva dulce, să vă şteargă gustul?
Delilah râse încet.
— Ar fi perfect.
Dinapoia ei auzi un glas rostind:
— Colin, te rog, trece consumaţia pe nota mea de plată.
Ea se întoarse. Graham spuse:
— Pot să vă invit la masa mea?
Şmecheria era să-i faci întotdeauna să muncească pentru ceea ce doreau să obţină.
— Foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu, mulţumesc.
— Sunteţi sigură? Prietenul meu tocmai pleacă şi detest să stau singur într-un bar. Sunteţi pariziană?
Delilah îl privi, de parcă ar fi vrut să-i estimeze intenţiile.
— Da.
— Atunci, v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi putea spune cum este să trăieşti aici. în adevăratul Paris. îl vizitez de câteva ori în fiecare an, dar mă limitez mereu la restaurantele Ritz şi Michelin, şi o limuzină Maybach cu şofer.
Ca replică, nu era foarte rea. Mai ales pentru cineva care ar fi fost atras de bani şi putere, aşa cum, potrivit experienţei lui Delilah, erau cei mai mulţi oameni.
— Ar trebui să umblaţi mai des pe străzi, îi spuse.
El râse.
— încerc s-o fac. Chiar nu doriţi să stăm la masă? Mi-ar plăcea cu adevărat să aud impresiile unui localnic.
— Bine, încuviinţă ea. Mulţumesc.
Deşi nici măcar nu-şi terminase paharul, tovarăşul lui Graham spuse rapid „bună seara", îi oferi lui Delilah scaunul său şi pretinse că a doua zi avea o întâlnire foarte matinală.
în cursul serii, ea şi Graham sfârşiră prin a bea fiecare câte două cocteiluri - el, Martini „murdar"; ea, French 75: gin, lămâie, zahăr şi şampanie. Delilah îi povesti despre activitatea ei ca fotograf liber- profesionist, dându-i lui ocazie să spună:
— Aha, aşa se explică rochia aceasta minunată.
Graham îi povesti că firma lui oferea consultanţă pentru îmbunătăţirea securităţii la nivel guvernamental şi păru mai degrabă încântat decât dezamăgit când ea se prefăcu că nu-i cunoştea numele. Nu era un interlocutor rău. Aşa cum promisese, îi puse o mulţime de întrebări despre Paris - nu teribil de informate, totuşi era întotdeauna reconfortant să pălăvrăgeşti cu un bărbat puternic, care nu considera că o conversaţie reprezenta pur şi simplu o oportunitate pentru un monolog. El avea însă obiceiul să strecoare prea multe aluzii la averea sa - apartamentul din Ritz, colecţia de vinuri de Burgundia, motivul pentru care Lorenzo Cifonelli era cel mai bun croitor din Paris. însă nimic agresiv. în mod evident, intenţiona s-o impresioneze pe Delilah şi, prin comparaţie cu asta, era irelevant dacă ştia realmente cum să procedeze.

Puţin după miezul nopţii, Delilah îşi privi ceasul.

— Ei bine, rosti ea, îţi mulţumesc pentru o seară plăcută. Mâine dimineaţă am o şedinţă foto, aşa că...

— Sigur că da, încuviinţă el din cap. Pot să-i spun şoferului să te ducă acasă?

Ea nu anticipase aşa ceva, dar răspunse fără să clipească:

— Eşti foarte amabil, dar - nu. Pot comanda foarte uşor un taxi.

— Eşti sigură? Probabil că limuzina mea este mai elegantă ca un taxi.

Delilah îi zâmbi.

— Bănuiesc că aşa este. Altă dată poate?

Pusese capăt serii acesteia, dar deschisese uşa spre viitor. Acum avea să vadă dacă Graham avea să intre pe uşa aceea. Sau, mai degrabă, cum avea să procedeze.

— Mi-ar plăcea, spuse bărbatul. Făcu o pauză apoi continuă: Poate că va suna cumva ciudat, fiind ceva de ultim moment, dar... mâine seară organizez aici un dineu. Discret, într-un salon privat. Este o întâlnire de afaceri cu nişte clienţi importanţi. Am o prietenă în Paris care mă ajută de obicei în găzduirea evenimentelor de felul acesta, dar s-a trezit azi- dimineaţă cu o afecţiune stomacală şi îi este imposibil să vină. Participanţii la întâlnire sunt oameni cu destul succes, însă unii dintre ei pot fi surprinzător de timizi. Şi nu-mi pot imagina pe altcineva mai potrivit decât tine care să-i poată face să se simtă în largul lor şi să-şi abandoneze rezervele. Ai accepta să fii invitata mea?

Afecţiunea stomacală era de fapt o infecţie destul de urâtă cu stafilococ. Kanezaki le oferise harta pe o lună a deplasărilor telefonului mobil al lui Dominique Deneuve, după care o localizase chiar în ziua aceea în Le Baromètre, unde prânzea cu o prietenă la o masă de pe trotuar. Liviei nu-i fusese greu să toarne în vinul lui Deneuve o fiolă cu stafilococ primită de la Kanezaki, în timp ce Delilah le distrăsese pe ea şi pe prietena ei, cerând indicaţii turistice cu întrebări mai degrabă confuze.

— Invitata ta? spuse ea acum, continuând să joace cartea reticenţei.

După cum sună, pare mai degrabă că ai nevoie de o amfitrioană.

— Să fiu sincer, ar fi vorba despre ambele roluri. Dar nu aş aştepta din partea ta să faci nimic altceva decât ai făcut în seara asta - adică să fii o persoană excepţional de fermecătoare, cu care să fie captivant să conversezi.

— Cred că acum mă flatezi.

— Aş face-o, dacă asta te-ar convinge, însă realmente spun doar adevărul.

Delilah tăcu câteva clipe.

— Eu voi fi singura femeie prezentă?

— Nici vorbă! Majoritatea invitaţilor vor fi însoţiţi.

Dacă însoţitoarele ar fi fost neveste, Graham ar fi spus-o explicit şi de aceea Delilah bănui că toate aveau să fie amante sau escorte.

— Sună interesant, rosti ea, dar... nu ştiu dacă sunt atât de fermecătoare pe cât pari tu să crezi.

— Oare n-ar trebui să fiu eu cel care să emită judecăţile în privinţa asta?

Ea râse şi nu mai adăugă nimic.

— Eu îi cunosc pe oamenii aceştia, continuă Graham, şi ştiu cum vor reacţiona faţă de prezenţa ta. îi vei face să se simtă de succes, spirituali, încântători... exact ceea ce vor să creadă despre ei înşişi, având totuşi îndoieli în absenţa unor mici încurajări din exterior.

Delilah se gândi că era o observaţie destul de inteligentă despre modul cum femei ca ea intrau în graţiile bărbaţilor. Era interesant că Graham putea recunoaşte dinamica aceasta în privinţa altora, fără s-o aplice propriei lor interacţiuni din seara asta. Interesant, totuşi nu teribil de surprinzător. La urma urmelor, bărbaţii ca el ştiau totul despre „capcanele cu miere", însă simpla cunoaştere a existenţei acestora părea să-i salveze rareori de la a cădea ei înşişi victime.

— La ce oră? întrebă ea.

Graham zâmbi.

— La opt seara.

Capitolul 44
DELILAH

Trecuse cu puţin de ora 23 în seara următoare şi ultimul invitat al lui Graham părăsise salonul privat mic, dar somptuos, strângând cu căldură mâna lui Delilah la plecare. Graham închise uşa în urma sa, apoi se întoarse spre femeie şi chipul i se destinse într-un surâs încântat.

— Ai fost... fantastică!

Ea clătină din cap.

— Te rog...

— Nu! Nici măcar nu-ncerca să fii modestă. Ai fost fermecătoare! Şi o ştii şi tu prea bine. Dumnezeule... pe domnul Liu, ataşatul militar chinez, l-ai făcut să spună în numai cinci minute mai mult decât l-am văzut vreodată vorbind într-o seară întreagă.

— încetează! Cred că era pur şi simplu singur şi se bucura de o seară în oraş.

— Da, exact asta-i ideea! Poate că nu ţi-ai dat seama, dar, comparativ cu rezerva lui obişnuită, Liu a fost practic exuberant.

— Ei bine, mă bucur.

— în seara asta am încheiat nişte înţelegeri majore. Repet - majore! Aşa ceva nu se poate face dacă atmosfera nu-i cea cuvenită. Iar mulţumit ţie, a fost mai mult decât cuvenită... a fost perfectă. Ce aş putea face să-ţi demonstrez recunoştinţa mea?

Delilah clătină iarăşi din cap.

— Nu-mi datorezi absolut nimic. A fost o cină delicioasă şi tu n-ai fost singurul care a încheiat afaceri. Câţiva dintre clienţii tăi mi-au spus că erau în căutarea unui fotograf pentru evenimente corporatiste şi am făcut schimb de cărţi de vizită.

în funcţie de felul cum aveau să se deruleze lucrurile în continuare, ea ar fi putut chiar anunţa Mossadul despre contactele pe care le stabilise şi care puteau fi utile. Dar, pe de altă parte, poate că n-avea s-o facă. N-are rost să trezeşti câinele care doarme.

— Asta nu-i nici pe departe suficient, spuse Graham. Uite ce-ţi propun, dacă eşti de acord, desigur. Hotelul ăsta păstrează o parte din colecţia mea de vinuri de Burgundia într-o secţiune privată din beciul său. Pot cere să-mi fie trimisă în apartament o sticlă de Denis Mortet Chambertin Grand Cru din 2003, pe care s-o savurăm împreună. Este lucrul cel mai mărunt pe care- 1 pot face pentru a-ţi mulţumi.

Era aproape amuzant să-l audă descriind aşa-zisa modalitate de a-şi exprima recunoştinţa, care era în mod evident un plan de a o seduce. Delilah surâse şi zise:

— E o propunere care sună ademenitor.

— Asta a şi fost intenţia.

— Aş putea sugera însă ceva şi mai bun.

— Nu-mi pot imagina ce ar putea fi, dar, desigur - ascult.

— Ai zis că vrei să cunoşti mai mult din Parisul adevărat. Nu doar hotelurile şi restaurantele elegante, nu? Aşa că, deşi n-am absolut nicio obiecţie faţă de Domaine Denis Mortet - nicio persoană cu mintea întreagă n-ar avea -, vinul acela nu va însemna totuşi nimic nou pentru tine. Ce-ai zice mai degrabă să te duc într-un loc care-mi place mie? Undeva unde pot pune prinsoare că n-ai fost niciodată.

Bărbatul lăsă uşor capul spre un umăr.

— La ce te-ai gândit?

— La un bar special, aflat aproape de apartamentul meu din Cartierul Latin. Prescription Cocktail Club. Este un loc privat şi intim.

Delilah văzuse odată o bandă desenată de Gary Larson, despre ce aud câinii când le vorbesc stăpânii - doar numele lor şi „bla-bla-bla". Ştia că exact aşa era acum pentru Graham: „aproape de apartamentul meu... privat şi intim... bla-bla-bla". Ar fi putut spune la fel de bine: „o staţie de tratare a apelor uzate, aproape de apartamentul meu". Sau „un abator, aproape de apartamentul meu". Sau „un depozit de deşeuri toxice, aproape de apartamentul meu". Reacţia lui ar fi fost la fel.

— Ai dreptate, spuse Graham. Cred că aşa-i mai bine. Hmm...

Ea ştia la ce se gândea. Pe de o parte, atacul eşuat de la Piano Vache. Şi, neîndoios, sfatul bodyguarzilor, care preferau întotdeauna ca subiectul atenţiei lor să fie izolat de orice posibile intervenţii exterioare.

Pe de altă parte, Graham băuse destul vin în timpul dineului şi era surescitat de încheierea unor înţelegeri de succes. Iar în faţa lui o franţuzoaică frumoasă, şi evident interesată de persoana lui, tocmai spusese cuvintele „aproape de apartamentul meu... privat şi intim..."

Zâmbi şi scoase telefonul.

— De ce nu?

Peste cinci minute, suiau amândoi pe bancheta din spate a Maybachului său, cu un body guard pe locul din faţă, în dreapta şoferului. Geamurile erau fumurii pentru asigurarea intimităţii, ceea ce era perfect. Limuzina era urmată de un Mercedes în care se aflau alţi patru bodyguarzi.

Privind retrospectiv, era amuzant. Partea care-i îngrijora cel mai mult pe ceilalţi - dacă Delilah îl putea convinge pe Graham să părăsească hotelul şi s-o ducă într-un loc sugerat de ea - o neliniştise pe ea cel mai puţin. După aceea însă era cel mai probabil să apară legea lui Murphy.

John fusese cel care propusese Prescription.

— Dacă oamenii lui Graham vor verifica, spusese el, vor vedea că este un loc real - un bar intim, de clasă, din genul celor pe care s-ar fi aşteptat să le propui. Şi se află pe Rue Mazarine, o stradă cu o singură bandă de circulaţie şi cu sens unic. Iar pe toată lungimea ei este intersectată numai de o altă stradă - Rue Guenegaud, tot cu o singură bandă şi cu sens unic -, deoarece mai spre nord Rue Mazarine e închisă pentru construcţii. De pe Rue Guenegaud, trebuie să faci fie la stânga pe Rue Mazarine, fie să mergi drept înainte spre Rue Jacques Callot. Nu poţi să întorci şi nici n-ai cum să depăşeşti, fiindcă trotuarele sunt foarte înguste, aproape inexistente. Aşa că, indiferent de ruta pe care o vor adopta bodyguarzii, până la urmă vor trebui să meargă până la capăt pe Rue Guenegaud de la Quai de Conţi şi apoi să vireze la stânga pe Rue Mazarine. Se pot opri sau pot merge înainte, însă acelea sunt singurele opţiuni.

— Asta-i partea unde o hartă ar fi de folos, intervenise Dox. Mai ales pentru aceia dintre noi mai puţin familiarizaţi cu locurile.

în timp ce Delilah deschisese o aplicaţie de hărţi pe laptop, John spusese:

— Aşadar, ştim că nu vom putea opera în hotelul lui Graham - securitatea în Ritz este impresionantă, iar bodyguarzii lui vor fi cu ochii-n patru, mai ales după Piano Vache. Dar îl vor sui în limuzină şi vor merge împreună la club. Cineva îl va însoţi alături de şofer şi probabil că va exista şi o maşină urmăritoare. Ei vor merge până la destinaţie - nu există nicio şansă ca oamenii lui să-l lase altundeva decât exact în faţa clubului. Asta înseamnă că, dacă Delilah îl poate aduce pe Graham în Prescription, noi cunoaştem deja ultimii trei sute de metri ai traseului, poate chiar mai mult. Şi nu trebuie să vă spun că pe trei sute de metri se pot întâmpla foarte multe.

Informaţiile lui Kanezaki fuseseră esenţiale. El putuse da de urma achiziţiei Mercedes-Maybachului lui Graham, confirmându-se că limuzina era blindată şi avea geam incasabil pentru gloanţe. Cealaltă maşină pe care Graham o avea la Ritz era un Mercedes obişnuit. Kanezaki izbutise chiar să identifice o videocameră în Prescription, care se afla în reţea şi avea oameni care o puteau scoate din funcţiune la momentul necesar.

De asemenea, le procurase echipamente. Pentru comunicaţii, un transmiţător încorporat în catarama unei poşete din piele rezonabil de elegante. O cască ar fi fost prea riscantă, dar prin intermediul poşetei echipa putea să audă tot ce auzea şi Delilah. Iar pentru maşina urmăritoare la care se aşteptau, aveau ceva numit „opritor de vehicule prin frecvenţe radio"-{— Dispozitivul fusese inventat de Directoratul comun pentru arme neletale al Pentagonului şi utiliza microunde de energie înaltă pentru a opri motorul unui vehicul. Kanezaki spusese că existenţa sa se „scursese" deja în mass- media. Publicul nu ştia însă că CIA deţinea o versiune mult mai mică, pe care o folosea în Paris şi în alte oraşe pentru a dejuca genul de atacuri cu camioane în mulţimi care avuseseră loc în toată Europa în ultimii ani.

Singurul lucru pentru care Kanezaki întâmpina dificultăţi era o puşcă cu lunetă, însă contactul local al lui Hort izbutise să procure o armă FAMAS G2 cu amortizor, încărcător cu treizeci de gloanţe şi dispozitiv de tip „trei în unul", care îngloba o lunetă telescopică, un vizor termic şi ochitor cu laser. Dox le asamblase cu toată dragostea unui copil care-şi găseşte jucăria visată sub bradul de Crăciun.

Acum, când porniră cu Maybachul, bodyguardul din faţă se întoarse către Delilah.

— Vă rog să-mi daţi telefonul, zise el. Este procedura standard de securitate.

Graham îşi închise propriul telefon.

— Magnus, e-n regulă. Delilah, e suficient să-ţi închizi telefonul. Nu-i nevoie să-l predai.

— Domnule Graham..., începu bodyguardul.

Graham îl privi scurt şi tăios.

— Voi confirma eu însumi că-i închis. Delilah, te rog! Recent am primit unele ameninţări. Sunt sigur că nu-i nimic îngrijorător, dar, dintr-un exces de precauţie, domnii aceştia doresc să se asigure că nimeni nu are un telefon mobil care ar putea fi urmărit când eu mă aflu în exteriorul hotelului. Te deranjează?

— „Ameninţări"? repetă ea.

— Este ceva la ordinea zilei pentru cei care lucrează în domeniul meu de activitate, însă domnii aceştia sunt cei mai buni. Ei îşi fac pur şi simplu meseria, privind cu toată seriozitatea chiar şi posibilităţile îndepărtate.

— Bine, spuse ea, şi închise telefonul sub ochii lui.

închisese transmiţătorul din poşetă cu câteva clipe mai devreme; acesta îşi făcuse deja treaba, informându-i pe ceilalţi despre tot ce se întâmplase, inclusiv momentul când părăsiseră hotelul. John era îngrijorat că echipa lui Graham putea să aibă detectoare, care ar fi reperat un transmiţător odată ce dispozitivele din jurul său fuseseră oprite. Desigur, ar fi fost convenabil să fi existat un telefon sau alt aparat prin care s-o poată urmări de la distanţă, însă nu era neapărat necesar. Livia şi John se găseau deja în apropiere, pe motociclete furate, mulţumită din nou abilităţii Liviei, care nu era nici pe departe o poliţistă obişnuită. Cu căşti integrale şi putând anticipa traseul, deoarece ştiau destinaţia, şi schimbând frecvent locurile între ei, ar fi fost dificil de remarcat, dacă nu chiar imposibil.

Şoferul lui Graham îi duse peste Pont Neuf şi după aceea coti la dreapta pe Quai de Conţi. Ora de vârf trecuse de mult şi traficul era moderat. Delilah nu-şi îngădui să se gândească la ce se va întâmpla în continuare. Dacă ar fi facut-o, ar fi putut afecta atmosfera plăcută pe care voia s-o simtă Graham. Ea era invitata lui, atrasă de el, mulţumită că-i acceptase propunerea, încântată să-i arate un bar care-i plăcea, uşor ameţită de incertitudinea celor ce se puteau întâmpla după aceea.

Făcură la stânga pe Rue Guenegaud. Delilah privi cu un aer nepăsător prin geamul de lângă Graham şi văzu camionul cu echipamentul RFVS parcat chiar în stânga lor, la capătul străzii, unde se întâlnea cu Quai de Conţi, cu Hort la volan. Dox se găsea într-o cameră pe care o închiriaseră în Hotel Prince de Conţi, sau, cu puţin noroc, poate chiar pe acoperiş, în tot cazul, într-un loc de unde să poată vedea strada. Larison avea să fie în Prescription. Rain şi Livia trebuiau dintr-o clipă în alta să treacă pe lângă Mercedesul cu bodyguarzi. Iar după încă o secundă, Hort...

Bodyguardul îşi atinse casca din ureche, apoi se întoarse şi privi în urma lor.

— Este o problemă cu cealaltă maşină, spuse el.

Capitolul 45
DOX

Era chiar păcat de Prince de Conţi - un alt hotel drăguţ în care Dox n-ar fi regretat să petreacă o noapte cu Labee. în sfârşit, în Paris existau multe hoteluri drăguţe, iar el ar fi fost încântat să le viziteze pe toate, dacă ea ar fi vrut, după ce aveau să termine aici. însă de camera asta aveau nevoie strict operativ, aşa că Dox sacrifică alt card de debit de unică folosinţă şi un paşaport fals pentru a-şi lua o cameră acolo.

Se gândise că putea fi necesar să găsească un mod prin care să urce pe acoperiş, însă camera se afla suficient de sus şi acoperea excelent strada. El reglase puşca, folosindu-se de containerul de gunoaie al unui şantier de construcţii, şi totul era perfect. Singurul unghi cu adevărat dificil ar fi fost exact sub fereastra lui, dar nu se aştepta să ajungă cineva atât de departe, decât dacă era mai rapid decât gloanţele.

John şi Labee îi informaseră permanent, pe el şi restul echipei, privind deplasarea lui Graham, aşa că Dox era deja pe poziţie când Maybachul intră pe stradă. Luminile erau stinse în cameră şi lunetistul aranjase un birou ca să-l poată utiliza ca suport pentru puşcă, pentru a nu trage din picioare. Desigur, n-ar fi fost o problemă - probabil că de la distanţa aceea putea arunca şi cu o piatră -, totuşi suportul era mai bun.

Maşina cu body guarzi dădu colţul în spatele Maybachului lui Graham... şi se opri. Aceea fusese opera lui Horton, care se afla în camionul pe care-l parcaseră de dimineaţă la capătul străzii şi care acum prăjise componentele electronice ale motorului cu dispozitivul RFVS primit de la Kanezaki. Dox nu era un fan al armelor CIA cu raze cu unde milimetrice şi al altor dispozitive similare, deoarece odată, în Singapore, simţise efectul uneia pe propria lui piele, dar, pe de altă parte, drăcia îi salvase pielea. Aparatul acela fusese micuţ, destinat doar terminaţiilor nervoase ale epidermei, astfel încât simţeai că-ţi fierbe pielea. Cel de acum era destinat opririi motoarelor de maşini şi cântărea aproape o sută de kilograme. Din fericire, Kanezaki îl lăsase pentru ei, cu camion cu tot, cu cheia ascunsă sub aripa unei roţi. Le ceruse să-i promită că-l vor readuce - „intact, vă rog" - în acelaşi loc din care-l luaseră şi Horton îl asigurase că aşa vor face.

Maybachul lui Graham îşi continuă drumul, trecu de poziţia lui Dox şi merse către colţ, ceea ce ei aşteptaseră, pentru că, dacă bodyguarzii ar fi
suspectat că problema cu motorul maşinii urmăritoare avea o cauză dubioasă, primul lor instinct ar fi fost să-l menţină pe Graham în mişcare, îndepărtându-l de locul periculos. Din păcate pentru ei, Graham intrase deja în „pâlnie" şi locul periculos se afla la capătul acesteia, exact acolo unde îl ducea şoferul Maybachului.
Dox privi Mercedesul urmăritor prin luneta integrată. Totul era iluminat minunat şi amplificat. El era gata să acţioneze. Nu avea nevoie decât de ordinul lui John.

Capitolul 46
DELILAH

— Barul e imediat după colţ, spuse Delilah. Putem merge şi pe jos de aici.
Graham o ignoră.
— Care-i problema? îl întrebă pe body guard.
— Ceva la motor, răspunse bărbatul. S-a oprit din senin. Nu-mi place. Se întoarse către şofer: Dă-i drumul. Nu te opri.
Băgă mâna în jachetă şi scoase un pistol automat.
— Ia stai aşa, strigă Delilah. Ce se-ntâmplă?
— Magnus, lasă arma, rosti Graham. Hai să nu exagerăm cu reacţiile.
— Domnule Graham..., începu bodyguardul, cu o grimasă întipărită pe chip.
— Am zis să laşi arma.
Bodyguardul se supuse. Avea însă instincte bune şi era în mod clar neliniştit.
Şoferul coti la stânga - unica direcţie posibilă - pe pietrele neregulate de pe Rue Mazarine.
— Acela e barul, spuse Delilah şi arătă pe partea stângă a străduţei, la numai treizeci de metri în faţă. Mergem? Ce se-ntâmplă?
— Totu-i în regulă, răspunse Graham. Magnus, ei ce zic?
Bodyguardul îşi atinse casca şi ascultă.
— Doar că... motorul a murit pur şi simplu.
— Niciun cauciuc neexplodat? Nimic de felul ăsta?
— Nu.
— Atunci haide să ne relaxăm. Baru-i chiar în faţă. Kyle, apropie-te, treci de motocicletele alea - aşa, perfect! Magnus, intră şi verifică dacă totul e-n regulă. Spune-le celorlalţi să vină aici pe jos. Până termini tu de verificat barul, toţi vor fi pe poziţie.
Şoferul privi în oglinda retrovizoare.
— Dacă rămân aici, o să creez un ambuteiaj dat naibii.
— E-n regulă, spuse Graham, o să dureze doar câteva minute.
— Oliver, rosti Delilah, poate că n-a fost cea mai bună idee.
Graham o bătu cu palma pe genunchi.

— Nu, nu, a fost o idee excelentă. Trebuia să te fi prevenit din timp despre securitate. Aşa circul eu prin Paris. Mie mi se pare perfect normal, dar, desigur, pentru alţii nu-i la fel. îmi cer scuze.

— Javier, rosti bodyguardul privind în urma lor de parcă ar fi sperat să vadă maşina urmăritoare, tu rămâi în Mercedes. Ceilalţi coborâţi şi veniţi rapid aici. Luaţi-o pe prima la stânga. Barul e la treizeci de metri, pe partea stângă, de la intersecţie. Noi am oprit chiar în faţa lui.

Examină apoi strada. în faţa lor nu mai exista acum deloc trafic, iar partea stângă a străzii era ticsită de motociclete parcate şi câteva automobile. în faţă, trotuarul era plin de pietoni care aşteptau în faţa restaurantelor. în spatele lor, aşa cum anunţase şoferul, se forma o coadă tot mai mare de maşini, scutere şi doi motociclişti în haine de piele şi căşti integrale, care-şi ambalau nervos motoarele.

Bodyguardul coborî din Maybach, ţinând mâna în interiorul hainei, şi intră în bar.

„Acum începe", gândi Delilah. **Capitolul 47**

RAIN

Am văzut maşina lui Graham oprindu-se în faţa barului. Era bine - la asta ne şi aşteptaserăm, totuşi exista posibilitatea ca bodyguarzii să fie destul de insistenţi, ori ca Graham să fie destul de paranoic, ca să abandoneze ideea barului şi să treacă mai departe. în cazul acela, Larison ar fi ieşit din bar să atace, iar Livia şi cu mine am fi ocolit Maybachul şi am fi abandonat motocicletele în faţa lui, formând o barieră rutieră. Din fericire, se părea că vom continua cu planul A.

Bodyguardul coborî din maşină.

— Larison, am rostit. Bodyguardul intră.

Am ambalat motorul şi am suit pe trotuar prin dreapta Maybachului, arătându-i degetul mijlociu şoferului, ca şi cum aş fi fost furios că oprise acolo şi-i blocase pe toţi din urma lui. A trebuit să-mi impun să nu privesc prea cercetător interiorul - întreruperea comunicaţiei cu Delilah fusese decizia corectă, dar nu mă aşteptasem să-mi cauzeze atâta nelinişte. „Ea este bine", mi-am spus. „Totul merge conform planului. Graham n-o suspectează. Peste un minut, ea va deschide portiera şi va ieşi. Tu şi Larison vă veţi ocupa de rest".

Livia m-a urmat într-o parcare aflată la trei clădiri după bar, unde am coborât amândoi. Am lăsat motocicletele acolo. Era imposibil să se poată stabili vreo legătură între ele şi noi.

Livia a încuviinţat din cap spre mine şi am ieşit pe stradă. Ceva mai devreme în cursul zilei, parcaserăm acolo o dubă pentru mutări de mobilier, pe care o furaserăm, după ce aşteptaserăm aproape şase ore eliberarea locului. Nu era atât de aproape de Prescription pe cât mi-ar fi plăcut, totuşi era suficient.

— Din Mercedesul oprit au ieşit trei tipi, anunţă Dox cu calmul acela supranatural pe care-l avea când se afla în spatele lunetei. Aleargă spre voi şi-n curând vor trece pe lângă mine. Acum ar fi un moment bun să-i lichidez.

— îl văd pe bodyguard, spuse Larison. Suie treptele. Dă ordinul şi l-am făcut.

Am inspirat adânc şi am încercat să nu mă gândesc la Delilah, aflată la şase-şapte metri depărtare pe bancheta din spate a Maybachului.

— Acum! am spus.

Capitolul 48

LARISON

Larison stătea la o masă de colţ, lângă balustrada etajului din Prescription. Un chelner sosise la el şi Larison îl întrebase dacă putea să comande ceva mai târziu, când aveau să sosească şi prietenii lui. Chelnerul nu păruse tocmai încântat ca o masă să fie ocupată fără să se facă consumaţie, totuşi încuviinţase din cap şi trecuse mai departe. în general, oamenii aveau tendinţa să nu-l contrazică pe Larison.

De la alte mese ar fi văzut mai bine scara, care ducea la un palier intermediar, unde-şi schimba direcţia şi cobora la parter în faţa uşii de intrare, însă toate mesele acelea erau ocupate. Oricum, Larison nu trebuia să supravegheze uşa, deoarece Rain îl alertase în clipa când bodyguardul intrase în bar. Bărbatul se îndreptase direct spre scară, intenţionând probabil să-şi înceapă verificarea de la etaj şi s-o termine la parter, pentru a se asigura că nimeni nu se furişase în urma lui.

Ghinionul lui era că cineva se afla deja înăuntru.

— îl văd pe body guard, anunţă Larison. Suie treptele. Dă ordinul şi l-am făcut.

— Acum! spuse Rain.

Larison se ridică. Scoase pistolul de la centură şi-l duse la spate, apoi începu să coboare scara. Bodyguardul trecuse deja de palierul intermediar şi observă imediat atitudinea lui Larison şi mâna dreaptă ascunsă la spate. Avea reacţii bune: plonjă în stânga şi duse mâna spre interiorul hainei. însă toate astea durară prea mult şi, înainte să fi ajuns la balustrada opusă ori să fi pus mâna pe armă, Larison îi trase un glonţ în ochiul stâng. Bărbatul se îndoi spre spate, căzu şi se rostogoli, dându-se peste cap pe trepte până la palier.

în bar se făcu brusc linişte, cu excepţia muzicii de fundal; fără doar şi poate clienţii se întrebau ce fusese. O rachetă de artificii? O siguranţă electrică sărită?

Larison nici măcar nu încetini pasul. Păşi peste corp şi rosti:

— S-a făcut, ies.

îşi continuă drumul. Chelnerul cu care vorbise mai devreme alergă în sus pe scară, pe lângă el, ca să vadă ce se întâmplase.

Larison îşi puse o cagulă, deschise uşa din faţă a barului şi ieşi pe trotuar - direct în faţa geamului şoferului Maybachului.

Capitolul 49
DOX

Cei trei bărbaţi care tocmai ieşiseră din Mercedesul urmăritor alergau spre stradă, către colţul unde Graham făcuse la stânga. Dox auzi un foc de armă în cască - pesemne de la Larison, care-l ucisese pe bodyguard în bar. Aşa fusese, deoarece peste o secundă îl auzi pe Larison rostind:

— S-a făcut, ies.

Dox ochi prin luneta integrată, expiră şi...

Pac| îl doborî pe primul bărbat.

Pac| îl doborî pe al doilea.

Al treilea fu singurul care avu timp să-şi dea seama că erau vânaţi de un lunetist. Se repezi spre acoperirea oferită de o maşină parcată şi aproape că reuşi să scape. Din nefericire pentru el, nu-şi adăposti suficient de repede capul, care încasă al treilea glonţ al lui Dox.

— Atât de-aproape şi totuşi atât de departe, murmură lunetistul în barbă.

Reveni cu atenţia la Mercedesul oprit, la timp pentru a-l vedea pe şofer
ieşind şi pornind în fugă în direcţia opusă. Ar fi putut să fi rămas în maşină şi să se întindă pe podea pentru a beneficia de acoperirea oferită de blocul motor, dar asta ar fi făcut din el o ţintă nemişcată pentru oricine s-ar fi apropiat pe jos de automobil. în felul acesta însă era complet expus, în timp ce privea în jur căutând cu disperare un adăpost. Niciuna dintre posibilităţi nu-i oferea multe soluţii câştigătoare.

în orice altă ocazie, poate că Dox l-ar fi lăsat să scape - el nu mai participa la luptă acum şi practic nu mai conta. însă direct sau indirect, oamenii aceştia veniseră după Labee. Şi nu avea de gând să le ofere o a doua şansă s-o facă. Dox expiră, făcu o pauză scurtă şi trase un glonţ în ceafa şoferului.

— Mulţumesc pentru participare, murmură el. Următorul concurent... Ah, dar stai, nu mai sunt concurenţi. Domnule colonel, acesta ar fi un moment excelent în care să pleci din Dodge City. Păcat că trebuie să pleci, sigur că da, chiar acolo este un Mercedes de toată frumuseţea, despre care fac pariu că are cheile în contact.

— Frumos tras, spuse Horton.

Dox văzu farurile camionului aprinzându-se, după care vehiculul porni cu spatele, intrând pe Quai de Conţi. La sud de Rue Guenegaud traficul era extrem de aglomerat, toate maşinile vrând s-o ia la stânga de pe Quai de Conţi, unde era blocajul în spatele Mercedesului. Spre nord însă era liber. Horton claxonă prelung şi intră cu spatele în automobilul cel mai apropiat, împingându-l la o parte. Urmă un vacarm de claxoane ca răspuns la manevra sa şi, brusc, şoferul automobilului care-i stătea în cale decise că de fapt nu trebuia să cotească la stânga. Trase puţin la dreapta, după care intră pe Quai de Conţi, eliberând un spaţiu. Horton pătrunse în spaţiul acela cu un scrâşnet de cauciucuri, după care dispăru spre nord, ieşind din raza vizuală a lui Dox.

— Ca la carte, domnule, zise Dox. John şi Larison, oamenii lui Graham nu vor mai sosi ca întăriri, aşa cum plănuiseră. Acum e momentul vostru.

Capitolul 50
DELILAH

Maybachul era bine izolat fonic, totuşi Delilah auzi focul de pistol din bar. Fusese destul de înăbuşit ca să poată fi confundat cu orice altceva, însă Graham era pesemne cu nervii încordaţi, deoarece rosti:

— A fost ce mi s-a părut mie c-a fost?

— Magnus? zise şoferul. Totu-i în regulă la tine?

Focuri de armă răsunară în urma lor. Dox.

— Maica mă-sii! izbucni Graham.

Duse mâna la spate şi scoase un Baby Glock.

— Ce dracu' se-ntâmplă? făcu Delilah, rămânând în pielea personajului
ei.

— Se trage-n ei! strigă şoferul.

— Pleacă de aici, zise Graham remarcabil de calm. Imediat!

Şoferul băgă în viteză, dar o dubă albă porni tocmai atunci în marşarier, oprindu-se în scârţâit de frâne exact în faţa barei lor de protecţie şi blocându-le drumul.

— La dracu'! făcu Graham privind iute în stânga şi-n dreapta.

Şoferul scoase un pistol automat.

— Gata! ţipă Delilah. Dă-mi drumul! Vreau să ies!

Se întinse după mânerul portierei.

— Stai! răcni Graham.

O prinse de păr şi o trase înapoi. Ea duse braţul spre butonul de blocare a portierei, însă bărbatul o trăgea prea tare şi, din puterea disperată a strânsorii lui, înţelese că el legase toate indiciile, dându-şi seama că Delilah fusese o momeală.

Larison trase în geamul din partea şoferului. Glonţul ricoşă, dar atrase atenţia acestuia.

Delilah se strădui din nou să ajungă la portieră şi Graham o smuci înapoi. Ea se aşteptase însă la reacţia aceea, aşa că, folosind forţa cu care o trăsese, se lansă către el, răsucindu-se în acelaşi timp în sens invers acelor de ceasornic, împinse pistolul într-o parte cu antebraţul stâng şi lovi cu podul palmei drepte în sus, în nasul bărbatului. Capul lui zvâcni înapoi şi ea îi smulse pistolul. Şoferul începu să se întoarcă spre ei şi Delilah îi trase un glonţ în spatele urechii. El căzu cu fruntea pe volan şi claxonul începu să urle.

Delilah abia dacă îl auzi. Se târî iute pe scaunul din dreapta şoferului, ţinând capul plecat şi faţa întoarsă de la parbriz. Graham întinse mâna după ea, însă nu prinse decât şalul şi Delilah se eliberă. Apăsă butonul de deblocare a portierelor. în clipa următoare, John intră pe portiera din spate, cu casca în cap şi pistolul îndreptat spre Graham. Larison smuci portiera din dreptul lui Graham. îl lovi cu fruntea în pomete şi apoi îl trase afară pe asfalt.

John îi aruncă lui Delilah o cagulă, apoi ieşi imediat şi ocoli Maybachul prin spate. Delilah puse cagula şi coborî din autoturism. Ar fi fost un miracol să nu fi filmat nimeni cu telefonul mobil. însă de acum nu mai era mare lucru de filmat.

Livia, purtând, de asemenea, cască integrală de motociclist, deschise uşa din spate a dubei şi urcă repede în faţă. Delilah sui şi ea iute. John şi Larison îl ridicară pe Graham de jos. Bărbatul dădu să se împotrivească şi John îl lovi scurt cu genunchiul în vintre. Larison îl izbi în ficat. El se prăbuşi din nou, dar cei doi îl prinseră şi-l târâră în dubă. Imediat cum intrară, Delilah trase uşa.

— Calc-o! strigă ea.

Livia apăsă pedala acceleraţiei şi toţi se dezechilibrară, dar podeaua fusese capitonată din timp cu pături şi niciunul nu se lovi prea rău. în faţă, strada era pustie - maşina lui Graham blocase tot traficul - şi în câteva secunde ajunseră pe Boulevard Saint-Germain. Livia coti la stânga, apoi la dreapta pe Rue Saint-Jacques. După aceea încetini, alăturându-se traficului şi devenind brusc una dintre sutele de dube albe din Paris.

Larison îngenunchease pe spatele lui Graham. îşi scoase cagula, luă o pereche de coliere din plastic cu autoblocare şi prinse mâinile bărbatului la spate.

— Toată lumea e bine? întrebă John.

îşi scoase casca şi o puse pe podea. Acum erau în afara razei auditive a lui Dox şi Hort, iar întrebarea fusese adresată numai pentru ei patru.

— Da, răspunse Livia de la volan.

— Perfect, rosti Larison, care-l căuta pe Graham în buzunare după dispozitive de urmărire şi transmisiune.

John privi spre Delilah şi ea fu mişcată văzându-i îngrijorarea evidentă din ochi, care-i trăda vulnerabilitatea.

— Sunt bine, confirmă ea şi scoase cagula.

Instantaneu, personajul pe care-l jucase dispăru. Iar în vidul lăsat de dispariţia sa năvăli înţelegerea că scăpase ca prin urechile acului. Şi înţelegerea celor ce se petrecuseră. A ceea ce tocmai făcuse.

începu să tremure din tot corpul. John nu spuse nimic. Se apropie de ea şi o cuprinse în braţe.

— Aş zice că-ţi faci prea multe griji, rosti Delilah cu glas nesigur. Dar nu-i adevărat, îţi faci prea puţine griji.

— Te-aş contrazice, îi şopti el la ureche, dar ştiu că ar fi o greşeală când mă critici.

Delilah râse şi se simţi uşor ameţită. îşi dădu seama că, dacă John continua să se comporte aşa, nu mai putea fi furioasă pe el. Poate că asta era bine, dar în acelaşi timp era şi neliniştitor.

După un moment, John îi dădu drumul din braţe şi îngenunche lângă Graham. Luă o pătură şi o strecură sub capul bărbatului.

— Scuze pentru brutalitate, îi spuse, dar m-am gândit că, dacă te vom ruga cu frumosul, n-ai să vii.

Graham întoarse capul spre el; chipul îi era deja tumefiat şi învineţit de la loviturile primite.

— Ce vreţi? întrebă el.

Asta depinde doar de tine, spuse John. în clipa asta, am vrea să te omorâm. Dar poate că ne poţi convinge să ne răzgândim

.Capitolul 51

LIVIA

După o oră erau toţi în duba parcată în punctul de regrupare - o fundătură neluminată între un triaj feroviar întins şi un loc numit Pavilioanele Bercy, care părea un soi de iarmaroc de artă. în spatele lor se afla un perete din piatră acoperit cu graffiti; de jur-împrejur se vedeau containere pentru gunoi, utilaje de terasament şi o sumedenie de resturi de construcţii şi buruieni. Locul fusese sugerat de Rain, care, pe lângă cunoştinţele lui în materie de baruri locale şi cluburi de jazz, părea, de asemenea, specialist în ceea ce el numea „locurile singuratice, abandonate,

nocturne ale Parisului", şi Livia admise că era un loc bun. Aici ar fi trebuit să poată beneficia de tot timpul necesar cu Graham.

Cu toate acestea, în eventualitatea că ar fi fost deranjaţi, Delilah rămase la volan, privind atentă prin parbriz şi oglinzile retrovizoare laterale, iar bărbaţii aveau armele la îndemână. Graham fusese rezemat de peretele dubei, cu câteva pături îndesate sub el, iar Livia îngenunchease şi-i ţinea o pungă cu gheaţă pe faţa tumefiată.

— Ce-i asta, întrebă el, poliţistul bun, poliţistul rău?

— Crede-mă, spuse Livia, punând jos punga cu gheaţă, dacă eu sunt poliţistul bun, atunci n-ai vrea să-l cunoşti pe cel rău.

Graham se uită prin dubă.

— îmi scapă ceva? Crezusem că l-am întâlnit deja pe ăla.

— Asta depinde de tine, rosti Livia.

— De fapt, e foarte simplu, spuse Rain. Arrington e terminat. Ne poţi dovedi că eşti alături de noi în privinţa asta, sau poţi să cazi odată cu el.

Livia îi aruncă o privire lui Rain. îl respecta, totuşi nu-l cunoştea - pe el sau metodele lui - suficient de bine pentru a alterna în interogatoriu. Aşa cum spusese şi Cari, omul era obsedat de control. Ea trebuia să găsească modul cel mai potrivit de a se purta cu el.

Dacă Graham fusese surprins că ei ştiau de Arrington, nu se trădă.

— Şi cum vă pot dovedi aşa ceva? întrebă el.

— îţi pot sugera câteva moduri, spuse Livia, dar, ţinând seama de circumstanţe, cred că ai putea dori să fii tu însuţi creativ.

— Pentru că, dacă n-o faci, adăugă Larison, mâine îţi vor găsi cadavrul într-un container.

Livia îl privi în acelaşi fel în care se uitase la Rain. îşi dădu seama că ar fi trebuit să fi fost mai explicită cu privire la modul de desfăşurare a interogatoriului. Iniţial fusese uşurată când toţi acceptaseră că ea îl va conduce, nefiind nevoie de argumentări. Nu se aşteptase însă ca toţi să dorească să intervină.

Cel puţin, deocamdată niciunul nu spusese vreo prostie. Toată iscusinţa acum era să-l facă pe Graham să-şi dea seama că ei ştiau multe şi să creadă că aveau încă şi mai multe informaţii. Ar fi fost bine ca el să înţeleagă clar cum se va derula situaţia dacă nu era cooperant şi, ca să fie sinceră, comentariul lui Larison însoţit de aura letală pe care o radia bărbatul era util în privinţa asta.

— Arrington a umblat cu dosare pe care le-a secretizat, spuse Livia. Dosarele agenţilor din Serviciul Secret care fuseseră înaintate Departamentului de Justiţie pentru că-şi folosiseră dispozitivele ca să acceseze pornografie infantilă.

în privinţa acestor referinţe era sigură. Nu era însă la fel de sigură în privinţa motivelor. Totuşi ea mai avusese de-a face cu destule cazuri de prădători care fuseseră condamnaţi pentru că-şi utilizaseră computerele de la serviciu pentru a accesa materiale ilicite, iar acum se simţea încrezătoare în cacealmaua pe care o pusese la cale.

Graham coborî privirea. în interiorul lui părea să se poarte o luptă - posibil îşi dăduse seama că fusese învins şi că rămăsese fără opţiuni. Acela era punctul în care suspecţii începeau să se întrebe ce ar fi putut oferi în schimbul unei înţelegeri.

După o clipă, bărbatul ridică privirea.

— Dacă stai să te gândeşti, rosti el, totul n-a fost decât o situaţie dezastruos gestionată. Pur şi simplu, o neînţelegere de mari proporţii.

Nici Larison, nici Rain nu spuseră nimic. Slavă cerului! Există momente când trebuie să presezi şi momente când trebuie să baţi în retragere.

— Oricum, continuă Graham, mie... îmi pare rău de toate cele întâmplate. îmi pare sincer rău.

Larison spuse:

— E niţel cam...

Livia îl reduse la tăcere cu o privire furioasă. îl sfredeli cu ochii, până
când el încuviinţă din cap. După aceea, ea reveni la Graham.

— Vorbele nu costă, îi spuse.

Bărbatul aprobă.

— Cred că ştiu ce vreţi, dar voi avea nevoie de nişte asigurări.

Chiar şi înainte de a deveni poliţistă, Livia ştiuse că trebuie să modifici uşor abordarea atunci când oponentul e încolţit - să schimbi presiunea de care nu mai ai nevoie, cu controlul de care ai nevoie. Oamenii care luptă încolţiţi sunt disperaţi, dispuşi aproape la orice acţiuni pentru a se elibera şi trebuiau gestionaţi cu multă grijă. Aşa că rămase imperturbabilă. Mai trecuse prin momentul acesta şi de fapt auzise exact cuvintele spuse acum de Graham, de nenumărate ori în camerele pentru interogatorii ale poliţiei. Da, pe masă apăruse acum o potenţială negociere, dar ea nu se încheiase. Iar încheierea era o artă în sine.

Şi de data asta Larison şi Rain îşi ţinură gura. învăţau mai încet, totuşi puteau fi educaţi.

— Ascult, îi spuse Livia lui Graham.

El o privi, apoi se uită la ceilalţi.

— Ştiu că Arrington e terminat, dar nu vreau să fie trimis în faţa justiţiei. Aţi înţeles?

— Ascult, repetă Livia.

— Vreau imunitate, zise Graham. Şi singurul gen de imunitate pe care o vreau este cea care nu mă implică - nici pe mine, nici pe alţii - nici în mărturii, nici în declaraţii, nici în scurgeri spre presă. O să vă arăt buna mea credinţă, de îndată ce cădem de acord că după aceea, fie voi, fie eu îl vom lichida pe Arrington.

— Aşadar, spuse Horton, ar trebui să te lăsăm să pleci de aici doar pe baza cuvântului tău de onoare?

Livia îl privi în acelaşi fel în care-l privise pe Larison. De ce oare bărbaţii simţeau mereu nevoia să adauge ceva, în loc să stea şi să privească? Delilah era la volan, gata să demareze dacă apărea vreo problemă, dar chiar dacă ar fi fost aici, în spate, Livia simţea că ea n-ar fi intervenit cum o făceau ei.

Horton aprobă din cap şi tăcu.

— Ce vă pot eu da, zise Graham, ar fi mai mult decât suficient să-l condamnaţi legal pe Arrington. Să distrugeţi toată reţeaua din Serviciul Secret - totul. De aceea, eu sunt cel care ar trebui să aibă probleme de neîncredere în clipa asta, nu voi. Ce v-ar opri să mă omorâţi imediat după ce vă spun ce vreţi să aflaţi?

— Poate că nu poţi avea încredere că n-o să te omorâm dacă ne vei spune, rosti Rain, dar îţi garantez că poţi avea încredere că te vom omorî dacă nu ne vei spune.

De data asta, Livia nu se mai obosi să-l privească acuzator. Pe de o parte ar fi vrut s-o facă, din principiu, totuşi era mai mult sau mai puţin tocmai ceea ce intenţionase să spună chiar ea şi rezuma concis situaţia lui Graham. Spera totuşi că asta n-avea să-i încurajeze pe ceilalţi să intervină întruna, îşi dădu seama că tocmai Cari, de obicei cel mai vorbăreţ din grup, era acum cel mai tăcut.

— Am înţeles, spuse Graham. O să vă spun doar atât. Tot ce s-a- ntâmplat a fost doar business şi n-a fost deloc necesar. Rain, am fost pregătit să te respect. Apoi însă tu şi Larison v-aţi dus să vorbiţi cu Hort şi mi s-a părut o breşă masivă de securitate. Poate că am reacţionat excesiv, dar asta a fost.

— Şi cum stă treaba cu mine? întrebă Livia. A fost la fel, „doar business"?

Graham încuviinţă din cap.

— Acela a fost începutul. Ştii ce s-a-ntâmplat. Ai descoperit o reţea de pornografie infantilă în Serviciul Secret. Contractorul cu care lucrai i-a raportat superiorului său. Superiorul i-a raportat lui Arrington. Moment în care Arrington a decis că pasta de dinţi trebuie să intre înapoi în tub.

Livia aproape că întrebă care fusese motivul. Era singurul lucru pe care ea nu izbutise să-l înţeleagă - de ce Arrington era atât de decis să protejeze Serviciul Secret?

Iar apoi, brusc, înţelese totul - prin una dintre acele intuiţii ale poliţiştilor care, după ce rămân în mod frustrant ascunse, apar spontan, într- un neaşteptat moment de claritate. Probabil că ceea ce o declanşase fusese chiar cuvântul acela simplu - „protejare" - pe care-l privise şi-l interpretase în mod greşit până acum.

întotdeauna ea se gândise la reţelele precum Child's Play ca la o boală. Şi care, ca toate bolile, are vectori de transmitere. Există un pacient zero, care apoi îi infectează pe alţii, care la rândul lor infectează şi mai mulţi.

Ea se concentrase intens asupra agenţilor Serviciului Secret care se infectau între ei. La urma urmelor, aplicaţia de criptare pe care Trahan o descoperise la Child's Play era tocmai cea concepută de el pentru Serviciul Secret.

Dar cu cine mai intrau în contact agenţii Serviciului Secret? Pe cine mai puteau infecta?

Nu doar alţi agenţi, ci şi *...pe protectorii* lor.

Nu lăsă ca expresia chipului să-i trădeze nimic. Surescitarea. Satisfacţia. Exultarea. Nimic.

— încetează să mai pretinzi că-i vorba despre Serviciul Secret, rosti ea aplecându-se mult spre Graham. Cât de idioţi ne crezi?

îi simţi pe ceilalţi privind-o. „îmi dau cuvântul că dacă vreunul dintre voi se bagă în clipa asta în ceea ce fac, îl omor pe loc!"

însă toţi tăcură. Ea lăsă câteva clipe ca tăcerea să acţioneze asupra lui Graham, după care spuse:

— Arrington le-a găsit în dosarele judiciare, aşa-i? Aplicaţia de criptare a lui Trahan a fost utilizată în Child's Play în şase cazuri. Dar n-au existat şase raportări anterioare către justiţie. Iar Arrington a înţeles că agenţii pentru care fusese sesizată justiţia partajaseră cu altcineva aplicaţia lui Trahan. Cu cineva din afara Serviciului Secret.

Graham clipi şi Livia ştiu că avusese dreptate. El sperase să-i aburească. Să păstreze un atu în mânecă. Acum înţelegea că n-o putea face şi încerca să-şi revină.

— Ca atare, Arrington i-a încolţit pe agenţii din dosarele justiţiei, a continuat ea, şi le-a spus: „Pentru genul ăsta de infracţiune nu există termen de prescripţie. FBI-ul va cere acuzarea şi condamnarea. Vă vom da în vileag. Vă vom arunca la închisoare. Vă vom distruge pe viaţă". Şi ei au făcut în pantaloni şi l-au implorat, oferindu-se să coopereze oricum ar fi dorit. Iar el le-a spus: „Cu cine aţi partajat aplicaţia de criptare? Daţi-mi numele şi nu vă voi condamna, ci vă voi proteja".

Graham era impasibil, dar pupilele i se dilataseră şi o picătură de transpiraţie i se prelinse pe obrazul tumefiat.

Toţi bărbaţii tăceau. Nu era niciodată prea târziu să înveţi să nu te bagi în interogatoriul altcuiva.

Livia simţi că dispunea şi de altă cacealma şi decise s-o joace.

— Vreau copia dosarelor judiciare care e în posesia ta, îi spuse.

Graham clipi.

— De ce crezi c-aş avea o copie?

Dar vorbi cu glasul cuiva care încerca să ascundă faptul că trăgea aer adânc după ce încasase un pumn în plex şi incitarea Liviei crescu.

— Pentru că, dacă altcineva ar fi pus mâna pe dosarele alea, zise ea, ar fi aflat exact ce a aflat Arrington. Iar dacă ceea ce a aflat el ar fi devenit vreodată public, Arrington n-ar mai fi putut utiliza informaţia ca să-i şantajeze pe cei cu care agenţii Serviciului Secret partajaseră aplicaţia lui Trahan. Aşa că el nu s-a mulţumit să le secretizeze dosarele, ci le-a şi distrus. Avea însă nevoie de o copie cu care să ameninţe persoanele respective.

— Bănuiesc că-i posibil, spuse Graham şi Livia ştiu, ştiu *perfect*, că el se afla la capătul propriei sale cacealmale, dar de ce crezi că Arrington mi- ar fi împărtăşit mie toate astea?

— Pentru că voi doi aveţi un trecut îndelungat, continuă ea ridicând glasul. SEAL Team 8. Haiti. Kosovo. Pentru că n-ai fi fost dispus să ucizi un poliţist şi un agent FBI, n-ai fi fost dispus *să dobori un ditamai avionul,* fără să fi văzut dovada cu ochii tăi. Fără să fi avut acces la ea. Aşa că mai bine deşteaptă-te acum, în ultima clipă, şi dovedeşte de partea cui eşti, altfel Larison o să-şi bage ţeava pistolului în urechea ta şi-o să tragă, după care o să aruncăm pe trotuar ce-a mai rămas din tine. Şi-o să-l urmărim pe Arrington în justiţie oricum, fiindcă - ştii ceva? - eu am deja suficiente informaţii. De fapt, ia mai du-te dracului. Mi s-a făcut greaţă. Larison! Omoară-l!

Larison ridică sprâncenele surprins... şi în acelaşi timp evident încântat. Se uită la Rain. Şi Rain, supunându-se în cele din urmă Liviei în privinţa asta, aşa cum ar fi trebuit să facă de la bun început, aprobă din cap.

Larison luă o pătură şi o înfăşură în jurul mâinii în care ţinea pistolul - un mod rudimentar, dar rapid de a amortiza zgomotul unei împuşcături. Apoi îl prinse pe Graham de gulerul hainei.

— Afară, rosti el. Nu vreau să merg în duba asta cu creierii tăi pe pereţi.

— Stai aşa, spuse Graham. Staţi aşa. OK, am greşit eu.

Larison îl trase în picioare.

— Prea târziu, prostovane.

Livia ridică o mână spre Larison şi-i zise lui Graham:

— E ultima ta şansă. Nu-ţi bate joc de ea, c-am terminat-o.

— Am dosarele, spuse Graham. Sunt pe un site criptat. Pot să vă dau datele de autentificare. Puteţi vedea cu ochii voştri.

Cari scoase laptopul Liviei dintr-o geantă, i-l dădu lui Rain şi-şi deschise telefonul prin satelit ca să-l utilizeze ca hotspot mobil.

Larison îl îmbrânci pe Graham în şezut, dar nu-i dădu drumul la guler. Bărbatul recită datele de autentificare. Rain le introduse, apoi întinse laptopul Liviei. Ea îşi stăpâni o expresie de triumf. Era exact ce avea nevoie - raportările agenţilor din Serviciul Secret către Departamentul de Justiţie. Trei agenţi. Accesare de pornografie infantilă de pe computere de serviciu, exact aşa cum suspectase. Mută o copie pe alt site, o redirecţionă spre Little şi Strangeland, apoi îi restitui laptopul lui Rain.

— Trei referinţe, spuse ea, dar aplicaţia lui Trahan a fost utilizată de şase membri ai Child's Play. Poate că unii dintre ceilalţi şase n-au fost niciodată prinşi accesând pornografie infantilă de pe computerele de serviciu, dar cel puţin unii dintre ei erau protejaţi oficiali. Şi acum pot să le iau urma, pot să-i descopăr, exact aşa cum a făcut Arrington, pentru că am înregistrările Departamentului de Justiţie şi cunosc vectorii iniţiali. Aşa că, spunându-mi restul, nu vei face decât să-mi economiseşti niţel timp şi efort. Ceea ce, dacă stau să mă gândesc, este un târg destul de bun pentru salvarea vieţii tale. Spune-mi cine au fost ceilalţi trei membri Child's Play care au utilizat aplicaţia de criptare a Serviciului Secret. Cei care nu sunt nominalizaţi în înregistrările Departamentului de Justiţie.

Trecu un moment prelung. Nimeni nu întrerupse tăcerea. în cele din urmă, Graham spuse:

— Nu mă veţi crede.

Livia îl privi în ochi.

— Pune-mă la încercare.

El suspină.

— Bine. în primul rând, Walter Barkley.

Doar anii de disciplină profesională o opriră pe Livia să-şi arate uluirea la menţionarea unui senator... şi în plus candidat la nominalizarea pentru preşedinţie. Ca să-şi camufleze reacţia şi să-l facă să vorbească în continuare, schimbă iute macazul spre un aspect secundar:

— Care agent a partajat aplicaţia cu el?

— N-a partajat-o un agent, ci un alt senator.

Livia înţelese că în surescitarea ei făcuse o presupunere inutilă şi eronată. Ar fi trebuit să pună o întrebare cu o deschidere mai largă: „Cine a partajat aplicaţia cu Barkley?" Detesta genul acela de greşeli. Dar putea trece mai departe, nu fusese nimic vital.

— Un agent a partajat aplicaţia cu un senator pe care-l proteja? zise ea.

Graham încuviinţă şi umerii i se gârboviră. Livia mai văzuse postura aceea la suspecţi care-şi dădeau seama, pe măsură ce negociau, că poziţia lor devenea tot mai slabă, pe când cea a poliţiştilor nu fusese afectată deloc. Dar odată ce dinamica pornise, era dificil de oprit.

— Care senator? întrebă ea.

— Fenwick.

Totul începea să pară suprareal. Livia îşi alungă totuşi senzaţia aceea şi- şi reaminti să rămână la subiect. Suspectul trebuia să simtă că revelaţiile oferite de el erau banalităţi, nimic din ce poliţistul nu ştia deja, şi de aceea nu constituiau o trădare şi nici nu aveau cine ştie ce valoare.

— Garrison Fenwick? zise Horton pe un ton neîncrezător. Liderul majorităţii din Senat?

„Dumnezeule, dar ce-i cu oamenii ăştia? Pe cuvântul meu dacă n-ar fi trebuit să le astup gurile cu bandă adezivă!"

De data asta Livia nu-i mai aruncă lui Horton privirea „Taci dracului din gură!" Se uită la el, pur şi simplu cu dezgust. Bărbatul ridică mâinile într-un gest tardiv de scuze.

Ea reveni către Graham.

— De ce ar beneficia liderul majorităţii din Senat de protecţia Serviciului Secret? Crezusem că se ocupă numai de preşedinţi, vicepreşedinţi şi familiile lor.

— Serviciul Secret are şi însărcinări speciale, răspunse Graham. De la caz la caz, în funcţie de problemele de securitate. Acum câţiva ani, Fenwick a fost ameninţat din cauza unor legi contestabile şi cineva a decis că forţa de poliţie obişnuită a Capitoliului nu-i suficientă. Un agent pe nume Crocker - unul dintre cei trei din dosarele înaintate justiţiei - a început să-l însoţească permanent şi să petreacă nopţile în casa din Potomac a senatorului, când soţia şi copiii lui erau plecaţi. Ei doi au devenit apropiaţi, aluziile au devenit tot mai îndrăzneţe, au înţeles că au interese comune... şi au început să partajeze materiale. Crocker dorea să se dea bine pe lângă senator şi i-a spus: „Nu mai utiliza Tor, ştii că FBI-ul şi NSA fac tot ce pot să-l spargă - ia de aici, foloseşte aplicaţia asta super sigură pe care a produs-o chiar Serviciul Secret".

— Bun, spuse Livia, deci Fenwick a partajat aplicaţia cu Barkley.

Graham încuviinţă din cap.

— Ca de la senator la senator. Bănişorii contribuabililor.

— Şi cine a mai fost? întrebă ea. Nu uita că voi afla oricum. Nu mă face să cred că te mai poţi gândi la un conflict de loialităţi.

— încă unul. Fenwick a partajat-o cu Charlie Hamm, preşedintele Comisiei Serviciilor Armate. Trei senatori, toţi în buzunarul lui Arrington. Asta ar fi ceva major, indiferent de circumstanţe. însă în plus Barkley e bine plasat pentru a deveni următorul preşedinte al Statelor Unite. înţelegi care era miza?

— Miza o-nţeleg, spuse Livia, dar nu pot înţelege de ce n-a acţionat şeful Diviziei de Investigaţii Criminalistice a FBI-ului.

— Uite ce-i, continuă Graham, nu-i vorba doar de faptul că Arrington e nebun după putere. Nu tocmai. Arrington s-a gândit că dacă el putuse afla despre reţeaua asta de pornografie infantilă din Senat, atunci puteau afla şi ruşii. Şi-ţi poţi imagina ce ar fi în stare ruşii să facă dacă ar avea genul ăsta de *kompromat* despre preşedinte? Ca să nu mai amintesc de preşedintele Comisiei Serviciilor Armate şi de liderul majorităţii din Senat.

Asta se potrivea cu ce le spusese Kanezaki - că Arrington era obsedat de ideea unor comploturi ale Kremlinului. Da, se părea că Graham spunea adevărul.

— Dacă ar fi fost cu adevărat îngrijorat de posibilitatea şantajului, spuse ea, atunci ar fi trebuit să caute să-i condamne. Dacă devine un subiect public, nu mai poate fi exploatat de nimeni.

Graham surâse.

— Aici începe să se complice treaba. S-o luăm cu începutul - îţi dai seama cum ar fi să-ncerci s-aduci în faţa tribunalului nişte oameni ca Barkley? Doar cei trei senatori pe care i-am amintit au laolaltă o avere de vreo două sute de milioane de dolari. Apoi Serviciul Secret ar lupta cu ghearele şi cu dinţii. CIA va încerca să se disocieze de Arrington. I-ar „scurge" dosarul psihologic. S-ar declanşa o campanie coordonată din partea celor mai puternici membri ai guvernului şi ai statului paralel, pentru a-l distruge. De ce să poarte bătălia aia - şi probabil s-o piardă -, când putea să facă ceva mai uşor şi mai eficient?

Livia îl privi fix, după care întrebă:

— Ce anume?

Bărbatul înălţă din umeri.

— Să preia controlul agenţilor ruşi. Să-i transforme în agenţi dubli. Să-i controleze. Să-i pună să-i facă treburile pentru binele Americii, nu treburile Rusiei în detrimentul Americii.
— La ce fel de treburi se gândea Arrington? întrebă Livia.
Graham oftă.
— în primul rând, să ajungă directorul CIA. Pentru el ar fi fost ceva similar întoarcerii lui Steve Jobs la Apple. Ar fi avut garantată susţinerea confirmării în post din partea lui Fenwick şi Hamm în Senat, iar după aceea un buget nelimitat pentru operaţiuni clandestine.
— Prin urmare, interveni Rain, Arrington are multe de câştigat. Câştiguri personale.
Pe Livia n-o mai deranj ă întreruperea acum. în primul rând, era clar că bărbaţii ăştia nu se puteau opri. Dar, mai important, ea obţinuse ceea ce-i trebuia. în rest, în mare parte, avea să fie curăţirea locului.
Graham se uită la Rain.
— Aşa cred.
Rain aprobă din cap.
— Dar nu cumva ai lăsat deoparte câştigul tău?
— Ce vrei să spui? întrebă Graham.
— Preşedintele? spuse Rain. Şi liderul majorităţii din Senat şi preşedintele Comisiei Serviciilor Armate? Tu ai fi căpătat finalmente toate războaiele privatizate pentru care te agiţi. Ai fi ajuns miliardar.
Graham clătină din cap.
— Am deja mai mulţi bani decât pot să cheltuiesc.
Cari râse.
— Singurii oameni care spun asta sunt cei care au mai mult decât le trebuie, dar nu atât de mult pe cât îşi doresc.
— Indiferent care ar fi adevărul în privinţa asta, replică Graham, aici este vorba despre războaiele noastre interminabile. Chiar aţi încerca să susţineţi că ele au fost purtate eficient de stat? Nu vă daţi seama că sectorul privat s-ar descurca mai bine?
Cari râse din nou.
— Asta-mi place - o argumentare în favoarea sectorului privat de către principalul său reprezentant, care este legat cu coliere de plastic pe podeaua unei dube, bătut măr şi înconjurat de nişte oameni iritaţi care-l ameninţă cu pistoale.
— Ăsta-i un fel de a privi lucrurile, rosti Graham. Un alt fel este că şi voi faceţi parte tot din sectorul privat. Şi că v-aţi descurcat destul de bine.
— Perfect, spuse Cari, dar ne-ai auzit pe vreunul dintre noi spunând că asta înseamnă că ar trebui să ne ocupăm de războaie întregi?
— Revenind la începutul acestei conversaţii, continuă Graham, eu apreciez că interesele noastre - ale voastre şi ale mele - nu sunt contradictorii prin definiţie. Eu v-am dat ce aţi dorit. Voi nu aveţi nimic de câştigat dacă mă ucideţi. Ba chiar aveţi mult de câştigat dacă voi rămâne în viaţă. Eu am nevoie de oameni buni. Mai ales după câţi aţi înlăturat recent din slujba mea. Eu v-am dovedit buna mea credinţă. Daţi-mi drumul şi vă voi dovedi mai mult. O să-l ucid eu însumi pe Arrington.
— Dumnezeule, făcu Cari, crezusem că voi doi aţi avut un trecut îndelungat împreună.
— Aşa este, spuse Graham, dar astea-s afaceri.
— Eu nu cred asta, interveni Horton. Cum ar putea cineva să aibă vreodată încredere în tine?
— Puteţi avea mereu încredere în mine că voi fi inteligent în afaceri. Iar colaborarea noastră este în mod cert o afacere inteligentă.
Livia se uită spre Rain. El ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus: „Alegerea ta".
Ea ştia care era alegerea aceea, dar Larison i-o luă înainte. Ridică pistolul înfăşurat în pătură şi-l împuşcă pe Graham în cap. Toţi tresăriră, surprinşi de detunătură, care răsună puternic în spaţiul închis al dubei, în ciuda amortizării asigurate de pătură. Graham căzu într-o parte, cu sângele curgând dintr-o ureche, cu o expresie de totală surprindere întipărită pe chipul tumefiat.
Larison se uită la ei.
— Ce-i? Doar n-aţi vorbit serios că-l vom lăsa liber, nu?
Nimeni nu spuse nimic şi Larison continuă:
— Ce dracu', el l-a omorât pe Treven.
— Ţie nici măcar nu-ţi plăcea Ben, rosti Horton.
Larison ridică din umeri.
— Asta pe când era în viaţă. Oricum, îmi pare rău că m-am precipitat niţel aici. Sper că n-am lezat sensibilitatea cuiva.
— Dacă n-ai fi facut-o tu, aş fi facut-o eu, rosti Livia.
— I-auzi, spuse Cari.

Rain o privi pe Livia.
— Poţi să foloseşti într-adevăr dosarele alea ca să-l răstorni pe Arrington? Şi reţeaua din Serviciul Secret? Şi pe Barkley şi pe ceilalţi senatori?
Ea căzu pe gânduri câteva clipe. Apoi spuse:
— Nu. Dar Departamentul pentru Securitate Internă poate. Iar B.D. Little îi va determina s-o facă.

Capitolul 52

RAIN

Stăteam gol-puşcă în faţa ferestrei din dormitorul lui Delilah şi priveam cerul, care devenise trandafiriu de la răsăritul soarelui; pe strălucirea dinspre est se conturau acoperişurile somnolente ale Parisului.
După ce am scăpat de cadavrul lui Graham, am incendiat duba în alt loc, utilizând o canistră cu benzină pe care o cumpăraserăm din timp. Apoi am venit aici. Delilah era pe pat înapoia mea. Ceilalţi erau în living, probabil prea surescitaţi ca să poată dormi.
Delilah s-a ridicat şi m-a cuprins cu braţele din spate.
— A fost... bine, a rostit ea.
Am întors capul şi am sărutat-o.
— Mi s-a părut că încă eşti furioasă pe mine.
— întotdeauna voi fi cel puţin parţial furioasă pe tine.
Am privit-o. Nu-mi puteam da seama dacă era serioasă sau dacă glumea.
— Chiar aşa?
Ea a tăcut câteva clipe, apoi a spus:
— Da.
— De ce?
— Nu-mi place puterea pe care o ai asupra mea.
Am încuviinţat din cap.
— Cred că am înţeles. Nici mie nu-mi place puterea pe care o ai tu asupra mea.
— Da, însă tu nu te-ai întors la mine fiindcă ai vrut-o. Te-ai întors fiindcă ai avut nevoie de ceva.
Am tăcut puţin, după care am spus:
— Poate că ceea ce am eu nevoie de la tine nu-i atât de evident cât crezi. Delilah a surâs scurt.
— Vom vedea.
Amândoi am tăcut o vreme, apoi eu am întrebat:
— Ce se va... întâmpla cu Kent?
— Kent are o duzină de femei în toată Europa. Va găsi o cale prin care să se simtă bine.
M-am uitat la ea.
— Nu mai există femei ca tine. Ea a râs.
— Acum îţi pare rău pentru el?
— Nu, dar... pot să empatizez. Ştiu cum m-aş simţi eu, dacă ai găsi pe cineva pe care l-ai prefera în locul meu.
— Mult timp mi-am dorit să pot găsi.
— Nu mai vreau să-ţi doreşti asta de acum. Mă bucur că ai ieşit din activitate. Şi că m-am retras şi eu. Mă bucur că nu-i prea târziu.
Delilah a râs iarăşi.
— Ce este? am întrebat bănuitor.
— Asta numeşti tu „retragere"? Pericole, comploturi şi omoruri?
— Partea aceea s-a încheiat.
— Da? Şi de câte ori ţi-ai spus asta?
Nu pentru prima dată, intuiţia ei m-a tulburat.
— Ştii, cândva Dox a făcut o observaţie similară.
— Serios? Oricum, nu mă surprinde. El e mult mai pătrunzător decât îi place să se vadă.
— Toţi cei care mă ştiu mă cunosc mai bine decât mă cunosc eu însumi?
— John, nu-i vorba că tu nu te-ai cunoaşte. Atâta doar că tu nu vrei *să admiţi* în sinea ta ceea ce ştii.
Tulburarea mi-a sporit.
— Şi anume?
— Tu cauţi moduri prin care să-ţi echilibrezi karma. Prin care să diminuezi suferinţe pe care le-ai cauzat anterior.
Am presupus că vorbele ei n-ar fi fost atât de neliniştitoare dacă n-ar fi fost adevărate. Am încercat să găsesc o replică. în cele din urmă, am reuşit să spun:
— O să mă... gândesc la asta.
Delilah a ridicat din umeri.
— Să ştii că Parisul e un loc bun în care să gândeşti. Rodin a sculptat aici „Gânditorul", nu?

Am zâmbit şi mi-am spus că n-o meritam. M-am întrebat dacă de aceea o îndepărtasem de mine. Trebuia să mă gândesc şi la asta.
Dar împreună cu ea, nu de unul singur.
— Ar însemna să renunţ la locul meu din Kamakura, am spus. Este o *minka* - o veche fermă japoneză. Am reconstruit-o complet, totul din lemnărie originală. Cred că ţi-ar plăcea.
— De ce nu mi-o arăţi? Tu ai văzut Parisul meu. Ţi-e teamă să-mi arăţi Tokio al tău?
— Nu pot spune dacă vorbeşti literal sau figurativ.
Ea s-a încruntat.
— Răspunde atunci pentru ambele variante.
Am aprobat din cap, simţind că mă aflam pe muchia unei prăpăstii, dorindu-mi să sar şi în acelaşi timp temându-mă.
— Mi-ar plăcea să-ţi arăt Tokio al meu, am rostit, dar... este un loc labirintic. Eu mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii acolo şi tot nu-l înţeleg.
— Nu avem timp?
— Ba da, avem. Numai să nu crezi că asta-nseamnă că ai terminat să-mi mai arăţi Parisul, da?
Delilah m-a privit prelung şi apoi a zis:
— Şi Parisul poate fi labirintic.
Am aprobat din cap.
— Ştiu. Ăsta-i unul dintre lucrurile care-mi plac la el. Unul dintre lucrurile care mi-a lipsit.
Ea nu mi-a mai răspuns nimic. M-a luat simplu de mână şi m-a dus înapoi în pat.

Capitolul 53
LIVIA

în dimineaţa următoare se despărţiră pe rând, după ce conveniseră că era cel mai sigur să plece separat din Paris.

Livia vorbise atât cu Little, cât şi cu Strangeland. Little îi spusese că va insista pentru punerea sub acuzare, începând cu cei trei agenţi ai Serviciului Secret ale căror dosare fuseseră trimise Departamentului de Justiţie, iar de acolo avea să urce ierarhic. Aceeaşi rută pe care o urmase Arrington, dar având ca scop acuzarea publică, nu folosirea în interes personal. Iar Strangeland spusese că dispunea de o cale pentru a-l susţine pe Little. Liviei nu-i plăcea că ei doi vor închide cercul, dar nici nu putea face mare lucru.

— Phelps mi-a spus că eşti aproape complet absolvită în cazul uciderilor în legitimă apărare, spusese Strangeland. Nu s-a consemnat totuşi niciun progres în identificarea atacatorilor - nici a celor de la academia Ravenna- Bryant, nici a lunetiştilor din South Park. Am obţinut până la urmă acces la SAIAD, şi ia ghici?

— Amprentele lor nu există în baza de date.

— Exact. Dacă m-ai întreba pe mine, aş spune că, dacă au existat vreodată, cineva le-a înmormântat. îţi mai spun însă ceva. Noi două ştim pentru cine lucrau asasinii. Poate că n-o putem dovedi, dar după cum văd eu treaba, ei sunt morţi şi tu eşti în siguranţă. Deocamdată ne vom mulţumi cu asta.

în ultima săptămână se întâmplaseră foarte multe. Violatorul din parcuri, atacul de la academie, Phelps şi investigaţia EIT... părea suprareal, ca şi cum ar fi fost mai degrabă un vis al Liviei decât ceva ce se întâmplase cu adevărat.

— Şi şefa mare? întrebase ea. Voi două... totu-i în regulă?

— Păi, cum ţi-am spus, n-a fost încântată că n-ai fost aici să te monitorizeze bodyguarzii ei din SWAT. Dar ce putea să facă? Erai suspendată administrativ. Iar peste o zi sau două va fi încă şi mai puţin încântată, dar o să-ţi povestesc despre asta când te-ntorci. Şi apropo, suspendarea ta se apropie de capăt şi nu te voi mai putea acoperi.

— Sosesc mâine.

— Perfect. Ia-ţi niţel timp ca să te pui la curent cu cele întâmplate, după care noi două va trebui să purtăm o discuţie lungă.

Livia ştiuse că va sosi şi asta. Strangeland ştia deja multe şi părea dispusă să păstreze totul între ele. Dar unele dintre lucrurile pe care avea probabil să le întrebe aveau să ducă la şi mai multe întrebări, care, la rândul lor, puteau duce spre activităţi despre care şefa ei să aprecieze că nu le putea ignora.
Deocamdată însă nu era nimic de făcut în privinţa asta.
— Cum e vremea? întrebase Livia.
— Tot secetoasă. Niciun atac, în niciun parc. Mai întâi s-ajungi aici şi după aia te sui în şa.
Apoi sosi momentul despărţirilor.
Larison plecă primul. Dădu mâna cu toţi - mai puţin cu Cari, cu care se îmbrăţişă, ba chiar din proprie iniţiativă.
— Mulţumesc că mi-ai asigurat spatele la Piano Vache, îi spuse Liviei.
— Şi eu îţi mulţumesc pentru acelaşi lucru, rosti ea.
îşi dădu seama că ajunsese să-i placă de Larison. Era mulţumită că izbutiseră să treacă peste frecuşuri.
El încuviinţă din cap.

— Eu nu uit. întreabă-i pe păcălicii ăştia. Dacă ai nevoie de mine, ajunge un cuvânt.
Larison se întoarse apoi spre Delilah.
— Poate că el n-o arată, îi spuse şi dădu din cap spre Rain, dar e nebun după tine. Era atât de frământat, încât a-ncercat să-mi povestească până şi mie despre asta. Mie! îţi poţi imagina?
— Mersi, rosti Rain. Apreciez destăinuirea.
Delilah râse, apoi îl sărută pe Larison pe ambii obraji.
— Vino în Costa Rica, îi spuse el. Asta-i valabil pentru voi toţi. E un loc surprinzător de tihnit.
Livia nu credea că asta se va întâmpla vreodată. în acelaşi timp, îşi dădu seama cu mirare că nu dorea să şteargă definitiv din minte posibilitatea aceea.
Următorul fu Horton. El luase deja arma lui Larison, iar acum le luă şi pe celelalte, ca şi dispozitivele de comunicaţii; contactul lui îi spusese că toate echipamentele erau împrumutate, nu cadouri.
— E timpul să plec, remarcă el. Şi să văd dacă asigurarea mea acoperă atacurile cu rachete trase din elicoptere.
— O să fii OK? întrebă Rain.
— Mă aştept ca poliţia să aibă nişte întrebări despre locul unde mă aflam când s-a produs atacul şi despre ce anume cred că s-ar fi putut întâmpla. Am însă un avocat bun şi o memorie proastă. Şi am, de asemenea, senzaţia că vor fi o sumedenie de motive pentru care statul va prefera să treacă cu vederea cele întâmplate şi să atribuie totul unui incendiu misterios sau altui dezastru natural.
Livia avea destule experienţe cu deciziile statului de a trece cu vederea peste evidenţe. Şi cu eforturile de a prezenta după aceea publicului o versiune complet diferită.
— Şi fratele lui Treven? întrebă Rain. Vrei să mă ocup eu?
— Aş prefera s-o fac eu, dacă nu te deranjează. Măcar atât îi datorez.
îşi strânseră din nou, toţi, mâinile. Apoi Horton plecă şi mai rămaseră doar Rain şi Delilah, Livia şi Cari.
Livia dorea să discute cu Kanezaki. Avea nevoie de ceva de la el... avea atât de multă nevoie, încât îi era teamă până şi să-l întrebe. Nu vedea totuşi alternativă.
— Hei, strigă ea. N-am mai vorbit cu Kanezaki de după Piano Vache.
— Aşa este, încuviinţă Rain. Voiam să-l pun la curent prin intermediul site-ului securizat.
Livia aprobă din cap.
— Putem încerca oricum să-l sunăm?
Crezu că Rain va întreba de ce dorea asta, însă bărbatul se uită doar la Cari, apoi încuviinţă din cap. Cari puse pe speaker telefonul prin satelit şi sună.
— Era şi timpul, rosti Kanezaki în loc de salut. Nu-mi place realmente ca CNN-ul să fie sursa mea de informaţii despre activităţile voastre din Paris. S-a anunţat că Oliver Graham a fost răpit.
— Bună, Tom, zise Cari. Fix de asta te-am sunat. CNN-ul e depăşit rău, nu te mai poţi baza deloc pe tipii ăia. Aşa au zis - că e răpit? Asta-i ştire veche de acum. între timp a murit.
îl informară pe Kanezaki despre tot ce se întâmplase şi despre tot ce aflaseră, inclusiv faptul că Little avea să dea totul publicităţii. Kanezaki păru mai degrabă posomorât la auzul veştii, spunând doar:
— Am înţeles.
— Tom, rosti Livia şi inima începu să-i bată mai repede, pentru că se apropia de ceea ce dorea să-i ceară. Pot să-ţi spun aşa - Tom?
— Bineînţeles. Aşa-mi spun toţi cei care trag de mine înainte şi înapoi peste marginea legii.
Livia se gândi să menţioneze că nu era întotdeauna foarte clar cine pe cine trăgea, dar decise să nu mai insiste.
— Ştiu că activezi în lumea informaţiilor, continuă ea. Şi mai ştiu că cele aflate de noi ar fi fost informaţii puternice şi utile pentru tine... dacă ar fi rămas secrete. Pot să te întreb dacă la asta te gândeşti chiar acum? Pentru că ai părut cumva decepţionat când ţi-am spus despre Little.
— în clipa asta nu mai e relevant, spuse Kanezaki. Little şi Departamentul pentru Securitate Internă au dosarele acelea de la Departamentul de Justiţie şi mă aştept să fie doar o chestiune de timp înainte să înceapă să pornească punerile sub acuzaţie. însă aşa este, nimic din ce mi-aţi spus nu-mi este foarte util acum. Totuşi... dacă are vreo importanţă, nu mi-e greu să privesc şi partea pozitivă a lucrurilor.
— Eşti un om bun, Tom, remarcă Cari.
Kanezaki izbucni în râs.
— Ori de câte ori spui asta, urmează să ceri ceva.
Livia înghiţi un nod.
— într-adevăr, vreau să te rog ceva, rosti ea.
Kanezaki nu răspunse imediat. Poate că el glumise şi acum era surprins de gravitatea din tonul ei.
— Te ascult.
— Am un caz, spuse ea. Un violator în serie. Acum e în Seattle. Iar data viitoare când va ploua, ceea ce în Seattle se va întâmpla în curând, va ataca din nou.

Cari o privi uşor neliniştit.

— De ce anume ai nevoie de la mine? întrebă Kanezaki.

Ea se simţi încurajată că spusese „ai nevoie", nu „vrei". însă nu ajunsese deocamdată la subiect.

— Ai amintit de nişte programe care îţi oferă acces la tot ce cumpără o persoană, toate căutările pe care le face pe internet, toate locurile unde se duce...

Altă pauză.

— Ştii că nu pot nici să confirm, nici să neg...

— Haide, Tom, spuse Cari şi, deşi continua să pară neliniştit, Livia îşi dădu seama că, oricâte îndoieli ar fi putut avea el, decisese s-o susţină până la capăt. Am auzit zvonurile de câţiva ani. Un program numit „Ochiul lui Dumnezeu"[1]—[1]. Un nume de tot râsul, dacă mă-ntrebi pe mine. La fel de bine i-ar fi putut spune „Statul ţi se uită-n jos pe gât şi-n sus pe fund". Când ştirea se va scurge, oamenii nu vor fi mai liniştiţi, ci de-a dreptul speriaţi, în sfârşit...

— De fapt, răspunse Kanezaki, a existat într-adevăr un program numit „Ochiul lui Dumnezeu", dar a fost oprit şi închis.

— Aha! făcu Cari. Din experienţa mea însă programele pe care „comunitatea de informaţii" le iubeşte, dar pe care sunteţi siliţi să le opriţi şi să le închideţi din cauza presiunilor publice nu rămân mult timp închise, ci capătă pur şi simplu alt nume.

Urmară câteva clipe de tăcere şi Livia avu impresia că, la capătul celălalt al firului, Kanezaki zâmbea.

— Din nou, nu pot nici să confirm, nici să neg, spuse el în cele din urmă, dar e posibil să fi auzit ceva despre un program numit... „îngerul Păzitor".

Cari izbucni în râs.

— Mă bucur să văd că aţi reuşit în cele din urmă să angajaţi o echipă de marketing mai de Doamne-ajută.

— îţi pot oferi destule, spuse Livia. Ştiu ce face individul ăsta. Ce caută el. Ce cumpără. Cum se deplasează. Ştiu totul despre el, dar nu sunt decât parametri - nu am date specifice. în cele din urmă o să am şi datele alea şi o să-l prind. însă asta numai după ce va distruge cine ştie câte alte vieţi.

Kanezaki rosti:

— Numai dacă...

Livia strânse puternic telefonul în mână, sperând şi încercând să nu spere.

— Da.

— Nu promit nimic, dar... dă-mi parametrii.

Ea îi spuse despre fetişurile probabile - echipamentul de jogging, foarfecile EMT, colierele de plastic - şi despre posibilele cumpărături online. Căutările probabile - parcuri pe malurile unor ape. Zilele în care bărbatul închiriase probabil o cameră prin Airbnb sau prin alt serviciu similar - mai întâi în Bridgeport sau în apropiere, actualmente în Seattle sau în apropiere.

— Un lucru, spuse Kanezaki, după ce ea termină. Indiferent ce dosar vei prezenta pentru a-l acuza pe individ - şi presupun că intenţionezi să prezinţi un dosar -, trebuie făcut prin construcţie paralelă.

„Construcţia paralelă" se referea la metoda de inginerie inversă pe care instituţiile de aplicare a legii o utilizau pentru a ascunde adevărata origine a investigaţiei unui caz. Uneori practica aceea era legitimă - de exemplu, în vederea protejării confidenţialităţii unui informator. Alteori se ascundea o încălcare a drepturilor civile sau altă ilegalitate. Deşi Kanezaki avea dreptate, bineînţeles, ar fi fost irelevant dacă Livia era înclinată să se ocupe cu violatorul din parcuri într-un cadru... extra-legal.

Ea ştia însă că nu putea face asta acum. Atrăsese deja atenţia prea multor ochi. Şi ceruse deja prea mult ajutor din partea prea multor oameni. în plus, nu era necesar să recurgă la un cadru extra-legal. Era perfect convinsă că, dacă-l putea identifica pe individ, atunci putea şi să determine sistemul să acţioneze.

— Indiferent ce dosar vom construi împotriva lui, îl asigură Livia, ceea ce voi afla de la tine nu va avea nicio legătură cu asta.

— Bine, rosti Kanezaki. Lasă-mă o oră.

— Mâine voi fi înapoi în Seattle, spuse ea. Aş aprecia cu adevărat orice mi-ai putea face rost până atunci şi mai ales înainte ca vremea să se schimbe pe-acolo.

Apoi întrerupse legătura.

— Aş fi preferat să-mi fi spus că vrei să discuţi cu el, rosti Cari. Tom e un tip de treabă, dar nu acordă gratuităţi. Când dă ceva, se aşteaptă să capete ceva la schimb. Poate că nu neapărat azi, dar la un moment dat.

Aşadar, de aceea păruse neliniştit. Livia îl privi şi nu spuse nimic.

Cari aprobă din cap.

— Ştiu, ştiu, pentru tine valorează oricum. Atâta doar că aş fi preferat să mă fi avertizat anterior.

Livia ştia că bărbatul îi voia doar binele. Ştia chiar şi că s-ar fi putut ca el să aibă dreptate. Dar nu-i păsa. Grijile avea să şi le facă ulterior.

Se întoarse către Delilah, neştiind prea bine cum va fi despărţirea lor. Ajunsese s-o respecte pe femeie. Şi era încântată că Delilah şi Rain trecuseră peste ceea ce-i despărţise, totuşi nu uitase suspiciunile ei iniţiale şi nici reticenţa de la început.

Livia încuviinţă din cap spre ea - poate nu călduros, dar ca o recunoaştere a celor prin care trecuseră împreună. Şi a celor ce reuşiseră.

— *Merci,* Delilah, spuse ea.

Delilah încuviinţă din cap în acelaşi fel.

— Şi eu îţi mulţumesc. Am fi putut avea parte de un început mai bun, dar... cred c-a fost vina mea, nu a ta.

Livia fu surprinsă de amabilitatea ei şi-şi dădu seama că se aşteptase la ceva presărat de o urmă de resentiment. Clătină din cap.

— Ştiu că am... forţat destul de tare. Cum ai fi putut să nu fii suspicioasă? Şi eu aş fi fost în locul tău.

Delilah zâmbi, şi cu toate că Livia simţi în zâmbetul ei o urmă de efort, ea aprecie totuşi că femeia se străduia.

— Uite ce-i, continuă Delilah, ar fi bine ca discuţia aceea pe care am avut-o în baie să nu rămână singura noastră conversaţie. întoarce-te la Paris şi mai putem sta de vorbă.

Livia încuviinţă din cap şi-i întinse mâna, iar Delilah i-o strânse. După care o surprinse, pentru că se aplecă şi o sărută pe obraji, iar senzaţia nu fu neplăcută, n-o făcu pe Livia să tresară şi să aibă o grimasă, aşa cum se întâmpla de obicei când era atinsă.

— Ştiu că n-ar trebui să mergem la aeroport împreună, spuse Cari. Probabil că situaţia e încă prea încinsă.

— N-ar trebui să mergeţi deloc la aeroport, rosti Rain.

Livia clătină din cap.

— Trebuie neapărat să mă-ntorc. Şefa mea nu mă mai poate acoperi. Şi trebuie să mă opresc mai întâi în DC, să-mi iau pistolul din ascunzătoarea în care l-a depozitat Larison. Nu dispun de mult timp.

Rain suspină.

— Ei bine, atunci, poate doar tu. Dox, tu mai rămâi câteva zile pe-aici. Sau mergi cu trenul la Bruxelles şi ia avionul de acolo.

— Nu, şefu', replică Cari, n-o să fiu eu a cincea roată la căruţă. Voi doi aveţi nevoie de timp împreună. Dar vom avea şi alte oportunităţi. Nici n-aţi avut prea multe ocazii să râdeţi de mine, fiindcă am mers pe o motocicletă cu trei roţi. Ce dracu', v-a luat-o înainte Larison şi a făcut poantele cele mai bune.

Rain izbucni în râs.

— Aşa-i, cine s-ar fi gândit că îngerul morţii are simţul umorului?

Cari îi îmbrăţişă pe amândoi, apoi luă geanta lui şi pe a Liviei.

— Asta a fost. Voi doi - bucuraţi-vă de Paris. Şi, de data asta, haide să nu mai aşteptăm aşa de mult până ne revedem. Şi haide să nu mai aşteptăm nici până-ncearcă să ne omoare cineva.

Capitolul 54
LIVIA

A doua zi dimineaţă, Livia era înapoi la muncă. Era oficial: Echipa de Investigaţii pe Teren emisese un raport neechivoc şi Comisia de Examinare a Cazurilor o absolvise de orice vină. Colegii o felicitară pe rând, când intră în sediu; încântaţi s-o revadă, unii chiar o bătură pe spate, deşi se ştia prea bine că ei îi displăcea felul acela de contact fizic.

Livia merse direct la Strangeland. Nici şefa ei nu se reţinu, ci ieşi dinapoia biroului şi o strânse de ambii umeri.

— Nu m-am îndoit niciodată, rosti ea, totuşi... Iisuse, ce uşurare!

— Mersi, şefa.

— Ia loc. Ţin să te anunţ că ieri s-a întâmplat o chestie incredibil de ciudată.

— Serios?

— Da! Cei de la Delicte Sexuale au primit un pont anonim. Am reţinut un ins pe nume Matthew J. Stroop, care stătea în Queen Anne, într-o cameră închiriată prin Airbnb. Informatorul ne-a spus că el e violatorul nostru din parcuri - a susţinut că l-a recunoscut din cel mai recent atac al său. Am putut verifica înregistrările cheltuielilor făcute de Stroop cu cârdul de credit şi n-o să ghiceşti niciodată unde a locuit el în perioada atacului din Bridgeport.

— în Bridgeport? întrebă Livia.

— Bingo!

Livia încuviinţă din cap. Nu era doar Bridgeport, iar ea o ştia prea bine. Kanezaki izbutise, de asemenea, să-l localizeze pe Stroop în San Diego, Charleston şi Portland, statul Mâine - şi în toate existaseră, Livia confirmase rapid prin ViCAP, violuri nesoluţionate în perioadele relevante de timp. Stroop era un soi de comis-voiajor, care dispunea de bani şi de flexibilitatea de a călători la fiecare câteva luni pe noi terenuri de vânătoare. O parte din dosarul clădit pentru acuzarea lui avea să fie prezenţa sa în proximitatea a cinci scene diferite de viol. însă toate astea aveau să reiasă ulterior - construcţie paralelă.

Da, Kanezaki se ţinuse de cuvânt şi o făcuse cu brio. Iar la un moment dat, Livia o ştia, avea să-i ceară ceva în schimb. Ea nu voia să se gândească despre ce putea fi vorba.

— Am obţinut un mandat de reţinere, urmă Strangeland, am organizat filajul fizic al apartamentului său şi, de asemenea, îi urmărim telefonul mobil. Ştiai că, potrivit prognozei, mâine va ploua?

Livia încuviinţă din cap.

— Am aflat.

— Evident. Ei bine, ideea este să-l filăm în parc. Să-l prindem când iese la vânătoare. Să le oferim şi mai multe dovezi procurorilor. Vrei să faci parte din echipă? La urma urmelor, continuă să fie cazul tău.

Ea ar fi vrut să participe. Ar fi vrut foarte mult.

— Mersi, şefa. Da, mi-ar plăcea să-i pun eu cătuşele.

— S-a făcut atunci. Mâine ar trebui să fie o zi bună. Şi nu numai pentru c-o să-l prindem pe nemernicul ăla.

— Dar ce va mai fi?

— Păi, să zicem doar că există un anume reporter pe care se-ntâmplă ca eu să-l ştiu, dar şefa mare să nu-l ştie. Un tip pe nume Leopold. Unii l-au poreclit „Teroristul FOIA‟—fiindcă e atât de neobosit în cererile pe baza legii. Oricum, s-ar putea ca el să publice o dezvăluire despre nişte agenţi din Serviciul Secret care au fost raportaţi Departamentului de Justiţie pentru acuzaţii de pornografie infantilă - acuzaţii pe care Departamentul le-a ţinut ascunse, la cererea Serviciului Secret. Se spune c-ar fi ceva similar cu muşamalizările violărilor de minori în care a fost implicată Biserica Catolică. Va fi un scandal imens, cu urmări majore.

Livia se gândi la bărbaţii pe care Rain şi Larison îi omorâseră în Parcul Naţional.

— Sună bine, rosti ea, totuşi... nu-i posibil ca Little să fie în pericol? La urma urmelor, ei au omorât un agent FBI. Au încercat să mă omoare şi pe mine.

— Graham e mort, Livia, iar oamenii lui se clatină. în plus, chestiile despre care ţi-am spus vor crea genul de climat în care nimeni n-ar îndrăzni să pună beţe în roate investigaţiei lui Little, cu atât mai puţin să-ncerce să-l elimine. Chiar dacă va porni pe urmele unor senatori sau ale unor candidaţi prezidenţiali. Totul va ieşi la lumină. Absolut totul.

Era o satisfacţie enormă, dar în acelaşi timp o îngrijora pe Livia. Deja avea destulă atenţie îndreptată asupra ei.

— Bun, rosti ea, dar... şefa mare nu va şti că scurgerile provin de la tine?

Strangeland flutură din mână ca şi cum ar fi fost un fleac.

— Ba da, va suspecta asta, însă la fel de bine puteau proveni de la oricare altul. Leopold nu-i un reporter local. Şi Little se va lupta pentru punerile sub acuzare. Aşa că cine poate spune de unde au provenit scurgerile?

Livia simţi că locotenentul se străduia să afişeze o postură curajoasă. Şefei Best îi plăcea să se comporte ca o mătuşică dulce şi poate că nu era totul doar o mască. Totuşi ea subliniase clar că nu-i plăcea să fie înfruntată. Niciunui poliţist nu-i plăcea să-şi facă din şef un duşman şi, nu pentru prima dată, Livia simţi povara datoriei pe care o avea faţă de Strangeland.

— Unica veste proastă, urmă locotenentul, este că de îndată ce cazul va deveni public, restul şobolanilor din Child's Play vor fugi să se pitească, însă cei cinci ale căror nume le-aţi descoperit tu şi Trahan vor fi arestaţi şi judecaţi. Deci asta-i situaţia.

Livia încuviinţă din cap. Alt compromis pe care-l văzuse deja. Şi altul în privinţa căruia nu putea face nimic. Totuşi şobolanii n-aveau să rămână mult timp ascunşi. într-un final, ei ieşeau din nou ca să se hrănească. Iar atunci, Livia avea să-i aştepte.

— Ieri am văzut la CNN vestea despre Oliver Graham, urmă Strangeland. Nu vreau să ştiu unde ai fost tu când s-au întâmplat toate astea. Nu vreau să ştiu cu cine ai fost în ultimele zile sau ce ştii despre informatorul nostru anonim. Cel puţin azi nu vreau să ştiu nimic din toate astea. La un moment dat, noi două va trebui să purtăm discuţia aceea pe care am menţionat-o. Dar nu azi. Azi sunt pur şi simplu bucuroasă că eşti întreagă şi nevătămată. Acum dă-i drumul. întoarce-te la treabă şi fii poliţista excelentă care ai fost mereu.

Livia îi mulţumi şi se întoarse la biroul ei. Se simţea recunoscătoare pentru amânare, dar temătoare pentru represalii.

în mod inevitabil, în cursul absenţei ei se adunaseră o mulţime de hârţoage ce trebuiau prelucrate şi încercă să ajungă la zi cu ele. îi era însă imposibil. Se gândea întruna la tot ce se întâmplase şi la ceea ce s-ar fi putut întâmpla în continuare.

După o oră, renunţă. Coborî la parter, ieşi din clădire şi se îndreptă către terminalul feriboturilor, unde rămase o vreme, privind razele soarelui ce scânteiau pe apa golfului Elliott şi ascultând pescăruşii şi vântul. Putea simţi în aer izul ploii care se apropia şi dădu uşor din cap, mulţumită de ceea ce-l aştepta pe Stroop, imaginându-se cum îi punea cătuşele.

în rest însă totul o îngrijora. Cât de departe aveau să-l ducă pe Little investigaţiile sale? Oare anchetatorii aveau să afle - oare cineva avea să creadă? - că avionul de pasageri nu fusese doborât de ISIS, ci de un contractor privat al

armatei americane? Iar dacă răspunsul era afirmativ, oare asta ar fi însemnat încă şi mai multă atenţie acordată Liviei?

Ea se uită la apă şi ascultă vântul şi, în cele din urmă, anxietatea i se destrămă. Se trezi gândindu-se la Cari, la momentul acela când ei doi părăsiseră apartamentul lui Delilah şi coborâseră scara, la sentimentele ambivalenţe şi confuze deşteptate de apropiata despărţire.

Când ajunseseră în stradă, Cari spusese:

— Ştii măcar în ce cursă o să te-mbarci?

Ea clătinase din cap.

— Mă gândeam să mă orientez chiar pe aeroport.

— La naiba, spusese el, ai putea aştepta acolo ore-n şir. în plus, ar părea cumva ciudat să vii la un aeroport şi să n-ai deja biletul rezervat. Uite ce-ţi propun. Delilah mi-a povestit despre un locşor care-i place ei, la vreun kilometru şi jumătate de aici: Chez Prune. Au mâncare bună şi panoramă spre un canal frumos. Ce-ai zice să ne aşezăm acolo la o masă, să comandăm nişte cappuccino şi croasanţi, să-ţi rezervăm bilet online la o cursă şi apoi să-ţi chemăm un taxi când se apropie ora? Iar dacă zborul tău va fi mai târziu, te pot ajuta să-ţi pierzi vremea prin Paris. Dacă-ţi face plăcere. Dacă nu, eu pot să dispar în secunda doi. Ştiu că-ţi place să petreci timp singură.

Ea îi zâmbise scurt.

— Nu vreau să dispari, îi spusese, detestând sentimentul acela de fericire care o făcea mereu să se fie agitată.

Crezuse că el va face o glumă drept răspuns, aşa cum obişnuia, dar de data aceea nu fusese aşa. Cari continuase:

— Ştiu că trebuie să te-ntorci. Ai cazuri de rezolvat. Şi mă cunoşti - nu voi insista. în tot cazul, mi-ar plăcea să te mai văd. în Seattle, sau în colţişorul meu de paradis din Bali, sau, ce dracu', chiar aici, în Oraşul Luminilor. Dar... dacă asta nu-i bine pentru tine, sper să mi-o spui. Nu vreau să mai aştept lângă telefon, ca înainte.

Dintr-un motiv necunoscut, cuvintele acelea o duruseră.

— Chiar ai aşteptat lângă telefon?

— Da, privind în urmă, îmi dau seama c-am facut-o. Deşi la momentul respectiv bănuiesc că refuzam s-o cred.

Livia îl privise, dorind să întrebe, temându-se de ce ar putea însemna. Nopţile lor împreună... fuseseră bune. Se sărutaseră. Mult. Primele săruturi de care ea se bucurase de la... ei bine, de la primul ei sărut, cu Sean, care fusese tocmai în liceu. Toate celelalte însemnaseră o acceptare reticentă din partea Liviei. însă cu Cari era altfel.

Şi făcuseră şi alte lucruri. Nu în felul în care avea Livia nevoie de obicei. Mai lent. Blând. Ea nu atinsese orgasmul. Dar nici nu fusese doar o acceptare. Fusese bine. îndeajuns de bine pentru ca să dorească să mai încerce.

— Ce este? întrebase el.

înainte să se poată răzgândi, Livia spusese:

— Mai ai paşapoarte din alea false şi cârduri de debit de unică folosinţă?

— Dacă mai am? Am practic o cutie de pantofi ticsită cu ele. Ăsta-i unul dintre beneficiile lucrului cu o canalie cum e Kanezaki.

— Atunci... de ce n-am sări peste cafenea? Am putea... am putea comanda la room-service. Eu aş putea să plec cu o cursă mai târziu.

Inima îi bubuia. Dumnezeule, ce era în neregulă cu ea? De ce o... speria aşa de rău încercarea de a fi normală?

Cari o privise cu ochii uşor măriţi.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţase din cap.

— Bineînţeles, dacă vrei şi tu.

El surâsese.

— Scumpo, o să vreau mereu să fiu cu tine. La bine şi la rău.

Şi se întâmplase că fusese mai bine. Livia nu ştia ce însemna asta sau la ce ar fi putut conduce mai departe. Ea trebuia să lămurească lucrurile cu Cari încetişor. Cu blândeţe, în acelaşi fel în care făcuseră dragoste. El îşi aşternuse visurile la picioarele ei şi cu toate că Livia nu era încă pregătită, şi poate nici n-avea să fie vreodată în stare să procedeze la fel cu visurile ei faţă de bărbat, avea să găsească un mod prin care să păşească încetişor. Cel puţin, dorea să încerce.

EPILOG

Sosise seara şi în Kamakura ningea. Eu stăteam lângă *irori* cu un creion şi o hârtie, uitându-mă la grădina mea de pietre şi scriind o poezie. După ce am terminat, am încercat să surprind acelaşi sentiment în engleză. A ieşit bine, dar nu era la fel. Japoneza este mai potrivită pentru haiku.

Am auzit-o pe Delilah coborând pe trepte.

— Ce faci? m-a întrebat.

M-am gândit să împăturesc hârtia şi s-o arunc peste tăciuni. N-am facut- o, ci am răspuns:

— Mâzgăleam ceva.

Ea n-a spus nimic. Şi-a tras o pernă, s-a aşezat şi s-a rezemat de mine. Ştia că-i voi arăta, dacă doream asta. Când aveam să fiu gata. Aşa cum se întâmplase în ultima lună, când îi prezentasem tot mai mult din oraşul meu labirintic.

Fusese o lună bună. Bună pentru noi; bună în general. Cei cinci prădători din Child's Play pe care operaţiunea Liviei îi identificase iniţial fuseseră arestaţi în urma unei acţiuni comune a FBI-ului şi a poliţiei locale. America fusese zguduită de scandal: Serviciul Secret era investigat de un procuror special; Barkley, Fenwick şi Hamm demisionaseră sub pretextul că doreau să petreacă mai mult timp cu familiile; Barkley pusese capăt campaniei lui prezidenţiale; iar viitorul OGE părea incert după cazul nesoluţionat al răpirii şi uciderii directorului său executiv, Oliver Graham. Poliţia căuta o „suspectă" - o blondă misterioasă cu care Graham fusese văzut cu puţin timp înainte de dispariţia sa. Ea părea însă că intrase în pământ. Se zvonea că ar fi fost o prostituată rusoaică, poate chiar o spioană a Kremlinului.

Desigur, aveau să fie şi mai multe victime. Pe cei trei senatori îi aşteptau investigaţii, iar simpla lor retragere din activitate nu avea să le pună capăt - mai ales că Little manevra din culise, iar reporterul cunoscut de şefa Liviei dezgropa alte dovezi incriminatoare. Eu însă credeam că OGE va supravieţui. Rolul său în prăbuşirea avionului deasupra lacului Michigan fusese sugerat, dar nu putea fi dovedit. O asemenea posibilitate cauza prea multă disonanţă cognitivă pentru ca publicul s-o accepte sau să vrea o examinare mai minuţioasă. în loc de aşa ceva, fusese expediată în domeniul teoriilor conspiraţiilor, unde putea fi luată în derâdere în mod convenabil de cei care aveau interesul s-o facă.

în plus, aşa cum Delilah spusese cândva, compania nu avea de fapt inamici, ci doar clienţi. Iar clienţii aceia aveau nevoie de ceva ca OGE. Recunoscând importanţa unei detaşări de acuzaţiile sordide ale trecutului, consiliul de administraţie schimbase deja numele companiei în Percivallian, un neologism adjectival derivat din Percival, care fusese unul dintre cei mai loiali şi curajoşi cavaleri ai regelui Arthur. Dacă Dox avea dreptate în privinţa puterii marketingului, mă aşteptam ca Percivallian să aibă într- adevăr un viitor luminos.

Arrington se găsea sub acuzaţie, dar părea decis să lupte împotriva ei, declarându-se nevinovat. Avocatul lui susţinea că totul era un complot urzit la Kremlin în scopul destabilizării Statelor Unite, derulat de o armată de hackeri şi specialişti în dezinformare, şi că decesul lui Graham era, de asemenea, o tentativă a Rusiei de a slăbi America. Uluitor era faptul că mulţi păreau să-l creadă, ceea ce era util pentru cei aflaţi la putere. Mă întrebam dacă nu cumva ei ar putea prefera să susţină născocirile lui Arrington prin propriul său deces misterios. într-un fel, mă aşteptam să fiu contactat de cineva interesat de posibilitatea morţii lui din „cauze naturale". Contactul n-ar fi fost simplu - închisesem site-ul securizat -, dar nici imposibil. Bineînţeles, nu aş fi facut-o. Terminasem definitiv cu toate astea. Şi totuşi ideea în sine avea ceva vag ispititor, pentru că, indiferent de decizia mea, ruşii ar fi fost foarte uşor de învinuit.

Kent o contactase pe Delilah. Auzise ştirile despre Graham, dar nu fusese surprins şi nu era înclinat să spună cuiva ceea ce ştia. O întrebase dacă se vor mai revedea. Delilah îi spusese că nu se mai putea. Kent întrebase dacă asta era valabil şi în cazurile în care va avea vreodată nevoie de genul de serviciu profesional pe care tocmai îl prestase pentru ea. Delilah nu-i răspunsese, însă avea să fie o problemă pentru altă zi.

După operaţiunea din Paris, mi-am păstrat deschis telefonul prin satelit şi Horton m-a sunat. Avusese dreptate - rufele murdare ce se spălau în public erau deja multe şi nimeni nu dorea să examineze prea îndeaproape ce se petrecuse la casa lui. Cele cinci cadavre găsite pe domeniu şi epava elicopterului fuseseră ridicate discret şi dispăruseră. Nu avea să urmeze nicio anchetă despre cei aflaţi în spatele morţii bărbaţilor, nici despre tunelurile şi camerele ticsite cu arme de sub ruina casei sale.

Fostul colonel transmisese vestea tragică fratelui lui Treven, un avocat pe nume Alex din Silicon Valley, care o primise cu stoicism. Horton înţelesese că cei doi fraţi nu fuseseră foarte apropiaţi, ba aproape se înstrăinaseră. El zărise totuşi ceva în ochii lui Alex la menţionarea lui Katie - sora lor, mi-a explicat Horton, care murise într-un accident auto când erau adolescenţi. Poate că pentru Alex existase un element de finalitate în mesajul post-mortem al fratelui său. Era însă imposibil de ştiut.

Şi Dox telefonase. Urma s-o viziteze pe Livia - în Portland, îmi spusese. Numărul mare de cazuri în care era implicată în prezent femeia nu avea să-i permită o vacanţă reală şi ea nu era deocamdată pregătită să locuiască împreună, nici în casa ei, nici în a lui. Mi-am dat însă seama că Dox era ameţit de faptul că urma s-o vadă şi, în ciuda reţinerilor mele, am fost fericit pentru el.

Pentru o vreme, Delilah şi cu mine am privit ninsoarea ce cădea peste grădina de pietre, cu umerii lipiţi, într-o tăcere tihnită.

— O să-mi arăţi ce ai mâzgălit? a întrebat ea.

— O poezioară prostuţă.

— Aha.

Ştiam că n-avea să mai insiste. Şi de aceea era posibil. I-am întins hârtia şi ea a citit cu glas tare, în engleză:

Zăpadă acoperind pietre.
O clipă de ascundere.
Formele dăinuie veşnic.

Am rămas din nou tăcuţi, ascultând trosnetul discret al tăciunilor din *irori.*

— Crezi că aşa funcţionează lumea? m-a întrebat Delilah după o vreme.

Am tăcut puţin şi m-am gândit.

— Probabil, am spus, dar de fapt nu despre asta e vorba în poezie.
— Dar despre ce?
M-am uitat la ea.
— Poate că-i vorba despre noi.
A ridicat sprâncenele.
— „Formele"?
— Da. Pentru că - înţelegi? - zăpada se topeşte. Grădina reapare. Atâta doar că n-am putut exprima totul într-un haiku. Sunt un amator, nu un Basho.
Ea s-a tras mai aproape şi i-am simţit răsuflarea pe buze.
— Vom găsi alt mod de a le exprima, a spus şi m-a sărutat.
Nu ştiam dacă avea dreptate. însă doream să continui să-ncerc. Eram mulţumit că mă retrăsesem definitiv. Iar de data asta aveam să fac tot posibilul să dureze.
Cel puţin atât cât puteam.

însă acelea erau gânduri pentru altă ocazie. Mi-am trecut braţul pe după mijlocul lui Delilah, copleşit de prezenţa ei, de neaşteptata convertire a fortăreţei mele de solitudine într-un imperiu pentru doi

.NOTE

Capitolul 1
Un recviem video frumos despre renaşterea unei *minka* - o fermă tradiţională japoneză ca a lui Rain - şi iubirea dinapoia ei: https://vimeo.com/20658635
Capitolul 2
Două articole despre operaţiunea din lumea reală care au stat la baza operaţiunii Liviei: „The Takeover: How Police Ended Up Running a Paedophile Site", https://gu.eom/p/4m3dp/sbl
„Australian Police Sting Brings Down Paedophile Forum on Dark Web", http://bit.ly/2y2LCxC
Cafetiere de 7 600 de dolari, colaci de WC-uri de 640 de dolari etc. cumpărate de Pentagon: „Only the Pentagon Could Spend $640 on a Toilet Seat", http://bii.ly/214ihiN
Pentru mai multe informaţii despre puterea repetării: Chris Voss, *Never Split the Difference'. Negotiating As If Your Life Depended On It,* https://www.amazon.com/dp/0062407805
Mai multe despre disonanţa cognitivă: https://en.wikipedia.org/wiki/Cognitive-dissonance
Capitolul 5
Referirea făcută de Rain despre „cine", „unde" şi „cât" se datorează personajului Joubert, jucat de Max von Sydow în filmul *Cele trei zile ale condorului.* „Nu mă interesează «de ce». Eu gândesc mai des la «când».
Uneori la «unde». întotdeauna la «cât de mult»"
https://youtu.be/voPmfT09jlg
Capitolul 6
Genul de pedofilie „hurtcore" pe care îl descrie Livia este real. „«Sadistic» Paedophile Matthew Falder Jailed for 32 Years", http://bit.ly/2HsX6Pl
Capitolul 8
Informaţii suplimentare despre numeroasele scandaluri din cadrul Serviciului Secret pe care locotenentul Strangeland i le-a menţionat Liviei: https://en.wikipedia.0rg/wiki/United_States_Secret_Service#Misc0nduct
Capitolul 9
Antrenamentul în condiţiile stresului provocat de adrenalină prin care Livia îşi trece elevele, inclusiv intimidarea verbală şi escaladarea, este modelat după cursul Rocky Mountain Combat Applications al lui Peyton Quinn. îl recomand cu căldură, http://www.peytonquinn.com
Dacă doriţi să fiţi mai siguri în lume, lectura cărţii The Gift of Fear: Survival Signals That Protect Us from Violence (Darul fricii. Cum ne apără intuiţia de violenţă) de Gavin de Becker este o măsură extrem de eficientă şi convenabilă, https://www.amazon.com/dp/0316235024
Capitolul 10
Articolul de care îşi aminteşte Livia, despre modul cum munţii şi fosele submarine exercită un efect gravitaţional asupra apei la mii de metri deasupra lor, detectabil la suprafaţă: „Ocean Technology", http://econ.st/2FuOoCL.
Capitolul 11
în timp ce căutam un nume bun pentru candidatul la funcţia de preşedinte, mi s-a întâmplat să ascult un episod minunat din podcastul *Intercepted:* „Evening at the Talk House". Unul dintre personaje se numea Walter Barkley şi mi s-a părut perfect, astfel încât l-am împrumutat. https://interc.pt/2HscEpp
Capitolul 15
Un videoclip cu tunelul prin care El Chapo Guzman a evadat dintr-o închisoare mexicană de maximă securitate: https://www.cnn.com/videos/tv/2015/07/19/el-chapo-escape-tunnel-cost- blackwell-intv. cnn

George Carlin despre conceptul neintuitiv de „ratare de puţin": https://youtu.be/zDKdvTecYAM

Capitolul 44

Dispozitivul RFVS este real. „The Pentagon Wants to Stop Marauding Vehicles with High-Powered Microwave Beams", https://bit.ly/2FI6I6K

Capitolul 51

Dacă aţi crezut că eu am inventat ideea unei corporaţii de mercenari care propune statului privatizarea războaielor... nu, nu este invenţia mea. „Erik Prince's Plan to Privatize the War in Afghanistan", https://theadn.tc/2xbfF4q

„Trump White House Weighing Plans for Private Spies to Counter 'Deep State' Enemies", https://interc.pt/2kkwOHL

Mai multe cazuri în care Pentagonul a folosit contractori secreţi pentru a urmări şi ucide inamici: „Contractors Tied to Effort to Track and Kill Militants", http://nyti.ms/2HHoUPf „CIA Sought Blackwater's Help to Kill Jihadists", http://nyti.ms/2zOjthO

NSA colectează zilnic trafic de pe Tor şi VPN despre sute de mii de americani: „The Senate Intelligence Committee 702 Bill Is a Domestic Spying Bill", http://bit.ly/2zL8L84

Eforturile FBI-ului de a sparge reţeaua Tor: „The Tor Teardown, Brought to You by Goats, Giraffes, and Thor's Hammer", http://bit.ly/2CivVmC

Capitolul 53

Unele informaţii despre „construcţia paralelă": „Paralel Construction Revealed: How the DEA Is Trained to Launder Classified Surveillance Info", https://bit.ly/lbYzJp

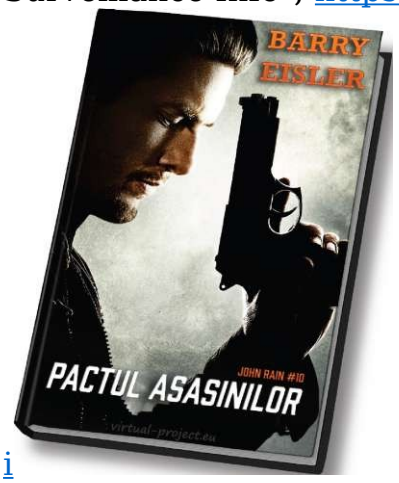

i

virtual-proiect.e

u■[11]- Grup etnic din China şi Asia de Sud-Est. (n. red.).

■[8]- Programul de arestări pentru acte criminale comise cu violenţă, (n. trad.).

Termenul ..hurtcore". obţinut prin combinarea cuvintelor ..hardcore" şi ..hurt". denumeşte pornografia extremă, care implică de obicei violenţe degradante şi abuzuri sexuale asupra copiilor, (n. trad.).

Echipa de Investigaţii pe Teren. (n. red.).

Federal Aviation Administration - agenţie guvernamentală însărcinată cu reglementarea şi controlul aviaţiei civile în SUA. (n. red.).

Forţele Speciale ale Marinei SUA. (n. red.). ■[12]- Unităţi speciale de intervenţie ale forţelor de poliţie din SUA, utilizate în situaţii de mare risc, care folosesc echipamente şi tactici militare, (n. red.).

Intelligence Support Activity, Activităţile de Susţinere Informaţii, (n. trad.). ■[12]- Trupele speciale US Navy SEAL Team Six. (n. trad.).

[m]-*Nişei* („a doua generaţie"), termen japonez folosit în ţările de pe continentele americane pentru a specifica etnici japonezi născuţi în noua lor ţară din părinţi imigranţi japonezi, (n. trad.). Direcţia Generală pentru Securitate Internă a Franţei, (n. trad.). Direcţia Generală pentru Securitate Externă a Franţei, (n. red.). Grupul de intervenţie al Jandarmeriei naţionale franceze, (n. red.). Traducere de Ion Pillat. (n. trad.). Aprox „La naiba', în limba franceză în original, (n. red.). *Imediat,* în limba franceză în original, (n. red.).

Interpretarea metodică are la bază sistemul dezvoltat de actorul şi regizorul rus Konstantin Stanislavski (1863-1938). (n. trad.).

Porcule! - în limba franceză în original, (n. red.).

Radio frequency vehicle stopper (RFVS), în limba engleză în original, (n. trad.). Vezi cartea *Operaţiunea Ochiul lui Dumnezeu,* autor Barry Eisler, Editura Meteor Publishing, Bucureşti, 2019. (n. red.).

Freedom of Information Act (FOIA), lege americană semnată în 1966 de preşedintele Lyndon B. Johnson, care, pe baza principiului dreptului

la informaţie, obligă agenţiile federale să transmită documentele lor oricui le solicită, indiferent de naţionalitate, (n. trad.)

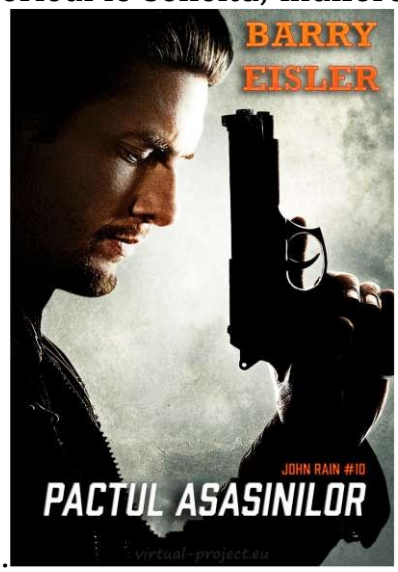

.